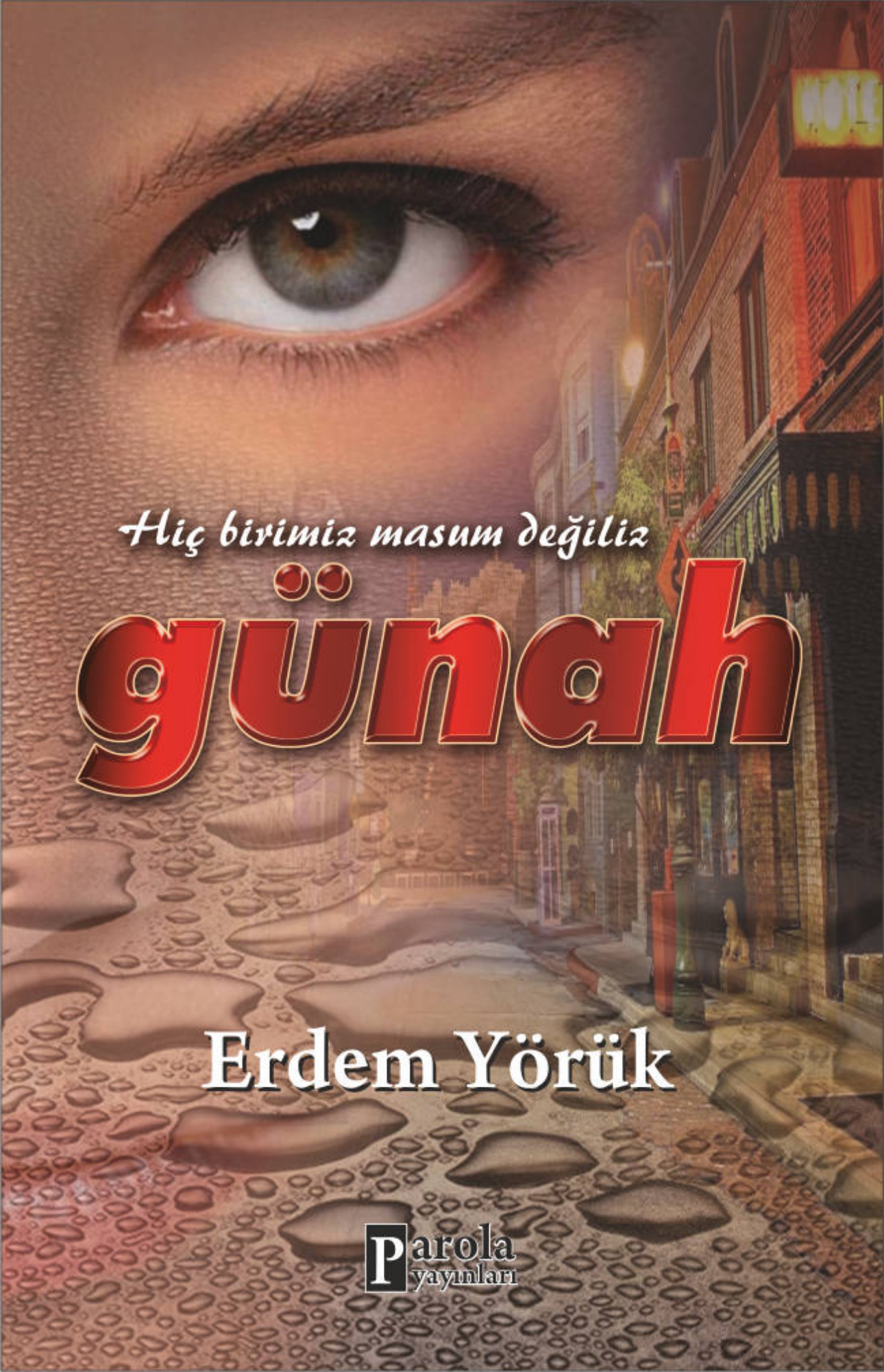

Hiç birimiz masum değiliz
günah
Erdem Yörük
Parola yayınları

GÜNAH

Hiçbirimiz Masum Değiliz

Erdem Yörük

PAROLA YAYINLARI

PAROLA YAYINLARI: 259
Roman: 20

Eser: Günah
Yazar: Erdem Yörük
Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Hüseyin Movit
Düzelti: Celal Coşkun
Kapak Tasarım: Ali Koca
İç Tasarım: Ali Koca
Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık
Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8 Davutpaşa-Topkapı /İstanbul
Tel: 0(212) 482 83 96

T. C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 17265
ISBN: 978-605-9011-02-0

1. Basım: Nisan 2014

© Erdem Yörük
© Parola Yayınları

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Yayınları'na aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

Parola Yayınları
Mareşal Çakmak Mah. Soğanlı Cad. Can Sok. No: 5-A
Güngören İstanbul
Tel: 0212 483 47 96
Faks: 0212 483 47 97
web: www. parolayayinlari. com, parolakitap.com
e-posta: parolayayin@gmail.com

GÜNAH

Hiçbirimiz Masum Değiliz

Erdem Yörük

Parola yayınları

ERDEM YÖRÜK

1974 Hayrabolu / TEKİRDAĞ'da doğdu. İlk, Orta ve Lise eğitimini Hayrabolu'da tamamladıktan sonra ticaret hayatına atıldı.

Lise yıllarında başlayan okuma ve yazma hevesini "Aslında yazarlık hep içimde filizlendirdiğim ama bir türlü eyleme geçiremediğim bir sevda idi benim için." diye yorumlayan yazar. Bu birikimini 2008 yılından bu yana kaleme almaya başlamıştır. İlk kitabı 2014 Şubat ayında raflarda ki yerini alan yazar Münüre Hanım ile evli olup iki kızları vardır. Halen ticaret hayatına ve en büyük tutkusu olan roman yazmaya devam etmektedir.

Hayatıma varlığı ile ışık saçan Münüre'me...
Sen olmasaydın bu kitap da olmazdı...

Teşekkür...

Bu kitabın siz değerli okuyuculara ulaşmasında çok değerli emekleri olan, hatta, "Tam her şey bitti derken, yazı hayatımın tekrar başlamasına vesile olan, konuşması ile beni cesaretlendiren Hüseyin Movit Hocama ve Parola Yayınevine teşekkür ederim...

Ayrıca,Allah dilemedikçe biz kullar dileyemeyiz...

GİRİŞ

Bir seçim yaptığımızda ruhumuzda özgür irade olarak adlandırılan bir his duyarız. Bu hissin etkisinden dolayı yaptığımız hareketlerin gerçek failinin kendimiz olduğunu zannederiz.

Oysa insan bilinci, her şey olup bittikten yarım saniye sonra ne yaptığının farkına varabiliyor. Aslında biz şimdiyi yaşadığımızı sanırken hakkımızdaki karar verildikten yarım saniye sonrasını, yani geçmişi yaşıyoruz.

10 Ocak 2012… UYANIŞ…

İlk dikkatimi çeken, pencereden gözlerime çarpan akşam güneşinin ışığı oldu. Kendimi batmakta olan güneşinin keskin, kızıllaşmış ışığına aldırmadan kireç boyalı tavana bakarken bulmuştum.

Vücudum, sanki yeniden doğuşun evrelerini yaşıyor gibiydi. İlk önce hissiz bir şekilde gözlerimi açmıştım, gözlerimin açık olduğunun farkına ancak bir dakika sonra varmıştım, bilincim yerine gelince.

Algılayamadığım hızda içimde aniden bir ürperti hissettim. Korku veya endişe değildi ürpertimin kaynağı veya her ikisi de. Belli ki beynim henüz hissettiklerim arasındaki mantık ilişkisini kurmaktan yoksundu. Üzerinde durmadım, gözlerimi tavandan ayırıp karşımdaki buz mavisi renginde boyalı duvara odaklandım. Geçen üç dakikalık süre içinde hissettiklerim sadece görme duyumla alakalıydı diye düşünürken, plastikten yapılmış şeffaf maske takılı burnuma, çok da uzakta olmayan bir mesafeden kahve kokusu geldi; kahvenin hoş kokusunu

maskenin iki küçük deliğinden içime çektim. Özlemiş olmalıyım. Sonra kulağıma bir takım garip sesler geldi. Anlamsız mekanik sesler, sanki mekanik bir şey odanın içinde nefes alıp veriyordu; önce boş bir fanusun içine hava basma sesi sonrasında da bir tıslama ve düzenli aralıklarla bipleme sesi.

Biraz zorlayınca sol orta parmağımı oynatmayı başarabildim. Parmağıma bir mandal kıskaçlanmıştı, ucundan da ince bir kablo sarkıyordu. Vücudum bana göre hızla uyanmaya başlamıştı, hareket kabiliyetlerimi kazanıyordum.

Koku alma ve işitme duyularımı takiben az da olsa hareket yeteneğimi kazanmıştım. Daha henüz başımı oynatamıyordum ama artık hareketlerimde daha hızlıydım ve mantık çerçevesi içinde hissettiklerimi anlamlandırabiliyordum.

Gözlerimi nispeten kirlenmiş buz mavisi duvardan alıp bulunduğum odanın içinde, nihayet hareket ettirebildiğim boynumu izin verdiği ölçüde gezdirmeye başladım, az önce pencereden sarkan güneşin ışınları kaybolmuş, yanan floresan lambanın beyaz ışığı odanın içini doldurmuştu.

Yatıyordum! Belden yukarısı 45 derece eğimli, kenarları siperli hasta yatağında hareketsiz yatıyordum, hafif aralık ağzımın içine bir boru salınmış, sağ kolumda bir serum iğnesi var. Yarıya kadar açık göğsümün üzerinde - göğsüm tıraşlanmış olmalı - ince kablolara bağlı dört adet madeni para büyüklüğünde plakalar var.

Gözlerimin izin verdiği ölçüde başımı çevirince yaşam ünitesi olduğunu sandığım bir cihaza bağlı oldu-

ğumu keşfediyorum. Hiç şüphem yok bir hastane odasındayım, lakin buraya nasıl geldiğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Kapının altından içeriye süzülen ışıkta bir takım gölgeler gelip geçmekte, ayak sesleri duyuyorum, tam netleştiremediğim konuşmalar.

Sessiz bir çığlık kopuyor içimden, gerçeğe uyanışın çığlığı, karanlık tünelden ansızın, gürültüyle gün ışığına çıkan bir trenin dehşet görüntüleri geliyor hafızama. Ruhumun bedenime süzülüşünü hissediyorum. "daha bitmedi" diyor içimdeki ses.

Kapıyı açan eli görüyorum, kapıyı yarısına kadar aralayınca eşikte duruyor. Kumaş gri bir pantolon giymiş, üzerinde önü açık beyaz doktor önlüğü var. Yüzünün yarısını ancak seçebiliyorum beyaz bir ten, gargamel burun, gözünde kare çerçeveli gözlük. Sinirli, sabırsız bir hâli var gibi, kiminle konuşuyorsa hissettirmemeye özen gösteriyor.

"Size az önce de söyledim, hastanın durumunda herhangi bir değişiklik yok"

Diğer konuşanın sesi doktorun ses tonuna göre daha az, söylediklerini anlamıyorum.

"Görmenizi gerektirecek bir durum yok ortada, durumunda bir değişiklik olacağını sanmıyorum. İllaki bir şeyler duymak istiyorsanız yarın hastanın doktoru ile görüşürsünüz."

Doktor sinirli bir şekilde başını sallayıp giden herifin

arkasından söylenip odaya girdi. Arkasından kırk yaşın ortasında olduğunu tahmin ettiğim minyon tipli, tipik hemşire görünüşüne hiç uymayan, huysuz görünümlü hemşire de onunla beraber odaya girdi.

İçimdeki sese kulak vererek gözlerimi kapattım. Nedendir bilmiyorum uyandığımı fark etmelerini istemiyordum. Sonra gözlerimi aralayarak kirpiklerimin arasından onları izlemeye başladım. Benimle pek alakadar değil gibiydiler. Sanki bir an önce işlerini bitirip odadan çıkmak istiyorlar gibiydi. Az önceki konuşma doktoru fazlası ile germiş olmalı; kare çerçeveli gözlüğünü kalem tutan eli ile düzeltmeye çalışırken sesli söylenmeye devam ediyordu.

"Herif üç aydır komada, kendine geleceği de yok, daha ne medet umuyorlar bu yaşayan ölüden kim bilir..."

Gerisini duyuyor ama algılamıyordum. Önemi de yoktu, beynim son cümlenin içinden beni ilgilendiren kelimeleri cımbızla çekip almıştı.

"Üç aydır komada!"

Kulaklarımın içinde yankılanan ses, başımın içindeki bütün beton duvarları, şiddetle çarparak paramparça yapıyor. Beynimdeki binlerce, milyonlarca, milyarlarca nöronun, elektronların algı eşiğime ve hafıza odama hücuma kalktığını hissediyorum. Kalbim daralıyor. Derin bir nefes alıyor, gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

Kapının kapanma sesini duyuyorum, tıslayan makine haricinde derin bir sessizlik çöküyor odaya. Yalnızım, soğukkanlı olmalıyım, hafızamı zorlayıp düşünmeye çalışıyorum, nereden başlayacağımı bilmeden. En son yaptığım şeyi hatırlamaya çalışıyorum, bir yapbozun parçaları gibi her şeyi yerli yerine oturtmalıyım. Resmin bütününü görmek için bunu yapmak zorundayım.

2

5 Ekim 2011 çarşamba… 3 ay önce EDİRNE

Önümde uzayan yol artık yorgun gözlerime canlı kıvrılan bir yılan gibi gelmeye başlamıştı, sanki ufkun sonunda yılan, çatal dişli ağzını gösterip beni yutacakmış gibiydi. Uyanık gözle sanrı görmek böyle bir şeydi herhâlde. Neyse ki artık yolun sonuna gelmiştim, artık Edirne'yi anımsatan ve geldiğimi haber veren yol kenarındaki reklam tabelalarını görüyordum. İçimden derin bir iç geçirdim, nihayet iki aydan fazla bir zamandır görmediğim kızımı gün içinde görebilecektim.

Son tepeyi de aşınca gözümün alabildiğince geniş bir düzlükte yere yorgan gibi serilmiş Edirne, güneşin ilk ışıkları ile bana merhaba diyordu.

Bu manzarayı ilk gördüğümde çok etkilenmiştim. İki sene önce kızım Esra'yı Tıp Fakültesi'ne kaydetmek için geldiğimde manzaraya büyülenmiştim. Osmanlı İmparatorluğu'na doksan sene başkentlik yapan, İstanbul'un fethine şahit olan bu şehre hayran kalmıştım.

O yılan gibi kıvrımlı ve inişli çıkışlı yollardan sonra gözümün önünde şimdi ip gibi serilmiş beş kilometrelik dümdüz bir yol vardı, insan birden kendini sanki aydan dünyaya inmiş gibi hissediyordu. Ufukta tam karşımda Selimiye Camisi tüm ihtişamı ve tarihe meydan okuyan tavrı ile bir dev gibi karşımdaydı. Mimar Sinan'ın ustalığını içimden bir kez daha takdir ettim. Camiye tam karşıdan bakan birisi ancak sadece iki minare görebiliyordu. Öyle güzel bir mimari sanat yapılmıştı ki aslında dört minareli olan caminin öndeki iki minaresi, arkalarındaki minareleri gizliyor ve kilometreler boyunca karşısında kendine doğru gelenlere diğer minareleri göstermiyordu.

Ekim güneşi Edirne'de geç doğuyor ve nadiren ısıtıyordu. Araç sıcaklık göstergesi dışarıdaki havayı sabah saatinde 9 derece olarak gösteriyordu. Açıkmış ve susamıştım, Edirne Emniyet Müdürlüğüne gitmeden önce kahvaltı yapmalıydım.

Henüz her yer sakindi, esnaf dükkânlarını yeni açmaya başlamış insanların birçoğunun, genellikle de öğrencilerin yüzlerindeki uyku mahmurluğu henüz kaybolmamıştı. Şehir nispeten sakin sayılırdı, fazla trafik gürültüsü yoktu, nehir yatağında sessiz sedasız akıyor gibi.

Selimiye Camisi'nin yanından geçerek şehir meydanına geldim, ışıklardan sola saparak tarihî Ali Paşa bedesteninin arka yoluna girince otopark değnekçisinin kol işaretine zoraki gülümseyerek aracı yol kenarına park edip Volvo'dan indim, değnekçi sileceğe park fişini iliştirirken uzaktan kumanda ile aracı kilitleyip Bedesten Çarşısı'na doğru yollanmıştım.

Daha önce kızım ile kahvaltı yaptığım yere yakın olmalıydım. Dar bir sokağa girdim, biraz yürüyünce Ali Paşa Bedesteni'nin içine girmeden sadece yaya trafiğine açık olan şehrin merkezine geldim. Bedestenleri ile camileri ve kubbeleri ile hamamları ve köprüleri ile mistik Osmanlı tarihi kokan şehrin, merkez trafiğe kapalı caddesi bütün bu tarihin içinde yaşadığımız yüzyıla yaraşır bir şekilde gayet moderndi. Bu küçük şehirde insan kendini bir paradoksun içinde yaşıyor gibi hissedebilirdi rahatlıkla, bir elinde geçmiş zamanı diğer elinde şimdiki zamanı tutan bir dev.

Çarşı boyunca yürüyerek nihayet kızımla daha önce de kahvaltı yaptığımız yere ulaştım. Küçük şirin bir börekçi dükkânı, içerde üç küçük masa, dükkânın genelde ayaküstü müşterisi vardı, işe giden memurlar, esnaflar ve öğrenciler geç kalma telaşı ile poğaça, simit alıp hemen dükkânı terk ediyorlardı. En arka masa şansıma boştu. Börek ve poğaça kokusu her yerdeydi, küçücük dükkânın içinde müşterileri ile beraber neredeyse yirmi kişi vardı. Kendimi sanki bir fırının içine girmiş gibi hissettim. Kareli kaşe kapüşonlu paltomu çıkarıp sandalyeye astım, henüz oturmuştum ki garson bir anda tepemde bitiverdi,

"Ne alırsınız?"

Yirmili yaşlardaki garsonun sesi görüntüsüne göre gayet kalındı, sanki kırk yaşındaki bir insandan çıkıyordu ses.

"Duble çay istiyorum iki de poğaça, dilimlenmiş olsun lütfen."

Garson ya da ona benzeyen şey başını sallayıp uzaklaştı.

Camda yansıyan aksim dikkatimi çekti, saç diplerimdeki hafif beyazlaşmış saçlar son bir yıldır iyice belirginleşmişti, yaşıma göre oldukça gür olan saçlarımı seviyordum az bir bakımla beni daha genç ve diri gösteriyorlardı. Canımı sıkan tek şey artık dikkatimi çekmeye başlayan saç diplerimdeki beyazlaşmış kıllardı, ilkbaharın bitişi, sonbaharın habercisi toprağa düşen kırağıya benzetiyordum beyazlarımı. Aynalı camda kendime daha bir dikkatli baktım, göz çukurlarımda siyahlaşmış torbalarım ve solgun yüzümle hayalete benziyordum. İki günlük sakalımı sıvazladım, oldum olası kendini beğenen havalı züppe birisi olmamıştım zaten, ne zaman aynanın karşısına geçsem kendimde bir kusur bulurdum. Bu benim yaşam tarzım olmuştu, herkes gibi ayna önünde saçıma başıma kılık kıyafetime bir çeki düzen verirdim, ama bu genellikle kendimi beğenmek için değil toplumsal bir dürtü olarak başkaları tarafından kınanmamak içindi. Gerçi mesai arkadaşım Zehra her fırsatta gönlümü alır, o gün çok iyi göründüğümü söylerdi, her söylediğinde de Zehra'nın bana zoraki kompliman yaptığını düşünür onu inandırıcı bulmazdım. Ama yine de gözleri ışık saçan altın saçlı kadının bu komplimanlarından da geçici olsa zevk alır, o an için içim rahatlardı.

İç dünyamdaki sorunları dışarı da yansıtıyordum. En çok da bunun için kendime kızıyordum. Hep insanlarla arama mesafe koymaya özen gösteriyordum, bu kendime olan güvensizlikten değildi, her konuda kendime güvenip tamdı, nedense bir his beni insanlara karşı mesafeli olmaya itiyordu.

Özellikle de son on yılımı düşününce bu daha da yoğundu. Eşim, canımdan çok sevdiğim biricik kızımın

annesi, Zeynep öldüğünden beri bir yanım hep hayata küskündü, diğer yanım da kızım için yaşıyordu.

Zeynep öldükten sonra hayata küskünlüğüm aylarca sürmüş, en üst safhaya çıkmıştı, karanlıklar içinde kaybolmuş gibiydim, ne bu dünyadaydım ne de öteki tarafta, Araf'ta kaybolmuş ruhunu arayan bir ceset gibiydim. Henüz daha on yaşında olan küçük kızımı ihmal etmeye başlamıştım, aynı acının onunda sırtında, minicik yüreğinde olduğunu bildiğim hâlde, hatta daha da fazlası. Ben eşimi kaybetmiştim o ise annesini, hayatında en muhtaç olduğu zamanlarda. Bu gerçeği görmezden gelerek büyük bir bencillik ve yılgınlıkla kendi acıma yoğunlaşmış, içime kapanmıştım. Kızıma büyükannesi bakarken, insanlarla ilişiğimi kesmiş tek dostum alkolle avunur duruma gelmiştim.

Ne yaparsam yapayım hayatımı baştan sona değiştiren o acıyı asla hafızamdan silemiyordum, kâbus dolu gecelerden kan ter içinde uyandığım çok oluyordu, bugün bile.

İyice contayı sıyırmaya başladığım günlerin birinde, Arnavut kaldırımlı dar sokaktan evime giderken çıkmıştı karşıma. Bugünmüş gibi hatırlıyorum o anı, Havanın kararmasına az bir zaman vardı, her zaman geçtiğim bu yolda sıkça cami cemaatinden insanlarla karşılaşırdım, kimileriyle merhabam vardı, kimisiyle de göz temasım olurdu. Daha önce birçok kereler yanımdan geçip giden hafif kamburu çıkmış ama hâlâ bastonsuz yürümeye inat etmiş temiz yüzlü, buruşuk elli adam elini omzuma koyup beni durdurmuştu. Birkaç defa göz teması yaşamış ama hiç konuşmamıştık, bu zatı zaten çok nadiren

görürdüm. Çevremde yakın zamanda hâlimi bilmeyen yok gibiydi, eşimi kaybettiğimi, acımın derin olduğunu herkes biliyordu. Hafif irkilip durmuştum, hiç beklemediğim bir andı, alkol kokuyordum, cami ye akşam namazına giden bu adamdan o an için utandım, bir an için yaşlı adamın derin gözlerine bakıp sonra gözlerimi yere kaçırmıştım. Altı üstü bir başsağlığı dileyecek diye düşünmüştüm.

"Sana cenneti vaat etseler ne yapardın evlat?"

Beklediğim bu değildi, hem de hiç değil, bu alkoliğe yüzünü buruşturup gider diye düşündüğüm adam, hafızamda yıllarca taze kalacak, sonradan hayat felsefem olacak ilahî şeyler söylüyordu.

"Sana eşin cennette seni bekliyor deseler, cennete gitme garantisi verseler, başını yastığa koyup uyu, seni öldüreceğiz, ruhunu alacağız, uyanınca gözlerini cennette açacaksın karında yanında olacak deseler ne yapardın?"

Ses yalnızca benim duyabileceğim fısıltı hâlinde çıkmıştı, sanki konuşmuyor, ruhuma ılık nefesi ile üflüyordu. Her kelime yosunlaşmış kayaları döven dalgalar gibi yüzüme çarpıyordu, hiç kimse şimdiye kadar benimle bu cürette konuşmamıştı. Bedenim sallanıyordu, soğuk rüzgâr alev, alev yanan yüzümü yalayıp geçiyordu, kelimelerin şiddetinden ürpermiştim, kelimeler ruhumda, benliğimde ışık hızı ile yol alıyorlardı, durdurmak imkânsızdı. Gözlerimin önüne bir karım bir kızım geliyordu. Günlerce ölümün uçurumunda gezinmiş, ölümü arzulamıştım ama beni tutan kıyamadığım bir şeyler vardı, eksik olan bir şeyler, bu yaşlı adam hislerimi bilebilir olamazdı.

Kan, gözyaşı, mutluluk, aşk, kin, sevgi, öfke, hırs, intikam, bir sonraki anın mistik bilinmezliği ve neredeyse unuttuğum kızımın bebek gülüşü dünyada, dünyamda hepsi vardı.

Gözlerimi bir iki saniyeliğine kapatıp açtığımda karşımdaki yaşlı amcaya ne cevap vereceğini bilememenin şaşkınlığını yaşıyordum. Akşam ezanı okunmaya başlamıştı, yaşlı adam gitmeye hazırlanırken omzuma bir baba şefkati ile dokunmuştu.

"Cennet bekleyebilir evlat. Sen buradaki işlerini önce tamamla."

Giden yaşlı adamın arkasından bakarken ağzımdan adamın son sözleri dökülüyordu.

"Cennet bekleyebilir."

"Cennet beklesin amca ama çay beklemez, çayın soğuyor ben den söylemesi ikidir yanından geçiyorum şekerlerini bile karıştırmamışsın daha."

Beni düşüncelerimden çıkarıp alan garson kılıklı çocuğa sert bir bakış attım, vücut kimyası bozulmuş olmalı yüzünü buruşturup yanımdan uzaklaştı. Çatalımı dilimlenmiş poğaçaya batırıp ağzıma götürdüm, çayımdan bir fırt çektiğim esnada telefonum çalmaya başladı, telefona bakmadan arayanın kim olduğunu anlamıştım saat dokuza yaklaşıyordu telefonunu bekliyordum, bu saatte beni ancak o arayabilirdi. Telefonu sandalyeye astığım paltomun cebinden aldım, yanılmamıştım arayan Ferit'ti.

"Günaydın dostum, nasılsın?"

Sesi her zamanki gibi keskin ve vakurdu. Ferit'in bu kendinden emin tavrına ve ses tonuna her zaman hayranlık duyardım.

"Günaydın."

"Durum nedir vardın mı Edirne'ye"

"Evet, vardım, birazdan emniyete gideceğim. Sen ne yaptın Ferit, faksı geçtin mi?"

"Onu haber vermek için aradım dostum. Kâğıt elimde, şimdi geçiyorum faksı."

"Eyvallah ahbap, iyi ki varsın dostum sağ olasın."

"Ne demek dostum, hadi hayırlı haberlerini bekliyorum, kal sağlıcakla."

"Sen de dostum."

Bu habere sevinmiştim. Şu ana kadar işler planladığım gibi sorunsuz halloluyordu, tabii ki Ferit'in sayesinde. Ferit'in bu faks ı geçmesi benim için çok önemliydi.

Telefonu poğaça kırıntıları ile dolu küçük masanın temiz bir kenarına bırakıp çayımdan bir yudum alıp anılarımda Ferit ile beni kopmaz bir bağla bağlayan o güne gittim.

Yeryüzünde beni anlayan bana sabreden birkaç insandan biriydi. Tanıdığım en gözü kara polislerden biriydi. Zor yıllarımda ben düşerken o hep yükselmiş kendine teşkilatta sağlam bir yer edinmişti. Aynı yaşta idik, o da benim gibi 42 yaşındaydı, Polis Okulu'nda beraber okumuştuk beraber mezun olmuştuk. Antakya'da yıllarca beraber görev yaptıktan sonra Yollarımız ayrılmıştı, bir daha birbirimizi senelerce görmemiştik. Ta ki o güne kadar.

Zor bir gündü, Diyarbakır o gün bana her zaman olduğundan daha gri görünüyordu. Saman rengi yeryüzünü maviye kaçan gri gökyüzü örtüyordu. Böyle gün-

leri hiç sevmiyordum, iç karartıcı bir hava hâkimdi ortama. Hepimiz birazdan çıkacak fırtınayı bekleyen gemi tayfalarını andırıyorduk, sıkı sıkıya tuttuğumuz halatlar sanki elimizi kanatacaktı, oysaki çevik kuvvetin elinde MP5 otomatik silahlar, ben de ve benim gibi takım elbiseli birkaç amir arkadaşın elinde de tabancalar vardı.

Durum kritikti, ortam gergindi. Karşımızda geniş meydanlıkta bir terörist cenazesini eylem ve propaganda alanına çeviren binden fazla terör yandaşı öfkeli kalabalık vardı. Diyarbakır'da polis güçlerinin bütün izinleri kaldırılmıştı, masa başında oturanlar bile sokaklarda tetikteydi. Ben de Çevik Kuvvet'e yardımcı olmak için yanlarında olmayı tercih etmiştim. Arkadaşlarla birlikte en ufak bir kıvılcıma karşı tetikte ama mümkün olduğunca müdahale etmeden öfkeli kalabalıktan kırk elli metre ilerde bekliyorduk.

Ne olduysa birdenbire ve hızlı bir şekilde oldu. Sanki gizli bir güç emir vermiş gibi kalabalıktan bir grup cenazeden uzaklaşıp bize taş ve sert cisimler atmaya başlamışlardı. İşte artık beklenen ve kaçınılmaz hareketlenme başlamıştı. Amirlerimiz müdahale emri verince birden ortalık cehenneme dönmüştü. Onlar bize taş, sopa ve Molotof atarken biz de onlara göz yaşartıcı bomba atıyorduk; ellerinde saydam kalkanları olan öndeki arkadaşlarda copları ile kalabalığa doğru ilerlemeye başlamıştı.

Dev bir kaos kuşu havada kendi ekseni etrafında dönerken yerde tozu dumana katıyordu sanki. Herkes kendi payına bir şeyler yapıyordu. Geri planda kadınlar zılgıt çekiyor, onların önünde acemi bir kalabalık bize

doğru Kürtçe ve Türkçe karışık küfürler savuruyordu. Polise en yakın olan diğer kalabalık ve en aktif olan grupta-ki bunların yaşı 12-13'ten başlıyordu bastona kadar dayanıyordu- taş sopa ve daha önceden hazırlandığı belli olan Molotof kokteylleri atıyorlardı. Biz de onları olanca gücümüzle dağıtmaya çalışıyorduk.

İşte Ferit'i seneler sonra ilk o zaman gördüm, aynı esmer ten, aynı mimikler ve o heyecanı hep aynıydı. Bir gözümle onu görüş alanımda tutmaya çalışırken bir gözümde olayların odağındaydı. Gür bir sesin "Bastırın, dağıtın." nidası ile birden Çevik Kuvvet ileri atılınca yüzlerce kişi kaçışmaya başlamıştı, kümese girmiş tilkiden kaçan tavuklar gibiydiler, herkes farklı taraflara kaçıyordu. Artık kargaşa şehrin caddelerinde ve ara sokaklarına taşınmıştı. Onlarca ufak gruba ayrılan göstericiler birden ara sokaklarda kaybolup birkaç dakika sonra tekrar genişçe bir caddede birleşiyorlardı. Bizler için çok zor anlardı toplu durmaya, birbirimizden ayrılmamaya çalışıyorduk.

İşte o an tekrar gördüm Ferit'i, bana uzak bir mesafedeydi ama o olduğunu anlamıştım. Yalnızdı, aniden üç dört kişilik bir grubun peşinden ara sokağa daldı. O an irkildim, Ferit'in huyuydu, Polis Akademisi'ndeyken de böyleydi. Sonuçlarını düşünmeden aklına estiği gibi davranırdı çoğu zaman, korkusuzca ve pervasızca. Aklıma kötü şeyler geliyordu, koşmaya başladım, girdiği ara sokak elli metre ötemdeydi ve Ferit sokağa girdikten sonra arkasından da bir sürü insan aynı sokağa girmişti ben koşarken. Kalbim deli gibi atmaya başlamıştı, emniyeti açık silahım elimde koşarken bir yandan da içimden Ferit'e söyleniyordum.

Nefes nefese ara sokağa girdim. Manzara korkunçtu. Dört bir taraftan ablukaya alınan Ferit'i ilk birkaç saniye göremedim, göstericiler görüş alanımı kapatıyordu. Nihayet grup biraz aralanınca yerde kanlar içindeki Ferit'i gördüm. Yediği onlarca tekme ve yumruktan hâlsiz düşmüş bir şekilde yerden kalkmaya çalışıyor, bir yandan da gruba küfürler ve hakaretler savuruyordu. Ferit'i linç ediyorlardı… Gömleği ve ceketi kan içindeydi, ters dönmüş elindeki silahın hiçbir caydırıcılığı kalmamıştı. Her şey birkaç saniyede olmuştu, zorlukla ayağa kalkıp hâlsiz kolları ile boşluğa bir iki yumruk sallayıp tekrar sendeledi. Linç grubu artık onunla dalga geçiyordu kuduz salyalarını akıtarak eğleniyorlardı. Tekrar saldırıya geçtiklerinde elimdeki silahı havaya kaldırıp üç el ateş ettim ve gruba doğru koşarken var gücümle bağırdım.

"Dağılın ulan!"

Silah sesinden ve bağırmamdan korkan grup boş bulunup Ferit'in etrafını boşaltınca o boşluğu ben doldurdum. Şimdi Ferit'in yanındaydım, Ferit yerde cenin pozisyonda hayati organlarını koruma uğraşındaydı. Eğildim sol kolumla onu omzundan tutup kendime çektim. Yediği yumruklardan bir gözü kapanmıştı, muhtemelen birkaç dişi kırılmış dudağı patlamıştı, her iki kaşı da yarılmıştı, neredeyse kandan yüzü görünmeyecek hâlde idi. Benim yardımımla güçlükle yerden doğrulup kalkmaya çalışırken açabildiği tek gözü ile bana baktı.

"Sen! Yılmaz sen misin?"

Dudaklarını aralayıp kanlı dişleri ile gülümsemeye çalıştı, bedeni bir kuklayı andırıyordu, hiçbir şekilde sabit duramıyordu. Yine de gülmeye çalışması çok ironik bir durumdu.

Aslında ikimizin de hâli iç açıcı değildi, eğer bir çıkış yolu bulamazsam saniyeler içinde ben de Ferit gibi linç edilebilirdim. Duvara dayanmıştık, öfkeli gruptakiler şaşkınlıklarını üzerlerinden atıp tekrar etrafımızı sarmışlardı. Onlarla bizim aramızdaki tek engel silahımdı, kurşunu bitmiş silahımla onları tehdit etmeye başladım, eğer yaklaşırlarsa onları vuracağıma dair yeminler ediyordum. Bu ne kadar sürebilirdi ki.

"Gözlerindeki inancı ve kini görebiliyor musun Yılmaz?"

Söylediğine hiçbir anlam verememiştim. Ceketimin yakasına yapışarak kendini yukarıya çekti, bana dayanıp ayakta durmaya çalışıyordu, yüzüme biraz daha yaklaştı, kan kokuyordu ama korkudan bir eser yoktu yüzünde. Açıkgözü ile kalabalığı işaret etti.

"Şeytanın askerleri, görüyor musun gözlerindeki kini, öldürme hazzını, avını parçalamak isteyen çakallar gibiler öyle değil mi, her biri şeytanın askeri."

Gözlerimi ondan çevirip gruba baktığımı hatırlıyorum, hemen arkasından da bir panzerin sireni doldurmuştu kulaklarımı. Bir mucize olmuş kurtulmuştuk, kalabalık birden dağılarak bizden uzaklaştı. Çevik Kuvvet yetişmiş ve bizi kurtarmıştı. Hayatımızın en zor anlarında Ferit'le birbirimizi bulmuştuk. Diyarbakır'dan sonra da Ankara'ya gelmiştik, ikimiz de şimdi tekrar aynı çatı altında görev yapıyorduk.

Elimi çay bardağına götürdüm, geçmişe gitmek çayımı soğutmuştu, bir dikişte çayı içip ağzımı peçete ile kuruladıktan sonra kalktım. Paltomu koluma aldım, hesabı ödeyip çıkarken bana yandan dik dik bakan garson kılıklı çocuğa göz kırptım.

Fırından taze çıkmış ekmek gibi hissetmiştim kendimi Edirne'nin soğuğunu yüzüme yiyince. Paltomu sırtıma geçirip yürümeye başladım.

Gökyüzüne baktım, bulutların güneşi örttüğü gökyüzüne, dilime bir türkü takıldı mırıldanmaya başladım.

"Seher yeli çık dağlara, güneş topla benim için, haber ilet dört diyara canım, güneş topla benim için, umutların arasından, kirpiklerin karasından, döşte bıçak yarasından canım, güneş topla benim için."

Emektar Volvo'mun yanına gelince mırıldanmayı kestim, araca binerken otopark değnekçisi yanıma geldi, hayret! Sileceğe iliştirilmiş pusulayı göremeyince,

"Hayırdır, kaptan pusulam nerede."

"Ağabey ne diye polis olduğunu söylemezsin,"

Belli ki camın sol üst köşesinde Volvo'mun bir polis e ait olduğunu gösteren etiketi görmüştü görevli, belli belirsiz tebessüm ettim.

"Huyum değil evlat. Sen söyle bakalım borcumu."

"Ne borcu ağabey, senden para alacak değiliz herhâlde." Aracı çalıştırıp yan camı açtım, gitmeye hazırlanırken.

"Eyvallah, o zaman hep buraya bırakayım arabamı."

Gülümseyip gaza bastım. Şehir içinde kısa bir yolculuktan sonra Şehit Üsteğmen Ahmet Altun Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü binasının otoparkına aracı park ettim.

Geniş bir bahçe içinde birkaç bloktan oluşan kompleksin iki katlı dikdörtgen ana binanın içine girdim. Hep aynı alışık olduğum atmosfer, ikinci kalite müteahhitlerin elinden çıktığı aşikâr ucuz boya ile havai mavisine

boyanmış duvarlar. Elini sürtsen duvarın boyası eline çıkar. Birinci katta girişte sol tarafta gelenleri karşılayan bir polis memuru, ne için geldiğini soran, ateşli silahın varsa emanete alan ve sana ziyaretçi yaka kartı takan bir polis memuru. Hiç itiraz etmeden bütün prosedürleri sırası ile gerçekleştirdikten sonra içerdeyim. Buraya ne için geldiğimi herkesin bilmesine gerek yok şu an. Nöbetçi polis memurundan yön tayinini aldıktan sonra ikinci kata çıkıyorum. Hiç zorlanmadan gitmem gereken yeri buluyorum, Asayiş Şube Müdürlüğü.

3

Asayiş Şube Müdürü Atıf Kurtuluş, elindeki sadece bir paragraftan oluşan faks yazısını ikna olmak istemeyen gözleri ile ikinci defa okuyordu. Ben sessizliğimi ve tepkisizliğimi koruyordum. Böyle durumlarla çok karşılaşmıştım. Hiç kimse kendi çöplüğünde yabancı birisini istemezdi. Sebatla odanın içini inceliyordum. On altı metrekarelik odanın iki kapısı vardı, bir tanesi benim de giriş yaptığım kapı, bir tane de çaprazımda, daha küçük bir odaya açılıyor, özel kalem memuru olarak kullandığı bir polis az önce o kapıdan girerek çay servisi yapmıştı. Atıf Kurtuluş'un oturduğu makam koltuğunun arkasında büyükçe bir Atatürk portresi, sağ yanında aynı boyutlarda Türk bayrağı. Makam koltuğunun yanındaki ahşap venge renkli dosya dolabının üstünde birkaç adet çeşitli görevlerden aldığı tebrik şiltleri ve plakaları, onlarla gurur duyuyor olmalı. Plakaların sağında ve solunda iki tane yapma çiçek. Sanki ortamın gerginliğini azaltması

için özenle orada bırakılmış gibi. Koridor duvarlarının aksine makam odasının rengi daha içi açıcı kumsal beji kullanılmış.

Dışarıdan bana ne, burası benim dünyam düşüncesinde olan bir adam. Elli yaşlarında tombul suratlı, seyrek saçlı, buğday tenli, resmî üniforması yok, beyaz gömlek üstünde gri bir ceket, kravat takmamış yakası açık. Resmî olmak ile sportif görünmek arasında bir yerde asılı kalmış izlenimi sanki bir kadın eli tarafından bilinçli olarak verilmiş gibi. Bu giyim tarzının kendi zevki olmadığına eminim, tipinden böyle bir beceri sahibi olmadığı belli. Ama yine de kapladığı makamı doldurduğunu düşünüyorum.

"Şimdi bu faksa göre Ankara'dan pazar günü işlenen cinayeti araştırmak için görevlendirildiğinizi söylüyorsunuz."

Beş dakika önce iki defa ben söyledim, iki defa da kendisi okudu. Artık anladığına eminim.

"Aynen öyle Atıf bey. Size çalışmalarınızda yardımcı olmak için geldim."

"Anlamadığım bir nokta var. Neden böyle basit bir cinayet için Ankara'dan birini görevlendirsinler ki. Ben ve ekibim bu konuda gayet yeterliyiz."

"Buna şüphemiz yok Atıf bey ama takdir edersiniz ki biz sizi rencide etmeye değil bilakis size yardımcı olmayı amaçlıyoruz."

"Yine de insan sormadan edemiyor, bu soruşturmada bizim bilmediğimiz bir bilgiye mi sahipsiniz, kaldı ki bundan nasıl haberiniz oldu bu kadar çabuk."

Başarı ve onur plaketlerini nasıl aldığını anladım artık. İnatçı ve işin peşini hemen bırakacak bir tip değil

izlenimi verdi bana, demek ki soruşturmadan hemen kabullenen bir tip değil.

"SAM." deyince anlamsız bir surat ifadesi belirdi.

"Suç Analiz Merkezi, sizin bundan haberdar olduğunuza eminim Atıf bey. Sonuçta siz de bu programı kullanıyorsunuz."

Unuttuğunu varsayıyorum. Ellerimi birbirine kenetleyip önümdeki sehpaya doğru biraz eğilip yüzümü ona doğru dönüyorum. Şu an önemli bir açıklama yapmaya çalışan biri gibi göründüğüme eminim.

"Bu tür vakalarda ilk soruşturma raporları bilgisayara girildiği an bizim sistemimizde görülür Atıf bey. Olayın nerede olduğu, maktulun nasıl bulunduğu, cinayetin işleniş tarzı gibi bilgileri süzen analiz eden ve işleyen bir programımız mevcut. Bunu şu amaçla yapıyoruz. Eğer o cinayetle benzeşen veri tabanımızda her hangi başka bir dosya daha mevcutsa program bir ikaz verir. Yani anlayacağınız geçmişte bu cinayetin bir benzeri daha işlendiği için bu cinayet bizde seri katil şüphesi veya kopya cinayet şüphesi uyandırdı. Bunun için buradayım Atıf bey. Bu konuda birbirimize yardımcı olacağımıza eminim."

Kâğıttan kafasını kaldırıp isteksizce başını salladı. Kendi içinde bir direniş gösterdiğine emindim. Beni kendi görev bölgesinde istemiyordu, Ferit'in gönderdiği faks elini kolunu bağlamıştı.

"Peki, ne yapmak istiyorsunuz, yani planınız ne?"

İşte artık başlıyorduk, gözlerimdeki zafer sevincini görmesini istemiyordum, yerimden kalktım. Kibar olmak zorundaydım. Şu an için kontrolün onda olduğunu hissetmesi soruşturmamın rahatlığı açısından iyi olabilirdi.

"İzninizle önce maktulu veya cinayetin işlendiği yeri görmek istiyorum." dedim, başını sallayıp onayladı, telefonun ahizesini kaldırıp iç hattan bir numara tuşladı.

"Sizin yanınıza birini vereyim Yılmaz Bey, daha rahat edersiniz."

Gülümsedim, neden olmasın, ne de olsa Edirne'ye yabancı sayılırım. Yanımda buradan bir memur olursa protokol ve prosedür yaşamam.

Bir dakika geçmeden açık kapıda otuz yaşlarında, kırmızı V yakalı kazağının üstünde siyah deri montlu, derisine sıkı sıkıya yapışmış gri kot pantolonuyla genç görünmeye özen gösteren, keskin yüz hatlarına sahip hafif kıvırcık saçlı, ince dudaklı, kumral tenli, birçok kızın yüreğini hoplatabilecek yakışıklı bir adam belirdi.

Pozitif duruşu ile insanı hemen etkileyebilen ikna edici bakışlara sahipti. Doğrusu böyle bir gencin partnerim olacağını hiç düşünmemiştim. Benim beklentim, tipik Türk polisi kıvamında, üniformasının içinden hafif göbeği taşmış, kemerine takılı silahının ağırlığından lacivert pantolonunun bir tarafı yere doğru göçmüş 45-50 yaşlarında bir memurdu.

Gülümseyip başımla selamladım, o sadece başı ile selam vermek ile yetindi.

"Sizi tanıştırayım."

Atıf Kurtuluş, kapıdaki gencin içeri girmesiyle birlikte ayağa kalktı, ikimizin arasına girerek eliyle genci göstererek tanıştırma seremonisine devam etti.

"Yusuf Sedat, benim en iyi elemanım. Kendisi yardımcımdır, aynı zamanda Edirne'nin en gözü pek dedektifidir." Nedense gülümsedi. "Kendisini oğlum gibi severim ve güvenirim."

Övülmekten yüzünün kızarmasını bekledim veya mahcup bir ifade takınmasını umdum ama ikisi de yüzünde yoktu. Ya Atıf'ın komplimanlarını umursamıyordu ya da hoşuna gidiyordu. Tebessüm etmekle yetindi.

"Yusuf aynı zamanda cinayet yerine ilk giden arkadaşımız, maktulu ilk gören o ve bu soruşturmanın başındaki memurumuzdur kendisi. Sana her türlü yardımı yapacağına eminim."

Yusuf'un omzuna sağ elini koyup devam etti.

"Bu beyefendi Ankara'dan senin soruşturmanı yürüttüğün dosya için gelmiş Yusuf, adı Yılmaz Mızrak, özel görevle bize yardımcı olmak için gönderilmiş. Kendisine her konuda yardımcı olmanı istiyorum. Misafirimize iyi bak."

Uzattığım elimi sıktı. Güçlü pençeleri vardı, normal tokalaşmanın ötesinde sanki bir güç gösterisi yapıyordu. Hissettirmemeye çalışarak ben de aynı dolgunlukla cevap verdim.

"Memnun oldum."

"Ben de, nereden başlamak istersiniz."

Kollarımı hafifçe havaya kaldırıp en vakur hâlimi takındım.

"Enbaşından."

4
ADLİ TIP

"Boğazı kesilmiş."

Merdivenleri seke seke seri şekilde inerken söylemişti bunu, normal bir durummuş gibi, yanından geçen iki kadın polise de gülümsemeyi ihmal etmemişti bu arada. Ondan bir basamak gerideydim, dayanamadım."

"Burada sık olur mu böyle şeyler."

Son basamağı da inince yavaşladı, bana döndü.

"Ne olur mu?"

"Boğaz kesme vakaları, sesinizde bu sanki normal bir şeymiş gibi bir tını sezdim."

Burnundan nefes alışını izledim, burun delikleri büyüyüp küçüldü.

"Tabii ki bu olayı gören ve duyan herkes kadar ben de etkilendim Yılmaz Bey, inanın benim içinde kolay değil böyle durumlarla karşılaşmak ama ifa ettiğimiz göre-

vin doğası böyle. Bu gibi durumlarla yaşamak ve bunlara alışmak zorundayız. Amacım sizin hassasiyetinizi küçümsemek veya yok görmek değil."

Ne yalan söyleyeyim verilebilecek en güzel cevabı vermişti. Yakışıklı ve tutarlı olduğu kadar zeki birisiydi de. Bu çocukta iş vardı. Söylediklerinin her kelimesinde haklıydı. Bizim işimizin doğasıydı bu. Buna paralel bir anım aklıma geldi, bir seyahat esnasında küçük bir Anadolu ilçesinden geçiyordum, orada görev yapan bir komiser yardımcısı arkadaşımı ziyaret etmiştim. Hâl hatırdan sonra nasıl gidiyor diye sormuştum, çok ilginç bir cevap vermişti bana,

"Nasıl gitsin be dostum, can sıkıntısından patlıyoruz işte, 4 sene oldu buraya geleli inan hiçbir adrenalin yok. Koca karıların kavgasını ayırmaktan, kız kaçıran âşık delikanlıların peşinden koşturmaktan başka bir şey yaptığımız yok. Tövbe estağfurullah insan şöyle ağız tadıyla bir cinayet vakası ile karşılaşsak da üzerimizdeki kiri pası atsak diye düşünmekten kendini alamıyor. Asıl yaptığım işi unuttum yahu."

Böyle bir düşünceyi pek onaylamasam da, bu Yusuf'un dediği gibi biz polislerin doğasında var. Başımı sallamakla yetindim. Hem koridorda yürüyorduk hem konuşmasına devam etmesini bekliyordum. Lakin resmî polis otosuna binene kadar ikimiz de konuşmadan yürüdük.

Otomobil hareket ederken Yusuf'un dili çözüldü.

"Kurbanın en belirgin özelliği boğazının keskin bir aletle bir kulaktan diğerine kadar kesilmesi Yılmaz Bey."

Sesine ciddiyet katarak konuşmuştu, duygu yine

yoktu. Yüzüne işine verdiği ciddiyet oturmuştu. Güneşin aksinden olacak kaşları çatık, gözleri kısık yolu takip ediyordu. Bir iç geçirdim kurbanın cansız görüntüsünü Yusuf'a sormadan ve kurbanı görmeden önce hafızam da canlandırmaya çalışırken sordum.

"Nereye gidiyoruz?"

Bana bakmadan konuşuyordu, direksiyonu tek kolla tutarken sağ elini sol koluna koymuştu.

"Adli Tıp'a, ceset orada. En başından başlamak istemiştiniz ya."

Gülümsedim, başımı kaldırıp arabanın ön camından gökyüzüne baktım, bulutlar dağılmış güneş çıkmıştı, yan camı biraz araladım ama dışarısı hâlâ soğuktu. Güneş kendini gösterse de ısıtmıyordu. Pencereyi tekrar kapadım, dalmıştım.

"Giderken dünyaya son bir tebessüm bırakılmış gibi."

"Efendim."

Yine sesli düşünmüş olmalıyım, Yusuf'un sesi ile yüzümü ona döndüm.

"Az önce dedin ya, boğazı bir kulaktan diğerine kadar kesilmiş diye, kanla çizilen kocaman bir palyaço gülümsemesi gibi, öyle değil mi?"

"Aslında hiç öyle düşünmemiştim ama haklısınız, kurbanın boynunu yüzü olarak tasvir edersek kocaman ağızdan çıkan bir gülümseme gibi."

Çakma Rolex saatime baktım 11'e geliyordu, yolumuz kısa olacağını umuyorum, keza Edirne büyük bir şehir değildi.

"Atıf Kurtuluş cesedi senin bulduğunu söylemişti. Tam olarak ne zaman bulmuştun cesedi?"

"Cesedi ben bulmadım, bir oduncu buldu. İlk giden polis bendim. İki gün önce iki ekimde bulundu. Pazar öğlen saatinde bize haber verildi. "

"Bildiğim kadarı ile elinizde hiçbir şüpheli yok öyle değil mi? Kimin yaptığı konusunda hiçbir bilgi sahibi değilsiniz."

"Çok hızlı gitmiyor musunuz Sayın Yılmaz. Önce bir cesedi görelim isterseniz."

Adli Tıp Kurumu Edirne Şube Başkanlığı tabelasının yanından geçip park ettik, gelmiştik.

"Çok vaktim yok delikanlı, hızlı olmak zorundayım."

Toyota'dan inerken duygumu belli etmek için kapıyı normalinden hızlı kapattım, sanırım anlamıştır benimle nasıl konuşması gerektiğini.

Sanki duvarlar ve tavan özenle beyaza boyanmış gibiydi. Uzun bir koridorda yürümenin ardından bodrum katına inmiştik. Yanımızda beyaz önlüğü ile bir de doktor vardı. Küçük bir selamlaşma faslından sonra bizi peşine takmıştı. Bodrum katı da aynıydı, her taraf beyaz, duvarlarda hiçbir kire rastlamamıştım, penceresi olmayan koridoru belirli aralıklarla tavana dizilmiş uzun floresanlar aydınlatıyordu. Doktor, çift kanatlı bir kapının bir kanadını eliyle iterek açtı.

İçerisi normalinden dört-beş derece daha soğuktu ya da bana öyle geliyordu. İster istemez ürperdim. Elimde değildi, işimin bir parçası olmasına rağmen her ceset görme öncesinde irkilirdim.

Soğuk gri metal tezgâhın üzerinde yatıyordu, bütün vücudunu örten üzerinde beyaz bir örtü vardı. Ben ayak

ucundaydım, sol ayak başparmağında cesede ait numara kartı vardı.

Çirkin, yüzü morarmış kanı çekilmiş vücudu şişmiş, her tarafında morluklar ve şişlikler olmuş bir kız hayal ediyordum.

Doktor üzerinden örtüyü çekince ağzım açık kaldı, gördüğüm manzara karşısında şoke olmuştum. Bunu beklemiyordum. Doktor gözlüklerini takmış konuşmaya başlamıştı.

"Yusuf Bey'e daha önce anlattığım gibi size de anlatayım bayım. Kurbanımız yirmi yaşlarında bir kız.."

Yusuf araya girdi.

"Üniversite öğrencisi."

"Gördüğünüz gibi boynundaki ölümcül yara izinden başka hiçbir emare kızın vücudunda yok. Dövülmemiş, tecavüze uğramamış, işkence görmemiş, darp edilmemiş, zor kullanılmamış."

Karşımda çıplak vücudu ile ölü bir beden olmasına rağmen melekleri kıskandıracak güzellikte her azası ile dört dörtlük bir genç kız vardı. Ruhu bedeninden alınmadan önceki hâlini düşündüm. Küçük bir çenenin etrafına sanki usta bir ressamın elinden çıkmış gibi kondurulmuş iki küçük elmacık kemiğinin doldurduğu bembeyaz bir yüz. Yay gibi gerilmiş kaşlarının altında masmavi bakan gözler, kemersiz burnunu tamamlayan ince ıslak dudaklar. İnce bir boyunu tutan zarif omuzlar, kıldan arındırılmış süt beyaz bir ten, vücudu ile orantılı yumruk büyüklüğünde göğüsler.

Kılsız ve tüysüz sanki özenle yontulmuş vücuduna bakınca canlı olmasını hayal edince kendimden iğrendim. Silkinip ağzımdaki kelimeleri serbest bıraktım.

"Sanki kendi isteği ile olmuş gibi. Ölüme razı."

Yusuf devam etti.

"Sunak taşında kolları ve ayakları bağlı şekilde bulduk onu, sanki çarmığa gerilmiş İsa gibi, bir farkla sırt üstü yatar şekildeydi. Ama sanki ipler vücuduna zarar vermesin diye özenle bağlanmış, ne sıkı ne gevşek. Benim fikrime göre az da olsa hareket serbestisi varmış. Çırpınabilir veya debelenebilirmiş."

"Bunları yapsa az da olsa bileklerinde ipin izi olması gerekir ama yok. O zaman bütün bunlar başına gelirken ya baygındı, ya da olacaklara razıydı."

Sonra sanki bir ayrıntıyı yakalamak istermiş gibi kızın kesik boğazına doğru eğildim, kurumuş kan temizlenmiş olmalıydı, yara küçük bir dere gibi boğazı boydan boya ince bir yay çizerek dolaşmıştı, sanki yara şimdi gözlerimin önünde kendiliğinden kapanacak ve kız gözlerini açıp gülümseyecekmiş gibi hayalimden geçirdim.

İşaret parmağımı kızın kesik gırtlağına doğrulttum.

"Cinayet aleti nedir, bunu yapan ustura olabilir mi?"

Yusuf tam ağzını açacaktı, doktor ondan önce davrandı.

"Sanmıyorum, ustura, jilet veya neşter değil. Onların açabileceği bir yara değil bu, yara ağzı oldukça geniş."

Doktor yanıma sokulup benim kıza durduğum yakınlığa kadar eğildi, şu an kendisini sanki kadavra üzerinde öğrencilere ders veriyormuş gibi hissettiğinden emindim. Parmağını cesedin kesik gırtlağında gezdirmeye başladı, lateks ameliyat eldiveni yaranın çeperlerine dokundukça takılıyor, geriliyordu.

"Yara ağzını görüyor musunuz, bir usturaya göre oldukça geniş. Benim fikrim bunun keskin yüzü daha kalın bir aletle yapılmış olduğu yönünde, büyük bir ihtimal keskin bir kasap bıçağı veya büyükçe bir ekmek bıçağı."

"Yılmaz Bey, cinayet aleti hâlâ kayıp, maalesef bulunamadı."

Vücudumu dikleştirip Yusuf'a döndüm. Benim ilgimi çeken cinayet aletinin bulunup bulunmadığı değildi.

"İlginç."

"Nedir ilginç olan Yılmaz abı."

Yusuf'un anlamasını umuyordum ama gözden kaçırmış olabileceğini düşündüm.

"Kurbanına bu kadar değer veren birisinin, boğazından başka vücudunun hiçbir tarafına dokunmayan ve kurbanının teninin ölürken veya öldükten sonra en az zararda kalmasını arzu eden, profesyonel bir katilin ekmek bıçağı kullanması gerçekten garip."

Yusuf, anlık suskunluğunun ardından bir şeyler söylemeye niyetlenmişti ki.

"Evet, beyler sizin polisçilik oyununuz ilgimi çekiyor gerçekten."

Doktorun sesi ikimizi de susturdu.

"Lakin görmenizi istediğim başka bir şey daha var, Yusuf seninde dikkatli bakmanı istiyorum çünkü bunu sen de görmedin."

Doktor, eline bir cımbız alıp kızın kapalı göz kapaklarını tutup fazla gayret göstermeden tersine çevirip diğer eli ile de çengelli iğnelerle kaşının az üstünden deriye sabitledi.

Tahmin ettiğim gibi kızın gözleri mavi idi. göz ka-

paklarının iç tarafında birtakım şekiller vardı, dik açı ile baktığımda çözemediğim şekiller. Doktor biraz kenara çekilip Yusuf ile bana yaklaşmamızı söyledi. İkimiz yaklaşıp biraz eğilince kızın her iki göz kapağına yazılmış satırları okuduk.

Bana yukarıdan bakarsanız aptalın tekini görürsünüz.

Bana aşağıdan bakarsanız Tanrı'yı görürsünüz.

Bana tam karşıdan bakarsanız, kendinizi görürsünüz.

Yusuf'la ikimiz göz göze geldik. Acaba ben de ne görüyordu.

5
SİNAGOG

Yarım saat kadar kalmıştık Adli Tıp'ta ama bana yetmişti, cetvelle çizilmiş gibi olan düz yolda şehir içine doğru aracımız yavaşça akıyordu. İkimiz de sessizdik. Aklımda kızın cansız bedeni vardı. Bana tam karşıdan bakarsanız kendinizi görürsünüz. Katil ne demek istemişti. Neyi kastetmişti. Her insanın içinde ta derinlerde saklı bir kuytuda katil dürtülerinin olabileceğinden mi bahsediyordu, yoksa ben de herkes gibi, senin gibi biriyim mi demek istiyordu. Amacı neydi, katil kızın bedenine çözmemiz için niye bir bilmece bırakmıştı.

"Daha önce hiç böylesini görmemiştin değil mi Yılmaz Bey."

Bilmece çözmeyi bırakıp başımı Yusuf'a çevirdim.

"Hayır görmemiştim."

"Belki onlarca ceset gördüm, kan gölü içinde yüzenler, ölü sevici sapıkların yaptığı önce öldürülüp sonra tecavüze uğrayan kurbanlar, bütün kemikleri kırılana kadar dövülüp işkence gören kurbanlar, uzuvlarının bir kısmı olmayan cesetler, eti yenmiş, eti pişirilmiş kurbanlar"

Sağ elini havada sallayıp devam etti.

"Aklına ne gelirse hepsini gördüm. Çoğunda da midem kalktı, kustuğum bile oldu."

Dayanamadım araya girdim.

"Bu kadar şeyi görmek için daha genç sayılırsın. Nerede gördün bütün bunları."

Bakışı beni sorgulama sakın babalık der gibiydi. "İstanbul bu işin membaı Yılmaz Bey, beş sene kaldım orada, hangi tür kurban isterseniz hepsi mevcut."

Sanki dişlerinin arasından tıslayarak söylemişti son cümlesini, sonra sesi normale döndü.

"Ama böylesini ben de sizin gibi ilk defa görüyorum. Sanki dalından yeni koparılmış meyve gibi, taze ve saf. Katil özellikle seçmiş ve öldürürken hiçbir şekilde zarar vermek istememiş."

Evet, bunlar önemli bilgilerdi benim için ama katilin profilini çıkarmadan önce kızın profili de benim için önemliydi.

"Kız hakkında ne tür bilgilere ulaştınız peki, soruşturma ne aşamada, ailesi veya arkadaşlarından kontak kurduğunuz kimler var Yusuf."

Aslında kendimi daldan dala atlayan minyatür maymunlar gibi hissetmiştim, az önce katilden ve onun sanatından konuşurken birden konuyu kıza getirmiştim.

"Yılmaz ağabey istersen bunları yemekte konuşalım ne dersin. Ben acıktım."

Hızlı ilerliyoruz, bana ağabey diye hitap ettiğine göre artık aramızdaki taşlar yerine oturmaya başlıyor herhâlde. Bu yaklaşımı hoşuma gitmedi de değil hani. Henüz yaşını sorma fırsatım olmadı ama 30'lu yaşlarda tahmin ediyorum yaşını, nereden baksan aramızda 13 -14 yaş fark olması lazım. Tebessümle karşılıyorum teklifini, işin doğrusu ben de acıkmıştım ve öğün atlamayı pek sevmiyorum. Aklımdan Edirne ciğeri geçiyor.

"Evet, Yusuf işin aslı ben de acıktım, nereye götüreceksin beni."

"Edirne'ye gelince tabii ki ilk önce Edirne ciğeri yenir ağabey, az ilerde tanıdığım temiz bir ciğerci var oraya gidelim."

"Peki." dedim. Aynı şeyi düşündüğümüz için mutlu olmuştum.

Eski cami sapağından saptık, Rüstem Paşa Kervansarayı'nın arka duvarının kaldırımına çıkarak aracı park ettik. Araç trafiğine kapalı sokakta 100 metre kadar yürüdükten sonra Yusuf'un bahsettiği ciğerciye girdik. Mekânın girişinde kırmızı zemin üzerinde büyük harflerle Eylül Tava Ciğer yazıyordu. Dediği gibi temiz bir mekândı ve bizi güler yüzle karşıladılar. Düşünmeden edemedim acaba her müşteriye bu şekilde mi muamele ediyorlar yoksa Yusuf'un polis kimliğine mi bu hürmetleri.

Kapıyı görecek şekilde oturdum, Yusuf'ta tam karşıma oturmuştu. Kapı girişinde sol tarafta iri yarı yeniçeri tipli bir adam yanındaki hassas terazide ciğerleri tartıp önündeki devasa Saç Tavaya serpiştiriyordu. Kızgın

yağa değen ciğerler anında cazırdamaya başlıyor, insanı iştahlandırıyordu.

Siparişimizi alan garson yanımızdan uzaklaşınca gözlerimi Yusuf'a diktim. Anlamıştı, deri ceketinin iç cebinden telli küçük bir not defteri çıkarıp birkaç sayfasını çevirdi, sonra durdu aradığını bulmuş olmalıydı.

"Kızın adı Serpil Soner. Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde ikinci sınıf öğrencisi, 21 yaşında."

Aklıma birden kızım geldi ürperdim, aynı okulda aynı yaşta.

"Arkadaşları arasında sevilen birisiymiş. Sosyal ilişkileri iyi, üniversitenin tiyatro bölümündeymiş. Bir sevgilisi var adı Eren. Bir senedir birlikteymişler, çocuk perişan. Aşkları okulda neredeyse efsaneymiş. Okuldaki herkesin imrenerek baktıkları bir çiftmişler. Eren, kızı en son ölümünden bir gün önce cuma günü öğleden sonra görmüş ve birkaç arkadaşı. Öldüğü gün olan cumartesi kızı gören yok. Sanki yer yarılıp yerin içine girmiş. Al sana bir sır daha, nereye gideceğine ne yapacağına dair kimseye bir şey söylememiş, ne bir telefon ne de bir mesaj. Kız İstanbullu, İstanbul Silivri nüfusuna kayıtlı, ailesinin tek kızı, baba ve anne emekli öğretmen, İstanbul'da yaşıyorlar."

Hafızasındakileri sıraya koyarken alnındaki çizgiler bir beliriyor bir kayboluyordu. Eli ile alnının sıvazlayıp devam etti.

"Tuhaf, aileye haber verildi ama iki gündür hâlâ gelen yok. Acı haberi aileye Atıf bey vermiş. Telefona kızın annesi çıkmış, kızının öldüğünü duyunca telefon anında meşgule düşüp kapanmış, bayılmış olmalı. Bir daha da

kimse aramaya cesaret edemedi, bekliyoruz Atıf bey iki-üç gün beklememizi söyledi."

"Düşmanı veya ona kin duyan birisi, cevapsız telefonlar, gizlice görüştüğü birileri var mıymış, takip ediliyor muymuş, hiç böyle bir endişeden bahsettiği olmuş mu çevresine."

"Bunların hepsini sorduk ve araştırdık. Sonuç negatif. Düşman yok, cevapsız telefon yok, platonik âşık yok, takip edildiğine dair bir şüphe yok. Sanki karanlık içine çekip yutmuş kızı, sonra da bir gece vakti ölüsünü kusmuş."

Garson ciğerleri masaya servis ederken arkamıza yaslanıp sustuk. İkimize birer porsiyon ciğer, ortaya kalın dilimlenmiş soğan ve kenarında ince dilimlenmiş domatesi tamamlayıcı olarak ciğere özgü ve önemli aksesuarı güneşte kurutulmuş ardından yağda kızartılmış kırmızı sivri biber. Masamız tamamlanmıştı ama bir iki saniye boyunca zihnimdekileri hazmetmek için hiçbirisine dokunmadım. Sonra Yusuf'un başlaması ile ben de yemeğe başladım.

Yemeğin sonunda yediğim acı biberden olacak burnum akıyordu, yağlı ellerimle önümdeki peçeteye burnumu silip garsona çaktırmadan katlayıp bitmiş tabağımın köşesine bırakırken Yusuf'un gülümsemesine başımı kaldırdım. Muhtemelen yüzüm kıpkırmızı idi.

"Utanılacak bir şey yok Yılmaz ağabey, bu ciğeri, acısı ile birlikte ilk defa yiyenlerin hepsinin sonu böyledir, garsonlar alışık bu duruma."

Ben de gülümsedim. Daha önce kızımı okula kayıt için getirdiğimde neden bunu denemedim diye kendime hayıflandım.

"Fena acıymış yahu."

Yusuf'un teklifine uydum. Hem yediklerimizi sindirmek hem de cinayet mahalli yürüyüş mesafesinde olduğu için yürüyoruz. Saraçlar Caddesi'ndeyiz. Cadde araç trafiğine kapatılmış, tarihî Ali Paşa Çarşısı'nın paralelinde yol alıyoruz. Bir tarafımda Osmanlı'dan kalma çarşının mistik ahengi bir tarafımda da olabildiğince modern günümüz Edirne çarşısı önümde ip gibi uzanıyor. Yusuf'un söylediğine göre tarihî çarşı hâlâ işliyormuş, aynı İstanbul'daki Kapalı Çarşı gibi. Bir omzunda geçmişi bir omzunda şimdiki zamanı taşıyan bir ırgat gibi Edirne. Çarşıda her şey olması gerektiği gibi, her adımımızda ayaklarımız modern kesilmiş ve süslenmiş parke taşlara basıyor. Caddenin tam ortasına kondurulmuş büyükçe fıskiyeli bir havuzun yanından geçiyoruz, birkaç yerli turist havuzun başında fotoğraf çektiriyor. Az ilerimizde nostaljik bir fayton gözüme ilişiyor, salınarak yavaşça gidiyor. Sağımda solumda modern giyim mağazaları, restoranlar ve kafelere rastlıyorum.

Tahminen on dakikalık bir yürüyüşten sonra çarşının sonuna geliyoruz. Siyah asfaltı görünce sanki büyü birden bozuluyor. Genellikle giyim eşyalarının satıldığı Ulus Halk Pazarı'nın yanından yolumuza devam ediyoruz, tozlu asfalt boyunca yüz metre kadar yürüyüp iki sokak geçiyoruz. Açık havada yakacak odun satan bir oduncu bıçkısının önünden geçince ilk ara sokağa dalıyoruz.

Eski, pas tutmuş, bir iki menteşesi yerinden çıkmış, çift kanatlı, parmaklıklı, kanatları birbirine gri bir asma kilitle, zincirle bağlanmış genişçe bir demir kapının önünde duruyoruz.

"İşte burası." diyor Yusuf.

Bir tarafı demir kapıda bağlı, hafif rüzgârda dans eden polis ikaz bandının bir parçası ilişiyor gözüme. Bir iki adım geri çıkıp karşımdaki manzarayı göz kadranıma sığdırmaya çalışıyorum. Gördüğüm manzara fantastik.

"Şimdi oldu?" diyorum.

"Ne oldu?"

"Bana bundan bahsetmemiştin Yusuf."

"Nasıl olsa görecektin Yılmaz abı."

İçeri girmek için sabırsızlanıyorum ama mıh gibi çakılmışım yerime.

"Ne bu, kilisemi?"

"Sinagog."

"Yahudi havrası öylemi?"

"Evet. Türkiye'nin en büyük Avrupa'nın ikinci büyük sinagogunu görüyorsun şu an. 1907 yılında Edirne'deki Yahudi cemaatini bir araya toplamak için yapılmış, bulunduğumuz bölgeye Kaleiçi derler, 1800'lü yılların sonunda burada irili ufaklı ondan fazla ibadet yeri varmış, büyük bir mahalle yangınında çoğu kül olunca işte bunu yapmışlar. Eşi benzeri yok, daha doğrusu bir eşi Viyana'da varmış İkinci Dünya Savaşı'nda yıkılmış."

Harabe hâlindeki bina iç sızlatıcı durumdaydı, eminim ki bu görüntü geceleri filmlerdeki perili köşkleri aratmayacak kadar ürkütücü görünüyordur. Binanın sadece ön cephesi ayaktaydı, çatısı yıkıktı. Yusuf asma kilidi yoklayınca kalitesiz kilit zincirinden kurtuldu, kapı yere sürtüyordu sıkışmıştı, hafif omuzlayınca kapı gıcırdayarak yarım açıldı. Sinagogun bahçesine girdik, bahçe duvarı boyunca yeşillikler, yaban otları küçük ağaçlar göze çarpıyordu, senelerdir bakımsız kaldığı aşikârdı.

Dört basamaklı merdiveni çıkınca tekrar durup başımı kaldırdım, binanın ayakta kalan ön cephesinin duvarlarında irili ufaklı ondan fazla kubbe şeklinde pencere gözleri vardı. İki büyük pencerenin demir korkuluklarına Davut yıldızı işlenmişti.

Ön girişten geçip binanın içine girdik, ana yapının içinde olmalıyız, ayin ve ibadet bölümünde, burasının da çatısı yok, kısmen ayakta kalmış yan duvarlar dışarıdan içerisinin görülmesini engelliyor, az ilerimde iki sütun arasında mihrap benzeri bir şey, ne olduğunu tam anlayamıyorum. Şüphe ve merakla içerisini inceliyorum, güneşin hükmettiği gölgeler yıkık dökük pencereler ve duvarların arasından içeriye sızmış. Ayaklarımızın tozumasından uçuşan toz zerrecikleri güneş ışığında milyonlarca gök taşından oluşan bir galaksiyi andırıyor. Büyülenmiş gibi etrafıma bakarken Yusuf'u bir an için unutmuş olmalıyım.

"Burası."

Yusuf, ben den 4 metre kadar ilerde, mihrabın az ilerisinde iki taş sütun arasında duruyor. İşaret ettiği yere geliyorum. Ağaçtan bir sunak, bel hizasında karşılıklı konulmuş iki büyük ağaç kütük üzerinde yan yana serilmiş sekiz adet 5'e 10 kalas. Bunun orijinal olmadığı kesin, sonradan buraya derme çatma yapılmış gibi. Sanki bir kurban ayini için hazırlanmış sunak.

"Ne düşünüyorsun."

Tam ağaç sunağın ortasına denk gelmiş tavandaki demir iskeletten sarkan çember içindeki Davut yıldızından gözlerimi alarak sesin sahibi Yusuf'a dönerek elimle ağaç sunağı gösteriyorum.

"Yakın bir zamana kadar burada olmadığına eminim. Sanki cinayet için özel hazırlanmış gibi."

Başı ile beni tasdikliyor.

"Evet, ben de aynı kanıdayım."

Yıkık duvarların ötesinde binaya komşu olan odun deposunu gösteriyorum.

"Malzemeyi bulmakta da zorluk çekmediklerine eminim."

Yusuf, eli ile beni iki adım geriye kendi hizasına çekip başı ile zemini işaret ediyor. Zemindeki toza toprağa karışmış, kurumuş siyahlaşmış kan öbeği burada olanlara tanıklık etmek istercesine bana bakıyor. Gözümün önüne kızın son çırpınışları geliyor, kulağıma kızın feryatları, iniltileri yalvarmaları geliyor. Ama hiçbirisini ne görebiliyor ne duyabiliyordum, içimdeki tarifsiz acıyı bastırmaya çalışıyorum. Yusuf tekrar beni hayal âleminden çıkarıp alıyor.

"Kızı buraya bağlamışlar, durduğumuz yere kafası denk gelecek şekilde, muhtemelen cinayet kimsenin olmadığı saatlerde gece yarısı işlenmiş. Kızı bulduğumuzda çırılçıplaktı. Elleri göbeğinin üstünde birbirine bağlanmıştı, ayakları da birbiri üstüne çaprazlanıp bağlanmış. Bulduğumuzda kafası sunağın dışında geriye doğru düşüktü."

Yerdeki kurumuş kanı gösterdi.

"Katil kurbanın baş ucunda durmuş olmalı, ayinini sonlandırmak için son hareketi burada yapmış."

Son ve kaçınılmaz olan tek hareketi. Derin bir iç geçirdim. Duygularımı kelimelere dökme ihtiyacı hissedi-

yordum, yoksa bu içimde patlayacaktı.

"Kızın boğazını bıçakla kestikten sonra soğukkanlılıkla kızın geriye devrilmiş gözlerinden korkusunu görmek için. Soğukkanlı katiller için bir nevi zevkin doruğa ulaşması, orgazm yaşamış olmalı. Ona dünyadan ayrılırken gözlerinde kalacak son resmi hediye etmiş, katilinin iğrenç suratı"

Derme çatma sunağın bir metre kadar ilerisinde tavandaki demir iskeleti tutan ağaç direklerden biri dikkatimi çekiyor, direğin üzerinde göz hizamda orda olmaması gereken bir leke dikkatimi çekiyor, yaklaşınca içgüdümde yanılmadığımı anlıyorum. Yusuf'da meraklı gözlerle beni izliyor. Elimi ağaç direğin pütürleşmiş ve kurtlanmış yüzeyinde gezdiriyorum, hiç şüphem yok bu kan lekesi, kurumuş ve siyahlaşmış. Kan lekesinin tam ortasında beş santim genişliğinde birkaç santim derinliğinde bir yarık var. Elimi yarık üzerinde gezdirirken yüzümü Yusuf'a dönüyorum.

"Bıçak sanki buraya saplanmış gibi, öyle değil mi?"

Yusuf başı ile onaylıyor. Katil işini bitirdikten sonra bıçağı buraya saplamış olabilir, belki de dinlenmek için, büyük bir ihtimal bıçaktan süzülen kan da ağaç direğe nüfus etmiş. Ya öyle değilse, ya katil işini görürken kendine de zarar verdiyse ve bu katilin kanı ise. Sorular beynimin içinde vızıldamaya başlıyor. Kalbim olağan dışı bir iz keşfetmenin şevki ile çarpmasını hızlandırıyor.

"Yerdeki kandan örnekler alındı mı Yusuf."

"Evet, Yılmaz Bey alındı, İstanbul Adli Tıp kriminolojiye hiç vakit kaybetmeden gönderildi DNA analizi için."

Ağaç direkteki lekeyi gösteriyorum.

"Peki ya buradaki lekeden örnek alındı mı DNA testi için."

Başı ile onaylıyor, içimden bir oh çekiyorum, bir nebze olsun bu içimi rahatlatıyor. Tebessüm ediyorum, en azından DNA testlerinin neticesinde elimizde elle tutulur bir şeyler olabilir. Eğer bu katilin kanı ise DNA analizinin neticesinde belki de kimliğine ulaşabileceğiz.

Aklımdaki tek soru, cinayet aletinin, muhtemelen mutfak bıçağının nerede olduğu…

6
HAMZA

Yıkık dökük sinagogun bitişiğindeki odun deposundaydık. Bu sefer peşi sıra Yusuf'u peşine takan bendim. Asfalt yanındaki kapıdan içeri girince geniş bir bahçe bizi karşılamıştı. Yaş odun kokusunu ciğerlerime çektim. Yerde talaş ve odun kıymıkları uçuşuyordu. Harabe ile bu odun deposunu birbirinden ayıran sınır duvarı boyunca kesilmeye hazır ağaç kütükleri ve dalları istiflenmişti. Bahçede kimse yoktu. Odun istifinin sol tarafında bize bakan ön tarafı açık bıçkıhane vardı. Derme çatma yapının içinde gölgede kalmış bıçkının yanında taze kesilmiş odunlar gelişi güzel yerdeydi. Bıçkıya bitişik küçük, kulübe gibi bir yerin bacasından duman çıkıyordu. Sakin adımlarla kulübeye doğru yürümeye başladık. Kulübeye yaklaşınca içerde bir hareketlenme oldu; kulübenin tek küçük ve kirli camından birisi baktı sonra tahta kapı açıldı.

Altmış yaşlarının ortasında, kamburu çıkmış kafası kısmen kelleşmiş, beyaz bıyıklı, sakalları akşam kesilmiş, şişman bacaklı bir adam karşımıza dikildi. Mavi beyaz oduncu gömleği göbeğinden taşmıştı. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrıktı. Tedirgin bir hâli vardı.

"Evet, ne var, ne istiyorsunuz."

Sesi pek dostça sayılmazdı. Mutlaka burada olanlar için bir soruşturma geçirmişti ve bu soruşturma sırasında Yusuf'u mutlaka görmüş olmalıydı. Şimdi onu tekrar karşısında görünce bu tepkisini normal karşıladım.

"Bey amca dumanı gördük geldik, çayın vardır herhâlde."

Bir kaşını kaldırıp bana baktı. Ya ben den böyle bir giriş beklemiyordu ya da bu teklifi kafasında analiz ediyordu.

"İyi peki, girin bakalım içeri."

İçerisi üç kişinin ancak sığabileceği kadar dardı. Camın köşesinde eski bir soba, tahmin ettiğim gibi sobanın üstünde bir demlik. Yusuf'la ikimiz minyatür tozlu bir masanın yanındaki küçük ve alçak taburelere dizlerimizi iyice bükerek oturduk. Masanın üzerinde çoktan yıpranmaya başlamış siyah kaplı 2011 ajandası ve yapraklı takvim vardı. Cinayetin olduğu günün tarihi hâlâ takvimdeydi. Tahta masanın kenarları Arnavut çakısıyla yontulmuştu, böyle eski toprak insanlarının her zaman bir Arnavut çakısı olurdu. Yaşlı adam yan duvardaki gelişigüzel yapılmış raftan temiz bardaklar aldı, sonra masaya koyduğu iki küçük ince belli bardağa çaylarımızı koyup kendi tahta sandalyesine oturdu.

Yusuf çayından seslice bir yudum aldı.

"Hamza amca bu bey Ankara'dan geliyor şu harabedeki cinayeti soruşturmak için."

"Ben dedim diyeceğimi." Çayındaki son yudumu alıp masaya sertçe koydu. Bana bakışı evladına kızmış bir babanın bakışı gibiydi.

"Bir de bana de Hamza amca, 700 kilometre yolu seni dinlemek için geldim ben."

Beyaz bıyıklarının altından küçücük zoraki bir gülümseme yayıldı, bu hâliyle Hulusi Kentmen'e benzetmiştim onu, sert yapılı ama babacan fabrikatör, bir farkla Hamza amca oduncuydu.

"Hadi be, benim için gelmişmiş."

Yanımdaki Yusuf'u gösterdi.

"Te bu kızanlara ne biliyorsam söyledim, bir de sana söyleriz napalım. Sor bakalım ne soracaksan."

Yumuşayıp yola gelmişti ama hâlâ tedirgin olduğunu hissediyordum Hamza amcanın, gülümsedim.

"Ne zaman buldun cesedi bey amca."

Elindeki yarısı bitmiş kurşun kalemle önündeki ajandaya belli belirsiz bir şeyler karalamaya başladı. Çoğu insanın farkında olmadan yaptığı istem dışı karalamalar gibi.

"Geçen pazar öğlen vakti buldum."

"Bulduğunda yalnız mıydın?"

Bir Yusuf'a bir bana bakıp karnını şişirip derin bir nefes alıp verdi.

"He yalnızdım. İki oğlum var ama pek uğramazlar yanıma, biz bu işi yapmayız derler. Ben de böyle sırdaşımla beraber uğraşıyorum işte ne yapıcan."

"Yalnız olduğunu söylemiştin, şimdi bir sırdaşın olduğundan bahsediyorsun."

Gülümsedi ama çekingenliği hâlâ tavırlarına hâkim oluyordu.

"Şey, sırdaşım dediğim benim bıçkı makinem. İnsanlar arabalarıyla konuşurlar ya onun gibi bir şey işte, ben de bıçkı makinemle konuşurum yalnızlığımda."

Yusuf ile ikimiz birbirimize baktık sonra tekrar gözlerimi Hakkı amcaya çevirdim. Sorularım peş peşe geliyordu ama sanki Hamza amca hepsine hazırlıklıymış gibi peş peşe de cevaplıyordu. Yusuf'un da bu akışı bozmaya pek niyeti yok ki, sessizce aramızdaki Hacivat ile Karagöz oyununu seyrediyordu.

"Nasıl buldun cesedi?" Elimle harabeyi gösterdim isterik bir şekilde.

"Yani orada olağandışı bir şey olduğunun nasıl farkına vardın?"

"Kargalardan."

Şaşırmıştım. Böyle bir şey duymayı beklemiyordum. "Kargalar mı?"

"He kargalar. O gün kargalar normalinden fazla ve gürültücüydüler. Harabenin yıkık çatısının ve virane duvarlarının üstünde bir çoğalıyorlar bir harabenin içinde kayboluyorlardı. Çirkin sesleri tahammül sınırımı geçmişti. Hiç susmuyorlar ve oradan uzaklaşmıyorlardı. Ters bir şeyler olduğunu sezdim. Normalde hiç böyle yapmazlardı. Bıçkı testeresini yağlıyordum, dayanamadım merak ettim gittim. Şuradaki odun yığınlarının üzerinden çıkıp harabenin içine girdim. İşte o kızcağızı ilk o zaman gördüm. İlk yaptığımda üzerindeki kargaları kovalayıp kışkışlamak oldu."

"Dur bir saniye."

Hamza amcayı parmağımla da ikaz edip susturdum. Bu küçük kulübede Yusuf ile dizlerimiz nerede ise birbirine değiyordu, ona baktım.

"Ben yanlış mı anladım Hamza amcanın söylediklerini Yusuf, eğer kargalar bu kızın çıplak cesedine hücum etti ise onu gagalamış ve vücudunun çeşitli yerlerinden yaralamış olmalılar ama benim sabah Adli Tıp'ta gördüğüm ceset pürüzsüz şekilde yontulmuş bir heykel gibiydi."

Yusuf bana cevap vermek yerine imalı bir şekilde Hamza amcayı işaret etti.

"Ben onu ilk gördüğümde kız çıplak değildi ki. Üzerinde bütün vücudunu örten kalın bir branda vardı. İlk başta ne olduğuna anlam veremedim, yerdeki küçük bir göl hâline gelmiş kan izlerini görünce üzerindeki brandayı sıyırıp atınca o korkunç manzarayı gördüm. Kızın boğazı kesikti."

Hamza amca söylediklerinden sonra istem dışı titredi. Şahit olduğu manzara kolay unutulacak bir görüntü değildi.

"Bir anlık şokun ardından kendime gelince polislere haber verdim hiç vakit kaybetmeden, sonra işte bu çocuklar geldi. Gerisini bunlar biliyor işte benim söyleyeceğim bu kadar."

"Evet, Yılmaz abı, biz gelince kızın çıplak cesedi ile karşılaştık, Hamza amcanın üzerinden sıyırdığı branda da yerdeydi."

Aklımda daha birçok soru vardı ama şaşkınlığımdan olacak sanırım en saçma son sorumu sordum Hamza bey'e.

"Kızı daha önce hiç görmüş müydünüz Hamza amca? Kimin yaptığı konusunda bir fikriniz varmı?"

Böyle soruya tahmin ettiğim gibi bir cevap vermişti.

"Kızı daha önce hiç görmedim. Kim yaptığı konusuna gelince evlat, ben hariç herkes olabilir."

İkimize baktı, gözlerinin derinliğinde bir şeyler vardı, sonra acı bir tebessüm etti.

7
SELİMİYE

Hamza amcanın yanından ayrıldığımızda hava kararmak üzereydi, çok da uzakta olmayan yerlerden akşam ezanı gök kubbeyi manalandırıyordu. Israrcı olmasına rağmen Yusuf'tan ayrılmıştım. Sabah tekrar buluşmak için sözleşmiştik, aracımı Emniyet Müdürlüğü'nün bahçesinde bırakmamın sorun olmayacağını sabah da beni aldıracağını söylemişti.

Yusuf'un tavsiyesi üzerine, cinayet mahalline çok da uzak olmayan bir mesafede bir butik otele yerleşmek için henüz boşaltılmış bir odanın temizliğinin bitmesini lobide antik sayılabilecek koltuklarda birinde oturmuş bekliyordum. Yine Yusuf'un otel sahibini tanıyıp yer ayırtması işimi kolaylaştırmıştı. Aslında bir ara kızımda kalmayı da düşünmüştüm ama ev arkadaşlarını rahatsız etmekten çekindiğim için bu fikrimden hemen vazgeçtim, şu an kızımla bir akşam yemeği benim için yeterliydi. Kızım gözümde tütüyordu, aylardır onu görmemiştim ve çok sık telefon konuşması da yaptığımız söylenemezdi. İşim dolayısı ile ben kızımı, dersleri do-

layısı ile de kızım beni pek arayamıyordu. Bu bana ne kadar acı verse de katlanmak zorunda olduğumuz mecburiyetimizdi.

İşin aslı artık sabırsızlanmaya başlamıştım, bir an önce odama çıkıp, elimi yüzümü yıkamak istiyordum. Sonra da abdest alıp on beş dakikalık yürüme mesafesinde olan Selimiye Cami'sinde yatsı namazına yetişmeyi düşünüyordum. İlk gelişimde burada kalma ve Selimiye'ye gitme fırsatım olmamıştı. Bu şaheseri görmeli ve içinde namaz kılmalıydım. Ruhumu dinginliğe kavuşturmak, içimdeki yangını söndürmek için buna ihtiyacım vardı.

Yıllar önce yolumu kesen yaşlı amcanın söylediklerinden sonra bir mucize olmuş, eşimin ölümünden sonra hiç ayık gezmeyen ben ağzıma bir daha içki koymamıştım. Alkolü bırakmak için hacca gidenleri bile görmüştüm. Ama ben kendi küçük mucizemi o yaşlı amcanın gözlerinde ve mistik sözlerinde bulmuştum. Sonraları bu arınmanın ve kurtuluşun peşini bırakmayıp vakit buldukça namaz kılmaya da başlamıştım, en azından cuma namazını kaçırmamaya özen gösteriyordum.

Birkaç kişi dışında çevremin hiç bilmediği bu sırrımı yalnız ve ıssız yaşamayı seviyordum. Zaten bütünü ile dinin gerektirdiklerini yaptığım söylenemezdi, mesleğimin bana yüklediği görev de çokça bunu zorlaştırıyordu. Girip çıkmadığım karanlık sokak, tanımadığım puşt pezevenk kalmamıştı. Alkolden yıkılan vücutların, şehvetten kararan bedenlerin arasından çok suçlu, tecavüzcü, katil aldığım olmuştu. Ama artık yaşlandığımı hissediyordum, 44 yaşının içerisindeydim. Neyse ki son

üç senedir kendimi sokaklardan kurtarmıştım. Bu da Ferit'in önayak olması sonucunda olmuştu. Ankara Asayiş Dairesi Başkanlığı'nda suç analiz merkezi bölümünde bir ofise kavuşmuştum, Ferit ile aynı binada bir ofis. İlk zamanlar alışmam zor olsa da – ki mesaimin yarısını yine dışarılarda geçiriyordum- insan her şeye alışıyordu sonuçta.

"Odanız hazır Yılmaz Bey."

Yine dalmıştım, karşımda dikilmiş, ellerini birbirine kenetlemiş otel görevlisinin sesi ile düşüncelerimden sıyrıldım.

"Nihayet." diyerek içine gömüldüğüm antika koltuktan bir hamlede ayağa kalkarken otel görevlisi iki adım geri gitti, atletik kalkışımdan etkilenmiş olmalı.

Odama doğru giderken sadece onbir odası olan bu butik otel birden gözüme şirin gelmeye başlamıştı. Otel görevlisinin kırmızının ağırlıklı olduğu halı ile kaplanmış merdivenleri çıkarken bana söylediğine göre 1800'lü yılların sonunda Rum bir aile tarafından konak olarak yapılan bina zamanla el değiştirerek günümüzde otel olarak kullanılmaya başlanmış.

Otel görevlisinden bu gereksiz bilgiyi aldıktan sonra nihayet küçük odamdayım. Şampanya sarısına boyanmış odanın içinde her şey olması gerektiği gibi, bir tane çift kişilik yatak, eski görünümlü bir çekyat, çekyatın çocukluğumdaki büyükannemin köydeki çekyatından pek bir farkı yoktu. Gece ışığının içeri süzüldüğü pencerenin önünde bir sandalye ve üzerinde el işlemesi dantel bir örtü serili olan küçük bir fiskos masası. Gülümsedim gerçekten ismi gibi otelin her şeyi antika.

Yatsı namazına yarım saat var, sonrasında da sözleştiğimiz gibi kızımla akşam yemeği. Oyalanmadan duşa girdim. Seyahat çantamı arabada bıraktığım için üstümü değiştirme şansım yoktu. Tekrar elbiselerimi giydim, aynada saçımı başımı düzelttikten sonra hiç oyalanmadan kendimi dışarı attım.

Selimiye Camisi'nin avlusuna girdiğimde ezan okunmasına beş dakika vardı. Çepeçevre revaklarla süslenmiş avlunun tam ortasında camiye yakışır bir şadırvan vardı.

Caminin içerisine girecekken içime bir şüphe düştü, acaba yolda gelirken abdestim bozulmuş muydu, ? Bir iki adım atıp durdum, kalbimde bu endişeyi söndürüp tam tekrar adım atacak iken, başımı meshedip etmediğim şüphesi içime düştü. Kahretsin diyerek şüphemi gidermek için döndüm ve şadırvanda boş bir çeşme bulup hemen abdestimi tazelemeye başladım. Soğukta bütün vücudum titremeye başlamıştı. Soğuk su ve ayaz yüzümü ve çıplak azalarımı haşlıyordu. Acaba benim bu ikircikli hâlimi gören olmuş muydu diye etrafıma bakındım, insanlar yatsı namazına yetişmenin telaşındaydı.

Ezanla birlikte içeriye girmiştim, caminin içi muhteşem güzellikteydi. Kalabalık olacağını tahmin etmiştim ama yanılmıştım. Cemaat yalnızca dört saf oluşturmuştu. Sanki cami insanları yutmuş gibiydi. Küçük bir havuzun yanından geçip cemaate katıldım.

Namaz bitince hemen kalkmadım. Oturduğum yerden camiyi incelemeye başladım. Başımı kaldırıp tam üstündeki kubbeye baktım, baş döndürücü güzellikte ve büyüklükteydi. Caminin her tarafında mermer, çini ve

hat işçiliği kendini gösteriyordu. Bakınmaya devam ederek yerimden kalktım.

"Güzel değil mi?"

Sesin geldiği yere döndüm, aklaşmış saçı tıraşlı yüzüyle bakımlı olduğu belli olan ellili yaşların sonunda benim boyumda bir adamdı sesin sahibi.

"Güzel de kelimemi, harika."

Elini uzattı, sıktım.

"Ben caminin imamıyım, seni ilk defa gördüm dikkatimi çektin."

Tabii ya imam cübbesi ve sarığını çıkarınca herhangi birisinden farkı kalmamıştı.

"Bir şey arar gibisin."

Güldüm, demek çok belli ediyordum acemi turist olduğumu.

"Aslında o meşhur ters laleyi arıyordum."

Gülme sırası ona geçmişti, eli ile omzuma dokundu.

"Gel."

Caminin içerisinde yürümeye başladık, müezzinler mahfelinin köşesindeki mermer ayağının yanında durduk, eli ile işaret ederek.

"İşte." dedi. Ters lale ye bakıyordum.

"Hep merak ederim hocam nedir bu işin aslı."

"Efsane aramaya gerek yok, Mimar Sinan'ın espri anlayışı diyelim. Cami arsası zamanında lale bahçesi olan bir adamınmış, arsasını vermeye bir türlü yanaşmıyormuş, güçlükle ikna edilince bu olayın anısına adamın aksiliğine işaret olsun diye bu lale motifi buraya ters işlenmiş."

Tebessüm ettim.

"Koskoca padişah ve Mimar Sinan basit bir vatandaşı ikna etmek için bu kadar uğraşmışlar demek ha. İstimlak etselermiş ya."

Gülüştük.

"İşte böyle Osmanlı olmuşlar."

Kızımla olan randevuma az bir zaman kalmıştı, ayakkabılarımızı giyip dışarıya çıktık. Hoca'dan izin için fırsat kolluyordum. Aslında sohbeti hiç sıkıcı değil bilakis hoşuma da gidiyordu ama vaktim dardı.

"Namazdan önce dikkatimi çekti, şadırvanda abdest alırken görmüştüm seni. Hava soğuktu, abdest alıp gelseydin ya, üşütebilirsin."

Demek beni gören olmuştu, hem de Selimiye Camisi'nin imamı, başımı önüme eğdim.

"Öyle olması gerekiyordu hocam."

"Biliyorum ki sen geldiğin yerde abdest almıştın ama buraya gelince şüpheye düştün. Vesvese şeytanın en çok başvurduğu hilelerinden birisidir kardeş. Aslında bir nevi vesvese imanın kuvvetinden de doğar ama önüne geçemezsen hastalığa dönüşür ve seni içten içe yer bitirir."

Ne demek istediğini tam anlayamamıştım, cesaretimi toplayıp yüzüne baktım, bütün samimiyeti ile oda yüzüme bakıyordu.

"İlk defa sizden duydum hocam, vesvesenin iman ile ne alakası var."

"Çok alakası var."

Avlunun çıkış kapısına doğru ağır adımlarla yürümeye başladık.

"İbadette gözü olmayan adama şeytan ne diye dokunsun ki, niye onunla vakit kaybetsin. Şeytan insanları ibadetten alıkoymak için insana vesvese oku atar ki, insan ibadetinde şüpheye düşsün, zorlansın ve en nihayetinde ibadetten uzaklaşsın. Bir insan acaba ibadetim sahih mi, oldu mu endişesine düşerse bunun için araştırmaya ve daha iyisini yapmaya çalışır. İnsan için amaç, vesveseyi hastalık derecesine getirmeden kalbinden atmak olmalıdır."

Çıkış kapısına varmıştık, merdivene adım atmadan önce elini sıktım.

"Birkaç gün daha buradayım hocam, sizinle tekrar konuşmak isterim."

"Memnuniyetle."

Beş basamaklı merdivenden inerek genişçe bir yeşil alana çıktım, buradan ilk defa geçiyordum, gelirken caminin bir parçası olan kavaflar kapalı çarşısının içinden geçmiştim. Zaman kazanmak için yeşil alanın içinden geçerek ana caddeye inmeye karar verdim. Yeşilliklerin içinden yayaların yol alması için birçok küçük patika vardı, birisine karar kılarak hafif meyilli arazide, sonbaharın son ayını yaşayan şehrin göbeğindeki bu bakımlı bahçenin içinde yol alıyorum. Sağ tarafımda büyükçe bir çadır var, sanırım ramazan ayında iftar çadırı olarak kullanılıyor, şimdi ise boş ve terk edilmiş. Ramazanın o ruhani havasında iftar saatinde bu çadırın hâlini gözümde canlandırıyorum. Sol tarafımda küçük sıradan bir çay bahçesi var. Ortalıkta tek tük insanlar, onlar da herhâlde benim gibi bir yerlere yetişmek için bu bahçeyi kestirme yol olarak kullanıyorlar.

Patika yolumun kenarında bir adam, bahçe aydınlatma direğinin yanında elinde ucu sivri bir sopa ile yerdeki ölü yaprakları ve insan artıklarını toplayıp mavi bir torbaya doldurmaya çalışıyor. Işığın altında duruyor, çöpçüye benziyor ama değil, bakımsız, üzerinde eski, cepleri yırtılmış kaşe ceket, sol omuz yukarıda sağ omuz aşağıda dilenci kılıklı beli kamburlaşmış bir adam. Işığın altındaki görüntüsü hafızamda Notre Dame'in kamburunu çağrıştırıyor. Umursamadan yoluma devam ederken telefonum çalmaya başlıyor, telefonu paltomun derin cebinden çıkarmaya çalışırken dengemi kaybediyorum, ışığın altındaki kambur yetmiş yaşlarındaki adamı omuzluyorum. Telefon elimde açmaya hazırlanırken çarptığım adama dönüyorum.

"Özür dilerim babalık, istemeden oldu."

Anlık göz göze gelişimizde yüzünü ilk defa görüyorum, karşıdan bakıldığında ne kadar itici görünse de, yüzünde çok daha farklı bir tını var sezinliyorum.

"Önemli değil Yılmaz, bu da geçer."

Telefonu açıyorum.

"Ya Yılmaz nerdesin yahu, bu kaçıncı çalışı telefonun, nerdeyse kapatıyordum."

Arayan Ferit'ti, herhâlde günümün nasıl geçtiğini soracaktı ama aklım başka yerdeydi. Bu kambur, adımı nereden biliyordu, bana adımla hitap etmişti, daha önce hiç karşılaşmamıştık ki.

"Alo yılmaz, orada mısın?"

Telefon kulağımda tekrar arkamı döndüğümde kambur adam ışığın altında yoktu.

8
ESRA…

Ana caddeye çıktığımda hâlâ telefon kulağımda Ferit ile konuşuyordum.

"Hiç şüphem yok Ferit. Aynı kurban ritüeli, kızın boğazı kesilmiş, zorlama yok, kanında uyuşturucu izine rastlanmamış. Maktülün vücudu pürüzsüz, yara bere yok. Her şey aynı tek fark bu sefer yıkık bir sinagog kullanılmış."

Konuşurken sesimin titrediğini fark ediyorum. Dinginleşmek için susuyorum. Işıkların dans ettiği şehrin ana caddesinde yaya kaldırımında ayaktayım. Ama şehri görmüyor duymuyor, hissetmiyorum. Yoğun bir günün ardından ilk defa yorulduğumun farkına varıyorum. Sanki birden omuzlarımın çöküyor, beynimin karanlık dehlizlerinde kayboluyorum, o kahrolası gecede karımın son görüntüsü tekrar gözümün önüne geliyor. Hayır diyorum kendi kendime şimdi olmaz hayatım, seni çok seviyorum ama şimdi olmaz. Gözlerimi kapatıp açıyorum, Ferit'in sesini duyuyorum.

"Peki, soruşturman ne aşamada, elimize geçen raporun haricinde başka bir şeye ulaşabildin mi, elinde bir şüpheli var mı?"

"Ne yazık ki yok. Cinayet profesyonelce işlenmiş. Görgü tanığı yok, şehrin göbeğindeki, mahalle arasındaki herkesin gözü önündeki yıkık sinagoga kızın nasıl getirildiği ve nasıl bu kadar sessizce işin halledildiği konusunda elimizde hiçbir ipucu yok."

Ofladım.

"Ferit, evinde ekmek bıçağı bulunduran herhangi biri olabilir."

Ben deki memnuniyetsizlik ve çaresizlik Ferit'in sesinde de seziliyordu.

"Ne yapmamı istersin dostum, yapabileceğim bir şey var mı? İstersen ben de geleyim."

"Yok, be dostum ne gelmesi, hiç gerek yok. Ama senden istediğim bir şey var."

"Nedir?"

"Ceset hâlâ Adli Tıp morgunda, buradakiler kızın ailesine durumu bildirmişler ama aileden gelen giden yok. Anladığım kadarı ile ölüm haberini uygunsuz bir şekilde vermişler. Ailede bir sorun olabilir. Benim için araştırabilir misin nedir durumları?"

"Sorun değil dostum sana yarın sabah bu konu hakkında haber veririm."

"Ha bu arada bir şey daha var dostum."

"Seni dinliyorum."

"Buradaki arkadaşlar İstanbul Adli Tıp'a iki tane kan örneği göndermişler DNA testi için."

"Birbirinden farklı iki örnek öyle mi?"

Ferit'in sesindeki değişkenliği dikkatimden kaçmadı, onun da benim gibi düşündüğünden eminim.

"Evet, dostum, diğer kan örneği kurbandan bir metre kadar ötede bir ağaç direğin üzerinde bulunmuş, eğer tahmin ettiğim gibiyse bu kan kurbanın haricindeki başka bir şahsa ait olabilir bu da bizi katile götürebilir."

"Haklısın Yılmaz, buradan bir şeyler çıkarabilirsin."

"Evet, dostum ama işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, örnekler geçtiğimiz pazar günü gönderilmiş, benim işim zamanla, işleri biraz hızlandırmamız gerekiyor senden ricam nüfusunu kullansan da İstanbul'daki arkadaşları arayıp işleri hızlandırsan.

"Anladım dostum hiç sorun değil. O işi hallederim ben."

Ferit'in bu işi halledeceğinden emindim. Artık konuşmamızın sonuna gelmiştik.

"Haber bekliyorum Ferit, kendine iyi bak, görüşürüz."

"Kızına selamımı iletirsin Yılmaz, kal sağlıcakla."

Telefonu kapatınca oyalanmadan karşı kaldırıma geçtim. On dakika sonra kızımın kaldığı dört katlı apartmanın kapısındaydım. Gün içindeki konuşmamızda ben onu dışarı çıkarmayı teklif etmiştim ama o evde kendi elleri ile hazırladığı yemeğe beni davet etmişti. Kızımı kıracak hâlim yoktu, memnuniyetle kabul etmiştim teklifini, hem de evini görürüm. Kızımı geçen sene okula kaydettirirken onu bir yurda yerleştirmiştim ama işin doğrusu orada pek fazla kalmayacağını her ikimiz de

biliyorduk, sonuçta çok geçmeden iyi anlaştığı bir kız arkadaşı ile bir öğrenci evine çıktılar. Benim onayımı almadan yaptığı bu işe pek ses çıkarmadım, ne de olsa kızım kafasına taktığı şeyi yapan bir yapıya sahipti ve işin doğrusu onu da üzmek istemiyordum.

Üçüncü kattaki dairesinde beni kapıda karşıladı. İşte her zamanki güzelliği ile karşımdaydı. Maviye çalan gözleri ile bana bakıyordu, kumral saçlarını arkada atkuyruğu yapmıştı. Üzerinde belini sıkı sıkıya saran bir blucin pantolon ve giyimini tamamlayan beyaz bir triko kazak vardı. Birbirimize gülümsedik, yanaklarımdan öptü. Tıpkı annesi diye içimden geçirdim. Aynı bakışlar, aynı gülüş ve aynı mimikler.

"Hoş geldin baba."

"Hoş buldum Esra."

Ayakkabılarımı kapı içinde çıkarıp içeri girdim, Esra'nın sağ elinde kocaman bir fırın eldiveni vardı, diğer eli de ıslaktı.

"Sen geç içeri baba, rahatına bak, fırındaki yemeğe bakmam gerekiyor birazdan yanında olurum."

Gülümsedim, başımı salladım, henüz mutfağa girmişti ki yüksek sesle seslendi.

"Evi gezebilirsin istersen baba, pek büyük sayılmaz gerçi ama."

Bir kahkaha attı. Hâlâ giriş kapısının önünde dikiliyordum. Tam karşımda duvarda genişçe bir yemek masası onun da arkasında duvarı boydan boya kaplayan yemek masasını tamamlayan aynalı konsol var. Neredeyse bütün salonu kaplamışlardı. Saatime baktım, tam dokuzdu.

"Erken geldim galiba kızım."

"Ah! Hayır, baba sen tam zamanında geldin, ben geç kaldım."

"Ne gerek vardı bu kadar zahmete, dışarıda yerdik kızım."

"Olmaz baba, sana kendi ellerimle yemek yapacağım diye kendime sözüm vardı."

Salonla oturma odasını koçbaşlı alçıdan geniş bir kemer ayırıyordu. Oturma odasına geçtim, karşımdaki duvara dayalı ikili eski bir kanepe konulmuş üstüne de herhâlde kirlenmesin diye çarşaf serilmişti. Onun yanında camın önüne boylu boyunca da bir tane çekyat konulmuş aynı şekilde onunda üzerine çarşaf serilmişti, her iki koltuk da 51 ekran tüplü televizyonu görecek şekilde yerleştirilmişti. Hazan sarısı duvarda yapraklı bir takvim asılıydı. Televizyon eğreti bir sehpanın üzerinde sanki zorlukla duruyordu, dokunsan devrilecek gibi. Televizyonun hemen yanındaki dörtlü prizin her birinde fişler takılıydı. Birisi TV kablosu bu kesindi ama diğer fişlerin kabloları yerde ölü yılan gibi yatıyorlardı. Tebessüm ettim, her ikisinin de birer laptopu vardı ve kabloları toplamak kızlara zor geldiği için kablolar prize hep takılı kalıyorlardı. Demek ki zamanlarının çoğunu bu odada bilgisayar karşısında geçiriyorlar çoğunlukla da bu kanepelerde sızıp kalıyorlardı. Evi incelemeye devam ediyordum, oturma odasından çıkınca yemek masasını yanından geçiyorum, hemen bitişiğinde küçük bir mutfak var, o kadar küçük ki iki kişi birbirine sürtünmeden mutfakta hareket edemezler, kızım bana bakıp gülümsüyor.

"Az kaldı baba."

Mutfağı geçince banyoyu görüyorum, banyoda evin geri kalanına uyum sağlamış küçücük. Şimdi tam karşımda bir oda daha var, yatak odası. Odanın fazla eşyası yok. Büyükçe bir yatak odası ve pencerenin kenarında üstünde rafları olan bir çalışma masası var. Marley zeminin üzerinde tıp ile alakalı ders kitapları gelişigüzel atılmış gibi. Kitap rafına odaklanıyorum. İlginç bir paradoks, rafta olması gerekenler yerde geziyorken, yerde olması gerekenler rafta. Raftaki kitapları incelemeye başlıyorum. Tahmin ettiğim gibi ilk başa Alacakaranlık serisi sıralanmış, sonra Ahmet Ümit ve Elif Şafak kitapları, içlerinden birisi dikkatimi çekince raftan çekip alıyorum. Siyah kapağı olan bir kitap, kapağında büyük harflerle metafizik ve istihbarat yazıyor alt başlıkta da cinler, şeytanlar, ruhlar yazısı göze çarpıyor. Kitabı iç sayfalarına göz atarken kızımın sesi duyuluyor.

"Masa hazır baba gelebilirsin."

Kitabı yerine koyup odadan çıkıyorum. Benim yatak odasında geçirdiğim sürede kızım salondaki yemek masasını hazırlamıştı, tebessüm edip ahşap sandalyeye oturdum. Masa pek zengin sayılmazdı ama zaten ben de olağanüstü bir şey beklemiyordum. Ortada genişçe bir tabağın içinde yeşil salata, ayran – ayranı sevdiğimi iyi bilir - ve fırından yeni çıktığı belli olan sıcaklığını yüzümde hissettiğim toprak kâselerin içine yapılmış üzerinde bir tür sos olan tanımlayamadığım ana yemek, pirinç pilavı ve çorba.

Önce sebze çorbalarımızı içiyoruz.

"Ne zaman geldin baba?"

"Bu sabah kızım."

"Peki, neler yaptın bu saate kadar? Sırf beni görmek için gelmedin herhâlde buraya."

"Hep koşuşturmaca işte, Bakanlık'tan görevlendirildim. Birkaç gün buralardayım kızım."

Çorbalarımız bitince kızım kiremitten yuvarlak kâselerden bir tanesini bana uzatıyor bir diğerini de kendine alıyor. Eğilip kokluyorum, dumanı tüten yemeğin kokusu ve görüntüsü nefis. Bıçakla ekmeği dilimlerken kızıma soruyorum.

"Bu nedir kızım? Harika bir kokusu var."

Gamzelerini göstererek gülümsüyor, daha henüz yemeden beğendiğim hoşuna gitmiş olmalı.

"Beşamel soslu mantarlı et sote babacığım."

Otuz dakika sonra yemeğimiz bittiğinde ben oturma odasında çekyatta oturuyorum, kızımda sofrayı toplamış mutfakta bulaşıkları topluyordu. Kızım gelene kadar TV ile oyalanıyorum, uzaktan kumanda elimde bilinçsizce kanalları zaplıyorum. Televizyonun üstündeki antenden dolayı olacak net görüntü almak pek mümkün değil zaten doğru dürüst üç dört tane ulusal kanaldan başka bir şey göstermiyor. Bu arada kanepe ile duvar arasında kalmış boş bir kargo kolisi dikkatimi çekiyor, üzerinde yabancı bir internet alışveriş sitesinin koli şeridi var, biraz eğilip üzerindeki adres etiketini okumaya çalışıyorum, ancak büyük harflerle yazılmış son iki kelimeyi gözlerim seçiyor. Amsterdam, Hollanda.

Kızım yanıma geliyor, yan tarafımdaki kanepenin üzerine bağdaş kurup oturuyor, atkuyruğu saçlarını bozuyor. Kumral saçları omuzlarının üzerine düşünce

daha bir güzel oluyor kızım. Hareketleri çok doğal ve rahat tavırları beni de rahatlatıyor. TV'nin sesini kısıyorum, kumandayı önümdeki cam sehpanın üzerine bırakıp ellerimi kenetliyorum.

Sanki uzayda bir kara delikten geçmiş gibi hissediyorum kendimi, başka bir boyuta geçmiş gibi, zaman atlaması, evet tam tarifi bu olmalı şu an yaşadıklarımın. Her şey gözümün önünde fotoğraf karesi gibi asılı duruyor. İkimiz de ayaktayız ve tartışıyoruz, bu aşamaya nasıl geldiğimizin bilincinde değiliz gibi. On dört metrekarelik odanın içinde bir trajedi yaşıyoruz kızımla.

"Senden nefret ediyorum baba."

Artık her çığlığı, her kelimesi ruhumun derinliklerinde onarılmaz yaralar açıyor, her kelime beynime öldürücü yumruklar gibi geliyor.

"Annem öldüğünde sen de öldün benim için."

Ellerim, ellerimin titremesine engel olamıyorum, Parkinson hastaları gibiyim.

"Bana değer verseydin beni o en zor zamanımda yalnız bırakmazdın."

Üst dudağım seğiriyor. Kızımın öfkeden patlamış yanardağ ağzından çıkan her kelime yıllardır içinde tuttuğu lavları yüzüme kusuyor. Fotoğraf karesinin görüntüsünü bozmamak için hâlâ ayakta hareketsiz put gibi dikiliyorum. Deniz mavisi gözlerine bakıyorum, yaş dolu ağlıyor, yirmi dakika önceki güzelliğinden ve masumluğundan eser yok, vücudu her haykırışında titriyor, yüzü kan çanağını andırıyor.

"Ne yaptın ki benim için?"

Oysa her şey ne güzel başlamıştı, hayatımdaki tek değerli varlığımı göreceğim için kalbim nasıl da kuş gibiydi. Bütün gün heyecanımı ayakta tutan kızımı göreceğim andı. Ne güzel de başlamıştı her şey. Güler yüzlü bir karşılama, nefis bir akşam yemeği ve sohbetimiz. Her şey çok güzel gidiyorken söz dönüp dolaşıp geçmişimize takılmıştı yine. Masumluğumuzu yitirdiğimiz, üzerine titrediğim kalbimin güneşinin battığı geceye odaklanmıştı ruhumuz yine.

Kendimi koltuğa boş çuval gibi bıraktım, ayakta duracak gücüm kalmamıştı artık. Gardı düşmüş boksör gibiydim.

"Onu sen öldürdün, ölümüne sen sebep oldun, senin kahrolası işin yüzünden öldü annem. Herkesin yardımına koşan kahraman polis Yılmaz, kendi olay mahalline ne yazık ki çok geç geldi."

Dudaklarımdan belli belirsiz yeter lafı çıktı.

"Yeter kızım, geçmişimde yaptığım hatanın veya işgüzarlığın faturasını 11 yıldır çekiyorum, yeter kızım, annenin bana tek emaneti sensin seni kaybetmek istemiyorum."

"Beni kaybetmek istemiyor musun? Sen beni 10 yaşımdayken kaybettin baba, hep kendi derdine baktın, hep kendi acına yoğunlaştın. Tamam, anlıyorum çok sevdiğin karını kaybettin acın büyüktü."

Ayaktaydı, bana doğru eğilip elini iki defa göğsüne vurdu.

"Peki ya ben baba, ben ne yapıyordum o zamanlar, benim hâlimi hiç düşündün mü, annesini kaybetmiş 10 yaşındaki kız çocuğunu düşündün mü?"

Geçmişe gittim, sarhoş zamanlarıma, ölümü düşündüğüm anlarıma, altı ay boyunca zombi gibi yaşadığım, her uyandığımda ölümü özlediğim, her uyuduğumda bir daha asla uyanmama dileğiyle gözlerimi kapadığım günlerimi hatırladım. Düşünmemiştim.

"Ben kime ağlayacaktım baba, annemin öldüğüne mi, seni kaybettiğime mi? Annem öldükten altı ay sonra bana sarıldın baba bunun farkında mısın? Merak etme kızım ben yanındayım her şey düzelecek dediğinde annemin ölümünün üzerinden aylar geçmişti."

Haklıydı, her sözünde her serzenişinde haklıydı ve bu yaramı daha da derinleştiriyordu. Kızıma annesinin öldüğü gün kendi acımı dindirmek için sarılmış hissi vardı hep içimde, sonraki aylar boyunca kızıma hiç sarılmamıştım. Avucumun içi ile gözlerimdeki yaşları sildim. Onbir yıl sonra kızımın ağladığı görmüştüm, onbir yıl sonra ağlamıştım.

Kızımın sorunları içseldi, evden kaçmaları sıklaşınca beraber gittiğimiz doktoru böyle söylemişti. İlk on üç yaşında kaçmıştı neyse ki iki saat sonra haberini almıştık, kızımı tanıyan yol devriyesi onu bana getirmişti. Sonra on dört yaşında tekrar kaçmıştı. Sonra yatılı okula vermek zorunda kaldım kızımı sorun aslında bendim. Camdan vazo kırılmıştı bir kere, olanları telafi etmek için çok uğraşmıştım ama insanın içine giren ön yargıları değiştirmek imkânsızdı.

Üniversite her şeyi değiştirir diye ummuştum. İlk başlarda da öyleydi. Geçmişimizde hiç olmadığı kadar iyi anlarımız olmaya başlamıştı. Normal baba kız gibi dertleşiyor, eğleniyor, paylaşıyorduk. Oysa şu anda bu

güne kadar, acılarımızın üzerine inşa ettiğimiz kalemiz yıkılıyordu.

"Buraya her şeyi düzeltmeye geldim kızım."

Yüzüme nefretten çok acıyan bir bakış attı. Biraz olsun sakinleşmiş, biraz önce hızlı, hızlı bir şişip bir sönen göğüs kafesinin hareketleri normal seyrine gelmişti. Sinirli bir gülüş çıktı dudaklarından.

"Buraya benim için gelmediğini biliyorum baba. Buraya kendin için geldin."

Koltuğa çöktü, ilk defa gözyaşlarını sildi, burnunu çekti. Ağlamaktan şişmiş gözleri ile bana baktı.

Başım dönüyordu, hissizleşmiş gibiydi vücudum, odanın içinde yıldızlar uçuşuyordu. Otuz dakika önceki hâlimden eser yoktu bedenimde. Her tarafım uyuşmaya başlamıştı. Bunu tartışmamızın şiddetine yoruyordum. Gözümün önünde tuhaf şekiller ucubeler sanki dans ediyor uçuşuyorlardı. Gözlerimi kapatıp başımı arkaya devirdim, artık bitsin istiyordum, takatim kalmamıştı. Kızımın artık ne söylediğinin farkında değildim, onu dinlemiyordum, içimde bir şeyler oluyordu anlamlandıramıyordum.

Kapının zili çalınca gözlerimi açıyorum, odada yalnızım, kapı ağzında net seçemediğim konuşmalar duyuyorum, ev arkadaşı gelmiş olmalı.

Kızımla birlikte odaya iki kişi daha giriyor, biri ev arkadaşı diğeri bir erkek, gözümün önünde kayan görüntülerini sabitleştirmek için gözlerimi odaklamak için çaba sarf ediyorum. Yerimden kalkmak istiyorum olmuyor, boynu kırılmış kumru gibi bir türlü başımı dik tutamıyorum, sağ kolumu havaya kaldırınca önce kızın elini tutuyorum.

"Merhaba Yılmaz amca, ben Işıl kızınızın ev arkadaşıyım. Memnun oldum."

"Ben de." diyorum, muhtemelen komik bir yüz ifadesi ile. Sonra da erkeğin havadaki elini sıkıyorum.

"Tarık."

"Memnun oldum."

Kızımla oğlan odadan çıkınca Işıl, kızımın kalktığı kanepeye oturuyor. Kızımla ikimizin şişmiş yüzümüzden az önceki facianın izlerinin okunduğuna eminim. Kendimi biraz toplayıp doğruluyorum.

"İyi misiniz efendim? Yüzünüz biraz tuhaf görünüyor. Rahatsız gibisiniz."

Az önceki tartışmamız beni başka bir boyuta taşımış gibi.

"İyiyim, bugün çok yoruldum, yorgunluktandır."

"Özür dilerim, galiba gecenizi böldük."

"Sorun değil, zaten ben de kalkmaya hazırlanıyordum. Erkek arkadaşınızla gelmeniz benim için sorun değil."

Çilli suratında bir gülümseme peyda oldu, sarı saçlarını arkaya atıp.

"Tarık benim erkek arkadaşım değil Yılmaz Bey, anlarsınız ya kızınızın sevgilisi."

Bunu o kadar rahat söylemişti ki, hiç çekinmeden, ürkmüştüm. Gözlerindeki ışık parlaması içimi titretti, bunu bilerek ve zevk alarak söylediğine eminim.

Artık burada daha fazla kalamayacağımın farkındaydım, bu hâlimle hiçbir şey yapamazdım, bütünüyle her anlamda yelkenlerim suya inmişti. Enerji toplamalı, vücudumu dinlendirmeliydim. Kızımla olan sorunları-

mızı sakin ve dinlenik kafa ile tekrar konuşmalıydım, ama bu hâlde iken olmaz.

Ayağa kalktım, durduğum yerde sallanırken Işıl'a başımla selam verdim, keskin gözleri ile selamımı aldı. Anladım ki kızım nasıl bir baba olduğumu arkadaşlarından saklamamış. Sendelememeye itina göstererek düz bir çizgideymişim gibi yürümeye çalışarak sessizce odadan çıktım, mutfağa göz attım. Tarık denilen çocuk kızıma sarılmış onu teselli ediyordu. Beni görünce hareketlendiler. Hiçbir şey demedim, kapı eşiğindeki ayakkabılarımı giydim, kapıyı açtım. İkisi de beni uğurlamak için mutfaktan çıkıp yanıma geldiler, kızım şişmiş gözleri ile bana bakıyordu, tebessüm ettim hiçbir şey söylemeden çıkıp gittim.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu, hava soğuktu bunu hissediyordum ama nedense terliyordum, bir bebeğin adımları gibi ürkek ve acemice yürüyordum, yüzümün önünden insanlar geçiyor, bana alaycı gözlerle bakışlar yakalıyordum.

Nihayet otele gelmiştim, resepsiyon görevlisinin şaşkın ifadesine aldırmadan elindeki anahtarı alıp odama çıktım. Odanın sıcak atmosferini içime çektim. Kaşmir paltomu gelişi güzel çıkarıp pencere önündeki sandalyeye fırlattım, banyoya girdim çeşmeyi açıp yüzüme iki defa su çırptım ve aynada kendime baktım. Çok tuhaf görünüyordum. Yüzüm aynada ilginç şekillere bürünüyordu, bir eğrilip bükülen yüzüm sonra birden sivrilip dikiliyordu, lanet olası suratım bir türlü durduğu yerde durmuyordu. Midemin bulandığını hissettim lavaboya eğilip öğürdüm, bir kez daha sonra bir kez daha.

Midemi rahatlatınca banyodan çıktım. Üstümü çıkarmadan kendimi yatağa bıraktım. Nihayet günün bittiğine şükrediyordum. Aklımdaki sorularla uyumak üzere gözlerimi kapattım.

Hayalimde cesedin görüntüsü ile kızımın hayat dolu görüntüsü birbirine karıştı. Tekrar Allah'a şükrettim.

Uykuya dalmadan önce yapmam gerekenleri sıraya koydum. Kızın ailesine ulaş, tedirgin gördüğün Hamza amcayı tekrar ziyaret et, katili bul.

9

6 Ekim 2011 Perşembe…
SİLİVRİ…

Beynimin içindeki telefon zırıltısını bir türlü susturamıyorum. Daldığım derinliğin içinde sanki bir şey kulaklarıma basınç yapıyor, önce beynim uyanıyor, sonra gözlerimi açıyorum, başım yastığa gömülmüş yatağın içinde kaskatı yatıyorum.

Nihayet sesin kaynağına ulaşıyorum, kolumun uzanacağı mesafede kırmızı eski zamanlardan kalma tuşlu bir telefon bütün hıncıyla belki de son defa bağırıyor. Elimle uzanıp telefonu açıyorum.

"Günaydın beyefendi, rahatsız ettiğimiz için üzgünüz, lobide sizi bekleyen bir polis memuru var. Sizi almaya geldiğini söylüyor."

Kahretsin diyorum içinden, başımı çevirip pencereye bakıyorum, beyaz tülün içinden güneş oklarını odanın içine dağıtıyor, hızla yataktan kalkarken resepsiyon görevlisine.

"Beş dakikaya kadar geliyorum beklemesini söyleyin lütfen." deyip telefonu kapatıyorum. Kolumdaki sahte Rolex'e bakıyorum saat dokuza yaklaşmış. Bu normalde hiç yaptığım bir şey değildi. Tatil günlerinde bile en geç sekizde uyanırdım. Akşam ne olmuştu böyle, bir kısmı hafızamdan silinmiş gibiydi. Kızımla tartışmak vücut kimyamı altüst etmiş olmalı. Hızla banyoya gidip elimi yüzümü yıkıyorum, üstüme başıma çeki düzen verdikten sonra odadan çıkıyorum.

Polis aracının arka koltuğundayım. Toyota hız limitlerine uyarak sakince şehir içinde akıyor. Akşamki baş ağrım ve mide bulanıklığım geçmiş gibi, nispeten kendimi iyi hissediyorum. Otomatiğe basarak camı yarısına kadar indiriyorum, gökyüzü açık tek bir bulut bile yok, hava düne göre daha yumuşak, ama bunun aldatıcı olduğunu tahmin ediyorum o yüzden aracın içinde olmama rağmen paltomu üzerimden çıkarmıyorum. Resmî giyimli memur benimle pek alakadar değil, zaten merhabalaşmamızın dışında konuşmamız olmadı, benim de pek laf atmaya niyetim yok. Hafif esneyerek koltuğa biraz daha gömülüyorum. Ön koltukta üst üste katlanmış birkaç gazete dikkatimi çekiyor. Emniyet Müdürlüğü'nün her zamanki gazeteleri olmalı. En üstte yerel bir gazetenin manşeti dikkatimi çekiyor. Aracı kullanan memurdan izin almadan beyaz zemin üzerine büyük kırmızı harflerle YENİGÜN yazılmış gazeteyi alıyorum ve beni ilgilendiren haberin başlığını okuyorum

"Sinagogda Cinayet" başlığın altında küçük puntolarla yazılmış bir paragraf: Geçtiğimiz pazar günü Kaleiçi mevkisindeki yıkık sinagogda, boğazı kesilmiş olarak bulunan üniversite öğrencisi S.S'nin cinayetindeki sır

perdesi hâlâ kaldırılabilmiş değil. Yetkililer katilin yakalanmasının an meselesi olduğunu halkımızın sağduyulu davranması gerektiğini belirtiyorlar. Şüpheli hareketler sergileyen tanımadığınız kişileri hemen polise ihbar etmemizin yapılabilecek en iyi yardım olduğunun altını çizen yetkililer…

Gerisini okumayı bırakmıştım, yazılanlar tamamen gazetenin beyaz sayfalarını doldurmaktan başka bir şey değildi. Halkın ilgilendiği bile yoktu, o an için olay mahallinde dışarıdan seyirci olan kalabalık uğultu hâlinde kıza yazık olmuş, katile lanet olsun söyleminin hemen ertesinde her şeyi unutup tekrar gündelik yaşamlarına geri dönerler. Yaşamım boyunca şahit olduğum birçok olaydaki gözlemlerime göre bu hep böyle olmuştur. Ateş ne yazık ki hep düştüğü yeri yakar.

Binaların uzayan gölgeleri altında yolumuza devam ederken telefonumun o bildik melodisi çalmaya başladı. Kim arıyor acaba tahmini yapmadan telefonu cebimden çıkarıp açtım.

"Günaydın Yılmaz."

Şu saatte duymayı beklediğim bir sesti, beni yanıltmadığı için içimden tekrar kendisine teşekkür ettim.

"Günaydın Ferit. Nedir durumlar. Hayırlı haberlerin vardır İnşallah."

"Pek yok dostum."

Biraz hayal kırıklığı yaşasam da hissettirmemeye özen gösterdim.

"Hayırdır neler yaptın anlat bakalım."

Elimdeki yerel gazeteyi ön koltuğu nişanlayarak fırlattım.

"DNA analizleri için İstanbul'daki arkadaşlarla görüştüm Yılmaz. İşleri hızlandıracaklarını söylediler. Hatta yetiştirebilirlerse günün içinde sonucu bana fakslayacaklar dostum."

Eh en azından bu iyi haber sayılır, kötü haberi duymak için telefonu kulağıma iyice yapıştırıyorum. Meretin ya sesi az çıkıyor ya da artık ben sağır olmaya başlıyorum.

"Diğer meseleye gelince dostum, kızın ailesinden sağlıklı bir sonuç çıkaramadım. Akşam öğrendiğim kadarı ile kızın annesi ağır bir şok yaşamış haberi alınca. İzlerini özel bir hastanede buldum Silivri'de hastanede kalmış ama dün ben aramadan önce hastaneden ayrılmışlar. Baba'nın telefonuna ulaştım ama açmıyor, ailenin etrafında da pek insan yok anladığım kadarı ile. Sonra Silivri Emniyeti'nden yardım istedim akşam. Ailevi bir mesele olduğunu söyledim. Beni kırmayıp gün içinde gidip bir kontrol edecekler. Neyse sen içini ferah tut, ben işin takibindeyim merak etme."

Gerek yok dedim içimden, daha Ferit konuşurken karar vermiştim ben kendim gidecektim. Zihnimden hemen kabaca bir hesap yaptım, saat dokuzu çeyrek geçiyordu, şimdi yola çıkarsam öğleden önce Silivri'deydim, öğleden sonraya kadar işimi bitirsem hava kararmadan Edirne'ye dönebilirdim.

Bu işin şakası yoktu ve ben artık inanıyordum ki bütün benliğimle bu davanın bir parçasıydım. Yıllardır beklediğim yüzleşme, yıllardır beklediğim hesaplaşma bu davanın içindeydi.

Birkaç iyi dilekten sonra telefonu kapattım. Olabildiğince hızlı olmalıydım. Araba Edirne Emniyet Müdürlüğü'nün bahçesine girerken yavaşlayınca havada asılı hâlimden sıyrıldım.

Emniyetin ana binasının merdivenlerinde Yusuf'u gördüm, beni mi bekliyordu yoksa tesadüfimiy di tam karara varamadım. Yanında ilk defa gördüğüm Yusuf ile aynı boylarda, siyah eteği dizlerinin altında, üstünde yakaları kürklü bir manto bulunan, aslında kumral olduğu belli olan ama saçları sarıya boyalı otuzlu yaşların ortalarında bakımlı bir bayan vardı. Aslında onlara gözükmeden gitmeyi planlıyordum. Vakit kaybetmek istemiyordum, olanları gelince anlatırım diye düşünüyordum. İsteksizce yanlarına gittim. Yusuf ilk önce ikimizi tanıştırdı.

"Meryem Sedat, memnun oldum."

Sesi su gibi akıcı ve narindi.

"Yılmaz Mızrak, ben de memnun oldum."

Yusuf'un kız kardeşiymiş. Yusuf'tan birkaç yaş büyük gözüküyor. İkisi de bekârmış ve aynı evde kalıyorlarmış. Meryem Tıp Fakültesi'nde bir profesörün yanında asistanmış. Merdivenlerde karşılaşmamızdan önce Yusuf onu fakülteye götürmeye hazırlanıyormuş.

Yusuf'a planımın kısa bir özetini yaptıktan sonra tam aracıma gidecekken emniyet müdürü Atıf Kurtuluş kapıda belirdi. Ona da Yusuf anlattıklarımın kısa bir özetini geçtikten sonra izin isteyerek yanlarından ayrıldım.

On beş dakika sonra Edirne'ye ait son yerleşim kanıtlarını da arkamda bırakıyordum. Edirne'nin içinde görünmeyen hafif sis bulutu görüş alanımdaki ovayı

kaplamıştı. Yokuşu tırmanıp Edirne dikiz aynamdan kaybolunca sis de birdenbire gitti.

Dalgınlığımın ve telaşımın neticesi olarak Edirne'den paralı otoyola girmediğime pişman olmuştum, şu an benim için en değerli şey zamandı.

Havsa'yı geçince Babaeski'den paralı otoyola girdim, hızımı 150 km. nin üstüne çıkarttım. Bu hızla gidersem vaktinde planlarımı gün içine sığdırabilirdim, bir yandan da artık yaşlanmaya başlamış olan Volvo'mu zorladığım için üzülüyordum.

Saat 11.30 da Silivri'ye varmıştım, elimdeki adres ile evi bulmak zor olmamıştı. Piri Mehmet Paşa Mahallesi Sümbül Sokak No:7. Kâğıdı katlayıp cebime soktum. Başımı kaldırıp dört katlı dış cephesi bakımsız kısmen boyası ve sıvaları dökülmüş en az yirmi yıllık binaya baktım. Sokak dar olduğu için- sağlı sollu park eden araçlar yüzünden ancak bir araba geçecek kadar mesafe vardı sokak boyunca- aracımı bir sokak geride boş bir araziye bırakmıştım. İki adım atıp Ramazan Soner yazan alttan üçüncü zile bastım. Bu babasının adıydı. Hemen yan tarafında bulunan mahalle bakkalından adresin doğruluğunu da teyit etmeyi ihmal etmemiştim. Hatta çaktırmadan adamın ağzını da aramıştım, aile hakkında olağanüstü bir şey duyup duymadığı hakkında, yüzüme bön, bön bakmasından ve sorgulayıcı kaş kaldırmasından bir şeyden haberi olmadığını anladım.

Zile aralıklarla iki defa basmak zorunda kalmıştım. Nihayet ikinci katın balkonundan bir baş uzanıp bana doğru baktı. Benim yaşlarımda başörtülü kadını ben aşağıda o balkonda kapıyı açması için ikna etmek üç daki-

kamı almıştı. Hatta sokakta kadına kimliğimi açıklamak zorunda bile kalmıştım. Başı içeri girdikten otuz saniye sonra da apartman kapısı açıldı.

Aynı kadının sorgulayıcı bakışları üzerimde gezinirken ayakkabılarımı kapı dışında çıkarıp içeri girdim. Perdeleri çekili ev öğlen saatinde loş bir aydınlığa sahip, içeriye sessizlik hâkim, duyulan tek ses çaprazımdaki mutfaktan gelen buzdolabının sinir bozucu vızıldaması. Beni içeri alan kadına minnettarlığımı hissettirmek için zoraki gülümsüyorum.

"Lütfen sessiz olun." diyor, eli ile açık kapısından ancak bir kısmını görebildiğim odayı göstererek beni yönlendiriyor. Sessiz adımlarla odaya girince kaçınılmaz gerçek ile yüz yüze geliyorum. Ellili yaşlarında, başı hariç bütün vücudu yorgan altında, kestane rengi boyalı saçları, içine çökmüş yanakları, kararmış göz çukurları ile zombiyi andıran bir kadın yatakta yatıyor. Sağ tarafında bir serum şişesi yüksekte bir çengele asılı, serumun hortumu yorganın altında kaybolmuş. Bu odada perdeler kapalı üstüne bir de güneşlik çekilmiş.

Ne diyeceğimi nerden başlayacağımı bilememenin sıkıntısını içindeyken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş olan başörtülü kadın. "İlk haberi veren siz miydiniz?" diyor. Yakıcı bakışları ile.

"Hayır, bayan, ben kesinlikle böyle bir düşüncesizlik yapmam."

"Kim yaptıysa Allah'ından bulur İnşallah."

Onaylamadan veya tepki vermeden bir an için sessiz kaldım. Evde maktülun annesi ve bu kadından başka kimse yoktu. Yataktaki kadın derin bir uyku hâlinde gibiydi.

"Siz kimsiniz, bu kadının akrabası mısınız?"

"Evet, ben onun kız kardeşiyim, beni komşuları durumdan haberdar ettiler. Tesadüfen o şanssız telefon görüşmesini yaparken evde yan komşusu varmış. En yakın akrabası benim, üç gündür ona ben bakıyorum, Ümraniye'den buraya pazar akşamı geldim. Dün akşama kadar hastanedeydik, doktorlar artık hastanede yapılacak bir şey olmadığını söylediler ve bizi evde bakımı yapılmak üzere taburcu ettiler."

"Anlıyorum." dedim. "Peki, hiç kendine geldi mi, durumu nedir? Hiç konuşabildiniz mi veya her hangi bir polis memuru kendisi ile hiç konuştu mu?"

"Polis mi, hayır sanmıyorum. Bizi ziyaret eden polis hiç olmadı."

Cesaret edememişlerdir de ondandır diye iç geçirdim. Kadının bu hâlini görseler, bunun ikinci bir cinayetten farkı yok derlerdi. Bu durumu yetkili mercilere bildirip Atıf Kurtuluş hakkında soruşturma açılmasını sağlamam gerektiğini beynimin bir kenarına not ettim.

"Siz konuştunuz mu peki kendisi ile?"

"Evet, biri dün akşam, biri de bu sabah olmak üzere iki defa konuştum."

"Bilinci açık yani."

"Pek sayılmaz daha çok sayıklama şeklindeydi konuşması."

"Öyle mi doktorları ne diyorlar bu durumuna, düzelecek miymiş?"

"Net bir şeyler söyleyemiyorlar, şoku atlatsa bile travmanın etkisi uzun zaman devam edebilirmiş."

"En azından kendi kendine yetebilecek duruma gelse öyle değil mi?"

Benimki sadece bir temenniydi. Kadının gözünden iki damla yaş süzüldü, konuşmamız boyunca bulutlu olan gözleri en sonunda yağmaya başlamıştı.

"Hiç sanmıyorum bayım, şoka bağlı geçirdiği kısmi felç yüzünden bir daha asla yürüyemeyecek."

Hemen bir yere oturmalıydım, aniden ayaklarım titremişti, kadının son cümlesi ile göğsümün sıkıştığını hissettim. Bunu tahmin etmemiştim. Bir daha asla yürüyemeyeceğini öğrenmem beni derinden sarstı. Hastanın karşısındaki tekli berjer koltuğa bıraktım kendimi.

Kadında artık benim karşımda duygularını frenlemeyi bırakmış, içindeki fırtınayı dışarıya yansıtıyordu.

"Ben şimdi ne yapacağım, benim de bir ailem var, bakmam gereken insanlar var, bana artık dön diyorlar, ben bu kadını nasıl bırakayım burada yalnız."

Bir an teselli etmek için ayağa kalkıp ona sarılmayı içimden geçirdim ama sonra bunun çok saçma bir fikir olduğunu düşünüp hemen vazgeçtim.

"Yok, mu kimi kimsesi, bu kadın yalnız yaşamıyor her hâlde, kocası nerede çocukları nerede?"

"Bir oğlu vardı üç yıl önce trafik kazasında öldü, bir de kızı vardı onu da kaybetti."

"Ya Ramazan Bey nerede, bütün bu olanlar süresince yanınızdaydı herhâlde, ilaç almaya falan mı gitti. İsterseniz kendisi gelsin onunla konuşayım, sizi çok yorduğumun farkındayım."

"Senin haberin yok mu" der gibi soran gözlerle bana baktı, ağlamaktan şişmiş yüzü bir kurbağanın kursağını şişirmiş hâline benziyordu. Elindeki kâğıt mendille gözlerini sildi. Yeni fark etmiştim, kadın bütün bu konuşma boyunca hep ayaktaydı.

"Kocası burada yok ki, beş gündür lanet olasıca heriften haber alamıyoruz. Hastanedeki polise durumu bildirdik ama birisinin kayıp sayılması için kaybolmasının üzerinden bir hafta mı ne geçmesi gerekiyormuş."

"Kayıp mı? Size kocasının nerede olduğunu söylemedi mi?"

Kendimi birden ayakta buldum ama şaşkınlığımdan olacak nasıl ayağa kalktığımın farkında değildim. Ramazan Soner maktülün babası beş gündür kayıp, hızlı bir hesap yaptım, cinayetin işlendiği cumartesi gününe denk geliyordu.

Sonra bir inleme sesi duydum, başımı çevirince hasta kadının yarı açıkgözlerindeki yaşlar dikkatimi çekti. Uyanıyordu, anlamadığım bir ses tonuyla sayıklıyordu. Yaklaştım, ne dediğini daha iyi duyabilmek için kulağımı ağzına doğru yaklaştırdım, "Serpil… Yavrum…" Zorlukla işitebildiğim kadın kızının ismini sayıklıyordu.

"Bayan." dedim. "Kocanız nerede?"

"Lütfen bayım, yapmayın."

Arkamdaki kadının ricasını duymazlıktan geldim. Ne pahasına olursa olsun öğrenmeliydim. Bu evden kafamdaki soru işaretlerini gidermeden gitmeye hiç niyetim yoktu.

"Bayan lütfen sadece bir kelime, kocanız nerede?"

Arkamdaki kadın söylenmeyi bırakıp ortamı sessizleştirdi, biliyordum ki Ramazan beyin nerde olduğunu en az benim kadar çok merak ediyordu. Kadının zorlukla nefes alış verişlerini kulağımda hissediyordum. Bir ömür gibi geçen birkaç saniyenin sonunda ağzı aralandı.

"Edirne'de."

Edirne mi, bu ailenin durumunda bir terslik, bir gariplik olduğunu seziyordum ama böyle bir durumla karşılaşacağımı ummuyordum. Hasta kadının tekrar inilti ile karışık sözcükler ağzından çıkmaya başladı, sesi o kadar tuhaf ve sisler ardındaydı ki, sanki o konuştukça birisi arkasından kelimeleri siliyordu.

"Kızım, cumartesi sabahı babasını acil olarak Edirne'ye çağırdı."

Çektiği acı yüzünden okunuyordu. Sonra gözlerini kapattı. Bu kadar konuşmak bile ona yetmişti. Ben ise duyduklarımın şokunu ve hazmını yaşıyordum. Hemen Edirne'ye geri dönmeliydim. Kızın babası hâlâ Edirne'deydi ve büyük bir ihtimal onun hayatı da tehlike altında olabilirdi. Bu düşünce beni irkiltti. Evden çıkmak için hareketlendiğimde arkamda unuttuğum kadının sesini duydum.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Kusura bakmayın bayan hemen gitmem gerekiyor."

Yeni farkına varmıştım ama şimdi işler bu kadın için de içinden çıkılmaz bir hâl almıştı. Kimsesi olmayan bu hasta kadının eğer kocası da kızı gibi aynı akıbete uğraması ise, off küçük kıyamet böyle bir şey herhâlde.

"Ben ne yapacağım, bu adam geri dönmezse ben ne yapacağım. Ben bu kadına…"

Bir an duraksadı. "Ben, ben ablama ömür boyu bakacak durumda değilim. Bu kadın ne yapacak tek başına."

"Bayan size yardım etmek isterdim ama."

Az önce kadının yaşadığı anlık duraksamayı ben de yaşamıştım, ikimiz de aynı zorlukla ve sıkıntı ile baş ediyorduk, bilinmezlikle, cümlemi tamamlamam gerektiğini biliyordum.

"Ama acilen gitmem gerek, çok üzgünüm, bütün bu olanlar için çok üzgünüm. Ramazan beyi bulup hemen evine göndereceğim söz."

Kadının başka bir şey söylemesine fırsat vermeden başımı öne eğip odadan çıktım. Evden çıkarken yan duvarda asılı çerçeve içindeki aile resmi dikkatimi çekti. Kısa bir an tereddütten sonra çerçeve elimde evden ayrıldım.

10
ÖLÜ VEYA DİRİ…

Kınalı ayrımından paralı otoyoluna girerken hâlâ evde yaşananların etkisi altındaydım. Saat 13.30 da Silivri'den ayrılmıştım. Otoban gişesinden geçerken tekrar saatimi kontrol ettim, 13.45. geldiğim hızla gidersem iki saat sonra Edirne'ye varırdım.

Aklıma ilk gelen Edirne Emniyeti'ni ayağa kaldırmak oldu. Ben varana kadar en azından kayıp olan Ramazan Soner hakkında bir arama başlattırabilirdim. Başına kızı ile aynı akıbetin gelmemesi için dua ediyordum. İçimden bir his bu düğümü çözebilecek tek kişinin kızın babası olduğunu söylüyordu.

Gaza dibine kadar köklediğimin farkına hız kadranı 150 kilometreyi geçmeye başlayınca farkına vardım. Ayağımla pedal ayarı yaparak hızı 150 km.ye sabitledim. Kendi adıma yapabileceğim hız sınırı buydu. Direksiyonu sol elime emanet ederken, sağ elime arabaya binerken

yan koltuğa koyduğum telefonu aldım. İlk olarak bu davadaki partnerim Yusuf'u aradım. Telefon çalmaya başlarken iyi ki Yusuf'un ve Atıf'ın telefonlarını kaydetmişim diye içimden geçirdim. Ama telefonu açan olmadı, uzun bir çalıştan sonra telefon meşgule düştü. Yusuf herhâlde ya çok meşgul ya da telefonu bir yerde unutmuştur diye düşündüm, benim de çok sık yaptığım bir şeydi bu. Sonra Asayiş Şube Müdürü Atıf bey'i aramayı düşünürken bir an için tereddüde düştüm. Onu aramam hoş olmayabilirdi. Sonuçta işlerine bir şekilde burnumu sokmuştum ve benim onu arayıp talimat vermemle kendini küçük düşürülmüş hissedebilirdi. Böyle durumlar bu gibi hâllerde yarardan çok zarar getirirdi. Bizim mesleğimiz hata ve kompleks kaldırmayacak bir meslek olsa da maalesef böyle durumlarla çok sık karşılaştığım olmuştu.

Ne yapacağımı düşünürken aklıma tekrar kızın babası geldi. Şu an nerde ve ne hâldeydi acaba. Kafamda bin türlü senaryo dönüyordu, kötüyü iyi ile savuşturmaya çalışıyordum. Kızı onu apar topar niye çağırmıştı, söylenenlerin aksine kız bir şeylerden şüphelenmiş veya korkmuş olmalıydı ama niye polise gitmeyi tercih etmemişti. Telefonda neler konuşulmuştu. Babanın acilen gitmesini gerektiren sebep neydi. Peki, baba neredeydi, beş gündür kayıp olan baba öldürülmüş olabilir miydi? Yada hâlâ katilin elinde tutsak durumdaydı. Fakat katil neden onu tutsak etsin ki. Belki de baba katilin ritüelini bozmuştu veya baba olanların tek şahidiydi. Durum her ne olursa olsun kızın babasını bulmalıydım.

Aklımla cebelleşirken Lüleburgaz'ı da geride bırakmıştım, tekrar telefonu elime alıp Yusuf'u aradım. Nihayet telefon dördüncü çalıştan sonra açıldı.

"Yusuf, ben Yılmaz seni iki oldu arıyorum. Önemli bir gelişme var davada."

Yusuf'un hızlı soluk alışverişi dikkatimi çekti, sanki telefona koşarak zorla yetişmiş gibi soluğu hırıltılıydı. Nefesini kontrol altına almak için bir iki defa derin nefes alışını sabırla bekledim.

"Abi sormaya telefonu unutmuşum ofiste. Telefonun sesini duyunca koşarak geldim. Kusura bakma, hayırdır ne buldun?"

"Kızın babası beş gün önce Edirne'ye gelmiş Yusuf ve hâlâ Edirne'de olduğunu sanıyorum."

"Yapma ya. Biz daha önce nasıl kaçırdık bunu?"

Yusuf hayıflanmakta haklıydı. Bu onların işiydi. İşin doğrusu maktülün yakınlarından günlerce ses çıkmayınca işin aslını öğrenmek için cılız birkaç girişimden başka hiçbir şey yapmamışlardı. Bu da bu davanın seyrini yavaşlatmıştı. Şimdi benim olayın üzerine gidişimle bu dava tekrar ivme kazanmıştı.

"Emin misin abi Edirne'de olduğundan?"

Telefonda bir iki saniye tereddüt ettim. Gerçekten ya Edirne'de değilse, eğer bu iddiamda yanılırsam bu işin sonunda kendimi küçük düşürmekde vardı.

"Edirne'de olduğunu varsaymak en akıllıca iş olur Yusuf. Kızın annesi ile konuştum."

Yusuf sözümü kesti.

"Kızın annesi kendine geldi mi abi. Bak bu sevindirici bir haber."

"Pek kendine geldi denemez de. Bir iki dakikalığına gözlerini açtı işte. Bence, hâlâ durumu vahim. Neyse

annenin söylediğine göre cumartesi sabahı yani cinayetin olduğu gecenin sabahı kız babasını aramış ve acilen Edirne'ye gelmesini istemiş, o telefon görüşmesinden sonra babadan bir daha iz yok."

"Anladım abi. Çok üzücü bir durum ya."

"Evet, Yusuf durum bu. Bence hemen Ramazan Soner için arama başlatman gerekiyor, hiç vakit kaybetmeden. Adamın Edirne'ye nasıl geldiğini bilmiyoruz otobüsle de olabilir özel aracı ile de olabilir. Geldiği gibi bir otele kaydını yaptırmış mı onu da öğrenelim."

"Sen hiç merak etme amirim, hemen çalışmayı başlatıyorum, ha sen neredesin bu arada?"

"Lüleburgaz ile Babaeski arasında bir yerdeyim, bir saat sonra ben de yanınızdayım."

Yusuf ile olan konuşmamı henüz sonlandırmıştım ki telefonum çalmaya başladı. Arayan Ferit'ti, ikinci defa çalmasına müsaade etmeden telefonu açtım.

"Umarım hayırlı haberlerin vardır Ferit." dedim.

İlkin alışık olduğum her zamanki kesik kısa gülümsemesini duydum telefonda.

"Buna sen karar vereceksin dostum. İstanbul Adli Tıp'tan sonuçları aldım."

Bir an için havada kaldım, sonra birden tamam dedim, ani gelişen son olay yüzünden DNA analizi sonuçları tamamen aklımdan çıkmıştı.

"Senin elinden hiçbir şey kurtulmaz Ferit biliyordum. Erken halletmişin işi. Nedir durum?"

"Sonuçların ilgini çekeceğinden eminim dostum. Yerdeki kan ile direkten alınan kan farklı kişilerin."

"Eee…"

"Ama sonra uzmanlar iki kanı da karşılaştırınca ilginç bir durumla karşılaşmışlar."

Sessizce Ferit'in cümleyi bağlamasını bekliyordum. Sanki ağzında kelimeler, ağaçta olgunlaşmayı bekleyen meyve gibi büyüyor sonra da yere düşüyordu.

"İki kanın da DNA dizilimleri birbirine uyuyor. Yani bu iki kan yüzde 99 oranında birbirine akraba."

Hızımı saatte 100 km.ye düşürdüm. Duyduklarımı hazmetmem gerekiyordu, beynimin içinde şimşekler çakmaya başlamıştı. Hızlı düşünmem gerekiyordu, kafamda bazı taşlar yerinden oynarken bazı taşlar da yerine oturuyordu.

"Yılmaz!"

Bir an için telefonda Ferit'i unutmuştum.

"Biliyorsun Ferit ben de kızın ailesini görmeye gitmiştim. Şimdi dönüş yolundayım."

"Evet, dostum, onu da soracaktım, bir sonuç çıkarabildin mi Silivri'den."

"Evet, kızın babası cinayet gününden beri kayıp, haber alınamıyor."

Şimdi sessizlik sırası Ferit'e geçmişti. Belli ki o da benim gibi düşünüyor. Taze iki bilginin eşleşmesini kafasında kuruyordu. Nihayet, birkaç saniye sonra.

"İkimiz de aynı şeyi mi düşünüyoruz Yılmaz?" dedi.

"Evet." dedim. "Direkteki kan kızın babasına ait. Kız ölü, baba da kayıp. Sanırım bu davada iki tane ölümüz var Ferit."

"Evet, ben de aynı kanıdayım. Sence nasıl olmuş olabilir Yılmaz, bir fikrin var mı?"

"Var. Kız tehlikede olduğunu anlayınca büyük bir hata yaparak polisi arayacağına babasını aradı, babası da ikinci büyük hatayı yaparak polisi ayaklandırmak yerine olayın üzerine kendisi gitti ve katilin tuzağına düştü. Katil, kurban ritüelinde kızın babasını da şahit olarak bulundurdu. Babası olanlara isyan edince bir şekilde katille mücadeleye girdi ve boğuşma sırasında o da yaralandı veya öldürüldü.

"Aynen peki ama ceset nerede, katil cesedi neden orada bırakmadı ve nereye götürdü?"

"Bu bir kurban ritüeliydi Ferit. Bence yaptığı işin doğasına ve büyüsüne aykırı olduğu için babayı oradan uzaklaştırdı ki yaptığı işin neticesini alabilsin zevkine varabilsin. Bize planına uygun bir görüntü bırakmak istiyordu çünkü katil."

"Ölü veya diri Ramazan Soner'i bulmalısın dostum."

"Bulacağım." dedikten sonra başka bir şey konuşmadan görüşmeyi sonlandırdık.

Edirne'ye yaklaşırken aklımda hâlâ bu iki yeni bilginin kafamda oluşturduğu soru işaretleri vardı.

Edirne'ye girdiğimde ikindi ezanı okunuyordu. Yusuf ve Atıf ile bildiklerimi paylaşmak ve gelişmeleri takip etmek için hemen Emniyet Müdürlüğü'ne vardım. Arabamı otoparka bırakıp hızlı adımlarla binanın dış merdivenlerini çıktım, Atıf beyin odasına girdiğimde Yusuf'u da orada buldum. İçeride birkaç polis memuru ile birlikte hararetli bir şeyler konuşuyorlardı. Beni ilk gören Atıf bey oldu.

"Nihayet dedektif de geldi işte."

Kinaye kokan yaklaşımını tebessümle karşıladım. Hiç vakit kaybetmeden konuya girdim.

"Nedir durum baş komiserim ne aşamadayız?"

"Otobüs terminalinden bir sonuç çıkmadı, çocuklar trafikten araştırdılar üzerine kayıtlı 2005 model kül grisi Megan arabası var. Plakasını aldık, kamera kayıtlarını ve otoparkları inceliyoruz. Eğer bu araç Edirne'deyse onu buluruz. Zaten gezici devriyeler de ara sokaklarda ve yol boylarında bu aracı arıyorlar, en geç yarın bir sonuca varırız. "

"Peki ya oteller, onları da soruşturuyor musunuz?"

"Evet, tabii ki."

Kalın kaşları çatık, keskin gözlerinin etime battığını hissettim. Belli ki benimle paylaştıklarını istemeden söylüyordu. Umursamaz görünmeye çalıştım. Sonra Yusuf araya girdi, yalnızken konuştuğumuzdan daha farklı ve resmî bir havası vardı.

"Peki, Yılmaz bey siz neler yaptınız anlatın bakalım."

Sonraki beş dakikada Silivri'de başımdan geçenleri ve Ferit ile yaptığım görüşmenin detaylarını anlattım. Anlatırken de hepsinin tepkilerini dikkatle takip ettim. Onların beş günde katedemedikleri mesafeyi ben bir günde katetmiştim. Hem Atıf'ın hem de Yusuf'un gözlerinin derinliklerine baktım. İçimden siz bu güne kadar ne yaptınız demek geçiyordu.

Anlık sessizliği içeriye giren telaşlı bir polis memurunun heyecanlı konuşması böldü.

"Baş komiserim şimdi bir ceset bulunduğunun ihbarı geldi."

Ayaktaydım, yüreğim ağzıma gelmişti. Her şey o kadar hızlı gelişiyordu ki bu işin nerede duracağını artık

merak etmeye başlamıştım. Ramazan Soner'in cesedinin bulunacağını biliyordum ama bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum.

"Ne!." dedi başkomiser mısır gibi patlamış gözleri ile. "Nerede?"

Ben de heyecanla ve gayriihtiyari" Kim?" dedim.

Polis memuru bir ona bir bana baktı. Sanki önce hanginizin sorusunu cevaplayayım der gibiydi. Vücut hareketleri belirsizleşmişti.

"Şey, Kaleiçi'nde baş komiserim, bir odun deposunda."

Sonra bana döndü, toy bir polis memuru olduğunu her hâliyle belli ediyordu.

"Adı Hamza imiş, oduncu, altmış yaşlarında, boğazı kesilmiş."

Yutkunamadım. Dudaklarımdan belli belirsiz kelimeler döküldü.

"Hamza amcamı."

11
HAMZA AMCA…

Apar topar grup hâlinde Emniyet Müdürlüğü binasından çıkıyorduk, Atıf bey yanındaki polislere talimatlar verirken biz de hızlı adımlarla yürüyorduk. Bina dışına çıktığımızda hava hızlı şekilde kararmaya başlamıştı. Gün geceye teslim olurken araçlara bindik.

Kısa süre sonra yıkık sinagogun yanındaki odun deposuna geldik. Raylı demir kapı sonuna kadar açıktı. Deponun bahçesinde bir tane Fiat Doblo park edilmişti Tepe lambaları hâlâ dönüyordu. Olay yeri inceleme ekibinin aracıydı bu. Bizden önce gelmişler ve hiç vakit kaybetmeden işe başlamışlardı. Başlarına bone giymiş ellerinde lateks eldivenleri olan üç memur küçük kulübenin etrafında dolanıyorlardı. Muhtemelen cinayet kulübenin içinde işlenmişti. Bir ambulans hazır hâlde bahçeyi yoldan ayıran dış duvarın kenarına park edilmiş hâlde duruyordu. Belli ki olay yeri ekibinin işinin bitmesini bekliyordu; iş bitince cesedi almak için.

Hava rüzgârsız ama serindi, kaşmir paltomun önü açıktı. Odun ve talaş kokusunu ciğerlerime çektim. Çam ve kavak ağacının kendilerine has farklı kokuları burnuma ayrı tatlarının hissini vermişti. Hamza amca için ilk defa o an üzüldüm. Bana göre bu oyunda yeri yoktu, tabii bir şeyleri görüp şahit olmadı ise. Aklıma katilin beni takip ettiği fikri takıldı. Öldürülmesinin başka bir sebebi olamazdı.

Dün ben Yusuf ile beraber gelmiş Hamza amcayı ziyaret etmiştim. Bugün de Hamza amcanın cesedini bulmuştuk. Katil her kimse etrafımızda dolaşıyor bizi takip ediyor ve gözlemliyordu. Hamza amcaya gelmekle katili tedirgin etmiş olmalıydım. Sonuçta ilk gün sorgulanan ve göz önünde tutulan görgü şahidinin cinayetten dört gün sonra polisler tarafından tekrar ziyaret edilmesi normal karşılanan bir durum değildir.

Hamza katili görmüş olabilir miydi? Ama o zaman bize neden söylemedi veya en azından ima etmedi, korkmuş olmalıydı ve tehdit edilmişti. Dünkü konuşmamızda sustu, ama belli ki katil ikna olmamıştı ve garanti olarak Hamza amcayı öldürdü. Hamza amca ile geçen konuşmalarımızı hafızamda tekrar süzgeçten geçirdim ama söylediklerinde katil kimliği hakkında elle tutulur bir şeyler yoktu. Evet, tedirgin bir görüntüsü vardı ama kim olmazdı ki. Sonuçta hemen yanı başında bir cinayet işlenmişti ve o cesedi bulan tek kişiydi.

Sebepsiz yere ürperdim, ayaklarım küçük kulübeye istemeyerek de olsa beni yaklaştırmıştı. Talaş kiri yapışmış ve tozlu küçük camın ardından içeriye göz attım. Kulübenin 40 vatlık ampulünün altında Hamza'nın kas-

katı kalmış bedeni, sahibinin onunla işi bitmiş ipleri salınmış kukla gibi görünüyordu.

Kulübenin içinden olay yeri ekibinden biri çıkınca yerini ben doldurdum. Sönmek üzere olan odun sobasından içerisi hâlâ sıcaktı. Hamza amca kendi tahta sandalyesinde başı geriye devrik şekilde oturur vaziyetteydi, kolları iki yana sarkmış kesik boğazından akan kandan, dün de üzerinde olan oduncu gömleği kıpkırmızı kalmıştı. Masanın üzerindeki kırmızı kaplı ajanda ve yapraklı takvim de Hamza amcanın boğazından sıçrayan kandan nasiplerini almışlardı.

Derin bir iç çekerek kulübeyi incelemeye başladım. Dün Yusuf ile oturduğumuz taburelerin ikisi de yerde devrik vaziyetteydi. Ama bunların haricinde ortada bir yaşam mücadelesi olduğuna dair bir işaret yoktu. Eğilip önümdeki küçük masanın ayaklarını kontrol ettim. Masanın her hangi bir mücadele veya yüklenme sonucu yer değiştirdiğine dair bir iz var mı diye baktım. Masanın ayakları bir milim bile yerinden kıpırdamamıştı. Sanki katil içeri girmiş hiçbir zorluk çekmeden bıçağı Hamza amcanın boğazına çekmişti, sadece bu işi yaparken uzanma esnasında taburelerı devirmiş olmalıydı. Benimle birlikte içeride bir görevli daha vardı cesedin tepesine dikilmiş tıraş fırçasına benzeyen bir püsküle bir şeyler yapıyordu.

"Müsaadenizle."

Kapıdan giren bir diğer memur ben den izin isteyince sendeleyip zaten dar olan kulübede kendimi geriye attım. Üç kişinin bu dar alanda çalışmasının ve bulunmasının çok zor olduğunu biliyordum ama kulübeden

de hemen çıkmak istemiyordum. Sanki bir şeyleri gözden kaçırıyordum. Sanki Hamza amcanın canlanıp işte bu, katil bu demesini bekliyordum.

Kapının yanındaki ahşap duvara iyice yapışmıştım, içeri en son giren memur elinde fotoğraf makinesi ile peş peşe çeşitli yönlerden cesedin fotoğrafını çekiyordu. Her flaş patlayışında içerdeki dört bedenin silüeti ahşap duvarlarda hayalet gibi görünüp kayboluyordu.

Kendilerini yaptıklara işe kaptıran iki memura baktım. Ciddi ve duygusuzdular, sanki Hamza amcanın ölü bedeni onlar için balmumundan yapılmış bir heykelden farksızdı. Hele elindeki fırça ile Hamza amcanın üzerinde çalışan memur heykeline son rötuşları yapan heykeltıraş gibiydi.

"Mutfak bıçağı ile mi öldürülmüş?"

Kulübenin içindeki sessizliği bozunca iki adam da tuhaf bir şekilde bana baktılar. Ben onlar için bir yabancıydım.

"Bununla alakalı bir dava için Ankara'dan gönderilen müfettişim ben."

Sihirli sözcükleri söylemiştim işte. Genelde bu herkes için yeterli olurdu. Elinde fırçası olan adam gözündeki sarı plastik iş gözlüğünü çıkardı.

"Boğazdaki çizik çok ince belli belirsiz. Ölümünü onaylayan doktorun söylediğine göre bu yarayı ancak bir ustura veya maket bıçağı açabilirmiş."

Aynı yaptığı iş gibi sesi de duygusuzdu. Başımı sallamakla yetindim. Açık kapıdan dışarı bakınca Yusuf ile Atıf bey gözüme ilişti, doktor kılıklı biri ile konuşuyorlardı. Kulübenin içinde artık yapacağım bir şey kalmamıştı,

göreceğimi görmüştüm ve içerisinin havasızlığından artık midem bulanmaya başlamıştı. Bütün gün aç olduğumun farkına şimdi varmıştım. Sabahtan beri ağzıma bir lokma bile bir şey girmemişti. Kendimi olayların akışına o kadar kaptırmıştım ki normalde hiç aksatmadığım iki öğünü de unutmuştum. Kendimi dışarıya atarak serin havayı ciğerlerime doldurdum. Yusuf ile Atıf beyin yanlarına geldim. Yusuf birer cümle ile yanlarındaki diğer kişi ile beni tanıştırdı. Tahminimde yanılmamıştım ambulansla birlikte gelen doktormuş.

"Sizce cinayet ne zaman işlenmiş." dedim laf ebeliğine girmeden.

Saatine baktı.

"Öğleden sonra diyebilirim, kesin saat veremem ama 12 ile 15 arası, şimdi saat 18'i geçiyor. Yaklaşık olarak 3 veya 4 saat önce ölümü gerçekleşmiş."

"İçerdeki memur yaranın ustura veya maket bıçağı ile yapıldığını söyledi bana."

"Doğru ölümcül yaranın çeperleri ince, sanki bir çizik gibi. Böyle bir yarayı ancak maket bıçağı, ustura veya neşter yapabilir."

Yusuf'a döndüm.

"Cinayet aleti?"

"Kayıp, Yılmaz bey, arkadaşlar depo içinde arama yaptılar ama hiçbir şey bulamadılar."

"Tabii ki adam profesyonel cinayet aletini ulu orta bırakacak hâli yok."

"Burada artık yapabileceğimiz fazla bir şey yok, arkadaşlar gerekli incelemeleri yapıyorlar ben artık mer-

keze geçiyorum." dedi Atıf bey, haklı olarak. Atıf bey başı ile bizi selamlayıp yanımızdan uzaklaşırken doktor da bizden müsaade isteyip ekibinin yanına gitti, en nihayetinde baş başa kaldığım Yusuf ile göz göze geldik.

"Ne düşünüyorsun Yılmaz abi?"

180 derece dönüş böyle bir şey olmalı, Atıf beyin yanında ciddiyetini ve resmiyetini itina ile koruyan Yusuf, o gidince aniden benle eski samimiyetine bürünmüştü. Bu yaklaşımı hoşuma de gitmiyor değildi hani, gülümsedim.

"Katil her kimse yakınlarımızda Yusuf." dedim.

"Bizi şu an bile izliyor, aynı havayı soluduğumuzu hissediyorum. Ne yaptığımızı, nereye gittiğimizi hatta daha da ileri gideyim sanki ne düşündüğümüzü de biliyor. Yusuf buna hiç şüphem yok ve ne yalan söyleyeyim bu beni tedirgin ediyor. Bizden hep bir adım önde."

"Haklısın Yılmaz abi. Hamza amcanın öldürüldüğü haberini aldığımızda benim de ilk aklıma gelen bu oldu. Dün buraya ikinci defa gelişimizle katili endişelendirmiş olmalıyız."

Ellerimle yüzümü ovaladım, açlığım yorgunluğumu da tetiklemiş olmalıydı, kendime kızdım, böyle bir durumda açlığımın aklıma gelmesi canımı sıkmıştı. Üstüne üstlük içimde tarifi zor bir sıkıntı da vardı. Hamza amcanın ölümünden kendimi de sorumlu tutuyordum. Dün buraya Yusuf'u ben sürüklemiştim. Sonuçta Hamza amca hakkındaki sorgulamanın ayrıntılarını Yusuf'tan alabilirdim, tekrar Hamza amcayı rahatsız etmez katili de tedirgin etmiş olmazdım. Sanki içimden geçenleri okuyormuşçasına Yusuf konuştu.

"Yılmaz abi bir şey söyleyeceğim ama seni de gücendirmek istemiyorum. Dün buraya gelmemiş olsaydık bu cinayet işlenmeyebilirdi."

Gerçek insanın canını ancak bu kadar acıtabilirdi, sustum, sessizliğim kabullenişimdi, katilin cesedin göz kapaklarına yazdığı mısralar aklıma geldi - bana yukarıdan bakarsanız aptalın tekini görürsünüz, bana tam karşıdan bakarsanız kendinizi görürsünüz.- . Edirne'nin ekim ayazında yüzüm ateş gibi olmuştu. Kabul etmek istemiyordum ama katil çok zeki birisiydi ve haklıydı. Onu anlamak için ona yukarıdan veya aşağıdan değil tam karşısından bakmalıydım, onunla aynı göz hizasında olmalı bir adım önde olmasını engellemeliydim.

"Hamza amcada katili endişelendiren bir şey olmalı Yusuf." dedim, suskunluğumun ardından.

"Ama ne. Ne biliyordu?.."

Gerisini Yusuf getirdi. "Ve bize niye söylemedi mi diyeceksiniz?"

"Evet."

"Bu tür vakalardaki değişmez altın kural işlemiş olabilir mi sence? Yani katili olay yerine tekrar getiren şu dürtüden bahsediyorum. Hani derler ya her katil eserini görmek için mutlaka cinayet mahalline tekrar gelir."

"İlgi çekici bir yaklaşım, devam et."

"İşte öylesine aklımdan kuruyorum Yılmaz abi. Hamza abi bize cinayeti gördüğünü öğleden sonra bildirmişti, oysa cinayet gece işlenmişti. Hamza amca kargaların gürültüsüne sinagogta bir tuhaflık sezdim demişti. Hani diyorum ki, bu kargaları huysuzlaştıran katilin gündüz tekrar olay yerine gelmesi olmasın. Hamza

amca da merakla sinagoga girince al sana pişti. Katille göz göze bile gelmiş olabilir."

"Tamamen akla yatkın ama Yusuf, al sana bir soru işareti, madem pişti oldular, katil neden orda Hamza amcanın işini bitirmedi, sonraya bıraktı."

İkimiz de kulübeden dört metre kadar ilerde ayaktaydık, Yusuf ayakta dengesini sağlamak için yorulan ayağını diğeri ile değiştirdi sonra da omuzlarını silkti.

"Kim bilir belki de katil hiç beklemediği bu durum karşısında yüzü afişe olmasın diye korktu kaçtı, sindi, dört gün boyunca ses çıkmayınca Hamza'nın kendisini teşhis edemediğine kanı oldu. ta ki biz onu dün tekrar ziyaret edene kadar."

Yusuf çok zeki bir polisti, işin doğrusu ben bu kadar isabetli tespitler yapamamıştım; söylediği varsayımlar gayet mantıklı ve üzerinde düşünülmesi gereken ayrıntılardı ve bu tespit bir o kadar da canımı acıtıyordu.

Kulübeye geri geri yaklaşmaya çalışan ambulansın park sensorlarının ikazı ile Yusuf ile ikimiz kendimizi kaptırdığımız beyin fırtınasından kurtulup şerit bıçkı makinesinin bulunduğu yere doğru çekildik. Olay yeri incelemenin, Hamza amca ile işleri bitmiş olmalıydı. Nitekim birkaç saniye sonra Hamza amcanın kaskatı kalmış ve şişmeye başlamış cansız bedeni iki kişinin kolları arasında kulübeden dışarı çıkarıldı. Ambulansa bindirilirken yumuk gözlerine baktım, içimden beni bağışlaması için dua ettim.

Birden ailesi aklıma geldi, iki çocuğu olduğundan bahsetmişti ya karısı. İçime bir ürperti düştü, Ramazan Soner'in yatağa düşmüş karısı gözlerimin önüne geldi.

Yusuf'a sormaya korktum, şahit olduklarımdan sonra bilmemek en iyisiydi. Bunun beni sorumluluktan kurtarmayacağını bildiğim hâlde sustum.

"Hava iyice ayaza döndü Yılmaz abi. Burada yapacak bir şeyimiz kalmadı artık gidelim istersen."

Başımla onayladım. Odun deposunun dışında duran polis aracına doğru yürümeye başladık. Polis arabasına binerken emektar Volvo'm aklıma geldi.

"Arabam yine Emniyet'te Kaldı Yusuf, beni Emniyete götür de arabamı alayım, seyahat bavuluma ihtiyacım var."

Aracın tepe lambaları gecenin içinde dönerken olay mahallinden uzaklaşmaya başladık.

"Peki, Yılmaz abi nasıl istersen."

12
VELİ…

Çekçekli bavulumu otelin mermer zemininde sürüklerken kat görevlisi hemen yanımda bitiverdi. Lobide bavulu ona teslim edip anahtarımı almak için resepsiyona yaklaştım. Resepsiyondaki devasa saat, yediyi çeyrek geçiyordu. Kendimi aşırı yorgun ve bitkin hissediyordum acilen bir şeyler yemem gerekiyordu, yanım sıra bavulumu sürükleyen adamdan yemek konusunda bilgi aldım. Bugünün en olumlu gelişmesi bu olmuştu. Lobi katında açık büfe yemek salonu varmış ve eğer fazla oyalanmazsam güzel yemekler bulabilirmişim.

Resepsiyona gelince hiçbir şey demeden elimi uzattım. Anlayacağını umuyordum. Resepsiyon görevlisi bana anahtarı uzatırken arkamdaki bekleme bölümünü işaret etti.

"Sizi bekleyen genç bir bayan var efendim. Bir saattir burada sizi bekliyor. Ne zaman geleceği belli olmaz dedim ama beklemekte ısrar etti."

Şaşırmıştım, işaret ettiği yere bakınca arkası bize dönük elinde mecmualarla ilgilenen kızımı hemen tanıdım. Saçını arkada atkuyruğu yapmıştı. Bu şekliyle kızımın yıllar önceki çocuk hâli aklıma geldi. Annesi ile tatlı kavgaları gözümün önünde canlandı.

İlkokulun ilk günüydü annesi saçlarını iki yanda kuyruk yapmak isterken o itiraz etmiş atkuyruğu istiyorum diye zırlamıştı, bu tatlı inatlaşmalarının sonunda tabii ki kazanan kızım olmuştu. Maalesef bu mutlu aile tablosu iki sene sonra bozulmuştu. Karımın ölümü sonrasında, kızımla yalnız kalmıştık büyükannesini saymazsak. Ne zaman kızıma baksam elimde olmadan karımı hatırlıyordum. Belki de bu yüzden uzaklaştık birbirimizden, bilmiyorum. Belki de benim bu hâlimi kızım daha küçükken sezmişti ve o yüzden iki defa evden kaçmıştı. Ben de onu belki bu yüzden yatılı bir okula vermek zorunda kalmıştım, yüzüne her baktığımda ona annesini hatırlattığım için içten içe, ben den nefret etmişti. Nihayetinde yıllar boyunca içinde biriktirdiği nefreti dün gece kusmuştu.

Ona annen bir daha gelmeyecek diyen bendim. Diz çöküp kızıma sarılmış dakikalarca birlikte ağlamıştık. Defalarca minik elleri ile göğsümü yumruklamış ben annemi istiyorum diye ağlamıştı, çabuk onu bana getir. Küçücük çocuk beynine annesini ondan koparıp alanın ben olduğum izlenimi yerleşmişti. Kendime söylemekten korktuğum gerçeği ona anlatmak için çok mücadele etmiştim. Ama yıllar sonra korktuğum gerçek, kızımın dün akşamki patlaması ile tekrar yüzüme çarpmıştı. Ona bakarken gözlerim doldu ama kendime hâkim olup gözümün akında biriken ıslaklığı yanaklarımdan düş-

meden önce yok ettim. Düşüncelerimden sıyrılıp resepsiyonun yanından ayrıldım. Bir hisle başını çevirdi, kendisine doğru geldiğimi görünce bana gülümseyip ayağa kalktı. Yüzünde dün akşamki tartışmamızdan hiçbir eser yoktu. Acaba ben de aynı durumda mıydım?

Tam karşısına gelince durdum, aniden sağ elimi avuçlarının arasına alıp şefkatle sıktı, sonra da elimi öptü. Bu şu anki ruh hâlimde kızımdan beklediğim bir davranış değildi.

"Özür dilerim baba. Dün akşam kendimi kaybedip söylememem gereken şeyler söyleyip seni çok kırdım."

Sesi meltem esintisi gibiydi, ruhumu yalayıp gitti. Hiçbir şey söylemedim kızıma sarıldım, tıpkı onbir sene önceki gibi kızımı kollarımın arasına aldım sımsıkı sıktım. Dün akşam yaşadıklarım sadece kötü bir kâbustu, uyanmıştım ve işte bitmişti.

"Canımı acıtıyorsun baba." deyince kendime geldim. Kendimi kaptırmış kızımı normalinden fazla kollarımın arasında sıkmıştım.

"Özür dilerim kızım. Seni tekrar gördüğüme o kadar çok sevindim ki."

Gülüştük, sonra da kendimizi karşılıklı koltuklara bıraktık. Bir an için sustuk, ben kızıma bakıyorken o sanki buraya ilk defa gelmiş gibi gözlerini ben den kaçırmış, otelin lobisini inceliyordu. Sanki bir şeylere bir yerden başlamak istiyor ama başlayamıyor gibi alt dudağını ısırıyordu.

"Şey kendimi nasıl affettirebileceğimi bilmiyorum baba."

"Sen bir kabahat işlemedin ki kızım." dedim. İkimiz de yalan olduğunu biliyorduk.

"Ben ne yaptığımın farkındayım baba ve bundan çok pişmanlık duyuyorum. Hiçbir şey olmamış gibi yeniden başlamak istiyorum."

"Oldu bil. Zaten hiçbir şey olmadı kızım."

Yerimden doğruldum uzanıp ellerini avuçlarımın arasına aldım, canını acıtmamaya özen göstererek sıktım, gözlerinin içine baktım.

"Ne yaparsan yap kızım, bana nasıl davranırsan davran, o güzel kafandan ne geçiyorsa geçsin, ben senden hep razıyım."

Gözlerinin içi gülünce eğilip ellerimi öptü kokladı.

"Canım babam benim."

"Ama bana bir sevgilin olduğunu söylemeliydin."

Son cümlemi çok dikkatli söylemeye çalışmıştım, sesimi biraz çocuksu bir hâle büründürüp ona incitmeden. Yüzü hafif kızardı. Ama bunun ben den bir sevgilisi olduğunu gizlediği için mi, yoksa kızımı mutfakta oğlanla birbirlerine sarılı hâlde gördüğüm sahnenin bir baba için ne kadar ağır olabileceğini düşündüğü için mi anlayamamıştım.

"Özür dilerim baba sana daha önce söylemem gerekirdi."

Daha bana acaba söylemediği neler vardı, o benim hâlâ sekiz yaşında annesi ile saç şekli konusunda tartışan küçük bebeğimdi. Her hâlde bu şekilde birdenbire büyüdüğünü kabullenmem benim için de zor oluyordu. Ama kabul etmem gerekiyordu kızım büyümüş 21 yaşına gelmişti. Her genç gibi aşk denilen kimyasal dürtü, onu da esir almıştı. İnsanlar doğar, büyür, âşık olur ve

ölürlerdi. Umarım doğru insandır diye içimden geçirdim.

Benim kendi verdiğim kararlarıma kızımın uymasını beklemek haksızlık olurdu. Eşim öldüğünden beri hiçbir kimseyle gönül ilişkisine girmemiştim. Nedendir bilmiyorum ama sanki bunun eşimin hatırasına ihanet olacağını düşünüyordum hep ve eşimle bu sadakat anlaşmamızın imzası da benim için karşımda duran kızımdı.

"Seni tekrar yemeğe davet etmek istiyorum baba." dedi kızım, bu sefer o benim gözlerimin içine bakıyor du bense dalmıştım. Sesi ile dalgınlığımdan sıyrıldım.

"Dün akşamkini saymayalım baba olur mu? Söz bu seferki daha güzel olacak."

Sevimli, şirin yüzünü okşadım.

"Olur kızım."

Sevincinden neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

"Ne zaman istersin baba."

"Bu akşam olmasın kızım çok yorgunum, haberleşiriz olurmu?"

Yanakları çukurlaşana kadar gülümsedi. Ben ayağa kalkınca o da ayağa kalktı, bana sarılıp yanaklarımdan öptü, niyetimizi kelimelere dökmeden vedalaştık. Kapıdan çıkmadan önce döndü sağ elini kulağına götürüp telefonla görüşüyormuş gibi yaptı, belli belirsiz dudakları kıpırdadı. "Beni ara."

Başımı sallayıp onayladım. Kızım kapıdan çıkıp kaybolunca çakma Rolex saatime baktım. Yatsı namazına az bir vakit kalmıştı, şimdi hâllenirsem anca yetişebilirdim. Aç olan karnımı doyurmakla camiye gitmek arasında

bir an için ikilemde kaldım. Sonra daha ağır basan sağ yanımı dinledim, karnımı namazdan sonra da doyurabilirdim.

Aracı Kıyık Caddesi'nde boş yol kenarına park etmiştim, burası Selimiye camisi'nin bulunduğu caddeydi. Soğuk havada yürümeyi göze alamamıştım, zaten bugün odun deposunda yeterince ayazı yemiştim. Camiye çıkan yokuşu hızlı adımlarla geçtim, caminin bahçesine girerken yatsı ezanı okunmaya başlamıştı, tam zamanında yetişmiştim.

Caminin içine girince tekrar büyülenmekten kendimi alamadım. Ağır adımlarla mihraba yakın bir yerde olmak için yürümeye başladım. Geçen seferkinden bir saf daha fazla cemaat vardı. Son safa gelip ayakta diğer cemaatin kalkmasını bekledim. Yanımda yetmiş yaşlarında, başında namaz takkesi olan hafif beyaz sakallı bir dede kalkmaya hazırlanırken sendeleyince tutmak için elimi uzattım. Şaşırmıştım, yardımıma el hareketi ile itiraz etti, kendi gayreti ile kalkmaya çalışıyordu. Biraz dikkatli bakınca bu yaşlı amcayı bir yerden gördüğümü anımsadım.

Namaz bitince hoca amenerresulü duasını okurken yanımdaki yaşlı amcanın kim olduğunu nihayet çıkarmıştım. Bu dün akşam Selimiye dış bahçesinde çarpıştığım kambur ve dilenci kılıklı adamdı, bana ismimle seslenen kişi. Şu an sanki vücudumdaki ılık kanın aktığını hissedebiliyordum, ellerimin üzerindeki sarı tüylerim dikilmişti. Bütün günün koşturmasından ve yaşadığım yoğunluktan ötürü dün geceki hadise tamamen aklımdan çıkmış ve şimdi tesadüfen bu adamla yan yana na-

maz kılmıştım. Ama hâlâ dün geceki adamın görüntüsü ile şimdiki adamın görüntüsünü bir türlü üst üste koyup netleştirmiyordum. Ortada büyük bir göz yanılgısı var gibiydi. Dün geceki adam gecenin karanlığını delen lambanın ışığı altında tam bir dilenci ve sokak serserisi gibiydi. Kamburu çıkmış, sağ omzu çökmüş miskin bir görüntüsü asılı kalmıştı hafızamda. Oysa şimdi yanımda namaz kılan adam mis gibi kokuyordu ve sanki ortama ruhani bir ışık yayıyordu. Yaşından ötürü hafif bir bel eğikliği vardı o kadar, sanki kamburluğu kaybolmuş gibiydi, omuzları da birbirine paralel ve dikti. Peki, dün akşam gördüğüm neydi.

Ayağa kalkarken bana doğru eğilerek yaklaştı, şaşırmıştım, o da beni hatırlamış olabilir miydi acaba?

"Gel." dedi, "Hocanın yanına gidelim."

Sisli ve mistik bir sesle konuşuyordu, itiraz etmek ve karşı koymak imkânsızdı. Teslim olup ona uydum. Dün akşam tanışma imkânı bulduğum imamın yanına gelince yaşlı adam imamın sağ elini avuçlarının içine aldı.

"Ben size hakkımı helal ediyorum hocam." dedi.

Bu yaptığı harekete hiçbir anlam veremesem de ben de aynı şekilde imamın elini sıktım. Ama sadece o kadar, bir şey söyleme ihtiyacı hissetmemiştim. İmam ikimize de tebessüm edip helalleşti. Yaşlı adam, arkasını dönüp giderken, gözlerimi imamdan kaçırıp yaşlı adama yetiştim. Merakımı yenmek için sadece onun duyabileceği ses tonuyla konuştum.

"Niye hakkınızı helal ettiniz ki hocaya, ne anlamı vardı bunun."

Caminin tam ortasındaki müezzin mahfilinin altındaki mermerden yapılmış küçük iç şadırvanın yanında durduk, sağ avucu ile fıskiyesinden ağzına bir yudum su götürüp dudaklarını ıslattı.

"Hoca bizim günahımızı niye yüklensin ki evladım?"

İki parmağı ile ıslanmış dudaklarını silerken ona baktım, hâlâ bir şey anlayabilmiş değildim.

"Ne anlatmak istiyorsunuz bey amca."

Ben den on santim kadar kısaydı, gözlerimin içine baktı, sanki aynı hizadaymışız gibi bir hisse kapıldım.

"Hepimiz namaza niyetlenirken uydum hazır ola imama demiyor muyuz evladım?"

"Evet diyoruz."

"Bir düşünsene diyelim ki hoca dalgın hâldeyken Fatiha'yı yanlış okudu veya bir kelimesini unuttu. Onun bu hatası yüzünden arkasındaki bütün cemaatin namazı bozulmaz mı?"

Kiminle konuşuyordum ben böyle, daha önce hiç böyle ince düşünmemiştim namaz konusunda, ama yerden göğe kadar haklıydı.

"Bozulur."

"Ona uyarak imama yüklediğimiz sorumluğun ağırlığını düşünebiliyor musun? Sence onu bu sorumluluğun altında ezmeye hakkımız var mı."

"Yok."

"İşte bu yüzden kendi payıma onu bu sorunluluktan azat etmek için kıldırdığı namazdan ötürü ona hakkımı helal ettiğimi bilmesini istedim."

Bu yaşlı adama hayranlığım artmaya başlamıştı. Konuşması içimi rahatlatıyordu, yıllardır aradığım iç huzuru gözlerinde görebiliyordum. Bu adamın belini büken yıllar değildi, Allah'a olan bağlılığıydı. Onunla konuştukça sesi ruhumu dinlendiriyordu, söyledikleri bu dünyadan değilmiş gibiydi.

"Sizi dün akşam gördüm." dedim.

"Ama sanki o zaman bana daha bir başka gelmiştiniz."

"Ne gibi evladım?"

"Nasıl desem daha böyle…" takıldığımı anlayınca lafımı kendisi tamamladı.

"Deli gibi mi?"

"Hayır, yani ne bileyim…"

Yumuşak eli ile sağ dirseğimi tutup bıraktı, lafımı yine tamamlayamamıştım, sanki bu adamın karşısında dilimden çıkacak kelimelere daha bir özen göstermeliydim.

"Bak evladım." dedi. "Öyle bir zamandayız ki kimin ne olduğu hiç belli değil. Derler ki şimdiki insanlar sahabeleri görseler bunlar galiba deli derlermiş, oldu da sahabeler şimdi ki insanları görseler bunlar galiba ölü derlermiş. İnsanın iki gözünden daha önemli olan kalp gözüdür evladım, marifet kalp gözünü her daim açık tutmaktır."

Gözlerimi ve dikkatimi bir türlü ondan alamıyordum. Söylediği her sözü sanki nakış gibi ruhuma işliyordu. Böyle insanların varlığını duymuştum, hatta yıllar önce ayyaş hâlimden kurtulmamı sağlayan da tıpkı bu amcaya benzeyen yaşlı bir adamın nasihati olmuştu. Ama bu seferki çok farklıydı. Bu adamda başka bir şey

vardı, bir his. Belki çoğu kişi tarafından gülüp geçilen, hadi canım sen de diyerek alaya alınan birisiydi, belki de insanlara pek sokulmayan kendi hâlinde yaşayan birisiydi, belki de beni seçmişti. Cemaatteki onca insan arasından benim yanıma gelmiş bana bunları anlatıyordu, dinleyeceğimi nasıl biliyor olabilirdi. Kimisine böyle şeyler çok afakî, saçma gelebilirdi ama bu hiç tanımadığım adam dün gece adımı nerden bilmişti. İşte bu gerçekti ve buna ben kendi kulaklarımla şahit olmuştum.

"Adımın Yılmaz olduğunu nasıl bildin?"

Nihayet içimi kemiren soruyu sorabilmiştim. Ben den bir adım uzaklaştı yürümeye hazırlanırken sağ işaret parmağını dudaklarının arasına götürdü.

"Şişştt… Beni zorlama evlat."

Arkasını dönüp caminin çıkış kapısına doğru yürümeye başladı. Arkasından gidip gitmemekte tereddüt ederken cübbesini çıkarmış olan camii imamının kolunu omzunda hissedince ona döndüm.

"Veli amca ile tanışmışsın bakıyorum."

Hâlâ bu yaşlı adamın etkisi altında olduğumu hissediyordum, imama gülümserken bir yandan da kapıdan çıkmak üzere olan yaşlı amcaya baktım.

"Evet, tanıştım, gizemli birisine benziyor." dedim.

"Evet, öyledir, seninle konuştuğuna göre sende bir şeyler görmüş olmalı, huyu değildir öyle herkesle konuşmak."

"Ben de sandım ki her gördüğü yabancıya böyle takılıyor."

"Hayır, kardeş, ben senelerdir buradayım, bir yabancı ile bu kadar uzun ve samimi konuştuğuna ilk defa şahit oluyorum."

Gururlanmalı mıydım yoksa bu durumdan ürkmeli miydim, kararsız kalmıştım.

"Sizlen helalleşmesi ne öyle?"

Ellerini önünde birleştirip başını önüne eğdi sonra başını kaldırıp bana baktı.

"Veli amca her namazdan sonra yanıma gelerek söyler bunu."

"Kimdir bu Veli amca neyin nesidir?"

"Çoğu insan kim olduğunu bilmez, zaten kimse de kurcalamaz, sana tavsiyem sen de kurcalama. Ama sana onun hakkında bildiklerimi anlatayım. Hep bu caminin etrafında takılır, dün gece gördüğün gibi cami etrafındaki kurumuş yaprakları, çöpleri toplar, kendi adına caminin temizliğini yapar. Kimseye bir zararı yoktur, kimseden bir şey istemez, yolun ilerisinde tek katlı metruk, ahşap eski zaman evlerinden birisinde oturur. Kışın bacasının tüttüğünü gören olmamıştır şimdiye kadar. Ne yer ne içer kimse takip etmez. Hatta ben şahidim ramazanda kurulan iftar çadırında sıraya girdiği bile görülmemiştir. Evveliyatını sorarsan 1980 ihtilalinde komiser olduğunu söylerler."

"Polis miymiş yani?"

"Evet polismiş. Ama sonra onu meslekten atmışlar."

"Neden, ne yapmış ki?"

"Yaptığı için değil yapmadığı için. Buna karakola alınan zanlıları işkence ile konuşturması için baskı yapılmış. Onu gözlemişler, işkence şöyle dursun o kadar iyi niyetle ve yumuşak davranıyormuş ki elinin altındakilere bunu duyan üstleri onu meslekten atmışlar."

"Hadi ya, böyle bir şeyi ilk defa duyuyorum."

"Evet, hakkında anlatılan bu, ihtilaldan sonra ne olduysa ailesi dağılmış ve yalnız kalmış, bu hâle nasıl geldiği sır. İşte, Veli amcanın hikâyesi bu."

İmamın yanından ayrılıp camiden çıktım, nedense gözlerim caminin revaklı avlusunda onu aradı ama avluda yoktu, içimdeki dürtüye uyarak avludan da çıkıp dün gece geçtiğim yolu takip etmeye başladım.

İşte yine aynı yerde bahçedeki çer çöpü temizliyordu. Yanına vardım, bir metre kadar ötesinde durdum.

"Git dinlen evlat, yarın senin için daha zor bir gün olacak." dedi, sırtı bana dönükken. Beni şaşırtmaya hâlâ devam ediyordu. Konuştuğu her cümlede ve tespitte bir gizem vardı. Sanki bu dünyadan, yaşadığımız çağdan değilmiş gibiydi.

Açlıktan artık başım dönmeye ve halsizleşmeye başlamıştım. Midem guruldamaya başlayınca yüzümü ekşitip elimi karnıma götürdüm. Artık ivedi olarak bir şeyler yemem gerekiyordu. Kendini işine kaptırmış olan Veli amcaya son kez baktım, başını kaldırıp bana zoraki bir tebessüm etti. Gülümsedim, sırtımı dönüp iki adım kadar uzaklaşmıştım ki, durdum. Hoca'nın söyledikleri aklıma geldi. Ne yer, ne içer hiç kimse bilmez. Veli amcaya yüzümü döndüm, sırtı bana dönüktü.

"Aç mısın amca, gel bir şeyler yiyelim."

Sesime birkaç saniye kayıtsız kaldı, beni duyduğundan emindim, bekledim. Yerden bir iki tane daha çöp alıp siyah poşetin içine koyarak vücudunu dikleştirip bana döndü.

"He!" diyerek elindeki poşetin ağzını büzdü ve itina

ile poşeti birkaç adım uzağındaki plastik çöp konteynırına attı. Sonra başı önde takip etmemi ister bir tavırla yanımdan geçti. Birkaç dakika sonra caminin yanından geçen caddeye çıktık, yokuş aşağı yürüyorduk. Benim kaşmir paltomun önü ilikliydi, ama o sanki soğuk havaya meydan okuyor gibi yıpranmış ceketinin önü açıktı, sadece ceketine uyum sağlamış eski bir kazak onu soğuktan kolluyordu.

Arabamın yanına gelmiştik, aracın uzaktan kumandasına bastım, gideceğimiz yere araba ile gitmek en iyisiydi.

"Yürüyelim evlat."

"Araba ile gidelim Veli amca, üşümeyelim."

"Olsun, olsun geldik zaten bak şurada bir çorbacı var."

Gözlerimi karşı kaldırımda on metre kadar ötedeki binaya odakladım. Dediği gibi lokanta vardı.

Lokantanın sıcaklığı yüzümüze çarptığı an kemiklerim gevşemeye başladı. Soğukta kaslarımı sıkmış olmalıydım. Aynı şekilde Veli amcanın da sanki yanaklarına kan hücum etmişti. İçerde bizden başka müşteri yoktu. Lokanta çalışanları olduğu belli olan -ki birisinin önünde beyaz mutfak önlüğü vardı- iki kişi televizyonun karşısındaki sandalyelere oturmuşlar bir şeyler izliyorlardı.

"İyi akşamlar çorbanız var mı?"

Sesime elinde uzaktan kumanda aleti olan bir genç, televizyonun sesini kısarak cevap verdi. Sağ tarafımdaki büyük çorba tenceresini göstererek.

"Dibi kaldı abi."

Tencerenin altındaki ocak kısık ateşte yanıyordu. Gencin tamam deyip çıkmamızı bekler gibi bir hâli vardı. Diğer sandalyede oturan aşırı kilolu adam burnundan soluyarak ve kolları ile masadan destek alarak ayağa kalktı. Yürüyüşü dalgalı denizde bir sağa bir sola sallanan sandal gibiydi. Genç olanın aksine sanırım bu adam tencerenin dibindeki çorbayı bize satmaya niyetliydi. Veli amca ile beni yararak tencerenin önüne geldi, devasa kepçe elinde kaşık gibi kalmıştı, kepçeyi tencerenin içinde gezdirip karıştırdıktan sonra.

"İkinize yeter."

Sanki konuşmuyor, gırtlağının şişkinliğinden dolayı hırlıyordu, her nefes alışını rahatlıkla duyabiliyordum. Ben Veli amcaya başımı çevirince iki adım atıp tencerenin yanına geldi.

"Olsun, olsun. Koy biz içeriz."

Koca gün aç gez sonra da gel tencerenin dibinde kalmış çorbaya talim et. Yine de sesimi çıkarmadım, başımı sallayıp onayladım, duvar dibinde tencereye ve kapıya en uzak olan masaya oturmak için yürüdüm. Veli amca hâlâ tencerenin yanındaydı, kendisinin iki katı olan adama tencereden gözünü ayırmadan talimat veriyordu.

"Buna daha su koy, ateşini de yükselt, biraz da mercimek at içine"

İri yarı adam porselen kâselere çorbalarımızı koyarken tuhaf, tuhaf Veli amcaya baktı.

"Ne diyorsun sen bey amca, bu saatten sonra kim gelir çorba içmeye."

Haksız da sayılmazdı sumo güreşçisi kılıklı adam. Ben de bu durumu tuhaf karşılamıştım. Ama Veli amca ısrarında devam ediyordu.

"Koy sen koy, bir şey olmaz bir şey olmaz, koy sen."

Adam, çattık ya dercesine Veli amcaya baktı, ama çok şükür kaba bir davranışta da bulunmadı. Veli amca adama sırtını dönüp bana doğru gelirken şaşılacak bir şekilde adamda tencereye su eklemeye mercimek koymaya başlamıştı. Veli amcanın masaya oturması ile aynı anda diğer genç çorbaları masaya bıraktı. Ekmekleri de masaya bırakırken hafif bize doğru eğildi. Söyleyeceği şeyi sanki şişkonun duymasını istemiyor gibiydi.

"O çorbayı satamazsa onu size zorla yedirir haberiniz olsun."

Sırtını dönüp gitti. Veli amca ağzı ile bir şeyler mırıldanıp kaşığı çorbaya daldırınca ben de mideme inen sıcak çorbanın tadını çıkarmaya başladım.

"Yüce Mevla sabrı dağlara vermiş dağlar çatlamış kabul etmemiş. Sabırlı olmak her babayiğidin harcı değildir evlat, sabırlı olmak bir erdemdir."

Kaşık ağzıma giderken durdum, karşımda oturan Veli amcanın söylediğinde bir hikmet aramaya başladım. Sabırla geçen 11 senem birden gözüm önünden geçti. Sabırla karımın katilini aradığım onbir koca sene.

"Bu da geçer." dedi kaşığı ağzına götürürken. Tıpkı dün gece çarpıştığımızda bana söylediği gibi, bu da geçer. Kaşığı tutan elim titremeye başladı. Birden iştahımın kaçtığını hissettim.

"Ne çektiğimi nereden biliyorsun ki."

"Benim bir şey bildiğim yok evladım."

"Sabırdan bahsediyorsun Veli amca, dün gece de böyle demiştin, bu da geçer."

Sinirlenmiştim, bu kadarı da artık fazlaydı, üst dudağım seğirmeye başlamıştı. Kimse ve neyse artık anlamam gerekiyordu. Ani bir hareketle kaşık tutan elini tutup göğsüme bastırdım. Yere düşen kaşığın seramik zeminde çıkardığı ses lokanta çalışanlarının da dikkatini çekmişti. Ama bir tepki vermeden gözleri bizde, oturmaya devam ettiler.

Veli amca elim ile göğsüm arasında sıkıştırdığım elini çekmek için cılız bir kuvvet uyguluyordu ama ben buna aldırmıyordum.

"Burada bir şey mi görüyorsun ha, benim bilmediğim neyi biliyorsun ki sen ha, benim çektiğim acının hangisini biliyorsun ki?"

Neredeyse inliyordu, serbest olan eli ile yüzünü kapayıp başını masaya eğmişti, hâlâ elini göğsümden kurtarmaya çalışıyordu. Sanki göğsümde yanan bir ateş vardı ve bu ateş onun elini yakıyordu.

"Beni zorlama, hayır beni zorlama, bunu yapamam." diyerek inliyordu.

Gerçekten acı çekiyordu, sanki benim çektiğim acının aynını çekiyordu. Birden kendime gelip korktum, ne yapıyordum ben böyle.

Veli amcanın bu hâli aklıma başkasının derdini ve sıkıntısını üstlenen ermiş bir zatın hikâyesi geldi.

Yıllar önce bir arkadaşım dost meclisinde anlatmıştı; benim gibi polis olan bu arkadaşım Konya'da görev yaptığı sırada samimi bir arkadaşının ısrarını kıramamış, arkadaşı halı satışı yapan bir dükkânın sahibiymiş. Bu arkadaşı halıların hem satışını hem dağıtımını yapıyormuş. Konya'nın yakın bir ilçesine iş için gitmesi gere-

kince yanına arkadaş olarak benim polis arkadaşı almış. Dediğine göre beli de fena ağrıyormuş ancak ilçeye gittiklerinde benim arkadaşın da yardımı ile dağıtımı yapabilmiş. Halıcı arkadaş dönmeden önce o ilçede bulunan Allah dostu bir erenin bulunduğunu, gidip onu bir ziyaret etmek istediğini söyleyince ona da peki demiş. Gidip elini öpüp hayır duasını almışlar bu zatın. Tabii halıcının durumu malum, bel ağrısı erenin gözünden kaçmıyor. Sohbetleri esnasında eren yarın Konya'ya gezmeye gideceğim derken bizim halıcı da benim de yarın çok işim var ama bu bel ağrısından yarın yatacağım büyük bir ihtimal diyor. Helalleşip erenin yanından ayrıldıktan sonra halıcı bizim arkadaşı da Konya'ya varınca evine bırakıyor. Ertesi sabah bizim arkadaş halıcı arkadaşı nasıl oldu diye merak edince telefon açıyor. Şaşılacak şey dün bel ağrısından ölmek üzere olan adam sabah erkenden kalkıp işine koyulmuş, nasıl iyileştiğini de sorduğunda, bilmediğini, sabah kalktığında birden kendini iyi hissettiğini ve şimdi de işinin başında olduğunu söylemiş. Aslında işin en tuhaf tarafı Konya'ya gezmeye geleceğim diyen ermişin o gün Konya'ya gelmediği ve sonradan öğrendiklerine göre de sebebinin müthiş bir bel ağrısına tutulduğundan yataktan kalkamadığı imiş. Arkadaşın söylediğine göre ruhani bir şekilde, bu işi olmayan sağlıklı ermiş işi olan ama beli yüzünden çalışamayacak durumda olan halıcının derdini üslenmiş. O zamanlar bu bire bir yaşanmış hikâyeyi hadi canım sen de diyerek geçirmiştim. Şimdi ise karşımdaki Veli amcanın kıvranışlarına şahit oluyordum, eli hâlâ göğsümde elimin kıskacındaydı.

Göğsüme bastırdığım elini serbest bırakınca sandal-

yede sendeleyip geriye yaslandı. Göz göze geldik. Bu inanılmaz bir şeydi, alnında ter birikmiş şakaklarından sicim gibi ter akıyordu. Az önce yaşananlardan ötürü takatsiz kalmış bitkin düşmüştü. Ne diyeceğimi bilemez bir hâldeydim. Kendimi öfkeme kaptırmış bu yaşadıklarımda hiçbir suçu olmayan adama haksızlık ederek saldırmıştım. Resmen bir saldırgana dönüşmüştüm. Dün geceki kızımla olan tartışmamız gözümde canlandı, ürktüm ona da böyle mi davranmıştım. Kızımı kışkırtmış olabilir miydim, sohbetimizin büyük bir kavgaya dönüşmesine ben mi sebep olmuştum. Dün geceki kızımla yaşadığımız kavganın ayrıntılarının çoğunu hatırlamıyordum. Sanki bana bir şeyler olmuş sarhoş gibi kendimden geçmiştim. Ellerime baktım hâlâ titriyordum. Sonra adamlardan birisine işaret ettim.

"Temiz bir kaşık getirin bize."

Sert çıkmıştı sesim. Büyük bir ihtimal onları da ürkütmüş olmalıyım.

Genç olanı bir hamlede yerinden kalkıp kaşıkların yanına gitti. Veli amcaya baktım. Kendimden o kadar çok utanıyordum ki, nasıl gönlünü alacağını bilemiyordum.

"Ben, ben özür dilerim Veli amca." Ancak bunlar çıkabilmişti ağzımdan. Şaşılacak bir şey, bana gülümsedi.

"Bu da geçer Yılmaz."

"Ben kötü birisiyim."

"İyisin, iyisin."

Masaya yeni kaşık gelince, kaşığı elimle Veli amcaya verdim.

"Nasıl bu kadar iyi niyetlisin ki Veli amca, baksana sana neler yaptım."

"Sen bana zulmetmedin Yılmaz, sen kendine zulmettin."

Sonra tekrar kaşığını çorbaya daldırdı. Bense hayranlıkla onun çorba içmesini izliyordum.

"Onbir yıl önce Antakya'da görev yapıyordum Veli amca, bilir misin Antakya'yı, hiç görmüşlüğün var mıdır?"

Göz hizasında tuttuğu kaşığının üstünden bana baktı.

"Yok, bilmem."

Sonra da kaşığını ağzına götürdü. Çorbasını içerken dinlemiyor izlenimi vermeye çalışıyordu kendine ama biliyorum ki dinliyordu.

"Eşim Zeynep ve o zamanlar on yaşında olan kızım Esra ile güzel bir aile hayatımız vardı. Sıcak bir mayıs akşamıydı, işten eve biraz geç ve yorgun gelmiştim. O zamanlar böyle sivil değildim, üzerimde resmî üniforma vardı. Komiser yardımcısı gibi bir şeydim. Neyse, eşim ve ben polis lojmanlarında kalmak istememiştik, hem onun ailesi hem benim ailem bize sık sık ziyarete gelirler ve haftalarca kalırlardı. Güzel bir aile çevrem vardı anlayacağın, bu nedenle bahçeli villa tarzı bir evde kalırdık. Evden içeri girince kızım birden kucağıma atlayıp iyi ki doğdun baba diye sarılınca evdeki değişikliğin farkına varmıştım. Diğer günlerden farklı olarak o gün hem eşimin anne babası hem de benim annem ile babam bana sürpriz yapmak için birisi Antalya'dan diğeri Amasya'dan gelmişler. Tabii bütün bu curcunanın baş aktörü kızımdı. O geceki eğlenceyi ve mutluluğumu

bir görmeliydin Veli abi. Kim görse beni ve ailemi kıskanırdı."

Çorbasını bitiren Veli amca son ekmek parçası ile ağzını kuruladıktan sonra ekmeği ağzına attı sonra da sandalyesinde arkasına yaslandı. Gözümü hâlâ ondan ayırmamıştım beyaz sakallarından sanki nur akıyordu. O da başını kaldırıp bana baktı. Bana bunları neden anlatıyorsun der gibiydi. Soğumakta olan çorbamdan hızlıca birkaç kaşık aldım.

"Isıtayım mı abi?"

Veli amcanın önündeki boş kâseyi alıyordu genç garson.

"İyi olur." diyerek kaşığımı masaya bıraktım.

Garson yanımızdan ayrılınca sessizliği bozan yine ben oldum.

"Şimdi diyorsun ki Veli amca, bu deli çocuk bunları bana niye anlatıyor. Anlattım çünkü o akşam karımı canlı gördüğüm son akşamdı."

Veli amcanın mimiklerine dikkat ettim, hiçbir değişiklik yoktu. Sonra birden camide imamın Veli amca hakkında anlattıkları aklıma geldi. Onun da ailesi dağılmış, perişan olmuştu ve nasıl olduğunu kimseler bilmiyordu bu onun kendi sırrıydı. Oysa ben bu üçüncü sınıf çorbacı dükkânında oturmuş, hakkımda yıllardır hiç kimseye anlatmadıklarımı, paylaşmadıklarımı- Ferit ve samimi olduğum birkaç kişi hariç- bugün ilk defa tanıştığım birinin gözlerinin içine bakarak anlatıyordum.

"Antakya'ya tepeden bakan Haç Dağı'nın batısında kayalara oyulmuş bir kilise vardır Veli amca. Bir mağaranın içinde bulunan bu kilise, Hristiyanlığın ilk kilisele-

rinden biridir. Hatta tarihte bu dine inanan kişilere Hristiyan denilmesi ilk burada kabul edilmiştir. Hıristiyan tarihinde önemli şahsiyetler olarak bilinen Barnabas, Pavlos ve Petrus'un hep buralardan geçtiğine, Hristiyanlığı buralardan yaymaya başladıklarına inanılmıştır. İşte bu kilisenin mantar kokan, yosunlaşmış yaş duvarlarının içine girince tam karşı cephesinde mermer kaide üzerine yerleştirilmiş taş sunak vardır."

Garson tekrar ısıtılmış çorbayı önüme koyarken konuşmama ara verdim. İyi de olmuştu çünkü gözlerim bulutlanmaya başlamıştı. Yeniden o günlere gitmek, kendi kalbimi elimdeki bıçakla deşmek gibi bir duyguydu benim için. Defalarca rüyalarıma giren, kâbusum olan görüntüyü şimdi nasıl bir cesaretle karşımdaki adama anlattığıma şaşıyordum. Buradan çıktığımda, yastığa başımı koyduğumda, gözlerimi tavana diktiğimde bu görüntünün yeniden karşıma çıkacağını da bile bile hem de. Garson gidince buğulu gözlerime aldırmadan isterik bir hâlde hemen bitsin diye çorbayı kaşıklamaya başladım. Sonra derin bir nefes alarak doğruldum ve sırtımı sandalye ye yasladım.

"Sıcak bir mayıs akşamı karımı o taş sunağın üstünde buldum Veli amca. Çırılçıplaktı, içeriye sızan dolunayın hayaletimsi ışığı çıplak vücudunda zafer dansı yapıyordu, içeri girdiğimde sanki kilisenin içindeki gölgeler bana kahkahalarla gülüyordu. Karım taş sunağın üzerinde elleri ve ayakları bağlanmış hâldeydi. Titreyerek yanına vardım, yalvararak yanına vardım, ne olur bu bir kâbus olsun ve oradan şimdi kalksın gidelim diye beyhude yalvarışlarla yanına vardım. Gözleri açıktı, boğazı da bir mutfak bıçağı ile bir kulaktan diğerine kadar

kesilmişti. Boğazı artık güldürmekten usanmış bir palyaçonun kurumuş ağzı gibi cansız ve hissizdi. Yerde bir kan gölü vardı. Gölgelerin kahkahası hâlâ kulaklarımda uğulduyordu, geç kaldın Yılmaz hahaha, geç kaldın Yılmaz haha…"

Gözümden yaş çıkmak üzereydi, duraksadım. Nedeni bilinmez bir dürtü ile içim titredi, daha fazla devam edemeyeceğimi anlayan Veli amca yerinden kalktı, eli ile koluma dokundu.

"Hadi artık gidelim evlat, geç oldu."

İtiraz etmeden yerimden kalktım. Parmaklarımla gözlerimi ovalayarak çıkmak üzere olan gözyaşlarını defettim. Elimi cüzdanıma atarken lokantanın alüminyum doğrama kapısı zangırdayarak açıldı. Hâlinden bir hayli üşümüş olan yirmi beş yaşlarında bir genç kapıdan kafasını uzatarak sumo güreşçisi kılıklı herife baktı.

"Çorban var mı dayı?"

Yarım dünya, bir çocuğa bir Veli amcaya baktı.

"He var."

"Kalabalığız ama."

Genç bunu söyledikten sonra başını kapıdan alarak caddeye doğru döndü kolunun biri ve omzunun bir kısmı hâlâ kapının pervazına yaslıydı.

"Oğlum kaç kişiyiz lan biz?"

Çocuk sayıyı alınca tekrar yarım dünyaya döndü.

"On kişiyiz dayı."

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan dükkân sahibi sesindeki titremeye aldırmadan konuştu.

"Tamam, gelin, çorba size yeter."

Çocuk arkadaşlarını çağırmak için kapıdan kurtulunca Veli amca ile ben yarım dünyanın yanına geldik. Cüzdanımdan para çıkarmaya çalışırken adam eli ile elimi itekledi.

"Yo arkadaş bu çorbalar bizden."

Gözündeki şaşkınlık çok rahat okunuyordu, genç garson ise sanki donmuş bir vaziyette hiç kıpırdamadan bizim lokantadan çıkışımızı bekliyordu. Veli amca kapıdan çıkıp giderken yarım dünya koluma yapıştı yayvan ağzı ile arkasını dönüp yürümekte olan Veli amcayı göstererek.

"Birader bu ermiş mi ya." dedi. Gülümsedim, çorbaya teşekkür ederek çıkarken on kişilik bir grup lokantaya giriyordu.

Lokantacının düşündüğünün aynını ben de düşünüyordum, bu adam ermiş olabilirmiydi. Hızlı adımlarla yanına yetiştim.

"Nasıl bildin lokantaya bu kadar kalabalık bir grubun geleceğini."

Hiçbir şey demeden yokuş yukarı yürümeye devam ediyordu. Sonra kararını değiştirip durdu. Kısık gözlerinde çözemediğim bir şeyler vardı. Kolu ile yokuşun yukarısını gösterdi.

"Şu ilerdeki minibüsü görüyor musun?"

Az ilerde gözlerimin seçtiği kadarı ile eski bir Magirus sarı minibüs vardı.

"Evet, görüyorum."

"İşte sen dikkat etmemiş olabilirsin ama onlar biz lokantaya girmeden önce de ordaydılar. Lastikleri patlamış veya araçları arızalanmış olmalı."

Çuvalın içindeki patatesler sanki birden yere düşüyordu, içim birdenbire boşalıverdi.

"Düşündüm ki bunlar yolcu ve açlar. Benim bu düşüncemden daha doğal ne olabilir."

Güldüm hem de bu sefer sesli olarak gülmüştüm.70 küsur yaşındaki bu adam Gözümün önündeki gerçeği ve yaşamın içindeki detayları süzmedeki becerisi ile bir kez daha beni kendisine hayran bırakmıştı.

Kaldırımda ben de ayrılmak isteyince onu bırakmadım, ısrarıma dayanamayınca arabama binmeyi kabul etmişti. Volvo'nun ön yolcu koltuğunda acemi bir çocuk gibi kendini kısmış oturuyordu. Havalandırma ızgaralarından yüzüne çarpan sıcak havayı önlemek istercesine elini yüzüne siper edince klimanın akış yönünü değiştirdim. Böylesi daha iyiydi. Yasak olmasına rağmen ana caddeye çıkan kavşaktan u dönüşü yaparak az önce indiğim yokuşu yukarı çıkmaya başladım. Selimiye Camisi'ni iki yüz metre kadar geçtikten sonra trafik yoğunluğu daha az olan başka bir döner kavşak yanında beni durdurdu.

"İşte burası."

Eli ile gösterdiği tek katlı, ahşap ile taş karışımı eski zaman evlerini andıran bir yapıyı gösterdi. Tarihî eser sınıfına girecek kadar eski olan bina, bir iki yerinden kalaslarla duvarları yıkılmasın diye desteklenmişti.

"Burada yaşamak tehlikeli değil mi Veli amca." dedim, arabadan inmeye hazırlanırken. Yine o artık alıştığım üslubu ile cevap verdi.

"Olmaz bir şey, olmaz."

Veli amca arabadan inince kapıyı kapatmak için döndüğünde eğilip yüzüme baktı, benim de bu geceyi son-

landırmak için ondan son bir cümle bekler gibi bir hâlim vardı, ne bileyim belki de bir teselli cümlesi. Küçük dudakları bir iki kasılıp gevşedi.

"Allah eskiden nasıl biri olduğunu umursamaz evlat şu andaki hâline ve niyetine bakar. Sen güçlü birisin, bu da geçer."

Tebessüm ettim, belki de beklediğim teselli cümleleri bu değildi ama nedense yine az da olsa rahattım. Gülümsedim.

"Benim için dua et Veli amca."

"Ederim ederim, haydi var sen yoluna git."

Ağır adımlarla bacası tütmeyen eve gidişini izledim. Direksiyonu çevirip oradan ayrılırken, bu adamı tekrar görmenin arzusunu içimde hissettim.

13
RAMAZAN SONER… MAKTÜLÜN BABASI… 7 EKİM 2011 CUMA…

Edirne'de üçüncü günümdü. Sabah 7.30'da kalktım, on beş dakikalık duş keyfinden sonra sakal tıraşımı oldum. İçimde tarifsiz bir ferahlık vardı. Giyindikten sonra odamdan çıkıp aşağı lobiye indim. Kendime peynir, yumurta, zeytin karışımı bir tabak hazırlayıp sütle birlikte afiyetle mideye indirdim. Ev tadında kahvaltı yapmayı çok özlemiştim.

Arabanın içerisinde kızımın aşağı inmesini bekliyordum, kahvaltı yaparken kızımla telefonda görüşmüş ve onu okula götürmem için sözleşmiştik. Kızımı beklerken aklıma Veli amca ile akşam yaşadıklarımız geldi. Hayatımda daha önce hiç böyle mistik ve gizlemli bir zaman geçirmemiştim. İşin tuhafı kimseye anlatabileceğim şeyler de değildi, Ferit'e bile. Dinleyen beni çatlaklıkla suç-

layabilir veya alaya alabilirdi. En kötüsü de cemaat polisi yaftası yemekten çekiniyordum. Bunlar çoğu kişinin kaldırabileceği veya ciddiye alabileceği olaylar değildi.

Demir kapının çarpma sesi ile yüzümü çevirdim kızım arabaya binerken marşa basıp motoru çalıştırdım. Beni yanağımdan öperken gaza basıp hareket ettim.

"Nasılsın baba?"

"İyiyim kızım. Ne yapıyoruz?"

"Fakülteye gidelim baba, neler yaptığımı görmek istemez misin?"

Başımla onayladım. Daha önce Edirne'den 5 kilometre kadar dışarıda kurulan fakülte Edirne'nin gelişmesi ve genişlemesiyle neredeyse şehirle bütünleşmeye başlamıştı. Döner kavşaktan sola saparak fakültenin yoluna girdik. Şimdi karşımda birkaç bloktan oluşan devasa Tıp Fakültesi ve Hastanesi görünüyordu. Tam anlamı ile küçük bir şehri andıran yapıların içerisinde bilmeyen birisi kolaylıkla kaybolabilirdi. Uygun bir park yeri bulup aracı park ettim.

"Baba saat 9.30 da profesörü görmem gerekiyor, daha yarım saat vaktimiz var istersen kafeteryada bir çay içebiliriz."

"Nasıl istersen kızım." dedim, ama bir yandan da aklım Ramazan Soner'deydi. Çocuklar ne yapmışlardı acaba, bir gelişme sağlayabilmişler miydi? En azından şu kahrolası arabayı bulabilselerdi. Olacak iş değildi sanki araba ile adam yer yarılmış da yerin dibine girmişlerdi. Soruşturmada ilerleme kaydedebilmem, bir noktaya varabilmem için Ramazan Soner'e ihtiyacım vardı, hem de aldığım nefes gibi ihtiyacım vardı ve ona ulaşamama

korkusu beni tedirgin ediyordu. Bu tedirginliğim yüzüme de yansımış olmalı ki kızım kolumu tutmuş ovalıyordu.

"Baba iyimisin?"

Kızımın kolumdaki elini tutarak okşadım.

"İyiyim kızım kafama takılan bir şey var da onu düşünüyordum."

"Bizimle mi alakalı?"

Belli ki o geceden sonra kızım buluttan nem kapıyordu. Aslında onu endişelendirmemem gerekiyordu. Buraya geliş amacımı ona söylememiştim ve söylemeye de niyetim yoktu. İşin garibi o da ne için geldiğimi sormamıştı. Sadece ona bakanlık tarafından gönderildiğimi söylemiştim. Zaten, kızım Esra işim konusunda pek konuşmayı sevmezdi. Geçen gece nihayet bunun sebebini acı da olsa öğrenmiştim. Annesini kaybetmesini benim kahrolası işim yüzünden geç kalmama bağlıyordu.

"Yok." dedim, "Bizimle alakalı değil."

Çaylarımız gelince yudumlamaya başladık. Bulunduğumuz kafeteryada garip bir uğultu vardı ve kafeteryanın öğrenci trafiği gayet yoğundu. Hepsinin sanki bir yerlere yetişmek için acelesi varmış gibiydi. Oturanlar hızlı bir şekilde kahvaltılarını yaparken ayaküstü müşterileri de hemen tezgâhın üzerinden birkaç poğaça ve çay alıp dışarı çıkıyorlardı. İlgimi çekmişti, geleceğin doktor ordusunu büyüten çay ve poğaçaydı.

"Hep böyle kalabalık mı burası?"

Çayını iştahla yudumlayan kızım gülümsedi.

"Evet, hep böyle, hatta sen sakin zamanına denk geldin baba."

Sonra sanki birden aklına gelmiş gibi kızım konuyu değiştirdi.

"Sahi baba, kaç gündür sormayı unuttum, babaannem ne yapıyor, iyi mi?"

Annem, annem her zaman suskundu. Bazen onun kopyası olduğunu düşünmekten kendimi alamazdım. Kızım bana hiç benzemezdi. Ne sima olarak ne de davranış olarak. Tabiat olarak daha çok annesine benzerdi, o da eşim gibi kindardı ve kendisine yapılanı asla unutmazdı ama yine de hep kalbinin derinliklerindekini kafeste saklı tutup hayata gülümsemeye çalışırdı. Bense öyle değildim, küstü mü uzun zaman kendime gelemezdim, tıpkı annem gibi. Geçen hafta 73 yaşına girmişti, sağlıklıydı kendi işini kendi görebilecek durumdaydı, ara sıra ayaklarındaki ve belindeki ağrılardan şikâyet etse de hastanede geçirdiği yarım günün ardından hep şimdi daha iyiyim derdi. Bense hep yaşlılığına verirdim bu hassasiyetini, tuhaf bir şey ama sanki hastaneyi parka gitmek gibi görürdü hep. Doktoru da alışmıştı onun bu oyununa. Ankara'da benim evimde gül gibi geçinip gidiyorduk işte, bir de kadın tutmuştum ona, ben evde yokken hem arkadaşlık etsin hem de ev işlerini ve bakımını yapsın diye. Zaten pek de eve uğradığım söylenemezdi. Sabah çıkar, akşam eve yatmaya gelirdim genelde. Eve geldiğimde uyanıksa eğer bir iki muhabbet eder gönlünü alırdım, sevinirdi anacığım. Annemle rahmetli babamın tek evladıydım. Çok beklemişler hayatlarını doldurmam için. Söylediğine göre on koca yıl çocuksuz yaşamışlar, ezkaza olmuşum işte. Babam öldüğünden beri pek sık gülmezdi anacım. Güldüğünde de ben den başkası pek görmezdi. O kahrolası yılı hatırladıkça ikimizin de hep

boğazı düğümlenirdi. O uğursuz yıl ben den hem karımı hem de babamı almış götürmüştü. Sanki birisi yetmezmiş gibi ikisi de ikişer gün ara ile hayatımızdan çıkıp gitmişlerdi. Daha önce kalbi iki defa yoklamıştı babamı, üçüncü de kurtulamadı. Babamınki hadi neyse yaşlılıktan deyip geçiştirdik ama karımınki hâlâ ve sonsuza kadar hep gözümün önünde.

"Babaannemi sordum baba nasıl iyi mi?"

Kızımı omzumu tutmuş yüzünü eğmiş yüzüme bakıyordu, yine dalmıştım.

"İyi kızım, çok selamı var. Özledim kızımı gelirken onu da getir diyordu ben yola çıkmadan önce."

Sırtını sandalyeye yaslayıp gülümsedi kızım.

"Ay, canım ya kıyamam, ben de çok özledim kendisini."

Başımı salladım, kafeteryada biraz daha vakit geçirince saat 9.30'a doğru kalktık. Hiç bitmeyecekmiş gibi birkaç uzun koridordan geçtik, biraz merdiven çıktık, blok değiştirip kısa asansör yolculuğundan sonra yönetim binasının koridoruna vardık. Sağlı sollu kapılarda hep profesörlerin ismi yazılıydı, bu kadar profesör ismini ilk defa bir arada görüyordum. Üzerimdeki kaşmir paltom ağır gelmeye başlamıştı. Neredeyse binaların ve koridorların içinde on beş dakikadır yürüyorduk. Paltomu çıkarıp koluma astım, kızımın dürtmesi ile durduk, nihayet gelmiş olmalıydık.

"Burası mı?"

"Evet, baba, merak etme fazla oyalanmayacağız şu dosyayı verip çıkacağız hemen."

Kapısında Nöroloji Ana Bilim Dalı Başkanı yazan kapıyı açıp içeri girdik. Karşımıza bir kapı daha çıkmıştı ve o kapının önünde de bir sekreter masası vardı. Masanın önünde ayakta sırtı bize dönük bir kadın masa üzerinde birkaç evrakla meşguldü. Sesi duyunca bize doğru dönünce şaşırdım, çünkü bu kadını daha önce görmüştüm, Emniyet Müdürlüğü'nün önünde Yusuf ile birlikteydi. Yusuf'un kız kardeşi.

"Merhaba Meryem abla." dedi kızım, gamzelerini gösterecek kadar içten bir gülümseme ile.

"Merhaba Esra."

Demek birbirlerini tanıyorlardı, sarılıp öpüşürlerken samimi de olduklarını anladım. Kızım beni tanıştırmak için bana doğru dönünce kızımdan önce Meryem söze girdi.

"Merhaba Yılmaz bey, bu ne sürpriz böyle."

"Merhaba Meryem hanım, sürprizi aslında siz yaptınız. Sizi burada görmeyi beklemiyordum."

Karşılıklı tebessümleştik. Kızım hayret gözleri ile bize bakıyordu.

"Siz tanışıyor muydunuz?"

Meryem ile tokalaşmamız bitince kızıma döndüm.

"Dün tanışmıştık, Emniyet Müdürlüğü'nde, beraber çalıştığım ortağımın kız kardeşiymiş."

Meryem tekrar tebessüm etti. Onun da tebessüm edince kızım gibi gamzeleri çıkıyordu. Yüzüne odaklanmaya çekiniyordum aslında, dikkat çekmemeye çalışarak Meryem'i süzdüm. Çekici bir kadındı, üstünde beyaz bir bluz vardı. Dolgun göğüsleri dikkat çekiciydi.

Göğsünün üstüne kadar bluzunun düğmeleri iliklenmişti. Bir tanesini daha serbest bıraksa ziyneti gözükecek gibiydi. Onları pek saklamaya niyeti yokmuş gibi bir tavır sezinlemiştim, altında da dün gördüğüm eteğin aynısı vardı. Süt beyaz bacakları ışığın altında parlıyordu.

"Peki ya siz." dedi, incelememden alıkoyarak. Umarım ne yaptığımın farkına varmamıştır.

"Babam." dedi kızım tek kelime ile.

"Öyle mi?" dedi, şaşırmış gibi yaparak. "Demek Esra'nın babası sizsiniz. Aslında anlamam gerekirdi. Sizden çokça bahsetmişti çünkü."

"Demek ben den bahsetti. Birbirinizi iyi tanıyorsunuz anladığım kadarı ile."

"Tabii ki ben hocanın asistanıyım ve profesörün öğrencilerinin çoğunu tanırım. Benim işim bu, diğerlerinden ayrı olarak Esra'yı da bir başka severim."

"Kızımın sizin gibi insanların himayesi altında olması beni rahatlatıyor Meryem hanım."

"Ah, hiç şüpheniz olmasın kızınız bizim gözbebeğimizdir."

Konuşmamız boyunca kızımın beklediği profesör gelmeyince kızım dosyayı Meryem'e teslim etti.

Meryem'in yanından ayrılınca geldiğimiz yolu neredeyse gerisin geriye katedip tekrar kafeteryanın önüne geldik. Artık ayrılma vakti gelmişti. Kızımla vakit geçirmek benim için altından daha değerliydi ama ikimizin de yapmamız gereken işleri vardı. Kucaklaşıp kızımdan ayrıldım. Ayrılmadan önce, kızıma ona yemeğe geleceğime dair tekrar söz verdim.

Bir yanılma payı ile park ettiğim aracıma ulaştım. Motoru rölantide çalışır bırakıp telefonu elime alıp hızlı aramada bir numaraya koyduğum Ferit'i aradım. İkinci çalışında telefonu açtı.

"Günaydın Yılmaz."

"Günaydın." dedim, içimdeki sıkıntıyı hissettirerek.

"Hayırdır ne var ne yok?"

Dün akşamki Hamza amcanın cinayetinden bahsettim. Hem şaşırmış hem de yeni bir cinayet olduğu için üzülmüştü. Veli amca ile yaşadıklarımı es geçerek olayların bir özetini yaptım Ferit'e, belki benim göremediklerimi görür ümidiyle. Ferit'in içgüdülerine ve olayları muhakeme etme tarzına güvenirdim. Birkaç dakikalık fikir alışverişinden sonra asıl sıkıntımı söyledim.

"Zaman daralıyor Ferit. Bir iki güne kadar olayda bir gelişme sağlamak zorundayım. Bu aşamaya geldikten sonra benim için artık geriye dönüş yok.

"Anlıyorum dostum. Ben seni burada idare etmeye çalışıyorum ama bir yere kadar. Bu işi fazla uzatmamak lazım."

Sıkıntılı nefes alışını telefonda bir müddet dinledim, sonra Ferit devam etti.

"Ama şunu da bilmeni isterim ki sen nereye kadar gideceksen ben de oraya kadar senin yanındayım."

"Onbir senedir ilk defa karımın katiline bu kadar yaklaştım Ferit ve ne olursa olsun sonuna kadar da gitmeye kararlıyım."

Telefon görüşmemiz bitince vitesi E konumuna alıp gaza bastım. Beş dakika içinde Emniyet Müdürlüğü'nde olurdum.

Tıp Fakültesi'nin kavşağından Edirne istikametine dönünce arabamın camına minik yağmur damlaları düşmeye başladı. Henüz sileceği çalıştıracak kadar yoğun değildi. Başımı cama yaklaştırıp gökyüzüne baktım. Ortalıkta kara bulutlar yoktu, daha çok gri bir gökyüzü vardı, birazdan kesilir diye tahminde bulundum. Aklım hâlâ Ramazan Soner'deydi. İçimdeki his, ipin ucu o diyordu. Hani ipin ucunu bir bulabilsem bir tutabilsem sanki gerisi çorap söküğü gibi gelecekti.

Saat onbire yaklaşırken Emniyet Müdürlüğü bahçesine arabamı park ettim. Tahmin ettiğim gibi yağmur hafif atıştırıp kesilmişti. Sakin adımlarla binaya girdim, artık bu binadaki insanlara alışmış, insanlar da bana alışmıştı, koridor boyunca birkaç selamlaşmanın ardından bir polis memuru yolumu kesti. Atıf bey ve diğer arkadaşlar toplantı ve harekât odasındaymışlar. Yönümü değiştirip oraya gittim. Odaya girince altı kişilik bir grup kritik yapıyorlardı. Karşılarındaki ekranlarda Edirne'nin dört bir yanındaki kavşaklarda ve ana yollardaki EDS ve MOBESE kamera sistemlerinin kayıtlarını inceliyorlardı. Bilgisayarın başındaki bir polis elindeki joystick ile ileri geri yaparak şüpheli gördükleri araçları zumlayarak ve ileri geri sararak hedeflerini bulmaya çalışıyorlardı. Kapıyı açtığımı ve benim içeri girdiğimi görmüşlerdi ama bu konsantrasyonlarını bozmamıştı. Usulca sokuldum.

"Kayda değer bir şey var mı amirim?" dedim. Atıf bey gözünü karşısındaki ekranlardan ayırmadan artık alışık olduğum hissizlikle beni yanıtladı.

"Yok."

Yusuf iki adım geriye çıkarak yanıma geldi.

"Merak etme Yılmaz bey, bütün ekip sabahtan beri bunun üzerinde çalışıyoruz. Arkadaşlar Edirne'nin dört bir yanında arabayı arıyorlar, biz de gördüğün gibi kamera kayıtlarını inceliyoruz."

İkna olmamış bir tavırla başımı salladım. Elli küsur yaşında bir adam altı gün boyunca ne yapardı. Aklıma hiç getirmek istemiyordum ama katil tarafından öldürülüp bir çukura atılmış olma ihtimali beni ürkütüyordu, muhtemel arabadan kurtulmakta zor olmazdı her hâlde, Edirne'nin nehirler şehri olduğunu düşünürsek, arabayı da gözden ırak nehrin derin bir tarafına yollandırmış da olabilirdi.

"Sabah ben de devriye gezdim Yılmaz bey ama bir sonuç çıkaramadım. Karaağaç'tan Pazarkule sınır kapısına kadar gittim ama bir sonuç çıkaramadım."

Nedense bu çocuğa inanıyordum. Sanki bütün bu teşkilatın içinde bana gerçekten yardım etmek isteyen tek oymuş gibi geliyordu.

"Siz bu saate kadar nerdeydiniz. Bu işi bizim üzerimize yıkıp yoksa Edirne'yi mi geziyorsunuz."

Tebessüm ettim, haksız da sayılmazdı. Sabah ilk işim buraya gelmek olmalıydı ama ben kızımı tercih etmiştim. Aslında hâlâ, kızım ile ilk gün yaşadığım kavganın etkisi altında olduğum söylenebilirdi. Sanki içimdeki bir his kızımla aramızdaki olan boşluğu doldurmamı ve yaşadığımız tartışmanın telafisini yapmam gerektiğini söylüyordu. Bu yüzden bu sabah onu kıramamıştım. Şimdi Yusuf'un bu sözü ile yanlış mı yaptım acaba endişesi düşmüştü içime.

"Edirne güzel şehir Yusuf, şu işi bitirebilirsek inşallah daha teferruatlı gezdirirsin beni, burada Tıp Fakültesi'nde okuyan bir kızım var. Karabatak gibi bir görünüp bir kaybolmamın sebebi o."

Gözlerini açtı, ilk defa duyuyordu Edirne'de okuyan bir kızım olduğunu.

"Öyle mi? bir kızınız olduğunu bilmiyordum."

"Daha önce hiç bahsetmedim ki."

Güldü. "Haklısınız."

"Fakülte'de kız kardeşinizle karşılaştım." dedim.

"Yapma ya, tesadüfe bak, tanıdı mı sizi bari?"

"Tanımaz olur mu hatta ayaküstü sohbet bile ettik, kızımla önceden tanışıyorlarmış, kızımın ders aldığı profesörün asistanıymış kız kardeşiniz."

"Dünya küçük değil mi Yılmaz bey. Baksanıza nerdeyse akraba çıkacağız desenize."

Sonra bir mola verip çay içmek için dışarı çıktık. Bahçedeydik, Yusuf'un sigara saati gelmiş. Elimizde çay bardakları ile merdivenlerin kenarında lise çocuklarını andırıyorduk. Eğilip çayını sarı gri mermer zemine dikkatlice bırakıp ceketinin iç cebinden sigara paketini çıkardı. İçinden bir tane aldı sonra paketi bana uzattı.

"İçer misin?"

Tereddütte kaldım sık yaptığım bir şey değildi, hiç içmesem aylarca aramazdım, bazen böyle birisi tutunca bir iki fırt çekerdim işte. Sonra uzattığı paketten ucu dışarı çıkmış olanı aldım. Sigaramızı içerken uzaklardan, göremediğim bir yerden cuma salası kulaklarıma doldu.

Hafif yağmur havayı ısıtmıştı ama havada bir ağırlık vardı, sanki bu yağmurun devamı gelecek gibiydi. İçeri girdik, az önce bulunduğumuz odada yoğunluk ve heyecan azalmıştı. Atıf bey odada yoktu, iki memur daha öğlen yemeği paydosu için odadan çıkarken şimdi odada kameraları kontrol eden bilgisayar başında sırtı bize dönük bir kişi kalmıştı. Şu an için bizimde yapabileceğimiz pek bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Yusuf'a döndüm.

"Cumadan sonra Edirne'yi bir de kendim gezmek istiyorum Yusuf." dedim. "İstersen cumaya birlikte gideriz, sonrada birlikte devriye gezeriz."

Cümlemi bitirmiştim ki Yusuf'un telefonu çaldı, ben den izin isteyip iki üç adım uzaklaştı. Görüşmesi bitince yanıma geldi.

"Benim işim çıktı Yılmaz Abi, cumadan sonra buluşalım."

Bir şey demedim, başımızla birbirimiz selamlayıp yanımdan ayrıldı. Ben de odadan çıkmak üzereyken, döner sandalyesinde oturan bilgisayar başındaki polis memuru sandalyesinde ekseni etrafında bana döndü.

"O Romanyot'tur abi."

Dediğinden bir şey anlamamıştım, daha doğrusu neden bahsettiğini bile anlamamıştım, sırtı dönükken bizim konuştuklarımıza kulak misafiri olmuş olmalıydı. Alnımı kaşıdım.

"Bir şey mi demek istedin?" dedim.

"Yusuf'tan bahsediyorum abi. Onu cumaya davet ettin ya. Telefonu çaldı da sana cevap vermesine gerek kalmadan yırttı."

Sırıtınca otuz iki dişi birden gözüktü, burnunun üstündeki gözlüğünü çıkarıp masaya koydu. Belli ki anlatmaya çalıştığı şey her neyse hoşuna gidiyordu ve bunu hareketleri ve mimikleri ile süslemeye hazırlanıyordu. Eli ile burnunu sıvazladı, burnunun üzerinde gözlükten kaynaklanan iki küçük kırmızılık vardı.

"Benim anlayacağım şekilde konuşsana evlat, bulmaca çözdürme bana."

"Yusuf Yahudi'dir abi."

Yahudi'mi, ha buna şaşırmıştım işte, gerçi Edirne'de bulunduğum üç gün içinde beni şaşırtan öyle çok şey olmuştu ki bu sıralamada en altlarda kalırdı.

"Yahudi olduğunu birkaç kişi bilir abi. Zaten kendisi de bilinmesini istemez pek."

"Bu Romanyot hikâyesi ne peki."

"Türkiye ve Yunanistan civarında yaşamış olan Yahudi topluluğuna verilen admış. Bana da kafasının iyi olduğu bir zamanda kendisi anlatmıştı. Dediğine göre geçmişleri Roma İmparatorluğu zamanına kadar uzanıyormuş. O zamanlar Türkiye ve Yunanistan civarında yaşamış bu cemaat. Zaten zamanla da kalmamış böyle bir cemaat, söylediğine göre bir kendisi bir ablası kalmış."

"İlginç, zamanla asimile oldular demek ki, baksana Yusuf ismi Yahudi'ye pek gitmemiş."

"Yusuf'un Yahudi dilindeki söylemi Joseph ya da Yasef mi ne öyle bir şeymiş abi. Yani adam aslında çaktırmadan Yahudi ismini kullanıyor yine."

"Bak sen, yok bunda bir şey evlat, adam nasıl inanırsa inanır. Kimseye zararı olmadıktan sonra bize ne."

"Öyle abi bir şey dediğim yok, bil istedim sadece. Ha bir de su gibi Yunanca konuşur, daha doğrusu Yunancanın bir lehçesiymiş eski ana dilleri ama unuttum şimdi."

"Yapma ya Yunanca ile ne işi var bunun?"

"Ailesi eski dillerini unutmasınlar diye öğretmişler. Ama Yunancadan biraz farklı imiş lehçeleri içinde İbranice kelimeler de mi varmış ne, öyle bir şeyler işte."

"Demek bizim Yusuf Yunan Yahudi'si öyle mi?"

Memurun konuşmamızdan zevk aldığı tavırlarından belli idi, dersini çalışmış bir öğrenci edası ile oturduğu döner sandalyeye su samuru gibi yayılmıştı.

"Hayır, abi Türk."

"Oğlum iyice kafamı karıştırdın yahu. Dur durduğun yerde tutarlı bir şeyler söyle biraz."

"Bak abi özetliyorum, Yusuf Edirne doğumlu bir Türk Romanyot Yahudi'si, Romanyotların ana dilleri Yunanca karışımı bir dil olduğu için Yunanca da konuşabiliyor ve son bir şey, kale içinde kızın cesedinin de bulunduğu yıkık sinagog zamanında bir Romanyot sinagoguymuş. O yüzden cinayetin olduğu gün bana söylediğine göre, cinayet bu sinagogda işlendiği için, sinagogun hatırasına bu işin peşini bırakmayacakmış."

Yusuf hakkında duyduklarım ilginç şeylerdi ama sonuçta beni ilgilendiren şeyler de değildi. Sağ elimi havada sinek kovalarmış gibi salladım.

"Bunlar bizi ilgilendirmez evlat biz işimize bakalım. Yusuf işini yapan iyi bir çocuk mu, evet. Gerisi beni ilgilendirmez."

Memur sandalyesinde oturuş pozisyonunu değiştirdi. Bana sırtını dönerken, "Haklısınız Yılmaz bey bizi ilgilendirmez." dedi.

Saatime baktım, vakit yaklaşmıştı. Selimiye'ye gitmek için hızlı adımlarla odayı terk ettim.

Camiden çıkmak için kalabalık cemaatin arasına karıştığım esnada telefonum çalmaya başladı. Kapı ağzında resmen sıkışmıştım, değil bir adım ileri gitmek elimi cebime bile sokamıyordum. Telefonum ısrarla çalmaya devam ediyordu, ayakkabılıktan zorla ulaştığım ayakkabılarımı alıp insanları yararak kapı ağzındaki taş zemine ulaştım. Ayakkabılarımın arkasına bastım ve ayaklarımı yere sürterek zorlukla kendimi dışarı attım. Belki de son çalışıydı telefonun, bir yandan ayakkabılarımı ayağıma geçirirken bir yandan da telefonumu çıkarıp kapanmadan son anda tuşuna bastım. Heyecanlı ses tanımadığım birisine aitti. Hiç oyalanmadan kendini tanıttı, bir polis memuruydu, Atıf bey beni aramasını söylemiş.

"Yılmaz Bey arabayı bulduk."

Rüzgâr birden ılık bir nefes gibi okşadı yüzümü. Ben de telefondaki ses gibi heyecanlanmıştım.

"Nerede?"

"Karaağaç yolunda. Meriç Köprüsü'nü geçtiğiniz gibi hemen sağ tarafınızda bir çay bahçesi göreceksiniz, karşısında da küçük bir park yeri var, orada."

Karaağaç yolu mu? Daha önce bunu duymuştum ama nehrin öbür tarafına geçmek hiç kısmet olmamıştı. Bir kere kızım nehrin kenarında çay bahçesine oturup Meriç Nehri'ni izlemek harika oluyor demişti. Polis memurundan nasıl gideceğimin tarifini alınca hemen yola koyuldum. Arabanın bulunduğu yer cinayetin işlendiği yere çok yakınmış. Nasıl da bunu görememiştim, kendime kızıyordum.

Lozan Caddesi'ne saptım, önce Tunca Nehri üzerinde bulunan köprü üzerinden geçtim hemen arkasından da Tunca Nehri'nden çok daha geniş olan Meriç Nehri'nin üzerindeki köprüden geçtim.

Edirne tarihi olduğu kadar tabiatı ile de değişik bir şehirdi. Hangi şehirde birer dakika ara ile iki farklı nehir üzerinden geçebilirdin ki.

Meriç Nehri'nin üzerinden geçince polis araçları hemen gözüme çarptı. Yeri kolaymış diye düşündüm. Nehrin kenarındaki çay bahçesinin giriş kapısının önüne iki polis aracının arasına gelişi güzel yanaştım. Hızla arabadan inip karşı kaldırıma geçtim. Yusuf ve Atıf bey toprak zeminli park yerinde iki ağaç arasına park edilmiş Renault Megan arabanın yanında duruyorlardı. Arabanın kaportasını bazıları kurumuş, bazıları yaş kuş pislikleri kaplamıştı. Aracın bir haftadır yerinden kıpırdatılmadığı belli idi. kül grisi arabanın rengi kuş pisliğine karışmış toz ve topraktan zorlukla seçiliyordu.

Aracın etrafındaki polisleri başımla selamladım. Olay yeri inceleme ekipleri arabanın etrafında araştırmalarına başlamışlardı, etrafıma bakındım burası civardaki halkın ve yerli turistin uğrak mekânlarından olan Edirne'nin en gözde sayfiye yerlerinden biriydi. Meraklı gözler üzerimizdeydi, hatta kalabalık gruptan bazı kişiler ellerindeki fotoğraf makinesi ile fotoğrafımızı bile çekiyorlardı. Polis grubunun içinden ayrılan Yusuf yanıma geldi, hâlâ etrafıma bakınıyordum. Kendimi havayı koklayan tazı gibi hissediyordum. Sanki havadaki kokudan Ramazan'ın izini bulacakmışım gibi.

"Hiç gören olmamış mı?" dedim, yanıma gelen Yusuf'a. Burası oldukça işlek bir kavşağın bitiş yeriydi. İnsanlar araçlarını bu boş alana ve yol kenarlarına bırakarak Meriç Nehri'ni seyretmek için, nehir boyunca dizilmiş çay bahçelerine ve nehrin üzerindeki tarihi Osmanlı köprüsüne buradan gidiyorlardı.

"Bu otopark ile ilgilenen hiç kimse yok mu?"

Boş alan üzerinde aracın bulunduğu yerin birkaç metre ilerisinde bir tane tarihî çeşme de vardı ama onunda bu arazi gibi bakımsızlıktan şikâyetçi gibi hâli vardı.

"Yer belediyeye ait. Senin de gördüğün gibi Yılmaz bey pek bir bakımsız. Gelenler aracını buraya bırakıyor. Yandaki cafede çalışanlardan birinin söylediğine göre burası ile kimse ilgilenmezmiş. Soruşturduk, kim ne zaman nasıl bırakmış bilen yok. Ama senin de anlayacağın üzere günlerdir burada olduğu ve hiç yerinden kıpırdatılmadığı belli."

"Aracın içine bakıldı mı Yusuf?"

"Aracın kapıları kilitli değildi geldiğimizde, evet aracın içine baktık. Torpido gözünde ruhsatı ve cüzdanını bulduk."

"Ruhsat ve cüzdanını öyle mi? Peki ya para, cüzdanda para var mı?"

"Evet, var, kimliği ve kredi kartları da cüzdanda."

Yusuf'un elinde salladığı kimliğe baktım. Ramazan Soner'in kimliğini arabadan almış delil olması gereken şeyi elinde gezdiriyordu. Sonra büyümüş gözbebeklerimle Yusuf'un yüzüne baktım.

"Eğer yaşıyorsa bu adam beş parasız günlerdir hangi delikte saklanıyor? Eğer öldüyse cesedi nerede?"

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem Yılmaz bey ama onu canlı bulacağımıza pek inanmıyorum. Daha önce biraz da olsa ihtimal veriyordum ama şimdi bu bulduklarımızdan sonra bu imkânsız gibi geliyor bana."

Yusuf haklıydı, neredeyse bir hafta boyunca gecenin ayazını da hesaba katarsak bu adamın barınması için sıcak bir yere ve yiyeceğe ihtiyacı vardı, tabii eğer yaşıyorsa. Kurumuş otları ayağımın altında çiğneyerek aracın yanından uzaklaştım, Yusuf da beni takip etti. kaldırımdan inip karşı taraftaki çay bahçesinin giriş kapısında durduk. Önümde uzayıp giden yola baktım.

"Ne var ilerde?"

"Karaağaç köyü ve üniversitenin rektörlük binası var, daha da ilersi sınır, Yunan sınırı var. Pazarkule sınır kapısı. Bildiğim kadarı ile ekiplerimiz sınır kapısına kadar olan bölgeyi taradılar."

"Peki ya nehir, nehirde hiç arama yapıldı mı Yusuf?"

"Sabahtan nehrin üzerinde lastik botlarla bir tarama yapıldı ama sonuç yok. İsterseniz İstanbul'dan balıkadam çağırabiliriz Yılmaz Bey."

Omuzlarımı silktim. Az önce köprüden geçerken Meriç'e bakmıştım, bu balçık gibi ve akışı hızlı olan nehre adam sokmak akıl kârı bir iş değildi. Eğer Ramazan Bey'i bulamazsak öldüğünü kabul etmekten başka bir şansımız kalmayacaktı. Eğer nehirde boğulduysa bir yerden karaya vurmasını bekleyecektik, diğer ihtimal eğer bir yerlerde hâlâ nefes alıyorsa onu bulacaktım.

"Balıkadama gerek yok Yusuf. Nehirde boğulduysa bir yerde karaya vuracak elbet."

Ramazan beyin arabasının yanına bir tane polis çekici aracı gelmişti. Belli ki olay yeri inceleme delil toplama işini bitirmişti. Birazdan buradaki polis kalabalığı ve telaşı bitecek herkes dağılacaktı. On metre uzağımdaki aracın etrafında bulunan kalabalığın içinde Atıf beyin bana bakan parlayan gözlerini gördüm. Sanki bütün bu işleri benim başıma sen açtın der gibi bir bakışı vardı. Buraya geldiğimden beri nedense hiç yanıma gelmemiş, beni buraya çağırmak için de başkasına arattırmıştı, hoş ben de onun yanına gitmemiştim ya. Sonra başımı çevirdim, tekrar gözümü sağlı sollu ağaçların sakladığı Karaağaç yoluna diktim.

"Şu köyü bir turlamak istiyorum Yusuf."

Volvo'mun yanına gelmiş kapısını açmıştım.

"Gelmemi ister misin Yılmaz abi?"

Başımla olur işareti yaptım sonra arabaya bindim. O da sessizce arabaya bindi, iki polis arabasının arasından usulca çıkıp ağaçların gölgelediği parke taşlı yolda ilerlemeye başladık. Yol boyunca küçük ağaç kümeleri, söğütlükler ve göz alabildiğince uzanan tarlalar bize eşlik ediyordu. Kısa bir yolculuktan sonra bir kavşağa geldik. Kavşağın tam göbeğine süs olsun diye büyükçe yapay bir su değirmeni konulmuştu.

"Soldan gidersek köyün içine gireriz, sağdan gidersek Pazarkule sınır kapısına gideriz Yılmaz abi."

Yusuf, eli ile de konuşmasına yön verirken sağ kolu havada kıvrılıyordu. Bir tercih yapıp köy yoluna saptım. Köy düzenli ve modern bir görünümdeydi. Yollar temiz,

tek katlı bahçeli evler bakımlıydı. Yol boyunca sanki Ramazan Soner bir köşeden çıkacak hey ben buradayım diyecek gibi yollara ve her köşeye dikkatle bakıyordum.

"Yıllardır bu mesleğin içindeyim Yusuf, birçok cinayet birçok ölüm gördüm ama bir türlü alışamadım ölümlere. Her ölüm ürkütür beni. Her ölüm arkasında korkunç bir hikâye bırakır, okuması zor bir hikâye. Korkarım ki Ramazan Soner de arkasında okumamız zor olan bir hikâye bırakacak."

Yusuf, torpidoya koyduğu elini çekti, sırtını cama yaslayıp yönünü bana döndü.

"Kolay değil abi bizim işimiz, hak veriyorum sana."

"Evet, kolay değil, o zavallı kız ve Hamza amcanın ölümünden sonra eğer Ramazan Soner'i de kaybedersek benim için çok daha zor olacak. Arkada yatağa düşmüş bir kadın kimsesi olmadan yapayalnız kalacak hayatta."

Başını sallamakla yetindi Yusuf.

Düz bir hatta ilerledikten sonra Trakya Üniversitesi'nin rektörlük binasının önünde durduk. Rektörlük binasına karşıdan bakan meydanda yan yana kahve ve cafeler sıralanmıştı. Arabadan indik, hem içimizi ısıtmak hem de birkaç soru sormak için gözümüze kestirdiğimiz bir tanesine girdik. Çaylarımız gelene kadar biz kahvedekilerle konuşmaya başlamıştık bile. Ama sonuç beklediğimiz gibi sıfır, ne gören ne bilen. Kimse beş parasız, hâli perişan bir adama rastlamamış. Kahvede biraz daha vakit geçirip çıktık sonra sırası ile yolda gördüğümüz insanlara aynı soruyu sorduk, diğer kahvelere de girdik. Arkamızdaki bakışları hissedebiliyordum. Söylediklerimize çoğu insanlar ilgisiz ve duyarsızdılar. Kimse bir

şey görmemiş kimse bir şey bilmiyor. Arabaya binerken havada kara bulutlar toplanmaya başlamıştı, bu havanın sonu hayra alamet değildi. Uzaklarda bir yerlerde, muhtemelen Yunanistan'da şimşekler çakıyordu ve Edirne'ye doğru yaklaşıyorlardı. Bir saat sonra havanın ne olacağı hiç belli değildi. Arabaya binince Yusuf camdan gökyüzünü işaret etti.

"Hava fena bozacak Yılmaz abi, dönelim istersen."

Evet, dönmek yapılabilecek en iyi işti şu an ama içgüdülerim devam etmemi söylüyordu, hiçbir sonuç çıkmayacağını bildiğim hâlde. Evet, artık ben de yavaş, yavaş umudumu kesmeye başlamıştım.

"İlerde sınır var demiştin, sınıra kadar gidelim oradan döneriz."

"Peki abi."

Köyün içinden çıkınca asfalt yolda şimşeklere doğru yol aldık. İlerledikçe hep içimden bir şeyler kopuyordu, içim daralıyordu, sona geliyordum. Sağımda gür ormanın içinde karanlıklar dans etmeye başlamıştı, ormanın bittiği yerde yeşile bürünmüş nehir akıyordu, yolun bittiği yerde ağaçların arasında Türk bayrağının dalgalandığını görünce Pazarkule sınır kapısına geldiğimizi anladım. Tamamdı artık yapacak bir şey yoktu, buraya kadardı işte. Arabayı ileri geri yaparak ters istikamete döndürüp sonra yol kenarına çektim. Arabadan indim, ben inince Yusuf da indi. Tam karşımdaki ilerdeki ağaçlık alanı gösterdim Yusuf'a.

"İlerisinde ne var?"

"İki ülkeyi birbirinden ayıran Arda Nehri var abi, diğer kıyı Yunanistan."

İki, üç dakika daha öylece boş boş baktım ormana ve nehire, yine çıkıp gelmesini bekler gibi Ramazan'ın. Sonra tekrar arabaya bindik, ikimiz de konuşmuyorduk. Konuşacak bir şey de yoktu zaten. Canımın sıkkınlığı Yusuf'u da susturmuş olmalıydı. 5-6 kilometre yol aldıktan sonra tekrar köyün içine girdik, kısa sürede de köyden çıktık. Köy şimdi solumuzda kalmıştı sağımızda da uzun ve geniş tarlalar Meriç Nehri'ne kadar uzanıyordu.

Yanından geçerken onbir yaşlarında bir çocuğun bize sırıttığını gördüm. Bir ağacın gölgesinde bisikletin üstünde oturmuştu, düşmemek için ayağı ile yerden destek alıyordu. Dikkatimi çekti, durdum sonra da on metre kadar geri gittim. Normalde böyle şeyler yapmazdım ama canımın sıkkınlığına bağladım bu davranışımı, çocuğu bize sırıttığı için azarlamak istiyordum.

Aracın camını açtım bir kolumla başımın bir kısmını camdan çıkarıp yolun karşısındaki çocuğa çıkıştım.

"Ne sırıtıyorsun lan?"

Tuhaf bir benzetme olacak ama çocuk şu hababam sınıfındaki hep pişmiş kelle gibi sırıtan çocuğa ikizi kadar çok benziyordu.

"Amca siz şu kayıp olan adamı arayan polisler değil misiniz ya?" dedi.

Şaşırmıştım başımı çevirip Yusuf'a baktım o da benim gibi mi? diye. Çocuk her hâlde köyün içinde bizi soruşturma yaparken gördü sonra da burada karşımıza çıkmıştı. Meraklı bir piç olmalıydı işte. Tekrar çocuğa döndüm.

"Evet, onlarız." dedim. "Ne olmuş?"

"Amca hep yanlış yerde arıyorsunuz adamı ya." de-

diği anda kendimi arabanın dışında buldum. O kadar çaresizdim ki en ufak bir ümide sarılacak durumdaydım, bu bir çocuğun kafa bulması olsa bile. Yanımdan kornasına basarak hızla geçen araçtan kıl payı kurtulduğumun bile farkına sonradan vardım. Heyecan yüzümü yakıyordu. İki adımda çocuğun yanına geldim, Yusuf da arkam sıra geliyordu. Çocuğun koluna yapışınca bisikletin üzerinde sendeledi.

"Sen bizim birisini aradığımızı nereden biliyorsun velet?"

Çocuğun teni buğday başağı gibi sapsarıydı, gözleri de sanki yuvalarından çıkacakmış gibi dışa doğru baskı yapıyordu.

"Buraları ben den sorulur." dedi sırıtarak.

"Sırıtma lan adam gibi konuş."

"Napayım amca benim yapım bu, ben sırıtmadan konuşamam."

"Tamam, tamam." Çocuk yüzünü buruşturunca kolunu kavrayan elimi üzerinden çektim.

"Anlat bakalım bizim aradığımız adamı gördün mü sen hiç."

"Evet, gördüm amca."

Yakında bir yerlerde şimşek çaktı arkasından da gökyüzü gürledi. Hava aynı benim ruh hâlim gibiydi. Çocuğun her konuşmasında içimde şimşekler çakıyordu.

"Nasıl bir şeydi bu adam anlat bakalım."

"Açık kafalı zayıf sayılacak yaşlıca bir adam işte."

Yusuf'a adamın arabasından aldığımız kimliği çıkarmasını söyledim. Yusuf hiç konuşmadan cebinden

Ramazan Soner'in kimliğini çıkartıp çocuğun burnuna dayadı.

"Bu muydu gördüğün adam?" dedim.

"He, bu resimdekine benziyor."

İyiden iyiye heyecanlanmıştım.

"Nerede gördün sen bu adamı?"

Çocuk bisikletten inip ekseni etrafında döndü, görüş alanını kapatan ağaçtan uzaklaşıp eli ile boş araziyi gösterdi.

"Şurada o bacanın içindeydi."

Çocuğun işaret ettiği yere baktım, yoldan 25 metre kadar içerde sürülmüş tarlanın ortasında devasa bir baca yükseliyordu. Orada olmasının hiçbir anlamı olmayan bir baca. Eski bir fabrikanın enkazından kalan bir şey gibiydi tarlanın ortasında anıt gibi gökyüzüne on metre kadar yükseliyordu.

"Emin misin? O bacanın içinde birisi barınabilir mi?"

"Bak amca bu tarla dedemin tarlası ve ben de sık sık buraya gelerek tarlayı dolaşırım. O bacanın etrafında çok oynadım ben, hatta sıcak yaz günlerinde bacanın duvarındaki çatlaktan içeri girip çok uyumuşluğum vardır."

Çocuk şimdi büyük insan gibi konuşuyordu.

"Geçen pazar günü buraya geldiğimde tarlayı dolaşıyordum, bacanın içinde bir inilti duyunca gittim baktım bu adam kanlar içinde yatıyor orada. İlk baştan çok korktum, gidip birilerine söylemek istedim. Ama sonra bana zarar vermeyeceğini anlayınca kimseye söylemedim. Anlamadığım acayip şeyler mırıldanıyordu, ölecek sandım, sonra ona bugüne kadar hep yiyecek ve su getirdim belki iyileşir diye."

Bu çocuğa bugüne kadar bu adamı sakladığı için kızmalı mıydım yoksa adamı bulmama vesile olacak diye sarılmalı mıydım bilmiyorum. Çocuk hâlâ konuşuyordu, tiz sesi kulaklarımdaydı bense gözümü nehir tarafına uzaklara dikmiş dalmıştım.

"Dedem hasta yatakta olduğu için tarlayı dolaşamıyor babam da kahvede papazla kızın peşinde. Babama söyledim bir iki kere tamam bakarız diyerek başından savdı beni."

"Tamam, uzatma velet." dedim gözümü uzaklardan alarak. Sonra Yusuf'a baktım o da çocuğun söylediklerine kulak kesilmişti.

"En son ne zaman gördün sen bu adamı?" dedim.

Çocuk patlak gözlerini biraz kısarak konuştu.

"Bir saatten çok olmamıştır. Ona ekmek vermiştim."

"Ne, adam orada mı yoksa?"

Nabzımın tavan yaptığını hissedebiliyordum, yoldan küçük hendeği aşarak tarlaya girdim arkam sıra Yusuf ile çocuk da benimle geliyordu. Telaşlı ve acemi ayaklarımla topaçlaşmış ve sertleşmiş toprağa her bastığımda ayağım burkulacak gibi oluyordu, bir iki adımdan sonra toprağa yan basmamak için daha dikkatli yürümeye başladım, oysa yanımda yürüyen çocuk sanki havada yürüyormuş gibi toprağın üzerinde süzülüyordu.

"Ben de sizinle karşılaşmadan önce ona bakmaya geliyordum. Ona seni arayanlar var, kurtuldun diyecektim. Sizin arabayı görünce durdum."

Yanımda yürüyen çocuğa baktım, Yusuf da iki adım arkamda benim gibi acemi adımlarla yürümeye çalışıyordu. Eğer çocuk doğru söylüyorsa Ramazan Soner bacanın içindeydi. İlk defa elim belimin arkasına gitti, uzun

zamandır kılıfından çıkarmadığım silahımın metalinin soğukluğunu hissettim. Bacaya varmamıza birkaç adım kalmıştı ve heyecanın yanında neyle karışılacağımızın endişesi de vardı bedenimde. Bacanın etrafında yarım tur döndüm, Yusuf da benim gibi silahını çıkarmıştı ve aksi yönden oda bacanın etrafını turluyordu. İkimiz de aynı hizaya gelince elimle kontrolü bana bırakmasını ve sakin olmasını işaret ettim, başıyla onayladı.

"Ramazan Bey biz polisiz, eğer içerdeyseniz lütfen sakin olun ve yavaşça dışarı çıkın, güvendesiniz." dedim. Çatlaktan içeri sızan gün ışığının aydınlattığı yeri görebiliyordum. İçerde hiçbir hareketlilik yoktu. Aynı dikkatle Yusuf'ta vücudunu öne doğru eğip içeriyi gözlemeye çalıştı. Nihayet bir, iki saniye sonra, "Ben içeri giriyorum." dedi. Hemen itiraz etmek istesem de çoktan kafasını çatlaktan içeriye sokmuştu, yarı beline kadar içeri girmişti, çocuk benim arkamda beni siper etmişken ben de iki elim silahta bir şeyler olmasını bekliyordum, nihayet Yusuf'un vücudunun tamamı zor da olsa bacanın içine girmişti.

"Burada bir şey yok." dedi.

Yusuf'un sesini duyunca ben de eğilip dört ayak üzerine durdum ve kafamı çatlaktan içeri soktum. İçerisi leş gibi sidik, dışkı ve kan kokuyordu. Başımı kaldırıp yukarı baktım, bacanın tepesi kapalıydı, içeriye ışık giren tek yer bu çatlaktı. İçerde bir iki pet şişe, kırık cam şişeler ve kurumuş ekmekler vardı, birde toza ve pisliğe karışmış büyük yünlü bir battaniye vardı. Bütün bu şeyleri buraya velet getirmiş olmalıydı.

Bir dakika sonra Yusuf ile dışarıdaydık. Gözümü çocuğa diktim.

"Nerede?"

Çocuk gözlerimdeki ateşi görünce ilk defa ben den korkmuş olmalıydı, geriye bir adım atınca sendeledi.

"Vallahi bir saat önce buradaydı. Her hâlde sizi görüp kaçtı."

Silahımı kılıfına soktum sonra da ellerimi belime koyup tutulan belimi sağa sola oynattım. Olan olmuştu, nasıl farkına vardığının önemi yoktu, çocuk korkudan bize yalan söylüyor olabilirdi, gelip adamı uyarmış olmalıydı, bir şekilde kaçmıştı işte. Ramazan Soner bir şeyden korkuyor olmalıydı hem de aşırı derecede. Yinede içimde ümit vardı artık, en azından yaşadığını biliyordum.

Gözlerimle ufku taramaya başladım, eğer az önce buradaysa fazla uzaklaşmış olamazdı. Elimle Yusuf'u çağırdım, ben den sekiz on adım uzaklaşmış olan Yusuf yanıma gelirken, uzaklarda tarlaların ufukla birleştiği yerde bir insan silüeti gördüğüm hissine kapıldım. Gözlerimi kısıp biraz daha dikkatli baktım, evet hiç şüphe yoktu bu bir insandı ve şimdi görüş alanımdan çıkmıştı, nehir kıyısına inmiş olmalıydı. Bu fırsatı kaçıramazdım, eğer oysa kendine kötü bir şeyler yapmadan ona ulaşmalıydım, bu kadar zahmetin bir karşılığı olmalıydı. Yanıma gelen Yusuf'un koluna heyecanla yapıştım ve yüzüne baktım.

"Çabuk bulabildiğin kadar insanı buraya topla. Nasıl yaparsan yap bütün Edirne polisini burada istiyorum varsa jandarmaya da haber ver, o adam buralarda bir yerde ve hava iyice bozmadan onu hemen bulmak istiyorum. Anladın mı beni?"

Nehrin uzağında şimşek çatalını etine batırır gibi toprağa değdi arkasından da şiddetli bir gök gürültüsü geldi.

Karabulutlar çok hızlı bir şekilde Karaağaç'ı örtmeye başlıyorlardı. Gök gürültüsünün ardından Yusuf'un sesi geldi.

"Bu çılgınlık, siz ne yapmayı düşünüyorsunuz. Hava fena bozacak bu havada insan mı aranır?"

Hızlı adımlarla Yusuf'tan ve çocuktan uzaklaşırken sırtımı dönüp yüksek sesle Yusuf'a bağırdım.

"Nehir boyunda bir yerde Yusuf bundan eminim, havanın kararması umurumda bile değil. O adamı bulacağım."

Muhtemelen, az sonra yağmurdan çamur hâline gelecek tarlaları hemen geçmek için arkama bakmadan nehre doğru yalpalayarak koşmaya başladım.

Yarım saatten fazladır nehir boyunca koşar adımlarla Ramazan'ı arıyordum ama ondan hiçbir iz yoktu. Tavan yapmış adrenalimin düştüğünü hissetmeye başladım, yorulmuştum adımlarımı yavaşlattım toprağa tek tük düşmeye başlayan yağmur damlaları birazdan başlayacak olan felaketin habercisi gibiydi.

Dört kilometreden fazla yol kat etmiş olmalıydım. Aramam boyunca kimi zaman nehir boyunda iz sürmüş kimi zaman da küçük tepeleri aşarak uçsuz bucaksız tarlaları gözlemiştim, bir iki defada küçük ağaç kümelerinin içine girip çıkmıştım. Tekrar nehirden uzaklaşıp küçük bir bayırı çıkınca gözlerimi ileriye diktim. Kara bulutlar iyice yeryüzüne yaklaşmıştı ve şimşekler ardı ardına çakıyordu. Gündüzün aydınlığı gitmiş havanın kasvetli karanlığı çökmeye başlamıştı. Biraz dikkatli bakınca uzak olmayan bir mesafede Pazarkule sınır kapısının binaları gözüme ilişti. Bu kadar çok yürümüş olabilir miydim?

Pes etmek istemiyordum, kısa adımlarla yürümeye başladım. İlerde nehir ile asfalt arasında sık ağaçlardan örülü bir orman vardı. Ormana doğru giderken aklıma Yusuf düştü. Şimdiye kadar gelmeleri ve beni bulmaları gerekiyordu. Endişelendim acaba söylediğimi yapmamış mıydı?

Ormana doğru yaklaşmışken aniden ağaçların arasında bir karaltının hareket ettiğini gördüm.

"Ramazan, Ramazan Soner." diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Tekrar adrenalim tavan yapmaya başlamıştı. Çamurlaşmış toprağa basarak ormana doğru koşmaya başlarken yağmur da bütün şiddeti ile bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı. Paltomun kapüşonunu başıma geçirdim, yağmurun ve ormanın sesi duyularımı altüst etmeye başlarken onu ilk defa bu kadar net gördüm. Sanki ben den kaçmaya çalışan bir insan değil hayaletti.

Tekrar arkasından bağırdım, durmuyordu bitkin adımlarla düşe kalka ormanın içinde sık ağaçların ve dalların arasında kaçıyordu. Aramızdaki mesafe yirmi beş metre kadardı.

"Güvendesin, seni kurtarmaya geldim. Artık kaçmana gerek yok." diyerek beyhude bağırıyordum. Yapmam gereken tek şey aramızdaki mesafeyi kapatmamdı. Sağanak yağmurdan sırılsıklam olmuştum, görüşümü kapatan ağaç dallarını kollarımla hırsla aşarak ilerliyordum.

Aramızdaki mesafeyi gittikçe kapatıyordum, artık gözlerimin önünde bir hayaletten çıkmış insana bürünmüştü. Kurumuş bir beden, ince uzun bir kafa. Gökyüzü her flaşını patlattığında ona biraz daha yaklaşıyordum. Kumaş pantolonu yırtık pırtıktı. Üzerindeki gömlekten

geriye pek bir şey kalmamış gibiydi; içindeki fanilanın da beyazla bir alakası kalmamıştı. Kir ve kan fanilanın her tarafındaydı.

Bir şimşek daha çaktı, son beş metre, elimi uzattım. Yakından bir yerden nehrin sesi geliyordu ama bu sık ağaçlı ormanın içinde nehri göremiyordum, artık sakınmayı bırakmıştım ve yüzüme çarpan ağaç dalları canımı acıtıyordu, aynı zamanda yüzüme kurşun gibi inen yağmur damlalarından görüşüm kısıtlanıyordu.

Arkamdan, çok da uzak olmayan bir mesafeden sesler duymaya başladım, bizimkiler. Yusuf polisleri ayaklandırmıştı demek ki, şimdi onlarda ormanın içine girmiş olmalıydılar. Nihayet birazdan bitecek diye içimden geçirdim.

Aniden önümdeki orman bitti ve Ramazan Soner görüş alanımdan kayboldu. İçgüdüsel olarak silahımı çıkardım ve ormanın bitimindeki son ağacın yanına geldim, ağacın bitiminde iki üç metrelik derinliğinde bir yamaç vardı ve aşağısı Arda Nehri'ydi. Ağaç dallarını nehre uzatmıştı. Kayganlaşmış ve balçıklaşmış topraktan kaymamak için ağacın gövdesine tutundum.

Ramazan Soner yamacın aşağısında yaralı bir hayvan gibi hırıltılar çıkararak inliyordu. Yarı beline kadar nehrin balçıklı suyuna gömülmüştü. Derin ve hırıltılı nefes alış verişi esnasında suyun yüzeyinde kalan göğsü hızlı hızlı şişip sönüyordu.

Kolları, boyun bölgesi ve göğsünün üzerinde sayısız çizikler ve yaralar vardı, sanki biri ona işkence etmiş adamı kesip biçmişti.

İlk defa göz göze geldik. Bir başka bakıyordu göz-

leri. Sanki bir insana ait değilmiş gibiydi bakışları. Bana nefretle bakan gözlerden irkildim.

Destek aldığım ağacı bırakarak ileriye doğru bir adım attım. Aniden suyun içindeki elini bana doğru uzattı.

"Gelme." dedi. Sesi, nefes alışı gibi hırıltılıydı, suyun içinde titriyordu.

Bir şimşek, çaktı sonra arkasından bir tane daha nehrin üstüne yağmur damlaları kurşun gibi batıyordu. Onu ürkütmek istemiyordum. Tek istediğim diğerleri gelene kadar onu oyalamaktı. Ama nehrin dondurucu soğuğuna fazla dayanamayabilirdi.

"Sakin ol, amacım sana zarar vermek değil." dedim.

"Sana yardıma geldim. Kurtuldun artık."

"Benim kurtuluşum yok." dedi. Sesinde hiçbir duygu barındırmadan.

"Ben sonsuza kadar cehennemde yanacağım."

Ben den on yaş kadar büyüktü ama vücudu suyun içinde küçük kalmıştı, hissettirmeden bir adım daha attım. Artık iyice yamacın ucundaydım ve bir adım daha atarsam ben de onun gibi nehre gömülebilirdim.

"Bak Ramazan abi gel bunları başka yerde konuşalım, donacaksın." Konuşurken sesime ve yüzüme şefkat katmaya özen göstermiştim.

"Hadi çık oradan da kızının katilini birlikte bulalım." dedim.

"Kızımı ben öldürdüm." dedi. Buz gibi bir sesle. Duyduğuma inanamamıştım. Silahlı elim titredi.

"Kızımı ben öldürdüm. Benim bu dünyada yerim yok."

Hayretten açılmış ağzımdan kısa bir cümle çıktı. "Bu imkânsız."

"Boğazına bıçağı dayadım ve bir kurban gibi onu kestim."

Hıçkırıklarla ağlıyordu, ellerini bilinçsizce suya çarpıyordu. Bense dehşete düşmüştüm, dizlerimin bağı çözüldü, sendeleyip yere çöktüm. Diz çökmüş hâldeyken dengemi sağlamak için silahımın namlusunu balçığın içinde sert bir yüzey buluncaya kadar toprağa bastırdım.

"Sen yapmış olamazsın." dedim.

"Şeytan." dedi.

"Şeytan beni dürttü. Şeytan durmadan kızımı öldürmem için kulağıma fısıldadı. Anlıyor musun beni?"

Avazı çıktığı kadar bağırdı. "Kahrolası şeytan, her yanımdaydı. Kızını öldür, o kötü şeyler yaptı diye hep fısıldadı bana, kendimden geçmiştim, bıçağı ne zaman elime aldığımı bile bilmiyordum. Kızım ellerinden ve kollarından bağlıydı, yanına gittim çıplak vücuduna baktım, yüzüne baktım. Karanlık ve gölgeler üzerime geliyordu, kızımın yüzü başkalarının yüzü oluyordu, her yer şekilden şekle giriyordu, dünya dönüyordu. Dayanılmaz bir acı ve uğultu vardı beynimin içinde."

Gözlerimin içine baktı, kızını öldüren katil bir babaya bakıyor olduğuma inanmak istemiyordum. Sesinin tonunu değiştirerek, sanki bana bir sırrını verecekmiş gibi kısarak devam etti.

"Şeytan arkamdan fısıldadı bana, kızını öldür. Hareketlerime engel olamıyordum. Kafamın içi yapma derken bıçağı tutan kolum kızımın boğazına gidiyordu."

Korkunç bir şekilde gülmeye başladı, kahkaha atıyordu. Bu nasıl olabilirdi.

"Şeytan dürttü, ben de kızımın boğazını kestim."

Suyun içinde oynamaya başlamıştı, şimşek çakıp dehşetin fotoğrafını çekti. Son söylediği cümleyi bir şarkı sözü gibi ağzında mırıldanıp tekrarlıyordu.

"Şeytan dürttü, ben de kızımın boğazını kestim."

Donup kalmıştım, hiçbir tepki veremiyordum. İçimden kusmak geliyordu.

Sonra birden irkilerek "şeytan." diye bağırarak bir iki adım geri gitti. Suyun içine biraz daha gömüldü. Gözü arkamda başka bir yere bakınca geriye döndüm, Yusuf nefes nefese sol çaprazımda tümseğin üzerinde silahını sudaki adama doğrultmuş ateş etmeye hazır vaziyetteydi.

"Yapma Yusuf." diye bağırarak ayağa kalktım. Ramazan Yusuf'u görünce korkmuş olmalıydı. Beynindeki sanrılar ona gördüğünden başka bir şey izlenimi veriyor olmalıydı. Yağmurun şiddeti azalırken sesler çoğalmaya başladı. Karşı kıyıda da hareketlenmeler vardı. Bir takım gölgeler nehrin karşı kıyısında siper alıyorlardı. Nehrin karşısı Yunanistan toprağıydı ve gelenler de Yunan askerleriydi, anlamadığım dilde bağırıp çağırıyorlardı.

Birden Ramazan Soner kendini suyun akışına bırakıtı. Çamurlu suyun içinde batıp çıkmaya başlayınca hiç düşünmeden kendimi nehrin soğuk suyuna attım.

Karşı kıyıdan silahların kurma kollarının çekildiğini duydum bize bağırıyorlardı. Ben de bir iki defa nehrin bulanık suyuna batıp çıktım ve sonunda Ramazan Soner'i arkasından, yırtık fanilasından tuttum. İkimiz de suyun içinde debelenirken ayağım nehrin içinde tüm-

sekleşerek adacık hâline gelmiş alüvyon zemine değdi. Ramazan'ı da yanıma çekerek alüvyonlu zemine çıktık. İkimizde nefes nefesiydik ve hâlâ belimize kadar suyun içindeydik. Türkiye ile Yunanistan sınırının tam ortasındaydık, ne orada ne burada, arafta kalmıştık. Yunan askeri silahlarını doğrultmuş bize bağırıyorlardı, o zaman elimdeki silahın farkına vardım. Onlar için ciddi bir tehdit oluşturuyorduk. Bir taraftan da Yusuf sesini duyurtturmak için var gücü ile bana bağırıyordu.

"Seni vuracaklar abi. Hemen geri dön, bırak onu hemen geri dön."

Dönmek istemiyordum, bu kadar gelmişken olmaz. Bir elim bitkinlikten bayılmak üzere olan Ramazan'ın kolundayken diğer elim de silahımdaydı. Silahımı da bırakmak istemiyordum. Arkamı dönerek Yusuf'a bağırdım.

"Sen Yunanca biliyorsun Yusuf. Söyle onlara bize ateş etmesinler. Bu adamı alıp döneceğimi söyle. Hadiii."

Yusuf bana öylece baktı ama hiçbir tepki vermedi, birbirimiz sorgulama zamanı değildi. Sanki dev bir kaos kuşu kanatlarını açmış avını yakalamak için tepemizde uçuyordu. Yusuf Yunanca karşı kıyıya sesini duyurmak için olanca gücü ile bağırıyordu. Herkes birbirine korku ile bağırıyorken Yusuf'un bulunduğu tümsekte yağmurluk giymiş onlarca polislerimiz göründü. Onlar da gelmişti ve nasıl olduysa içlerinden Atıf Kurtuluş'u rahatlıkla seçebilmiştim. Polislerimizin arkası sıra birçok asker de nehir boyunca dizilmeye başladı.

Bir anlık dalgınlığımdan faydalanan Ramazan elimden kurtulunca son güç kırıntısı ile kendini ileri attığında bir silah sesi aydınlanmakta olan gökyüzünü bıçak gibi kesti.

Ramazan omzunda aldığı kurşunla suyun içine gömülürken silahımı karşı kıyıda en öndeki Yunanlı askere doğru ateşledim. Asker vurulmamıştı ama kurşundan korkup sendeleyince tümsekten kayıp nehrin içine düştü.

Her iki taraf da soğukkanlılığını kaybetmek üzereydi. Bizim kıyıda asker ve polisimiz silahlarını şimdi karşı kıyıdaki Yunan askerine doğrultmuş, Yunan askeri de bizim askerimize silahlarının yönünü çevirmişti. Bir savaş başlamak üzereydi.

Gözümü karartmıştım artık, ileri atılarak yüzükoyun suya batmış olan Ramazan'ı tutup kendime çektim. Bir yandan da Yusuf diğerlerinin sesini bastırmaya çalışarak Yunanca karşı kıyıdaki askerlere bir şeyler söylüyordu.

Az önce suya düşmüş olan Yunan askeri suyla boğuşurken akıntı ile bana doğru gelmişti. Hâlinden yüzme bilmediği açıktı ve boğulmak üzereydi. Elimdeki silahı acemice belime sokup Ramazan Soner bir kolumdayken iki adım atarak Yunanlı askeri yağmurluğundan yakalayıp kendime çektim. Ayağı alüvyonlu zemine basınca öksürerek doğrulup omzuma yaslandı.

Zaman durmuş, taraflardan birinin eyleme geçmesini bekliyor gibiydi. Bense bir kolumda Ramazan diğer omzumda Yunan askeri dondurucu soğuk suda titremeyi aklıma getiremeden öylece kalmıştım. Her iki tarafın da haykırışları birbirine karışmıştı. Bütün bu kargaşanın içinde birden bir astsubay suya girdi arkasından birkaç asker daha komutanları gibi suya girdiler ve el ele tutuşup soğuk suyun içinde bir zincir oluşturdular.

"Ver onu bize."

Ses gür ve otoriter çıkmıştı. Koluma yığılıp kalmış

Ramazan Soner baygın hâldeydi. Bizim askerimizi takiben Yunan askerlerinden de küçük bir grup, suya girip zincir oluşturdular. Artık iş netleşmişti. Herkes kendi adamını alacak ve bu kavga bitecekti. Astsubaya dönüp başımı salladım ve kolumdaki baygın adamı uzatılan ele teslim ettim. Aynı şekilde Yunan askerini de kendi arkadaşına teslim edince kollarım boşaldı ve ilk defa bitkin olduğumu o an hissettim. Ortalık mucizevi bir şekilde sakinleşmişti, her iki taraf da insanlarını sudan çıkarmaya çalışırken Atıf Kurtuluş'un sesini duydum.

"Hadi Hektor, sen de çık bakalım sudan."

Bana uzatılan ele uzandım. Askerlerin yardımı ile sudan çıktım ve kendimi ağacın dibinde çamurlu toprağa bıraktım. Önce Atıf ile göz göze geldim, sonra Yusuf ile.

"Geldiğin için sağ ol."

Yusuf'un yüzünde bir gülümseme belirdi. Üşüyordum, bir polis memurunun omuzlarıma bıraktığı parkasına sarılıp ayağa kalkmaya çalışırken Atıf'ın asabi sesi gerginliğimi artırdı.

"Konuşacak çok şeyimiz var Yılmaz Bey. Bu akşam hele bir kendinize gelin, yarın ilk işiniz beni görmek olsun."

14
FERİT…

Yağmur son birikintilerini yeryüzüne bırakırken havanın kararmasına az vakit kala Yusuf beni otele bıraktı. Otele girerken balçık ve çamur yapışmış ayakkabılarımı çıkarıp elime aldım, herhangi bir dilenciden veya evsizden farkım yoktu. Lobide önünden geçtiğim insanların arkamdan bakışlarını tahmin edebiliyordum.

Yaşadığım olağanüstü dakikaların ardından yardımsız olarak ayakta kalmama şaşıyordum, üstüne üstlük Yusuf'un ısrarlarına rağmen arabadan inip otele tek başıma girmiştim. Her tarafım ağrıyordu, üzerimden silindir geçmiş gibi hissediyordum.

Resepsiyondaki görevli, anahtarlarımı iki parmağı ile sanki sakıncalı bir şeyi tutarmış gibi vücudumun hiçbir yerine değmemeye özen göstererek açtığım avucuma on santim yukarıdan bıraktı. Sinirli bir gülümseme çıktı

dudaklarımdan, ne yaşadığımı nereden bilecekti ki. Yine de teşekkür edip odama yollandım.

Elbiselerimi çıkarıp, sıcak banyomu yaptıktan sonra hiçbir şey düşünemeden kendimi yatağa yüz üstü bıraktım.

Uzaklardan tatlı bir melodi kulaklarımı okşuyordu, bir an için kesiliyor sonra tekrar devam ediyordu, bir iki tekrardan sonra melodi beynimi rahatsız etmeye başladı, vücudum huysuzlaşmıştı, kafamı yastığın altına soktum ama melodi kesilip sonra tekrar başlıyordu. Sağ gözümü açtım, tatlı uykumdan uyandıran telefonumun sesi banyodan bir yerden geliyordu. Doğrulup isteksizce kalktım, banyonun eşiğine geldim, yerde gelişi güzel attığım elbiselerimi silkeleyip parkamın cebinden telefonu çıkardım. Meretin susmaya hiç niyeti yokmuş gibiydi.

"Alo." Uykulu bir sesten ancak bu kadar duygusuz bir ses çıkabilirdi.

"Alo Yılmaz, benim Ferit."

İçerisini daha fazla aydınlatmak için tavan lambalarını açıp yatağa oturdum. Yüzümü ovuşturdum

"Merhaba Ferit, nasılsın?"

Önce bir kadehin masaya bıraktığı sesi duydum, sonra da bir sigara dumanının ağızdan çıkarken çıkardığı sesi.

"İyiyim Yılmaz, merak ettim bir arayayım seni dedim. Ne var ne yok, bir gelişme var mı bugün?"

Uykum açılmıştı, artık telefonun öbür ucundaki, dönülmez akşamın ufkundayız melodisini duyabiliyordum. Ferit bir meyhanede olmalıydı.

"Evet, dostum bugün çok önemli şeyler oldu, seni

arayacaktım ama yorgunluktan ölmüşüm ya, telefonuna zorlukla uyandım."

Kısa bir sessizlik yaşadık, muhtemelen konuya devam etmemi bekliyordu ama ben ona başka bir şey sordum.

"İçiyor musun?"

Ferit haftada bir veya iki gece içerdi. Bazen ben de ona - çok sık olmamakla birlikte- meyhane arkadaşlığı yapardım, tabii benim içkim soda veya kolaydı. Genelde maç izlerdik meyhanede, sonra da dertleşirdik. Sıkı dosttuk ama ne benim içmememe karışır ne de ben onun içmesine.

"Evet, içiyorum dostum."

İçkiye aşırı zaafı olmamasına karşın benim bildiğim Ferit içerdi. Antakya'da birlikte görev yaptığımız süre içinde onu bir veya iki defa alkollü olarak evine bıraktığım olmuştu, fakat bu hayatına veya işine etki edecek düzeyde olmamıştı hiç. Tayini çıkıp Antakya'dan gittikten iki sene sonra karısından ayrılmıştı. Çok dertleşirdik ama sebebini bana hiç söylememiş, ben de fazla üstelememiştim. Bazen düşüncelerimde bu ayrılığın çocukları olmamasına yoruyordum. Yalnız yaşardı Ferit, hâlâ da yalnızdı. Kızılay'da bir apartmanın en üst katında yalnız bir hayat, benim gibi. Ama en azıdan benim kızım ile annem vardı hayatımda.

Tayini çıktıktan sonra Diyarbakır'da karşılaşana kadar dört yıl boyunca ayrı kalmıştık. Kader mıknatıs gibi çekiyordu ikimizi birbirimize.

"Bugün Ramazan Soner'i buldum." dedim düşüncelerimden sıyrılıp.

"Yapma ya, nasıl durumu?"

"Umarım iyidir, ben onu bıraktığımda kendinden geçmiş bir hâldeydi." deyip gün içinde başımdan geçenleri soluksuz anlattım. Anlatırken de hafızamı tazelemiş oldum.

"Böyle bir şey nasıl olur dostum." dedi, Ramazan Soner'in kızının katili olduğunu öğrenince.

"İnan ben de çok şaşkınım ve hâlâ inanmak istemiyorum ama bana kendisi itiraf etti Ferit."

"Peki, bu şeytan hikâyesi ne Yılmaz."

"Ben de tam anlayabilmiş değilim dostum ama araştıracağım. Hep şeytan dürttü, şeytan fısıldadı gibi bir şeyler geveleyip durdu. Ama işin aslını öğreneceğim."

"Bak dostum bu iş iyice karışık olmaya başladı. İstersen bir yolunu bulup ben de geleyim ne dersin ha."

"Yardım etmeni anlayışla karşılıyorum dostum ama bu benim işim ben kendim halledeceğim." dedim. Karşılıklı birkaç cümle daha konuştuktan sonra telefonu kapattık.

Abajurun yanındaki sahte Rolex'imi alıp koluma taktım. Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Telefonu tekrar elime alıp Yusuf'un telefon numarasını tuşladım. Bugün onun içinde zor bir gün olmuştu, umarım uyanıktır diye aklımdan geçirirken sesi kulağımda bitiverdi.

"Efendim Yılmaz abi."

Resmiyetten uzak konuştuğuna göre rahat bir yerde olmalıydı.

"Bu saatte seni rahatsız ettiğim için kusura bakma Yusuf, uyuya kalmışım az önce kalktım. Nedir Ramazan'ın durumu."

Ben gayet resmiydim, ya da öyle çıkmıştı sesim.

"Yoğun bakımda Yılmaz abi. Kimseyi sokmuyorlar yanına omzuna giren kurşunu çıkardılar ama bilinci kapalı, doktorların söylediğine göre yoğun bakım durumu birkaç gün sürebilirmiş."

İşte buna fena hâlde üzülmüştüm. Şu an için bütün umudum Ramazan Soner'in konuşmasıydı. Bu olayın aslı onun hafızasında gizliydi. Ama hâlâ bunlara tam anlamı ile kafa yoramayacak kadar kendimi yorgun hissediyordum. Yusuf'a verdiği bilgi için teşekkür edip telefonu kapattım.

Bugün zor olduğu gibi eminim yarında zor bir gün olacaktı. En azından Atıf bey'in benimle bir hesabı olduğu kesindi. Aklıma Veli amcanın sözü geldi bu da geçer evlat. Tavan lambasını kapatıp odamı kararttım, yatağa uzanıp gözümü kapattım.

15
ATIF KURTULUŞ…
8 EKİM 2011 CUMARTESİ

Sabah sekizde uyandım, nispeten kendimi iyi hissediyordum ama dün fena üşütmüştüm ve sıkça hapşırıyordum. Hafifde burnum akıyordu. Yine de bu kadar ucuz kurtulduğuma şükrettim. Üzerime yeni elbiseler geçirdim. Mavi renkte bir kot pantolon ve üzerine beni daha zayıf göstermesi için yatık kırmızıçizgileri olan siyah bir kazak giydim, en sonunda da giyimimi siyah mat bir deri ceketle tamamlamıştım. Banyonun eşiğindeki kirlilerimi büyükçe bir poşetin içine tıkıp odadan çıktım. Lobiye indim, güneş içeriye dolmuştu. Dünkü kâbus gibi havadan eser yoktu, şimdi doğada olsam mis gibi toprak kokusunu doya, doya ciğerlerime çekerdim. Lobideki duvara asılı LCD televizyonda bir haber kanalının hava durumu sunumu vardı, gözüm televizyonda resepsiyona yaklaştım.

"Dışarıdaki havaya aldanma abi Edirne için bütün hafta sonu yağmurlu diyor."

Dirseğini tezgâha dayamış olan görevliye baktım.

"Dünkü gibi olmasın da. Neyse şunları bir kuru temizlemeciye verir misiniz benim için." dedim. Başını sallayarak elimdeki poşeti aldı.

Otelden çıktım, Volvo akşam Yusuf'ta kalmıştı, şu an Emniyet'in bahçesinde olmalıydı. Kapıdaki otel görevlisinin yardımı ile bir taksiye bindim.

On dakika sonra Edirne Devlet Hastanesi'nin bahçesinde taksiden indim. Ülkedeki bütün devlet hastanelerinde olduğu gibi burada da kaotik bir kalabalık vardı. Muayene sırası bekleyen hastaların arasından geçerek yatan hastaların bulunduğu kata çıktım. Koridorun başlangıcında bir banko vardı. Bankodaki görevliye dün getirilen hastanın yattığı yeri kimliğimin eşliğinde sordum. Suratını buruşturarak yerinden kalktı, koridorun sonuna kadar birlikte yürüdük. Kapının üstündeki duvarda yoğun bakım ünitesi yazan odaya gelince durduk. Saatine baktı.

"Saat dokuz beyefendi, doktorun hastaları dolaşma saati, birazdan burada olur ve sizi burada görürse hiç memnun olacağını sanmıyorum."

"Çok kalmayacağım delikanlı." dedim ve sırtımı dönerek hiçbir polis koruması olmayan Ramazan Soner'in yanına girdim.

Görüntü felaketti. Yaşam destek ünitesine bağlı olan Ramazan bir ölü gibi hareketsiz yatıyordu. Kolunda serum, ağzında bir hortum vardı. Yüzü kapkaraydı, neredeyse derisi renk değiştirmiş gibiydi. Usulca sokuldum

kızını öldüren babaya. Lanet olsun nasıl bir güç sana bunu yaptırdı. Akıl terazimi tartıya koydum, bu adamın değil birisini öldürmeye bir karıncayı bile incitmeye dayanacak yüreği yoktu, buna emindim. Birileri bu adama bir şey yapmıştı bunu bulmalıydım.

Aklıma maktülün göz kapaklarına yazılmış olan satırlar geldi, - bana yukarıdan bakarsanız aptalın tekini görürsünüz, bana aşağıdan bakarsanız Tanrı'yı görürsünüz, bana tam karşıdan bakarsanız kendinizi görürsünüz-. Bu satırları bu adamın yazmasına imkân yoktu. Ramazan'ı bulduğumuz andaki durumunu ve korkusunu düşündüm. Onu neredeyse olaydan bir hafta sonra bulmuştuk ve hâlâ yaşadığı şokun travmasını yaşıyordu. Yaptığı işin pişmanlığını yaşıyor olmalıydı. Tarladaki bacanın içinde gördüğüm kırık cam şişeleri ile vücudunun çeşitli yerlerindeki sayısız kesiklerden defalarca ölmek için şok hâlinde kendini doğramış olmalıydı. Artık düşüncelerimde kendimi ikna etmiştim. Asıl katil dışarılarda bir yerlerdeydi. Belki de şu anda ölümcül oyunu için yeni kurban arıyor veya enerjisini tazeliyordu.

Sonra içimi bir öfke kapladı nasıl bu kadar önemli bir tanık için Emniyet, polis koruması koymamıştı kapıya.

Arkamdan gelen sesle düşüncelerimden sıyrıldım.

"Sizin burada ne işiniz var ve kimsiniz?"

Asabi sesin sahibine dönüp baktım, kırk yaşlarında erkek bir doktordu. Beyaz önlüğü üstünde eğreti duruyordu, yanında da genç ve güzel sayılabilecek bir hemşire vardı, beni buraya getiren adam da en arkada kapı ağzında durmuş doktorun beni paylamasını izlemek için hevesli bir gözle bana bakıyordu. Omuzlarımı dikleştir-

dim, doktorun bana sorusunu es geçerek sorgu memuru havasına büründüm.

"Ne zaman kendine gelir doktor bey?"

Sorumu sorarken polis kimliğimi burnuna dayamıştım. Bir iki saniye kimliğe bakıp gözlerini bana çevirdi. Konuşmanın bundan sonraki seyrine ağzından çıkacak kelime yön verecekti.

"Acıları çok fazlaydı komiserim, dayanacak durumda değildi onu uykuda tutmak şu an için yapılacak en iyi şey. Birkaç gün yoğun bakımda kalsın sonrasına tekrar bakacağız."

"Onun söyleyeceklerine ihtiyacım var doktor, anladın mı, bir cinayet davası üzerinde çalışıyorum ve bu adam da en önemli tanığım. Onu size emanet ediyorum, sizi ve onu sıkça ziyaret edeceğim. Bir an önce kendine gelse iyi olur."

Cümlemi bitirince doktorun konuşmasına fırsat vermeden kapıya doğru yürüdüm. Zaten benim otoritemden ve konuşma tarzımdan doktorun da pek konuşmaya niyeti yok gibiydi. Kapıdan çıkarken bir adım geri atarak kapı dışına çıkıp bana yol açan meraklı görevliye göz kırptım.

Beyaz Volvo'mun dünkü yağmurdan dolayı rengi neredeyse kirli griye çalıyordu, onu en kısa zamanda yıkamaya kendime söz vererek Emniyet Müdürlüğü'nün ana binasının merdivenlerini çıktım. Atıf bey'in odasına çıkarken koridor boyunca sayısız bana bakan gözlerle karşılaştım. Dünkü olayın kahramanı olarak gözler üstümdeydi.

Kapıyı tıklatarak içeri girdim, Atıf bey içeride koltuğunda oturmuş birkaç evrakla meşguldü. Beni görün-

ce hiç istifini bozmadan elindeki evrakla birkaç saniye daha meşgul oldu. Ses çıkarmadan masasının karşısındaki koltuğa oturdum. Onunla daha dünden verilmiş randevumuz vardı ve içimden bir his güzel şeylerin olmayacağını söylüyordu.

Elindeki evrakı masaya bırakıp telsiz telefonu kundağından çıkardı. Sanki telefonu gözümün içine sokmak istiyormuş gibi eliyle sallayıp ikimizin arasına masaya sertçe bıraktı.

"Sen mi arayacaksın yoksa ben mi arayayım?"

Nedense hiç şaşırmamıştım. Soğukkanlılıkla, "Kimi aramamı istiyorsun." dedim.

Bana artık alışık olduğum kin ve memnuniyetsizlik oklarıyla dolu olan bakışını fırlattı.

"Neden bahsettiğimi gayet iyi bildiğinizden eminim Yılmaz Bey."

Sanki tozlu ve güneşten kavrulmuş bir Teksas kasabasının meydanında düelloya tutulmuş silahşorlar gibiydik. İkimiz de ilk hamlenin kimden geleceğini bekler gibi tetikteydik.

Oturduğu koltukta vücudunu dikleştirip geriye yaslandı, şimdi yayını germiş son okunu atmaya hazırdı.

"Bakanlık tarafından buraya müfettiş olarak gönderildiğinizi söylemiştiniz ve sözüm ona bir de bunu destekleyen ne idüğü belirsiz bir belge fakslatmıştınız bana, hatırlıyorsunuz değil mi?"

"Evet, hatırlıyorum." dedim.

"Gerçeğin bu olmadığını ikimiz de bildiğimize göre ve bu konu hakkında işlem yaptıracağıma göre başınızın belada olduğunu da biliyorsunuz herhâlde değil mi?"

Atıf beyin karşısında tasdik memuru gibiydim. "Evet, biliyorum."

Öne eğilip ellerini masanın üzerinde kenetledi.

"Peki, o zaman bu konu hakkında işlem yaptırmadan önce size son bir şans veriyorum Yılmaz Bey. Sizden bunun sebebini öğrenmek istiyorum."

Sustum, devam etti.

"Bu kapıdan girdiğiniz ilk andan beri zaten sizin hakkınızda şüphelerim vardı Yılmaz Bey, bu çirkin oyununuzu yediğimi sandınız ama yemedim, ben de sizinle küçük bir oyun oynadım. Öyle ya Ankara'da tek tanıdığınız olan siz değilsiniz. Ben de bir arkadaşı aradım ve iki gün önce bana cevap geldi. Sizin polis olduğunuz doğru, aldığım istihbarata göre mesleğinizde gayet de iyiymişsiniz, bu arada dünkü şovunuzdan da çok etkilendiğimi söylemeliyim. Lakin buraya Bakanlık tarafından bu cinayet için gönderilen hiç kimse yok. Zaten kızgındım ve ben bu haklılığımı öğrenince size karşı olan kızgınlığım bir kez daha arttı."

Nihayet balonum patlamıştı işte, gerçi beni bu kadar idare etmesi bana yetmişti. Ama daha işim vardı ve Atıf bey haklı olarak buna bir son verirse ne yapacağımı bilmiyordum, önümdeki bütün piyonlar devrilmişti ve Atıf bey şaha kalkmıştı. Yalnız emin olduğum bir şey vardı, o da asla ama asla bu işin peşini bırakmayacağımdı. Onbir yıldır beklediğim sona ve hesaplaşmaya çok yaklaşmıştım.

"Evet, Yılmaz bey bu telefonu etmemi engellemek için elinizden geleni yapmanızı bekliyorum."

Benim için bu o günleri yeniden yaşamaktı. Odanın içinde sıcaklığı sanki birden yükselmişti. Bedenim bu

odanın içindeydi ama ruhum sıcak mayıs ayına gitmişti, hayatımın en acı gününe. Boğazımı sıkan kazağımı yakamdan çekiştirdim, nefes almak istiyordum. Değişen sadece sıcaklık değildi. Odanın her tarafı değişiyordu, masanın arkasındaki dolap kayboluyor, yerine annemin gözyaşlarını döktüğü koltuk geliyordu; karşımdaki griye boyalı kapı gidiyor, yerine elleri titreyen neredeyse bayılmak üzere olan babamın, evimizin kapı eşiğindeki görüntüsü geçiyordu. Atıf bey ve masası gidiyor yerine avazı çıktığı kadar çığlıklarla ağlayan kızımın bembeyaz yüzü geliyordu. Ben oturduğum yerden kayboluyorum yerime ağlayan kızımın karşısında halıya diz çökmüş, kollarını açmış ben geliyordum. Bir ölü evine dönüşüyordu bulunduğum oda ve ben yanıyordum, kazağımı yakasından tutup tekrar çekiştirdim.

"2001'in sekiz mayısında Antakya'da değişti hayatım." dedim, sesim sisli ve sönük çıkmıştı, kendimi biliyordum böyle sıkıntılı durumlarda sesim önce sisli ve sönük çıkar, konuşmam devam ettikçe de sesim titremeye başlardı.

"Aksi gibi o günün gecesi hayatımın en güzel gecelerinden biriydi, kızım benim için evde bir doğum günü tertiplemiş. Eve gelince bir curcuna ki sorma benim ailem ile eşimin ailesi ve kızım eşim ve ben. Muhteşem bir geceydi. Karımı en son o gece gördüm. Sabahında erkenden kalkıp evden ayrıldım. O gün yapacak çok işim vardı, Emniyet Müdürü'müz bana yakındaki bir ilçeye gidip ilkokul öğrencilerine seminer vermemi istedi. Siz de bilirsiniz bu işlerin nasıl olduğunu, bir sürü zırva işte. Çocuklara polisin nasıl bir şey olduğunu falan anlatırsın onlar size soru sorarlar siz de cevaplarsınız ya, işte böy-

le şeyler. Etrafınızda bir sürü insan her birine laf yetiştirmeye çalışırsınız. Seminer öğleden sonra saat dörtte, bilirsiniz işte öğrenciler okuldan çıkacaklar, ders saati bitecek falan filan. İlk telefon saat dörtte geldi kızımdan. Kızım daha o zaman on yaşında. Okuldan çıkmış eve gelmiş. Sabah anneannesi ile dedesi erkenden izin isteyip memleketlerine gitmişler, kızım eve geldiğinde evde babaannesi varmış sadece, annesini sormuş yok cevabı alınca da beni aramıştı. Neyse ki seminerin başlaması biraz gecikmişti, zaten hep öyle olmaz mı? Bu ülkede hangi şey zamanında başladı ki. Telefonu açtım, beni evden arıyordu sesinde pek bir endişe yoktu ama yinede canı sıkkındı. Baba dedi, annem evde yok babaannem evde yalnız, olsun kızım dedim babaannenle otur birazdan gelir annen. Tekrar baba dedi kızım bu normal bir şey değil ki. Annem ben okuldan çıktığım zaman mutlaka evde bulunur bunu sen de biliyorsun. Kızım dedim babaannen evde ya, o nasılsa evde kızımı bekler diye düşünüp çıkmıştır belki de olamaz mı dedim kızımı rahatlatmak için. Kızım pek ikna olmamıştı ama yine de telefonu kapatmıştık. Sonra nihayet seminere başladım, tepegözün perdeye yansıttıklarının eşliğinde sunumumu yapıyordum ne kadar vakit geçtiğini bilmiyorum, belki otuz belki kırk dakika, birden telefonum çaldı. Sahnenin üzerindeydim ve 300 öğrenciye sunum yapıyordum telefonun melodisi bütün salonda yankılanmıştı. Telaşla telefonu açıp kısık bir sesle alo dedim, telefonun karşısındaki kızım benim kısık sesimi taklit ederek konuştu; baba, annem daha gelmedi. Ne yalan söyleyeyim o an için çok sinirlenmiştim. Kızım, dedim koskoca kadın evinin yolunu biliyordur herhâlde, daha havada aydın-

lık niye telaş ediyorsun. Bak beni bir daha arama şu an seminerdeyim kızım, bitince ben seni ararım deyip telefonu kapattım. Sonra da salondakilerin imalı bakışları karşısında onlardan özür dileyip sunumuma devam ettim. Fakat maalesef bu telefon çalmaları sunumum boyunca en az dört beş defa daha devam etti ben de en sonunda telefonu kapatmak zorunda kaldım. Benim de kendimi anlatımıma kaptırmamla birlikte zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım, saat beşte başlayan seminer yedi civarında bitmişti. Sahneden inince etrafımı saran öğrencilerin ve öğretmenlerin kalabalığından kurtulup kapatmış olduğum telefonumu açtım. Telefonum açılır açılmaz gelen cevapsız çağrıların mesajları arkası arkasına çalmaya başladı. Hatırladığım kadarı ile ondan fazlaydı ve hep arayan kızımdı."

Sesim artık titremeye başlamıştı, karşımda oturan Atıf beyin de yüz hatları değişmiş âdeta korku filmi izler gibi koltuğun içinde büzüşmüştü. Sessizce beni dinlemeye devam ediyordu.

"Bulunduğum yerden dışarısını göremiyordum ama hava kararmış olmalıydı. Hemen evi aradım, telefonu açan kızımdı, sesi titriyordu ufacık bedenindeki hızlı kalp atışlarını duyabiliyordum. Baba, annem hâlâ yok, neden telefonu açmıyorsun, neden burada değilsin baba dedi. Kızım ilk defa korkusunda haklıydı, bu normal bir şey değildi. Eşim bugüne kadar hiç böyle bir şey yapmamıştı. Muhakkak dışarı çıkmış olsa bile hava kararmadan evde olurdu, soğukkanlılığımı koruyarak biraz da sesime neşe ilave ederek konuştum. Kızım anneni öcüler alacak değil ya, gelir elbet birazdan endişelenme ver bakayım bana büyükbabanı dedim. İşin aslını bir de ba-

bamdan dinlemek iyi olurdu diye içimden geçirdim. Babamla konuşmayı beklerken kızımın sinirli sesini duydum tekrar; büyükbabam da yok evde baba o da daha gelmedi, babaannem evde sadece. İyi tamam o zaman onu ver dedim kayıtsızca. Babam bir yerlere takılmış olmalıydı herhâlde, şehirde başıboş, gelişigüzel gezmeyi severdi babam. Telefonu alan annemin sesi de endişeliydi ve ilk o zaman ben de endişelenmeye başladım. Yılmaz dedi annem, kızın haklı bu saat oldu hâlâ yok Zeynep, ben de merak ediyorum nerde olduğunu. İşte bu olmamıştı hem de hiç olmamıştı. Eşim tam anlamı ile bir ev kadınıydı en fazla gittiği çarşı pazardı o kadar, acaba alışverişe mi kendini kaptırdı diye saçma bir düşünce geçti aklımdan. Nedense bu düşüncemin gerçek olmasını istiyordum. Karım kendini alışverişe kaptırdı ve saatin farkına varamadı birazdan gelecek diyerek kendimi avutmaya başladım. Tamam, anne dedim. Bir saat sonra Zeynep'i de bulup yanınıza geleceğim, o esnada telefonu kızım babaannesinin elinden kaptı. Söylediklerimi duymuş olmalıydı, kızıma şaka yollu takıldım içini rahatlatmak için; söz kızım anneni eve getirince ona güzel bir ceza vermene izin vereceğim, sonrada güldüm. Ben sadece annemi istiyorum dedi bana."

Gözlerim dolmuştu, burnumu çektim, şimdi de üşüyordum. Odanın içinden mayısın sıcağı gitmiş, ekimin soğuğu gelmişti. Anlattıklarımı tekrar yaşıyordum, başım dönmeye başlamıştı, kafamın içinde arılar vızıldıyordu. Suskunluğumun esnasında Atıf bey koltuğunu hafif geriye çekerek sağ tarafındaki çekmeceyi açtı, içinden cam bir kül tablası sigara ve çakmak çıkardı. Belli ki her zaman içtiği bir şey değildi ve kül tablasını saklaya-

rak konuklarının da burada sigara içmesini engelliyordu. Ama her hâlde sigara için en uygun zaman diye düşünmüş olmalıydı veya benim hâlime bakarak beni biraz rahatlatmak istiyordu. İçinden iki tane sigara çıkararak birini bana uzattı diğerini de kendi ağzına götürdü. Konuşmadan hareket ediyorduk. Uzattığı sigarayı aldım, önce benimkini sonra kendi sigarasını yaktı. İkimizin de ilk nefeslerimizden sonra oda yoğun bir sigara dumanına boğuldu.

"Hemen yola çıkmıştım, yolda gelirken de Emniyet'teki arkadaşlarımı arayıp karımın kayıp olduğunu ama önemli bir şey olmadığını sadece kızımın endişesini gidermek istediğimi söyleyip şehrin dört bir yanındaki devriyelere haber verdirdim. Antakya'ya girerken telefonum çaldı, içimden karımın araması için dua ediyordum. Beni merak etme ben geldim evde kızımın yanındayım demesini umarak arayan numaraya bakmadan telefonu açtım. Arayan devriyedeki çocuklardan biriydi. Amirim Saint Pierre Kilisesi'ne gelsen iyi olur dedi. Gerisini soramadım çocuğa, neden gelmem gerekiyor diyemedim. İçimde tarifsiz bir sıkıntı oluşmuştu. Sormaya korkuyordum, eğer bir gerçek varsa öğrenmeye korkuyordum çünkü memurun sesi hiç de umut verici değildi, telefonu kapattım. Kilise şehrin dışında Haç Dağı'nda şehrin tepeden gören bir yerdeydi. Hatırladığım kadarı ile yenileme ve bakım sebebi ile de bir haftadır kapalıydı. Aklım gidip geliyordu, yol boyunca kendimi teskin etmeye çalıştım. Saçmalama oğlum kötü bir şey yok diyordum kendi kendime, neden bizim başımıza gelsin ki. Yokuşu çıkarken Zeynep'i de alıp aşağı indiğimi hayal etmeye başladım, birbirimize sarılmış evimizin kapısın-

da olduğumuzu hayal ettim. Kapıyı açacaktık ve kızımız boynumuza sarılacaktı."

Doğru dürüst içemeden filtreye dayanan sigaramı küllüğe bastırıp söndürdüm, Atıf ben den daha önce sigarasını söndürmüş olmalıydı, farkında değildim. Sigaramı söndürünce gözlerine baktım, koltukta ellerini göbeğinin üstünde birbirine kavuşturmuş bana bakıyordu, sessiz ve derindi.

"Kilise görüş alanıma girince gördüğüm manzaradan ötürü göz bebeklerim büyüdü, eyvah deyip derin bir nefes aldım. Dört tane polis arabası kilisenin sınırlarını oluşturan bahçe duvarının önünde gelişi güzel bırakılmışlardı, tepe lambalarında daire çizen sarı mavi ışıklar düzensiz aralıklarla geceyi bölüp duruyorlardı. İkisin farı açık bahçe duvarına çarpıyordu. Giriş kapısının ağzını kapayan ambulansın arka kapıları açıktı. El frenini çekip korku ile arabadan dışarı çıkıp ambulansa koştum. Artık hiçbir şey düşünemiyordum, hayat bana müdahale şansı vermeden öylesine akıyordu. Ambulans şoförünün yanından hışımla geçip açık arka kapının koluna yapışıp aracın içine baktım. Bir şey yoktu, anlık bir rahatlama doldu içime, panikleme oğlum dedim kendi kendime, kötüyü düşünme. Ama böyle durumlarda insanın doğası engel oluyordu iyiyi düşünmeye. Yönümü kilisenin bahçesine çevirince sessiz bir kalabalığın bana bakan acıyan gözlerini gördüm. Hayır! dedim, sessizce sinmişçe çıktı sesim, sadece ben duydum. Dizlerim titremeye başladı, bahçe kapısından içeri girerken tökezlendim düşmemek için demir kapıdan güç alıp doğruldum. Yürümeye korkuyordum, bana acıyarak bakan insanların içinden geçmeye korkuyordum. Yine de yürüdüm,

polisler ve birkaç sivil sanki bahçenin içine çakıl taşı serpilmiş gibi dağılmışlardı. Direk lambaları bahçenin her tarafını sarı ışıkları ile aydınlatıyordu, başımı kaldırıp projektörün güçlü ışığı ile aydınlatılmış kilisenin taş kapısına baktım. Karanlıktan iki kişi çıkınca karşılarında beni görüp kapı ağzında durdular, tekrar derin bir nefes daha aldım, Savcı ve Emniyet Müdürü'müzle göz göze gelince artık beni taşımakta zorlanan dizlerim çözüldü ve yere diz çökerken bir damla gözyaşım ezik çimenlerin arasında kayboldu. İnsanlar bana doğru hareketlenince kimsenin beni tutmasına izin vermeden tekrar yerden doğruldum. İnsanlar sanki bana dokunsalar yanacaktım veya onlar yanacaklardı. Kiliseye çıkan üç basamaklı eski taş merdiveni dimdik çıkmaya çalıştım. Kapının yanına gelince Savcı ve Emniyet Müdürü kenara çekildiler. Savcı kolumdan tutup- oğlum- dedi girme istersen. Emekliliği çoktan gelmiş babacan bir savcıydı, çok severdim kendisini, korlaşmış bakışlarımla karşılaşınca kolumu bıraktı. İçerde ayın ışığı ve projektörün ışığı birbirine karışıyordu. Gölgeler, sayısız gölgeler vardı içerde ve sanki her biri hareket ediyordu. İçeri girdim, âdeta karanlıkta kaybolmak ve gölgelerden biri olmak istiyordum. Taş sunağın üstünde elleri ve ayakları bağlanmış hâlde çırılçıplak yatıyordu karım. Titreyerek ve yalvararak sunağın önüne geldim, boğazı bir kulaktan diğerine kadar kesilmişti. Katil ona kurumuş kanı ile kırmızı bir gerdanlık takmıştı."

Atıf bey derin bir nefes aldı ne söyleyeceğini bilemez bir hâldeydi, benimse boğazım kurumuş genzim batıyordu. Masadaki paketten izinsiz bir sigara çekip ağzıma götürdüm, Atıf da bir sigara aldı. Sigaralarımızı ya-

kıp sessizce birbirimize baktık, sonra bulutlu gözlerimi kaçırıp sigaramın koruna baktım.

"Benim hikâyem bu Atıf bey."

"Bütün bunlara gerek var mıydı?" dedi, uzun süren suskunluğunu bozarak.

"Katil asla bulunamadı Atıf bey. Faili meçhul olarak kaldı. Bütün hayatımı buna adadım, vazgeçmeye de niyetim yok."

"İnancının derinliğini dün gördüm Yılmaz. Şimdi daha iyi anlıyorum ki dün o adamı kurtarmak için gösterdiğim fedakârlığı senden başka kimse yapamazdı. İşin doğrusu düne kadar sana çok kızgındım ve inan söylediğin yalana bir an olsun bile inanmadım, görevlendirme faksının da sahte olduğunu anlamam hiç zor olmadı. Aklımdan senin için çok kötü şeyler geçiyordu Yılmaz. Gözüm hep üzerindeydi sen bizimle oynarken ben de seninle oynadım, biraz da meraktan dur bakalım neler yapacak dedim kendi kendime. Ama dünkü fedakârlığından sonra seni dinlemeye karar verdim."

"Üzgünüm Atıf bey." dedim mahcup bir şekilde.

"Aslında bu yalana hiç gerek yoktu, bana baştan söyleyebilirdin. Buraya karının katilini aramaya geldiğini."

İsteksizce güldüm.

"Kim inanırdı ki bana Atıf bey. Ne deseydim, merhaba burada işlenen cinayet onbir sene önce öldürülen karımın cinayeti ile bire bir örtüşüyor ve ben de onbir senedir aradığım katili bulmaya geldim mi deseydim."

Yerinde doğrulup ağırlığını masaya verdi.

"Evet."

Kilidinden kurtulan kapı açılınca ikimizde bakışlarımızı kapıya çevirdik, Yusuf kapının eşiğinde durup kollarını iki yana açıp bize baktı.

"Ne! Bir şey mi kaçırdım yoksa ikiniz de bana bir tuhaf baktınız."

Atıf bey gülümseyip eliyle Yusuf'u içeri çağırdı.

"Gel Yusuf, yok bir şey. Yılmaz bey ile dünkü olayın kritiğini yapıyorduk."

Rahatlamıştım, Atıf beyin az önceki konuşmamı kendine saklaması hoşuma gitti. Ne de olsa herkesin bilmesine gerek yoktu ve aynı şeyleri bir başkasına tekrar anlatacak gücüm de yoktu.

Sigaralarımızı yine ayna anda söndürdük. Yusuf karşımdaki sandalyeye otururken sigaraları söndürüşümüzü izledi. Bir şeyler sezinlemiş olduğundan emindim ama neyse ki üzerine gitmedi. Atıf bey sigara küllüğünü masanın altındaki çöp kovasına boşaltıp sigara ve çakmakla birlikte gizlediği çekmecesine koydu.

"Neredeydin Yusuf." dedi Atıf bey çekmeceyi kapatırken.

"Hastanedeydim, Ramazan Soner'i kontrol etmeye gittim amirim."

"Nasıl durumu." dedim, heyecanla. "Bir gelişme var mı durumunda?"

"Yok, hep aynı, bilinci kapalı ne zaman uyanır belli değilmiş."

Yüzümü Atıf beye döndüm.

"Atıf bey bu kadar önemli bir görgü tanığının yanında niye polis koruması yok acaba öğrenebilir miyim?"

Yusuf araya girdi hemen. "Olmaz olur mu, ben gittiğimde bir memur kapıda nöbetteydi."

Atıf beyin yüzüne bakamadım ama eminim içinden tebessüm etmiştir. Her hâlde ben hastaneden ayrıldıktan sonra gelmişti koruma veya hep ordaydı da ihtiyaç molasına gitmişti. Neyse bu iyi haberdi. Koruması vardı demek ki. Sonra aklıma takılan diğer bir konu için Atıf beyi hedef aldım.

"Yalnız Atıf bey, kızın ölüm haberini aileye bildirme tarzınız çok yanlış olmuş, Silivri'ye gittiğimde maktülün annesinin durumu berbattı."

Atıf soran gözlerle bana baktı.

"Ne alaka Yılmaz, ben niye arayacakmışım. Benim bu işi yapacak yığınla adamım var. Çocuklardan birisine usulünle haber verin dedim o kadar."

İç çektim. "Belli ki usulünle haber verilmemiş amirim."

"Gerekeni yaparım." dedi sırtını koltuğa yaslarken.

Üçümüz birer çay içip on dakika daha konuştuk, sonra Ramazan Soner'in dün nehirde söylediklerini kendime saklayarak izin istedim. Yusuf ve Atıf beyin yanından ayrılırken içimde an azından biraz rahatlama vardı. Artık Atıf bey'in imalı delici bakışları ile karşılaşmayacaktım.

Koridorda yürürken Ramazan'ın dün bana söyledikleri aklımı meşgul etmeye başladı, şeytan dürtmesi ne demekti.

16
HAKKI HOCA…

Emniyet Müdürlüğü'nden ayrıldıktan sonra yolda Esra'yı aradım ama telefonu açmayınca derste olduğunu düşünerek bir daha aramadım.

Ramazan Soner'in kendi kızını öldürdüğüne hâlâ inanmak istemiyordum. Elimde delil olarak kendi sözlerinden başka bir şey yoktu ama bu bir mahkeme salonunda söylendiği zaman tereddütsüz Ramazan Soner'i mahkûm ederdi.

Düşüncelerimdeki en büyük çelişki bu şeytanın kim olduğu idi, tabii ki bunu Ramazan'a telkin ettiren, kızının boğazını kesmesine dürten bir dış etken vardı ama asıl katil -ki hâlâ gerçek katilin dışarıda bir yerlerde serbestçe dolaştığından emindim- bunu Ramazan Soner'e nasıl yaptırmıştı, bunu bulmam gerekiyordu.

Metafizik veya gizlemli bir olayla karşı karşıya olma ihtimalini göz ardı edemezdim, Ramazan'a büyü yapıldığı bile aklımdan geçmişti. Ama düşüncelerim de

bu zayıf bir ihtimaldi, asıl üzerinde durduğum nokta, Ramazan'ın her hangi bir halüsinojen maddeye maruz kalıp kalmadığı idi, çok mu içmişti, alkole bağımlılığı var mıydı? Her hangi bir uyuşturucu kullanıyor muydu? Belki de zorla içirilmiş bir ilaç veya uyuşturucu, her şey olabilirdi. Cinayet mahalline gizlice konulmuş Ramazan'ın göremeyeceği basit bir ses sistemi ile arka fondan sözde şeytanın fısıltısı kulaklarına üflenince zaten aklı karışmış ve dünyası dönen bir insana istediğini yaptırmak mümkün olabilirdi.

Hastaneden bir sonuç çıkaramamıştım. Ramazan Soner'i olaydan çok uzun zaman sonra bulduğumuz için tahlillerinden bir sonuç çıkaramayacağımızı, doktor söyleyince işin doğrusu hayal kırıklığına uğramıştım.

Arabamı Edirne'nin merkezî bir yerinde bulunan Eski Cami civarında bir yerde park edip arabadan indim, öğle ezanı okunuyordu. Bir mini büfenin yanından geçerek dört yol ağzından karşıya geçtim. Kendimi yokuşa sürerken başımı kaldırdım. Edirne'de gökyüzünü daha önce hiç bu kadar bulutlu görmemiştim. Bulutlar disiplini bozulmuş bir ordu gibi gökyüzüne dağılmışlardı. Göz hizama yakın olan bulutlar beyazken, ufka doğru önce açık gri sonra, koyu gri en nihayetinde de ufukla birleştiği yerde kirli griye çalan bir maviye dönüşüyorlardı. Dünkü yağmurdan sonra havada tatlı bir esinti vardı. Ama bunun aldatıcı olduğundan kuşkum yoktu. Bunun arkası yağmur diye düşündüm. Başımı indirince dünkü yağmurun silkelediği ağaçlardan düşen ölü ıhlamur yaprakları kaldırım boyunca yerlere serilmiş hâli dikkatimi çekti.

Yokuşun son metrelerini de çıkınca iki ağacın arasından geçip Selimiye'nin bahçesine adımımı attım. Adımlarımı dikkatli atarak ıslak çimenlere basmamaya özen gösterdim. Nihayet Selimiye'nin büyüleyici revaklarla süslü avlusuna girince içime bir huzur doldu.

Cemaat birazdan öğlen namazından çıkacağı için caminin içine girip girmemekte tereddüde düştüm. Caminin imamı Hakkı Hoca'yı dışarıda beklememin daha iyi olacağını düşünerek şadırvanın yanına yürüyüp taburelerden birisine oturdum.

Burnumun akması ve öksürüğüm geçmişti, aslında dünkü yaşadıklarımdan sonra zatürreye nasıl yakalanmadığıma şaşıyordum. Havanın tatlı esintisini tekrar ve iştahla içime çektim.

Cemaat sakince dışarı akmaya başlayınca gözlerim kalabalığın içinde Hakkı Hoca'yı aramaya başladı bir elimle de gelişigüzel şadırvanın musluğunu bir açıp bir kapatıyordum, bekleme esnasında kendime oyun edinmiştim bunu.

Nasılsa dışarı çıkacaktı, gözlerimle aramaktan vazgeçip masum oyunuma odaklandım, bu ben de dalgınlık da yapmıştı. Kaç defa açıp kapadım, musluğun kafasını bilmiyorum. Beni isterik oyunumdan Hakkı Hoca'nın sesi aldı.

"Ne o, camiye küstün mü yoksa, içeri girmiyorsun."

Başımı kaldırınca nihayet bulutların arkasında saklanan güneş şimdi tam Hakkı Hoca'nın başının üstünden gözüme vurdu. Hakkı Hoca'yı görmek için gözümü kısmak ve elimle alnımı siper etmek zorunda kalmıştım.

Muslukla oynamayı bırakıp ayağa kalktım.

"Yok, Hocam, camiye küsülür mü hiç, hele böyle

mükemmel bir camiye. Namaza geç kaldım, sizinle görüşmem gerekiyordu, sizi dışarıda beklememin iyi olacağını düşündüm."

"Hayırdır."

"Bir konuda bilginize başvurmam gerekiyor hocam."

İlk karşılaşmamızda kendimi tam anlamı ile tanıttığımdan emin değildim. Bir iki saniye hafızamı yokladım.

"Ben Ankara'da görev yapan bir polisim Hocam." Gerisini getiremedim. İşin aslı, konuya nereden gireceğimi bilmiyordum. Daha doğrusu burada bulunuş sebebimi söyleme konusunda tereddüt yaşıyordum.

"Geçici bir görevle buraya geldim. Şey, işin aslı bir cinayet soruşturmasını yürütüyorum."

Hakkı Hoca'nın az önce yüzünde olan tebessüm gidince ciddi bir havaya büründü.

"Öyle mi, peki şu an resmi misin yoksa sivil mi?"

Ne kastettiğini anlamıştım.

"Resmî diyelim."

"Hayırdır nedir öğrenmek istediğin anlat bakalım." dedi, ciddi bir edayla da koluma dokunarak beni yürümeye teşvik etti.

"Hatırladınız mı hocam geçen gün benim vesvese ettiğimden bahsetmiştiniz ve bunun şeytanın işi olduğunu söylemiştiniz. Bu konuda geniş bir bilgi almak istiyorum sizden."

Revaklı avludan çıkıp Selimiye'nin bahçesinde yürüyüşe devam ettik.

"Soruşturduğunuz cinayetle şeytanın işi ne ki?" Şaşkınlığını gizlemeden konuşmuştu.

"Bunu anlatacaklarınızla bana siz söyleyeceksiniz Hocam." dedim.

Kısa bir yürüyüşten sonra Selimiye'nin dış bahçesinde yanları açık, üstü büyükçe bir tente ile kapatılmış bir çay bahçesine girdik. Ayakkabılarım nemli çimenden ıslanmıştı. Çay bahçesinde üç masa vardı ve etrafındaki plastik sandalyeler çay bahçesine basit ve ucuz bir görünüm sağlıyordu. Birer plastik sandalye çekip oturduk. Hakkı Hoca karşımızdaki küçük kulübenin önünde duran gence eli ile iki işareti yaparak çaylarımızı söyledi.

"Hocam." Oturduğum sandalyede vücudumu öne verip ellerimi masanın üzerinde kenetledim.

"Size belki garip gelecek ama bu benim için önemli. Dün yakaladığımız bir kişi, işlediği cinayeti anlatırken şeytanın kendini dürttüğünden ve davranışlarına engel olamadığı için istem dışı cinayeti işlediğinden bahsetti. İlk başta bu bana da çok saçma geldi ama biz polislerin görevi her türlü olguyu göz önünde bulundurmak ve gerçek sonuca ulaşana kadar diğer olasılıkları elemektir. Bazen çok saçma bir şey cinayet sebebi olabiliyor."

Delikanlı çaylarımızı masaya bırakırken geri çekilip sandalyeye yaslandım, Hakkı Hoca'nın gözü üzerimdeydi, sorumu sonlandırmam için konuşmamı bekliyordu. Beklentisini algıladığım için bir iki saniye düşünüp soracağım soruyu kafamda muhakeme ettim.

"Hocam insan kendi bilinci dışında yapmak istemediği bir şeyi bir dürtü neticesinde kendini zorunlu hissederek yapabilir mi?"

Yüzünde babacan bir gülümseme peyda oldu. İçimde böyle sorulara alışık olduğu izlenimi doğdu. Ne de

olsa halk arasında din konusunda otorite oldukları kabul edilir. Her şeyi bilmek zorunda oldukları sorumluluğu yüklenmiştir sırtlarına. İşin aslı bu soruyu sorarken bayağı bir sıkıldığımı itiraf etmem gerekiyordu kendime. Ama ne kadar çocuksu veya uçuk olursa olsun almam gereken bir cevap vardı. Soruşturmamın bu aşamasında buluttan bile nem kapacak durumdaydım ve katile dair elle tutulur bir delil olmaması beni köşeye sıkıştırıyordu.

Yutkundum, gülümsemesi kaybolup yüzü ciddi bir havaya bürünürken son sorumu tamamladım.

"Şeytan gerçekten dürter mi?"

Çayından arka arkaya iki yudum çekip bardağı masaya bıraktı, serin esen rüzgâr tıraş losyonunun kokusunu burnuma çaldı. Limon tadı vardı losyonun kokusunda. Konuşmak için ağzı aralanınca hepsi tamam olan beyaz dişleri ışık topu gibi parladı.

"Bak değerli kardeşim şeytanın dürtmesinden kasıt şeytanın vesvese vermesidir. Bu durumda kişi mesuliyetten kurtulmaz. Şeytanın işi zaten dürtmektir, bize düşen görev ise ona kanmamaktır. İstersen konuyu şöyle açayım, geçen gün senin başına gelen, abdesti tam aldım mı, yıkarken bir uzvum eksik mi kaldı yahut yolda yürürken abdestim kaçtı mı acaba gibi endişeler nefsi bir dürtüdür yani tam manası ile şeytanın kalbine vesvese vermesidir. Vesvese, olmayan bir zannı gerçek gibi insanın kalbinde hissetmesidir. Bu kadar yıllık din adamıyım nelerini görmedim ki. İnan bana namaza otuz dakika varken abdest almaya başlayıp oldu mu olmadı mı endişesi içinde, tekrar ve tekrar abdest alıp da namaza zor yetişenleri biliyorum ben. Ama senin şu bahsettiğin

cinayet vakasında, bir insana şeytanın musallat olup da cismani bir şekilde başka bir insanı öldürtebileceği hususunda sana tam olarak verilebilecek bir cevabım yok. Bu sorunun net cevabını tabii ki din içinde arayacaksın. Buna lafım yok ama bunun nasıl olduğu konusunda bilimden de destek almanı tavsiye ederim sana."

"Bundan hiç şüpheniz olmasın hocam, tabii ki diğer seçenekleri de araştıracağım. Lakin cinayetin işlendiği mekânda çok manidar. Cinayet sizin kale içi dediğiniz yerdeki harabe hâlinde bulunan bir sinagogda işlenince insanın aklına ister istemez gizemli ögeler geliyor. Öldürülen kız bir tür dini ayinde kurban olarak kullanılmış. Üstüne üstlük dünkü yakaladığımız adam da böyle şeytandan, cinden bahsedince ne bileyim önce size gelmek aklıma geldi."

"Anlıyorum Yılmaz ama benim bu cevrede bir misyonum var. Ben her şeyden önce bir din adamıyım. Seni yanlış yönlendirmek veya dini sana yanlış aksettirmek istemem."

Hakkı Hoca'nın bana yardım etmekle etmemek arasında tereddütte kaldığını hissetmiştim. Sanki oğlum bunlar çok derin konular bunlara hiç bulaşma der gibi bir hâli vardı. Ben de onu biraz daha zorlayıp zorlamama konusunda ikilemde kalmıştım. Sonra son bir hamle yapmak için sabrına güvenerek konuyu devam ettirmeye karar verdim.

"Yani Hocam söylemek istediğiniz, şeytan birisinin eline bıçağı tutuşturup ta git şunu öldür diye azmettirmez diyorsunuz."

Devam edecektim ama sözümü sesli gülerek kesti. O konuşmaya başlarken ben de bardağımdaki son yudumu bitirdim.

"Bak yılmaz beni kışkırtmak istediğinin farkındayım. Tabi ki bunu şeytan bizzat yaparmı yapmaz mı sana bu konuda bir şey diyemem. Ama günümüzde etrafımızda dolaşan insan ve cinlerden oluşan o kadar çok şeytan var ki. Senin katilin de bu insan şeytanlardan birisidir muhakkak."

Konuşmasına devam etmeye niyeti var gibiydi.

"Bak istersen sana konumuzla alakalı bir hikâye anlatayım."

Hakkı Hoca saatine bakarak ikindiye kalan zamanını kontrol etti. Sonra da sandalyede arkasına yaslanıp derin bir nefes çekti içine, havanın üşütecek kadar soğuğu yoktu ama hareketsiz, sabit bir vücut yine de böyle havada üşüyebilirdi. Hakkı Hocada üşümüş olmalı ki önü açık parkasının yakalarını iki eli ile tutarak belli belirsiz görünen göbeğinin üstünde kavuşturdu. Sorun yok der gibi bir işaret yaparak konuşmasına devam etti.

"Geçmiş zamanda bir adam yaşarmış. Tarihte bu adamın Rahip Barsisa diye biri olduğu zikredilir. Bu adam İsrailoğulları içinde ibadet ehli bir adammış. Yetmiş yıl bilfiil Allah'a ibadet etmiş olan bu adamın zamanla ünü her yere yayılmış. Nefesi kuvvetli şifa dağıtan bir zat hâline gelmiş. Her hastası olan bu adamın kapısını çalmaya başlamış, bu adamın yaptığı dua ile hastalar iyileşiyormuş. Böyle bir zatmış işte. Fakat o kör şeytan da bu adamı yoldan çıkarmanın hesabındaymış. Ne yapsa ne etse demir gevelese yine de bu adama sokulamıyormuş. Ama şeytanın hilesi biter mi, bir erkeği yoldan çıkaracak yegâne şeyin kadın olduğu gerçeğinden hareketle Barsisa'ya tuzak kurmak için bir kadın aramaya başla-

mış. Şeytan sonunda Barsisa nin aklını karıştıracak dünyalar güzeli bir kızın aklına girerek kızı deli divane etmiş ve kıza bir hastalık musallat etmiş. Kızın hastalığına bir türlü çare bulamayan babasının karşısına yaşlı bir adam kılığına girerek çıkmış. Ona, kızı Barsisa'ya götürmesini söylemiş. Kızın ilacı Barsisa'dan başkasında bulunamazdı. Buna ikna olan baba kızı tutup Barsisa'ya götürdü. Babası kızı Barsisa'nın yanında iyileşmesi için bırakarak geri döndü. Barsisa ibadet ehliydi ama bilgin değildi, eğer bilgin olsaydı o kızla tek başına kalmayı kabul etmezdi. Bu konuda Peygamber efendimizin bir hadisi de vardır; bir kadınla bir erkek bir odada yalnız başlarına kaldıklarında üçüncüsü şeytandır diye."

Hocanın anlattıklarına bütün duyularımı kapatmış gibiydim. Resmen hipnotize olmuş gibi hayatımda ilk defa duyduğum hikâyeye odaklanmıştım. Bütün dünya küçülmüş Hoca'nın gözlerine sığmış gibi gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum.

"Zamanla rahip Barsisa bu kızla tedavi etmek amacı ile aynı yerde kalınca şeytanın vesvesesi ile gönlü kıza kayıp sözüm ona âşık oldu. Sonra da bir yolunu bulup kızla birlikte oldu ve kız hamile kaldı. Bu olaydan sonra pişmanlık duyan Barsisa, vicdan azabı çekmeye başladı. Bu adam azap hâlindeyken şeytan yanına bir insan kılığında gelip derdini sordu. Barsisa kızla birlikte olduğunu ve kızın hamile kaldığını söyledi, Devamında da eğer babası kızı bu hâlde görürse hâlinin nice olacağından bahsetti. Şeytan da ona korkusunun yersiz olduğunu söyleyerek kendince akıl verdi. Kızı öldürmesini gelen babasına da kızının iyileşmediğini ve hastalıktan öldüğünü söylerse bu dertten kurtulabileceğini telkin ettirdi. Rahip de şeytana uyarak kızı öldürüp bir yere gömdü. Bunu fırsat bilen şeytan kızın babasına giderek

durumu haber verdi. Rahibin önce kızı hamile bıraktığını sonra da korkudan öldürüp gömdüğünü söyleyince kızın babası yanındakilerle birlikte rahibin kapısını çaldı. Barsisa ilk başta inkâr etse de şeytanın yer göstermesi ile baba kızını gömüldüğü yerden çıkardı. Bu durum karşısında köşeye sıkışan rahip birden kızın babasının hışmına uğradı ve kendini bir darağacında boynuna ip geçirilmiş olarak buldu. Akabinde şeytan son hamlesini yaparak Rahip Barsisa'ya göründü ve ona ben çok güçlüyüm istersen seni bu durumdan kurtarabilirim dedi. Rahip de son bir umutla şeytana ne yapması gerektiğini söyleyince şeytan emeline ulaşmanın hazzı ile Barsisa'ya eğer kendisine secde ederse onu bu durumdan kurtaracağını söyledi. Barsisa boynumda bu ip varken sana nasıl secde edebilirim ki dedi. Şeytan ona başını hafifçe eğmesini bunun yeterli olacağını söyledi. Rahip Barsisa da kurtulma ümidi ile başını öne eğince ip boynunu sıktı ve şeytan onun bu durumunu görünce; gerçek şu ki ben senden uzağım dedi. İşte böyle Yılmaz, şeytanla aldanan insanın hikâyesi bu."

Yutkunup ardından derin bir nefes aldım, hocanın anlattığı hikâye içimdeki bir şeylerin hareketlenmesini tetiklemişti. Sadece "Bu gerçek mi Hocam" diyebildim. Hakkı Hoca eli ile yüzünü ovuşturdu. Alnının kırışıklarından artık yorulduğunu sezebilmiştim.Hakkı Hoca kalkmaya hazırlanırken bana bir baş kadar yaklaştı, tıraş losyonunun limoni kokusunu şimdi daha net alabiliyordum.

"Ben sana diyeceğimi dedim yılmaz, gerisi sana kalmış."

Zamanı az çok kestirebildiğinden emindim ama ayakta iken tekrar saatine baktı, müsaade istemenin bir yolu diye düşündüm.

"İkindi vakti yaklaştı gitmem gerek. Seninle sohbet etmek güzeldi."

Bense hâlâ yerimde mıhlanmış oturuyordum, mistik ve ruhani bir havanın etkisindeydim ve o gittikten sonra bile bundan kolay, kolay kurtulamayacağımı biliyordum. Kalkmak için doğrulduğumda yanıma gelip omzuma dokundu.

"Hiç zahmet etme Yılmaz, sen otur."

"Peki." deyip başımı eğdim. Boynumu çevirip baktığımda Hakkı Hoca ıslak çimenlere basmamaya özen göstererek caminin içine doğru yürüyordu. Önüme dönüp duyduklarımı hazmetmek için biraz daha oturmaya karar verdim ve kendime bir çay daha söyledim.

Çay bahçesinden çıkarken aklıma Veli amca geldi. Ne yapıyordu acaba kendisini namazdan çıkan cemaatin içinde görmemiştim. İyi olmasını umarak yürümeye devam ettim. Merdivenlerden inince kaldırıma çıktım Selimiye'ye sırtım dönük arabama doğru yürürken telefonum çaldı.

Telefonu açtım, arayan Yusuf'tu.

"Yılmaz abi neredesin?" dediğinde arabamın kapısını açmak üzereydim.

"Arabaya biniyorum Yusuf."

"Hemen hastaneye gelsen iyi olur."

Sesinde öyle aşırı bir heyecan yoktu ama hastane lafı geçince tedirgin oldum.

"Hayrola Yusuf ne var?"

Yusuf'un sesinde heyecan yoktu yine ama bu sefer davudi bir ses tonu ile net konuştu.

"Ramazan Soner uyandı."

17
YUSUF… JOSEPH…

Telefon neredeyse elimden kayıp düşecekti. Ramazan'ın uyanması bütün çektiğim sıkıntının da sonu demekti. Yusuf ile konuşmamız bitmişti ama omzumla yanağım arasına sıkıştırdığım telefonu ancak arabanın içine oturunca kulağımdan alıp yan koltuğun üzerine atabildim.

Hâlâ bu ani gelişmeye inanamıyordum. Büyük ikramiye bana çıkmış gibi bir duyguydu bu benim için.

Ana yola nasıl çıktım oradan da Devlet Hastanesi'ne nasıl vardım hiç hatırlamıyordum. Yol boyunca zihnim hep doluydu. Bir yandan Hakkı Hoca'nın söyledikleri başımın içinde gezinirken bir yandan da Ramazan Soner'in bana ne söyleyebileceğini tasavvur etmeye çalışıyordum.

Hastaneye gelince arabadan inip koşar adımlarla yürümeye başladım, tanıdık birisi beni böyle görse herhâlde karısı doğum yapacak derdi. Cumartesi olduğu için poliklinik muayenesi yoktu, boş koridordan geçip merdivenleri kullanarak üst kata çıktım. Köşeyi dönünce dünkü meraklı hademe ile burun buruna geldim. Hademe hiç beklemediği bir anda beni karşısında görünce irkildi, yutkununca âdem elması bir yukarı bir aşağı kaydı ama kendini çabuk topladı.

"Komiserim doktor ve diğer polis hastanın odasında." Acemice eli ile koridorun sonundaki odayı işaret ediyordu. Hademe kenara çekilip bana yol verirken gülümsedim. Tekrar yürümeye başlarken. "Ne zaman kendine geldi?" dedim.

Ondan iki metre kadar uzaklaşmışken arkamdan cevabı yetiştirdi. "Bir saat kadar oldu komiserim."

Odadan içeri girdiğimde dünkü doktor, Ramazan'ın baş ucundaydı, elinde ince uzun bir şeyle hastanın gözbebeklerine ışık tutuyordu. Hemen arkasında hemşire vardı Yusuf ise kapının yan tarafındaydı. Beni görünce yüzünü bana döndü.

"Çabuk geldiniz."

Nefesimi yoluna koyup cevapladım.

"Zaten arabaya binmek üzereydim." dedim, gözlerim Ramazan'dayken.

"Nasıl durumu?"

"Kendinde ama daha konuşmadı."

Bu iyiydi. Çünkü onunla ilk konuşan ben olmak istiyordum. Yusuf'a ve Atıf bey'e Ramazan ile aramızda

geçen konuşmalardan nedense bahsetmemiş hepsini kendime saklamıştım. Doktor muayenesini bitirip yanından uzaklaşınca Ramazan'ın görüş alanına girdik. Boş gözlerle Yusuf ile bana bakıyordu. Gözlerini kırpıştırıp yüzünü bizden çevirip tavana odaklandı. Hâlâ travmanın etkisinde olmalıydı. İçimden olsun diye geçirdim. Uyandı ya ben beklerim, biraz kendine gelsin konuşuruz elbette.

"Beyler dışarıda konuşalım isterseniz, hastamız biraz kendine gelsin."

Doktor bizi dışarı davet edince başımı sallayıp Yusuf'un arkası sıra odadan çıktım. Doktor bir süre sessiz kalarak hemşirenin yanımızdan uzaklaşmasını bekledi, sonra da hasta odasının kapısını hafif aralık kalacak şekilde kapattı. Sonra bana dönerek konuşmaya başladı.

"Gördüğünüz gibi hastanız kendisine geldi ama Yusuf Bey'in de biraz önce şahit olduğu üzere hastamızda birtakım sorunlar hâlâ devam ediyor."

Önemli bir şey olmamasını umarak Yusuf'a baktım.

"Abi hasta kendine geldiği gibi doktor bey beni aradı, ben de hemen buraya geldim. Senin gelmeni beklemeden hasta ile olanlar hakkında konuşmak istedim ama hasta bana hiçbir şey hatırlamadığını söyledi, doktor sana ondan bahsediyor."

Çatılan kaşlarımı ve kırışan alnımı doktora döndüm.

"Ne demek oluyor bu?"

"Hastamızda bir amnezi söz konusu komiser bey."

"Amnezi mi o da ne?"

Nedendir bilmiyorum ama doktorun iyi şeyler söyle-

meyeceği aşikârdı ve daha ağzından kelimeler çıkmadan Ramazan hakkındaki ümitlerim kırılmaya başlamıştı.

"Hastamız bir tür hafıza kaybı yaşıyor. Tam emin olmamakla birlikte hastamız laküner veya disosiyatif amneziden birini yaşıyor."

İçimden lanet okudum, doktorun hâlâ tam olarak ne söylediğini anlamamıştım. Kafamın içi uğuldamaya başladı. Elimdeki tek ve son şansın da avuçlarımın içinden kayıp gitmesine engel olamamak, çok kötü bir histi.

"Kelimeleri gevelemekten vazgeçip bana tam olarak anlayacağım dilde neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Sesimdeki öfke ve sabırsızlık doktoru bir adım geri attırdı. İçimde bir öfke patlaması yaşıyordum. Aslında bütün bu yaşananlarda doktorun suçu yoktu, beyaz önlüğünün yakasını düzeltip eli ile ağzını kapatıp iki kere öksürdü, nerden ve nasıl başlayacağını kestirmek için zaman kazanmaya çalıştığını anlamıştım ama benim de sabrım bitmişti.

"Yani hastamız tam olarak kestiremediğim bir şekilde hafıza kaybı yaşıyor Yılmaz bey."

Ellerimi iki yana açtım.

"Peki, bu hafıza kaybı geçici mi?"

Sesimin tonu o kadar tuhaftı ki, bu ses ben den mi çıktı diye tereddüt ettim. Sanki cevabını duymaktan korktuğum soruyu sormuş olmama bağladım ikircikli ses tonumu.

"Geçici de olabilir kalıcı da. Bunu anlamak için birtakım testler yapmalıyız. Biz sadece bu durumun farkına vardığımız gibi size haber verdik, daha henüz başka da bir şey yapabilmiş değiliz."

Yusuf'a baktım, duruşunda benim kadar şaşkınlık ifadesi yoktu. Doktor ona ben gelmeden önce durumu izah etmiş olmalıydı. Bir omzunu duvara yaslamış ikimizi dinliyordu.

Uzun koridor boyunca buz mavisi boyalı duvarlar tavan floresanlarının ışığının yansıması ile yer yer parlıyordu. Koridor sessizdi ve bizden başka tek nefes alan canlı koridorun başındaki az önce burun buruna geldiğim kat görevlisiydi.

"Kim olduğunu biliyor mu?" dedim, gözlerimi koridorda gezdirmekten vazgeçirerek. Sorumu cevaplayan Yusuf oldu.

"Evet, Yılmaz abi kim olduğunu biliyor, geçmişi ile bir sorunu yok gibi. Doktorun söylediğine göre gözlerini açtığı gibi karısını sormuş ve yine başına sıkça gelen sara krizlerinden birine girdiğini sanmış. Yalnız sorun şu ki, neden Edirne'de bir hastanede gözlerini açtığını bilmiyor."

"Yani."

Gerisini doktor getirdi.

"Yani hastamız kendisinde travma yaratmasına sebep olan son anılarını hatırlamıyor."

"Demek istediğin doktor, adam her şeyi hatırlıyor ama hastaneye gelmeden önceki olayları hatırlamıyor öyle mi?"

"Aynen öyle Yılmaz Bey, sadece başından geçen son olay hakkındaki bilgiler hafızasından silinmiş durumda."

Yusuf'a baktım, ben gelmeden önce Ramazan'a bir şeyler sormuş olmalıydı.

"Bir haftadır nerede kaldığını veya nehirde yaşadıklarımızdan haberi var mı, kızının öldüğünü biliyor mu?"

Yaslandığı duvardan omzunun itmesi ile ayrıldı, kollarını göğsünde birbirine kenetleyince ceketinin içinde pazıları ortaya çıktı.

"Bilmiyor Yılmaz abi. Ne nehirden haberi var ne kızının öldüğünden. Ben de bir şey söylemedim."

"İyi yapmışsın." dedim. Sonra tekrar doktora baktım.

"Buna ne sebep olmuş olabilir. Vurulması mı, yoksa nehirde boğulma tehlikesi atlatması mı?"

"Her ikisi de olabilir. Psikolojik de olabilir, vücudun kendini korumak için geliştirdiği bir mekanizma da olabilir."

"Ne kadar sürer bu?"

"Bilmiyorum, ben işin uzmanı değilim, işin uzmanına sormak lazım. Bir gün de sürebilir hiç gitmeyebilir de."

Oflayarak gözlerimi tavana diktim ve ellerimim belime koydum. Ramazan Soner'in, kendi kızını öldürdüğü sırrına vakıf tek kişi bendim artık, tabii ki katili saymazsak. Durum onu gösteriyor ki artık Ramazan bile kendi kızını öldürdüğünü bilmiyordu. Ama Ramazan'da da saklı olan sır, katilin kim olduğuydu. Gözlerimi tavandan alıp tekrar doktora odaklandım. Nispeten sakinleşmiş olmam doktoru da rahatlatmış olmalıydı ki ona bakınca gözlerini ben den kaçırmadı.

"Hafızasının geriye gelmesinin bir yolu yok mu?"

Doktordan beklerken Yusuf bilmiş bir eda ile konuştu.

"Yaşadığı travmanın aynını yaşatalım o zaman kendine gelir. Tekrar nehre sokup çıkaralım onu."

Şaka yaptığından emindim ama soğuk bir şakaydı. Son günlerde yaşadıklarımız onun da sinirlerini yıpratmış olmalı.

Doktor eli ile havayı döverek konuştu.

"Hayır, Yusuf Bey, bu çok yanlış bir kanı. Bu sadece filmlerde olur. Halk arasında hafızasını kaybetmiş birine aldığı darbenin aynını yaşatırsan hafızası yerine gelir diye bir kanı var ama bu yanlış. Doğrusu ikinci bir sarsıntı hastada ölümcül sonuçlar doğurabilir. Bu konuda kesinlikle dikkatli olunmalıdır.

Hafifçe doktorun kolunu tuttum. "Yusuf Bey zaten şaka yapıyordu doktor bey." dedim. Sonra elimi doktorun kolundan çekerek.

"Şimdi izninizle hastayı görmek istiyorum."

Aslında gelişigüzel söylediğim bir laftı. Doktordan izin değil yolumdan çekilmesini istiyordum. Ben içeri girmek için kapı koluna hamle yaptığımda doktor.

"Lütfen onu fazla zorlamayın." dedi.

Ramazan ile yalnız görüşmek istiyordum ama kapıyı kapatmama engel olan Yusuf'un içeri girmesi ile bu hevesim yarım kaldı. Ramazan ile aramızda Yusuf'un ve diğerlerinin bilmediği diyaloglar geçmişti ve ben şansımı zorlayarak bu konu hakkında Ramazan'dan bir şeyler öğrenmeyi umuyordum.

Eğer Ramazan kızının öldürülmesi ve onu takip eden olayların hepsini hafızasından sildiyse hiç etik olmasa bile Ramazan'ın hayrına bunları adaletle paylaşmayı düşünmüyordum. Ramazan'ın kızını öldürdüğünü hiç kimseye söylemezsem Ramazan ayağa kalkınca elini kolunu sallayarak evine karısının yanına dönebilir ve kızının yasını sanki onu başkası öldürmüş gibi yaşayabilirdi. Ama tam olarak ne bildiğinden veya bilmediğinden emin olmam gerekiyordu. Bir diğer seçe-

nek de Ramazan'ı ne pahasına olursa olsun konuşturmaktı ki bu da benim için olmazsa olmazlarımdandı.

Yusuf odanın içinde az önceki yerinde kaldı ve yine kollarını göğsünün üstünde birleştirdi. Yavaş adımlarla hâlâ gözleri tavana odaklı olan Ramazan'ın baş ucuna geldim. Büyükçe yatağın içinde kaybolmuş gibiydi, üzerinde beyaz bir çarşaf göğsünün üstüne kadar çekiliydi, başı yastığa gömülmüştü. Yüzünü bana döndü, bakışları donuktu, gözlerinin beyazı yok gibiydi. Kapkara göz bebeklerinin içinde insan kaybolabilirdi.

"Beni tanıyor musun?" dedim.

Bir yerden başlamam gerekiyordu. Benimle konuşup konuşmayacağından bile emin değildim.

"Hayır."

Sesi karanlık bir dehlizden gelir gibiydi. Sanki ruhunun derinliklerinde bana yardım et iniltisi vardı. Böyle ses tonlarını ve imaları daha önce de yaşamıştım. Aslında söylemek istersin ama bir şey sana engel olur. Kafasının içindeki boşluğun ona acı verdiğini tahmin ettim. Hatırlamak istiyor ama başaramıyordu.

"Beni daha önce gördün mü?"

"Hayır."

Aynı ses tonu aynı his. Sonra birden çarşafın içinde bir şey kımıldadı ve çarşaftan dışarı çıkıp elimi tuttu.

"Ne oldu bana? Doktor bana bir şey söylemiyor."

"Bir kaza geçirdin." dedim. Elimi tutan kırışıklardan pörsümüş gibi duran eline bakarak. "Ama önemli bir şey değil, iyileşeceksin."

Camın kenarındaki refakatçi sandalyesini ucuz afyon mermeri kaplanmış zeminde sürterek yatağa yaklaştırıp otururken Ramazan az önceki sorusunun cevabını almamış gibi tekrarladı.

"Bana ne oldu?"

Gözlerimi kapatıp ciğerlerimdeki karbondioksiti dışarı soludum. Ne söyleyeceğim konusunda daha tam emin değildim.

"Dedim ya bir kaza geçirdin, nehre düştün. Seni boğulmaktan son anda kurtardık ama doktorun söylediğine göre bir hafıza kaybı yaşıyorsun."

Bana anlamsız bir bakış atıp yutkundu. Hâlâ içimde bir ümit vardı, hafıza kaybı yaşadığı son olayı kapsıyorsa bir hafta önceki cinayeti hatırlayabileceği ümidi.

"En son hatırladığın şeyi bana söyleyebilir misin?"

Başını yastığın içinde sağa sola çevirdi. Gözleri boşlukta bir şey arar gibiydi, ağzı da bir açılıp bir kapanıyordu. Kafasının içinde hafızası ile bir savaş hâlinde olduğu belli idi.

"En son karımla yediğim yemeği hatırlıyorum." deyince, az da olan ümitlerim söndü, anlaşılan o ki Ramazan Soner'in hafızası şalteri daha Silivri'den çıkmadan önce kapatmıştı. Zoraki bir tebessüm ettim. Şu an için artık yapacak bir şey yoktu, buradan çıkıp kafamı toplamam gerekiyordu. Yusuf'a baktım, gitmeyi ima ettiğimi anlamış olacak ki heykel pozisyonunu bozup hareketlendi, ben de ayağa kalkmış gitmeye hazırlanırken Ramazan tekrar elimden tuttu.

"Eşim neden yanımda değil."

Hiç beklemediğim yerden gelmişti soru. Ayakta hareketsiz kaldım. Tek korkum Ramazan'a yanlış bir şey söyleyip onun sağlık durumunu daha da kötü hâlâ sokmaktı.

"Eşin seni Silivri'de bekliyor. Hiç merak etme tamam mı, eşin iyi."

Ramazan beni bir türlü bırakmak istemiyordu, sanki onu hayata bağlayan dal gibiydim. Güçsüz ellerinin bileğime yaptığı basınç çok düşük de olsa ruhumun derinliklerindeki basınca daha fazla dayanamayacağımı hissedebiliyordum, onun yanından hemen ayrılmak için can atarken ikinci sorusu ruhumda balyoz darbesi yarattı.

"Peki ya kızım, kızım neden yanımda değil?"

"Kızın… Kızın seni Silivri'de bekliyor."

Bileğimi elinden kurtarıp başka soru sormasına müsaade etmeden hızlı adımlarla odayı terk ettim.

Devlet hastanesinin bahçesinde benim arabayı bırakıp Yusuf'un polise ait olan Hyundai Accent marka beyaz arabasına bindik. Araç hareket edip Devlet Hastanesi'nin bahçesinden çıkarken Yusuf kafasını çevirip bana baktı, ikimizde aynı şeyi düşünüyor olmalıydık.

"Ne yapmayı düşünüyorsun abi?" dedi.

"Bu işin peşini bırakmaya niyetim yok Yusuf, hafıza kaybı konusunda uzman birisinden destek almayı düşünüyorum."

"Ben de seninle aynı fikirdeyim abi ve sanırım bildiğim iyi birisi de var."

Koltuğumda yan dönüp sırtımı kapıya verdim.

"Kim?"

Kavşaktan ana yola çıkıyorduk, gözlerini yoldan ayırmadan cevapladı.

"Kız kardeşimin asistanlığını yaptığı profesöre ne dersin abi. Kız kardeşim Meryem, beyin cerrahi konusunda uzman Bekir Özer Taşçının asistanı. İstersen kız kardeşime rica ederek bize bir randevu ayarlatabilirim."

Tabii ya, neden olmasın ki. Edirne'de koskoca bir Üniversite Hastanesi vardı. Edirne bir profesörler diyarıydı. Yusuf'un bahsettiği profesörle görüşebilirsek hem Ramazan Soner'in hastalığı hakkında daha detaylı bilgi alabilirdik, hem de onu Üniversite Hastanesi'ne sevk ettirerek daha hızlı iyileşmesini sağlayabilirdik. Zaman benim için altından daha değerliydi.

"Çok iyi olur." dedim.

Yusuf başıyla onaylayıp cep telefonunu çıkardı. Kısa bir telefon görüşmesinden sonra telefonu kapatıp ceketinin yan cebine bırakırken.

"Bu iş tamam abi. Meryem oldu bilin dedi. Yalnız bir saat sonra gelecekmiş profesör."

Bu güzel haberi tebessümle karşılayıp çakma Rolex'ime baktım. Saat dördü geçiyordu ve sabahtan beri bir şey yemiyordum. Pek atlamayı sevmediğim hâlde öğle yemeğini atlamıştım.

"Aç mısın?"

"Hiç sormayacaksın sandım abi, sabahtan beridir bir şey yemedim. İyice uzadım artık."

"Ben de aynı şekildeyim." dedim gülümseyerek.

Yolumuzun üzerindeki Margi Outlet açık hava çarşısına girdik. Arabadan indiğimde bulutların arasına

saklanmış güneşi aradım. Havanın öğlenki hava ile hiç alakası yoktu. Oldukça serin esen rüzgâr saçlarımı dalgalandırmıştı.

Yeni olduğu belli olan açık hava çarşısı oldukça moderndi. Çarşı sağlı sollu sıralı dizilmiş lüks giyim mağazalarından oluşuyordu. Çarşı içinde kısa bir yürüyüşten sonra tam ortaya konuşlandırılmış çocuk parkının köşesinde "Bay Döner" yazan lokantaya girdik. İçerisi gayet temiz ve Outlet'e yakışır kalitedeydi. Vakit öğle yemeği için geç akşam yemeği için erken olduğu için lokanta boş sayılırdı. Karşımızdaki pastaneye bakan camın kenarına oturduk. İkimiz de birer porsiyon İskender kebap söyledik. Üzerimdeki deri montu çıkarıp sandalyemin arkasına astım aynı şeyi Yusuf da yapmıştı.

Aramızdaki sessizliği bozan Yusuf oldu.

"Ne düşünüyorsun abi Ramazan hakkında."

Önümüze çatal bıçak servisi yapılırken sandalyeme yaslanıp bekledim. Garson gidince.

"Bu cinayet davasında tek güvendiğim şey Ramazan Soner'in ifadesiydi Yusuf."

Boynunu sağa sola çeviren Yusuf'un eklemlerinin çıtırtısını duyabiliyordum.

"Aksilik işte abi, ben de çok güveniyordum onun vereceği ifadeye. Işık gördüğünü sandığın bir yola giriyorsun, bir de bakıyorsun ki yol çıkmaz sokak."

"Sorma çok canım sıkkın Yusuf. Katilin kim olduğunu bilen iki kişinin de akıbetlerini düşününce katilin hep bizden bir adım olmasına sinirim bozuluyor. Oduncu Hamza amcadan sonra şimdi de bu Ramazan böyle olunca, katil ya çok şanslı ya da işini çok iyi biliyor."

"Ramazan'ın katille karşılaştığını mı düşünüyorsun abi?"

"Bir şekilde bir iletişimlerinin olduğundan eminim Yusuf ama ne. Katilin ona kızının infazını izlettirmiş olduğunu düşünüyorum. Bütün bu travma ve şok etkisinde bundan kaynaklandığını düşünüyorum. Adamın yaşadıkları kolay bir şey değil."

Yusuf'tan hâlâ Ramazan ile konuştuklarımızı saklama konusunda kararlıydım. Olur da Ramazan hafızasına kavuşup da her şeyi anlatırsa gerisi adaletin tecellisi olurdu ama olur da hep böyle kalırsa kızının katili olduğunu ben den başka hiç kimsenin bilmemesi özellikle Ramazan'ın hayrına olurdu.

"Beni nehirde ilk gördüğünde şeytan diye bağırdığını hatırlıyorum. Neydi öyle o, her hâlde biz yokken bir şeyler konuştunuz."

Tebessüm ettim. Yusuf zeki bir polisti, bu ayrıntı demek ki gözünden kaçmamıştı.

"Önemli bir şey olduğunu sanmıyorum Yusuf, beni de ilk gördüğünde öyle tepki verdi. Yaşadığı şoka bağlamak lazım. Konuşmamızda sadece onu sakinleştirmemiz üzerineydi. Hep saçma sapan şeytandan falan bahsedip durdu işte. Kolay değil Yusuf çok korkmuş olmalı."

İskenderlerimiz masaya konulurken kızarmış tereyağın cezbedici kokusu açlığımı bir kez daha tetikledi. İkimiz de sanki sözleşmiş gibi konuşma faslına ara verip yemeğimize odaklandık.

Hiç konuşmadan geçen yemek faslı bitince vücuduma yerleşen tokluk hissiyle kaslarımın gevşediğini hissettim. Geriye yaslandım. Yusuf lokantanın verdiği ıslak

mendil ile elini silerken ben de kendi ıslak mendilimin poşetini koparmak ile meşguldüm.

Lokantanın ikramı olan çay servisini beklerken önümüzdeki tabaklar alınmış, masamız temizlenmişti bile.

Çakma Rolex'ime baktım, profesörle randevumuza daha yarım saat vardı, gideceğimiz üniversite bulunduğumuz yere yakın olsa da çaylarımız içip hemen kalkmamızda fayda vardı, çünkü üniversitenin içi de küçük bir şehri andırıyordu ve yine geçen günkü üniversite içinde kızımla yaptığımız yol aklıma gelince zamanında yetişemem tereddüdü yaşıyordum.

Çaylar masamıza konulduğu gibi kâğıda sarılmış şekerleri hırsla kâğıdından ayırıp çaya attım. Bana göre Yusuf daha sakindi.

"Nasıl bir adam bir hafta boyunca kendini bilmez bir hâlde bir bacanın içinde aç bilaç bir şekilde yaşayabilir hiç aklım almıyor abi."

Beni arzu ile çağıran çayımın bardağını dudaklarıma değdirdim, önce hoş aromasını burnuma çekip sonra sıcak sıvıdan iştahla bir yudum aldım. Çayımı özenle çay tabağına yerleştirdim. Sonra da dikkatimi Yusuf'a verdim.

"Bu benimde zihnimi meşgul ediyor. Nasıl olabilir de kendi hâlinde devlet memurluğundan emekli olan bir insanın böyle vahşi bir hayvana dönüşmesi mümkün olabilir. Katilin bu adama neler yaptığını, nasıl bu hâle getirdiğini inan ben de merak ediyorum. En önemlisi de neden onu öldürmediği."

Çayımdan bir yudum daha aldım, ben konuşurken Yusuf'un çayı yarımlanmıştı bile.

"Katilin bütün olanları ona izlettirdiğini mi düşünüyorsun abi."

Sıcak sıvı boğazımdan mideme akarken yutkundum.

"Evet, belki de daha kötüsü."

Yusuf'a asıl katilin Ramazan olduğunu üstü kapalı ima etmenin bir zararı olmayacağını düşünmüştüm, sonuçta zeki bir çocuktu ve onun da fikirlerini almak benim için faydalı olabilirdi.

"Nasıl yani." Söylediğimin içeriğini anlamamış gibi davrandı.

"Anla işte, nehirdeki hâlini sende gördün. Bilinci açık halüsinasyonlar görüyordu. Sanki herhangi bir şeyin, ne olursa olsun ona zarar vereceğinden korkuyordu. Allah bilir orada neler başına geldi. Ona büyü yapıldığından bile şüphelendim veya herhangi bir ilaçla beyninin uyuşturulduğunu düşündüm. Sen onun yerine kendini koysana, kız kardeşinin o sunağa bağlandığını ve katilin de seni onun karşısına bir direğe bağlayıp bütün o olup bitenleri sana zorla izlettirildiğini düşünsene."

Derin bir nefes aldım. Suskun kaldığımız birkaç saniye boyunca Yusuf'un ne düşündüğünü bilmiyordum ama ben kendi kızımı orda bağlı olduğunu düşünmeye çalışınca beynim anında tepki verip hayalini gözlerimin önünden aldı.

"Haklısın abi, insan düşünmek bile istemiyor." Çay kaşığını boş bardağın içine koydu. "Kalkalım mı, vakit gelmek üzere. İstersen bunları bir de profesöre sorarız."

"Çok iyi olur." dedim ayağa kalkarken.

Ben ceketimi giyerken Yusuf ben den önce davranıp kasaya gitmişti bile. Yanına varıncaya kadar hesabı ödemiş para üstünü cebine koyuyordu.

"Oldu mu şimdi ya." dedim, mahcup bir şekilde "İkidir sen ödüyorsun, bu ben den olsaydı bari iyice borçlandım sana."

Omzuma dostça vurup beni teselli etti. "Amma yaptın abi, sen bizim misafirimizsin. Misafire para ödettirilir mi?

Dışarı çıkınca deri montumun fermuarını çektim. Hava gayet soğumuştu, kendimi soğuktan korumalıydım. Dün zaten yeterince doğanın dayanılması zor şartları ile yüzleşmiştim.

Arabaya binince Yusuf'un kontağı çevirdikten sonraki ilk işi kaloriferin derecesini artırmak oldu. Ana yola çıkıp Trakya Üniversitesi'nin yolunu tuttuk. Çok gitmemiştik ki kırmızı ışıklara yakalanınca durduk. Araba rölantide çalışırken Yusuf yüzünü bana çevirdi, nihayet bulutların arasından çıkmış olan akşam güneşinin camda yansımasından yüzünün yarısı kızıllaşmıştı, diğer yarısı ise gölgede kalmıştı.

"Benim Yunanca konuşabildiğimi nereden öğrendin abi." dedi, birdenbire, bu hiç beklemediğim bir soruydu. Gözüm hipnotize olmuş gibi kırmızı ışıktaydı, bakışlarımı ışıktan alıp Yusuf'a bakıp omuzlarımı silktim.

"Ben polisim oğlum, benim işim öğrenmek." dedim. Sonra bir açıklama bekleyen gözlerinden gözlerimi alıp devam ettim.

"Bir şekilde öğrendim işte."

"Mahmut'mu söyledi?"

Monitörlerin başındaki çocuktan bahsediyor olmalıydı.

"Ne fark eder ki?"

"Bir şey olacağından değil abi. Sadece bilinmesini istemiyorum o kadar."

Ortamı yumuşatmak için gülümsedim. "Merak etme Yusuf kimseye söyleyecek hâlim yok. Her kesin bu hayatta sırları vardır. Eğer sır olarak kalmasını istiyorsan, şunu bilmeni isterim ki ben herkesin sırrına saygılıyım. Senin Yahudi olman seni ilgilendirir."

Yusuf'un mimikleri gülmek ile gülmemek arasında asılı kalmıştı.

"Bir Romanyot olmaktan gurur duyarım abi. Özümde ne kadar Yahudi'ysem de görünüşümde ben bir Türk'üm."

"Bundan şüphem yok aslanım."

Trakya Üniversitesi yerleşkesine girmek üzereydik.

Yusuf sanki bir açıklama ihtiyacı hissedermişçesine konuşmasına devam etti, bir yandan da uygun bir park yeri bulmak için gözleri ile etrafı tarıyordu.

"Ailem geçmişine bağlıdır Yılmaz abi. Bana ve kız kardeşime nerden geldiğimizi asla unutmamamızı salık verirlerdi. Eğitimimizin büyük bölümü babamın eseridir. Babalığın yanında bize öğretmenlik de yapmıştı. Romanyot dilini ondan öğrendim. Bu dil Yunanca ile çok büyük benzerlikler taşır, o yüzden yunanlılarla anlaşmam zor olmaz benim. Atalarımızın geçmişi Roma dönemine kadar dayanır, zamanla Yunanistan ve Türkiye'nin belirli bölgelerine yerleşmişler sonra da İspanya'dan gelen seferatlar ile birbirimize karışmışız. Şimdi ise hepi topu iki elin parmakları kadar ya varız ya yokuz. Senin anlayacağın neslimiz tükenmek üzere."

Nihayet yüzündeki belli belirsiz mimik gülümsemeye dönmüştü. Ben de ona tebessümle karşılık verdim.

Uygun bir park yeri bulunca araçtan inip hızlı adımlarla birbirleri ile iç içe geçmiş binaların içinde kaybolmak üzere bize en yakın olan girişe yöneldik.

Hislerimizde yanılmamayı umarak ve birkaç kişiye de danışarak nihayet profesörün odasının bulunduğu koridora ulaştık. Koridor boyunca sessizlik hâkimdi. Yanımızdan geçen birkaç öğrenci görünüşlü kişiler halimizden bu katta yabancı olduğumu hemen anlamış olmalıydılar ki tuhaf bakışlara maruz kalmıştık. Umursamadan yolumuza devam ettik. Yirmi metre kadar ilerimizde koridorun sonuna doğru aşağı yukarı aynı boylarda iki bayan bir kapının önünde dikilmiş konuşuyorlardı. Yaklaştıkça bayanlardan birinin kızım olduğunu anladım, diğeri de Yusuf'un kız kardeşi Meryem'di.

Esra bizi görmemişti ama Meryem'in vücudunun hareketlenmesinden bizi gördüğü aşikârdı. Yanlarına varmaya birkaç adım kalmışken Meryem, Yusuf'u kucaklamak için kollarını açtığında kızım da yüzünü bize döndü. Onlar kucaklaşırken kızım şaşkın bir eda ile bana bakıyordu. Saniyelik tereddütten sonra yüzüne tebessüm kondurup bana sarıldı.

"Bu ne sürpriz babacım?"

Kucaklaşmamız bitince ellerini omzumdan almadan öylece bekledi.

"Profesörle randevumuz vardı kızım onun için buradayız." dedim. Sonra da kızımı ilk defa gördüğünü tahmin ettiğim Yusuf ile tanıştırmak için kız kardeşi kucaklaşmaları biten ortağıma döndüm.

"Sizi tanıştırayım, kızım, ortağım Yusuf, Yusuf bu da kızım."

Birbirlerine gizemli bakıştan sonra Yusuf elini kızıma uzattı. Kızım da aynı şekilde karşılık verdi.

"Beni müthiş şaşırttın Yılmaz abi, bir kızın olduğunu bilmiyordum, ne işi var bu tatlı kızın Edirne'de."

Kızım mahçup bir şekilde elini çekerken gayriihtiyari omzuna düşmüş saçlarını geriye savurdu.

"Meryem Hanım size bahsetmemiş herhâlde." dedim. Kızım burada öğrenci ve Meryem hanımla da iyi görüşüyorlarmış." Bunu söylerken gözlerim Meryem ile kesişti.

"Sen nerden biliyorsun." dediğinde Meryem söze girdi.

"Esra kardeşim benim asistanlığını yaptığım profesörün öğrencisi Yusuf."

Yusuf, Meryem ile aramızda ki samimiyetin farkına varınca belli belirsiz gülümsedi. Sonra da sanki bir ayrıntıyı gözden kaçırmış gibi ağzı aralanıp sağ işaret parmağını havada hınzırca salladı.

"Siz benim tanıştırmamın dışında tekrar karşılaştınız mı yoksa?"

"Evet." dedim, "İlginç bir tesadüf, geçen gün yine burada karşılaşmıştık. Kızımın hocasına vermesi gereken bir dosyası vardı, o zaman kısa bir sohbetimiz oldu."

Yusuf ikna olmuş gibiydi. Sonra konuyu değiştirdi.

"Yalnız kızından bana hiç bahsetmedin sana darıldım Yılmaz abi. İnsan böyle tatlı bir kızı olduğundan bahsetmez mi hiç?"

"Ya Yusuf onca telaş içinde adamakıllı bir birbirimizden bahsetme fırsatımız oldu mu ki?"

Yusuf başını salladı, aramızda kısa bir sessizlik olunca fırsattan istifade Meryem'in parfümünden gelen bahar kokusunu içime çektim. Nefesimi verirken Yusuf Meryem'e döndü.

"Geç kalmamışızdır umarım."

Saatime baktım, tam beşti.

"Yoo, tam zamanında geldiniz, Göksel bey de sizin önünüz sıra geldi. Bir iki saniye bekleyin burada geldiğinizi haber vereyim."

Meryem içeri girerken Yusuf üstüne başına çeki düzen vermeye başlayıp parmaklarının arası ile dalgalı saçlarını geriye taradı.

Kızımın sorucu bakışlarına bir cevap vermem gerekiyordu, Meryem odadan çıkıp profesörün bizi beklediğini söyledi, odaya doğru hareketlenirken kızımın omzunu sevgi ile sıktım.

"Önemli bir şey yok kızım, üzerinde çalıştığımız bir konuda hocanın bilgisine başvurmamız gerekiyor." dedim.

Yusuf ben den önce içeri girerken bu sefer kızım beni bırakmadı.

"Sözünü unutmadın di mi baba?"

Kızıma verdiğim yemek sözü aklıma geldi. Yanağını tebessümle okşadım.

"Söz kızım, Edirne'den ayrılmadan önce son bir defa seninle yemek yiyeceğim Yarın akşam söz senin emrindeyim."

"Ayrılacak mısın baba." Elimi tutarken.

"Pazartesi günü en geç öğlen vakti Ankara'da olmam gerekiyor kızım, Pazar akşamı seninle yemek yedikten sonra yola çıkmayı planlıyordum."

Kızımı kendime çekip gözlerinden öptüm sonrada içeri girerken Meryem'e başımla selam verip gülümsedim, o da bana aynı şekilde karşılık verdi.

18
PROFESÖR…

Karşımda tabii ki devasa bir adam beklemiyordum ama en azından yüz hatları köşeli, geniş omuzlu öz güveni yüksek yere sağlam basan, sesi otoriter birisini göreceğimi düşünüyordum. Oysaki elini sıktığım adam 1,60 boylarında, zayıf görünümlü, düşük omuzlu, saçları dökülmüş -sadece kulak arkalarında aklaşmış biraz saçı olan- minyon tipli bir adamdı. Dudağı ile burnu arasındaki bıyık ona komik bir görünüm veriyordu, herhâlde bunun farkında değil diye düşündüm. Hatta bir ara hayalimde profesörü kasket ve kolsuz yelekle tarlaya elle tohum saçarken bile tasvir ettim.

Profesör elini elimden alıp bana oturmam için Yusuf 'un yanındaki kolçaklı deri sandalyeyi işaret etti

Göz göze geldik, otururken umarım kendisi hakkında ne düşündüğümün farkında değildir diye içimden geçirdim.

Oda gayet modern döşenmişti. Profesör Göksel bey venge renkli masanın karşısında vücuduna göre büyükçe bir koltuğa oturdu. Bu hali ile masada 23 Nisan çocukları gibi duruyordu. Arkasındaki dikey storla süslenmiş pencerenin sağ çaprazında güneş alsın diye özenle oraya konulmuş büyükçe bir akvaryum vardı. Camından olacak yeşilimsi suyun içinde minik Japon balıkları salınarak yüzüyorlardı. Masanın solunda metal çekmeceli dolap profesöre ait bütün dosyaların derli toplu durmasını sağlıyordu. Odanın temiz ve düzenli görüntüsü bir kadın elinin düzenli aralıklarla buraya değdiğini gösteriyor gibiydi. Meryem işini gayet iyi yapıyor olmalıydı. Masa üzerindeki aksesuarlarda birbirini tamamlayıcı düzende masaya yerleştirilmişti, bir süven takımı ve sol çaprazında 17 inçlik dizüstü bilgisayar, misafir koltuklarına yakın bir mesafeye de birkaç mecmua üst üste görünecek şekilde konulmuştu. En üstteki mecmuaya dikkatle bakınca bir av dergisi olduğunu gördüm. Derginin kapağında siyah benekleri olan beyaz bir tazının yanında sağ bacağını bir kayanın üzerine koymuş, pompalı tüfeğinin dipçiğini de kayaya basan ayağına yaslamış ve üzerinde avcı giysisi olan bir adamın sırtlan ile bir resmi vardı. İşin doğrusu şaşırmıştım ben tıp ile ilgili bir dergi görmeyi umarken av dergisi görmek ilginçti. Profesör bildiğimiz kalıpların dışında birisi olduğunu daha onunla sohbet etmeden de bize göstermişti.

Az önceki kısa tanışma faslının ardından elimi av dergisinin kapağında gezdirirken sohbeti başlattım.

"Ava meraklısınız galiba hocam?"

Yüzündeki mimikler değişince gözlerinin kenarları kırıştı.

"Fırsat buldukça ava gitmeyi severim ama acemice. Zaten bir aydan fazladır da ava çıkamadım."

"Nerede avlanıyorsunuz, av sahası var mı buralarda?"

"Meriç havzası bu iş için biçilmiş kaftan Yılmaz bey." Konuşan Yusuf olunca profesör de başı ile onayladı, sonra da ellerini masanın üzerinde birleştirdi.

"Peki, ben size nasıl yardımcı olabilirim arkadaşlar. Her hâlde buraya izinsiz çulluk vurduğum için beni sorgulamaya gelmediniz."

Gülümsedim, profesörün espri anlayışı da yerindeydi. Kanım ısınmaya başlamıştı Göksel beye. Kanımın ısınması ile ortamda üçümüz arasında samimi bir hava oluşmuştu. Göksel bey kasvetten ve kibirden uzak bir yapıda olunca Yusuf ile ikimiz kendimizi daha rahat hissetmeye başladık. Yusuf'un konuşmayı bana bıraktığını sezinleyince koltuğumda kıpırdanarak pozisyonumu sağlamlaştırıp elimi hâlâ üzerinde gezdirdiğim av dergisinden çektim.

Olan olaydan haberinin yok olduğunu varsayarak konuyu başından hızlı bir şekilde anlatmaya karar verdim.

"Bir hafta önce Edirne'de Kaleiçi'nde harabe hâlindeki bir sinagog ta bir cinayet işlendi hocam. Cinayetin işleniş tarzı bildiğimiz şekilde olmadı. Yani kızgın bir koca veya sarhoş cinayeti değil. Kurban 20 yaşlarında genç bir kız, üniversite öğrencisi."

Göksel hoca burada sözümü kesti.

"Serpil'den mi bahsediyorsunuz."

Konuşmama devam edecektim ki ağzım aralık kaldı.

"Serpil benim öğrencilerimden birisiydi. Kendisini iyi tanırdım ve severdim. Allah rahmet eylesin."

Yusuf pozisyonunu değiştirirken ben den önce "Âmin." dedi. Ben de aynı şekilde karşılık verip devam ettim.

"Evet, Serpil adice tertip edilmiş, dini motiflerle süslenmiş bir kurban ayini sonunda boğazı kesilerek öldürülmüş hocam. Tahminlerimize göre de öldürülürken yanında babası da varmış."

Profesör'ün gözleri birden büyüdü, sanki üşümüş gibi kollarını göğsünde birleştirip arkasına yaslandı.

"O, bu çok kötü bir durum." Ani değişen yüz hatlarından üzüntüsü rahatlıkla okunuyordu.

"Aynen öyle hocam, Allah kimsenin başına vermesin. Kızın babası bir hafta boyunca kayıptı hocam, nihayetinde onu dün zor da olsa Arda Nehri'nde boğulmak üzereyken yakaladık."

Profesör sanki heyecanlı bir film seyredermiş gibi pür dikkat beni dinliyordu. Nefeslenmek için sustuğumda içerde duyulan tek ses akvaryumun devridaim motorunun vızıltısıydı.

"Uzun lafın kısası hocam, cinayetin düğümünü çözecek tek şey kızın babası Ramazan Soner'in ifadesi. İşte tam bu noktada sizi bunun için rahatsız ediyoruz. Kendisi şu an Devlet Hastanesi'nde kontrolümüz altında tedavi görüyor ama büyük bir sorunumuz var, baba hiçbir şey hatırlamıyor yani sadece cinayet anı ve sonrasını hatırlamıyor. Biz de babanın katili gördüğünden adım gibi eminiz ve onun hafızasını geri kazanması hâlinde

bu cinayetin failinin bulunacağına inanıyoruz."

Ben susunca profesör kederle derin bir nefes alıp verdi. "Sepil'i severdim, hiç kimseye zararı olmayan neşe dolu bir kızdı. Şu kadere bakın ki kızın katilinin kim olduğunu bilen tek kişi babası ve dediğinize göre o da hafızasını kaybetmiş, doğru mu anlamışım."

"Evet hocam." dedi Yusuf başını sallayarak.

"Bize de Sepil'in hatırasına size yardım etmek düşer. Ben den nasıl bir yardım istiyorsunuz."

Ben den bayrağı devralan Yusuf devam etti.

"Ramazan beyi buraya getirmeyi düşündük hocam. Sizin himayenizde daha çabuk sonuç alabiliriz diye umuyoruz."

Göksel bey başını salladı. "Hay hay elimizden ne gelirse yapmaya çalışırız. Siz gerekli işlerimi halledin, ben de burada üzerime düşeni yaparım."

Sırtımdan büyük bir yük kalkmış gibi ferahlamıştım. Pazartesi günü Ankara'ya dönmem gerekiyordu içimdeki sıkıntı beni boğarken en azından bu gelişme iyi olmuştu. Her şey ters gidecek değildi ya. Ben burada yokken Yusuf'la ve profesörle irtibatı sağlam tutarak Ramazan Soner'in durumunu kontrol edebilirdim. Bir gelişme hâlinde de hemen buraya gelip olayı sonuçlandırabilirim. Anında hafızamda kurduğum planı, sonra Yusuf'la paylaşmak üzere beynimin derinliklerine gönderdim. Tek korkum katilin yeni bir cinayet işleme olasılığıydı. Tabii ki Ramazan'ın haricinde başka bir cinayet ten korkuyordum. Ama bu konuda da içimi biraz rahatlatan istatistiklerin söyledikleriydi. Her seri katilin bir nekahet, bir dinlenme dönemi oluyordu. Bu nekahet dönemi ki-

misinde birkaç gün sürerken kimisinde de senelerce sürüyordu. Katil amacına ulaştığında organizma bir tür orgazm hazzı ve boşalmışlığı yaşıyor; bu da katilin yaptığı işi iyice ruhunda hissetmesi için bir müddet sinmesine ve cinayetlerine ara vermesine sebep oluyordu. Düşünmeden edemedim acaba karımın katili bu son cinayeti ile onbir senelik uykusundan mı uyanmıştı yoksa bu arada benim bilmediğim başka cinayetler de işlemiş miydi? Bu karımdan sonraki ikinci cinayeti ise neden Edirne'yi seçmişti ve yıllardır çözemediğim sır neden karım.

Eğer buradaki karımın katili ise acaba onbir senede nasıl bir değişim geçirmişti. Elimizde net bir ipucu yoktu, bu da onun geçen seneler boyunca işinde profesyonelleştiğinin göstergesi olabilir miydi? Fakat olayları dikkatli düşündüğümde katil bir yerde bir hata yapmıştı ve zincirinin halkalarından biri kopuktu. Bu kopuk halka olan Ramazan yaşadığı sürece başka bir cinayet işlemeyeceğini tahmin ediyordum. Eğer şanslı isem Ramazan'ın bu iyileşme sürecini Ankara'dan da takip edebilirdim. Profesörden öğrenmek istediğim başka şeyler de vardı. Düşüncelerimde ve planlarımda yanılmamayı ümit ederek konuyu değiştirip sessizliğe bir son verdim.

"Hocam epey bir zamandır beyin jimnastiği yapıyorum ama işin içinden bir türlü çıkamıyorum. Bir uzman olarak sizden yardım almak istiyorum. Katil bu cinayeti işlerken kızın babasına bu iğrençliği nasıl izlettirmiş olabilir. Şunu demek istiyorum, Ramazan'ı ilk gördüğümde normal bir insanın ruh ve davranış hâlinden çok farklıydı, ne bileyim sanki kafasının içinde normal olmayan bir şeyler vardı ve ona hükmediyor gibiydi."

Gerçi Yusuf odada olmasa idi Profesöre her şeyi olduğu gibi anlatmayı düşünüyordum ama hâlâ gerçek olanları saklamak Ramazan için en iyisiydi. Aslında bir şeyleri net soramamamın yüzümde ve davranışlarımda verdiği sıkıntıyı Yusuf'un hissettiğine emindim ama sanki aramızda sessiz bir antlaşma var gibiydi ve bu konuda henüz beni sıkıştırmış değildi. Ne yalan söyleyeyim bu da şu an için benim işime geliyordu.

Prof. Göksel Bey ağzını açmak üzereydi ki, Yusuf yerinde hareketlendi, yüzünü buruşturarak elini cebine attı, hareketlenmesine sebep olan telefonu cebinden çıkardı. Sessize aldığı telefondan sadece tiz bir titreme vızıltısı duyuluyordu. Özür dileyerek telefonu açtı ve çok kısık bir sesle birisiyle bir iki kelime konuşup kapattı. Bizden tekrar özür dileyerek ayağa kalktı, odadan çıkmak istemiyor gibi isteksizdi ama telefon her kimden geldi ise çıkması gerektiğini söyleyip benim meraklı bakışlarımı da arkasına alarak odadan çıktı. İlk aklıma gelen Ramazan'a bir şey olduğuydu ama öyle bir şey olsa Yusuf'un bana söyleyeceğinden emindim.

Yusuf odadan çıktığında profesörle ikimiz yalnız kalmıştık ve aniden gözlerimde bir fırsat pırıltısı oluştu. Yusuf yokken sorularımı daha açık sorabilir eğer şansım varsa o gelmeden de cevaplarımı alabilirdim.

Bu sefer ben profesörün konuşmasına fırsat vermeden gerçek sormam gerekeni hızlı bir şekilde söyledim.

"Hocam kusura bakmayın ama az önceki sorumu değiştirmek istiyorum. Asıl sormak istediğim şu."

Profesör yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu hissetmeye başlamış olmalıydı. Yusuf çıktıktan sonraki benim ani hâl değişikliğimi şaşkınlıkla izliyordu.

"Bir baba eline bir bıçak alıp kendi öz kızının boğazını nasıl kesebilir?"

"Neler dönüyor burada böyle." Sesinde hiddet vardı, cüssesinden beklenmeyecek vakarlıkta omuzlarını dikleştirdi. Sanki kavgaya hazırlanıyordu. Başına hücum eden kan yüzünün pembeleşmesine sebep olmuştu.

"Serpil Soner'i babası öldürmüş hocam. Buna ilk başta ben de inanamadım ama bana kendisi itiraf etti ve ona bunu kimin yaptırdığını söyleyemeden hafıza kaybına maruz kaldı. Anlıyorum ortağım çıktıktan sonra bu ani tavır değişikliğim sizi tedirgin etti. Ramazan'ın bana söylediklerini ilk size söylüyorum hocam, bunu ortağımla bile paylaşmadım. Ben Ramazan'ın masum olduğuna inanıyorum ve iyileştiğinde hapse değil evine gitmesini istiyorum Her ne oldu ise bunu ona birisinin yaptırdığına inanıyorum ve bunun nasıl olabileceğini öğrenmek istiyorum."

Gözlerindeki dalgalanma durulunca limana kazasız yanaştığımı hissettim. Söylediklerime hâlâ inanamıyormuş gibi bir hâli vardı, dingin görünmeye çalışarak beni süzdü, bir şeyler düşünüyor olduğu alnının kırışmasından belli oluyordu.

"Bana tam olarak neler olduğunu anlatır mısın? Eğer yardım istiyorsan bütün ayrıntıları bilmem gerekiyor."

Hiç atlamadan profesöre Ramazan'ı nasıl ve ne hâlde bulduğumuzu nehirde yaşadığımız ölüm kalım anlarını, gördüğünü sandığı şeytanı ve korkularını Yusuf'un her an içeri girebileceği endişesini de içimde taşıyarak hızlı bir şekilde anlattım.

Beni dikkatlice dinledikten sonra az önceki alnının kırışıklığına yine şahit oldum. Elleri ile yüzünü ve gözü-

nü ovuştururken ellerinin arkasında kalan dudaklarından sesi perdeli geldi.

"Bu zor bir durum." dedi. Sonra da dirseklerini masaya dayayıp ellerini birbirine kavuşturdu.

"Bunun birkaç yolu olabilir. Aslında inanmayacaksın ama yaşadığımız dünyada birisine istediğini yaptırtmak artık çok kolay. Maalesef biz bunda geriyiz ama büyük devletler bu yönde milyarlarca dolarlık yatırımlar yapmaktan geri durmuyorlar. Benim aklıma ilk gelen Ramazan Bey'e LSD verilmiş olması, bir insana istediğini yaptırmanın en basit yolu bu."

"LSD dediğiniz uyuşturucu değil mi hocam?"

"Evet, ama bildiğimiz uyuşturuculardan değil. Halisünojen etkisi yüksek bir uyuşturucudur. 1940'lı yıllarda ilk defa bir mantar türünden sentezlendi, saf hâlinde kokusuz ve renksizdir."

"Ne olursa olsun hocam, uyuşturucu almış bir insanın sevdiği bir insanı öldürebileceğine hâlâ inanmak istemiyorum."

Göksel Bey, benim cümlem üzerine elini kablosuz mouse götürdü, masanın üzerinde mausu ileri geri hareket ettirdikten sonra klavyede bir iki tıklama yaptı. Aradığını bulmuş olmalı ki sonra beni bir el hareketi ile yanına çağırdı. Yerimden kalktım, dizüstü bilgisayar masanın sağ köşesindeydi iki adımda profesörün yanına geldim. Dizlerimi hafif kırdım belimi eğdim ve kollarımı dizüstü bilgisayarın karşısında masaya yatırıp gözlerimi merakla ekrana sabitledim. Profesörle aramızda bir baş kadar mesafe vardı ve ikimiz de gözlerimizi ekrana dikmiştik.

"Sana bilimsel konuşmaya çalışsam anlamayacaksın Yılmaz bey." dedi.

Ekranda vikipedi diye bir site açıktı. Eliyle bakmakta olduğum siteyi gösterdi.

"En iyisi en basitidir ilkesinden yola çıkalım. Şimdi sana buradan okuyacaklarımı sen de gözle takip et. Bu sana LSD'nin neler yapabileceği hakkında bir fikir verecektir."

LCD ekranın yaydığı ışık ikimizin de yüzüne yansıyordu, gözlerimi kırpıştırıp dikkatimi duyacaklarıma verdim. Profesör belli belirsiz birkaç mırıldanmadan sonra asıl okumak istediği yeri bulunca sesli okumaya başladı: "LSD içeren tatsız, yavan sıvıyı içtim. Bir saat sonra baş dönmesi, endişe, kaygı ve tedirginlik başladı. Görmem bozuldu, düşüncelerim dağıldı, görme alanım bozuldu, eşyaların biçimi değişiyor, çevremi lunaparklarda olduğu gibi olağan üstü görüyorum. Baş dönmesi görme bozukluğum var. Çevredeki eşyaların acayip gülünç ve kaba şekilleri, renkli yüzler görüyorum. Aralıklı olarak başımın ayaklarımın ve bütün gövdemin ağırlığını duyuyorum. Ellerde soğukluk ve sanki eriyip gidiyormuş gibi bir duygu var. Boğazımda sıkışma, korku ve endişe hissediyorum, bilinçte bulanıklık. Bu arada içinde bulunduğum koşullarla gerçek arasında ayrım güçlüğünden doğan bir karışıklık da var."

Profesör ara, ara atlayarak okumaya devam ediyordu; "Her şey sallanıyor, eşyaların boyutları değişiyor. Sanki onların dalgalanan sudaki yansımasını izliyorum. Üstelik bütün eşyalar hoş olmayan görünümler kazanıyor. Renkler durmadan değişiyor. Gözlerimi kapayınca fantastik, gerçek dışı biçimler görüyorum. Her şey bir

sanrıya dönüşüyor ve sürekli değişiyor. Albert hoffman-1943."

Göksel bey ekrandan uzaklaşınca ben de ağrımaya başlayan belimi doğrultuyorum, duyduklarımdan sonra kafam, durgun göle taş atılmış gibi dalgalanıyor. Aklımdan türlü düşünceler geçerken masanın yanından ayrılıp tekrar yerime oturuyorum. Ben yerime otururken Göksel bey fare ile ekranda bir şeyler yapmaya başlarken ben de onu merakla izliyorum. Birkaç saniye sonra aradığını bulunca sesli olarak okumaya başlıyor:

"Yapılan detaylı araştırmalarda LSD kullanıcılarının şiddetli patlamalara ve garip davranışlara eğilimleri ortaya çıkmıştır. Uçacaklarına inanarak binaların tepelerinden atlayabilirler. Kör olana kadar güneşe bakabilir, gözlerini yuvalarından çıkarabilir ve hatta cinayet işleyebilirler. LSD biraz fazla alınacak olursa insanı çıldırtır. Bunun devamında ise intiharlar ve cinayetler gelmesi kaçınılmazdır."

Arkama yaslanırken Ramazan'ın neler yaşadığını tasavvur etmeye çalışıyorum, duyduklarım beni ürpertiyor aynı zamanda hiçbir şüpheye yer bırakmazsızın artık Ramazan Soner'in bu cinayeti nasıl işlediğini biliyorum.

Dudaklarımda acı bir tat hissedince kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatıyorum ve duyduklarımı hazmedebilmek için bir müddet susuyorum. Gözlerim boşlukta sabit bir noktaya takılıp kalıyor, kulağıma eğer olduysa kızın çığlıkları geliyor, babasına yalvaran gözlerle bakışını hayal ediyorum. Bıçağın içeriye süzülen ay ışığında parlaması gözümün önüne geliyor, nihayetinde soğuk metalin sıcak bedene değişi ve babasının kıza ölürken

hediye ettiği kandan gerdanlık gözümde canlanıyor. Tıpkı karımda olduğu gibi, gerdanlıktan yere damlayan kanı sonsuz bir iştahla orada karanlığın içinden, gölgelere karışmış bir çift vampir gözün izlediğini düşününce irkilerek gözlerimi boşluktan alıyorum. Ben den bir tepki bekleyen profesörün gözlerine odaklanıyorum.

"Bu maddeyi buralarda bulmak kolay mıdır Göksel Bey? Yani siz bir tıp adamısınız, elinizin altında bu madde vardır her hâlde."

Profesör küçümser bir eda ile bana bakıyor ve ağzından tatsız bir tebessüm yayılıyor.

"Bunu size sormak lazım Yılmaz bey. Benim bildiğim kadarı ile LSD yasaklanmış bir maddedir. Tıpkı eroin ve extacy gibi. Bunun durumunu narkotikten soruşturabilirsiniz en kötü ihtimalle bunu istihbaratçıların kullanabileceği aklıma geliyor ama bilmeniz gerekiyorsa biz tıpta insanları uyuşturmak veya narkozlamak için böyle maddeler kullanmayız."

Anladığımı ima etmek için başımı sallıyorum. Eğer hastanede veya bir tıp adamının elinde böyle bir madde yoksa bu maddenin nerede bulunabileceğini araştırmam gerekiyor. Bunu da en iyi ve hızlı şekilde yapacak olan Ferit'i buradan çıktığım gibi aramayı aklıma yazıyorum.

Hâlâ aklımda cevabını bulamadığım soru dönüp dururken saatime bakıyorum, Yusuf gideli on beş dakikadan fazla olmuştu. İçten içe onu da merak etmeye başlamıştım. O giderken içim rahattı ama bir telefon için bu kadar gecikmesi beni endişelendirmeye başladı. Bu durumu hayra yormaya çalışırken bir yandan da hâlâ gelmediğine ve rahat konuşabildiğime seviniyordum.

Bu ikilem içindeyken kendimi rahat olduğuma inandırmak için bacağımı diğerinin üstüne atıp derin bir nefes alıp veriyorum.

"Bir insan nasıl böyle bir şeye karar verebilir hocam. Ne olursa olsun, hangi ruh hâlinde olursa olsun, bir insan kendi kızının boğazını kesmeye nasıl karar verebilir hâlâ bunu anlamış değilim."

Göksel Bey tepkisiz gözlerle bir müddet bana baktıktan sonra yavaşça yerinden kalktı. Pencerenin kenarındaki akvaryumun yanına gitti. Pencere denizliğindeki küçük poşeti alıp içinden bir miktar yemi akvaryuma döktükten sonra parmağı ile cama birkaç defa tıklayınca kendi hâlinde yüzen balıklar sanki komut verilmiş gibi sırayla yüzeye çıkıp küçük yem parçacıklarını dişlemeye başladı. Onları birkaç saniye hiç kıpırdamadan izleyen Prof. Göksel sonra dönüp birkaç adım atıp az önce Yusuf'un oturduğu sandalyeye oturdu. Ufak bedeni kolçaklı sandalyeye bol gelmiş gibiydi. Yerinin yadırgayan hareketlerden sonra rahatlaşınca bana sanki bir sırrını paylaşacak gibi yaklaştı.

"Biliyor musun aslında kararı veren biz değiliz."

Boş gözlerle Göksel beye baktım. "Neyi kastediyorsunuz?" dedim, söylediğini anlamaya çalışarak.

Profesör gırtlaktan gelen bir ses çıkardı akabinde de burun delikleri genişledi, genizlerini temizledikten sonra konuşmaya başladı.

"Bilinmezlik." dedi keskin bir ifade ile. "Beynimiz bilinmeyenlerle dolu eşsiz ve engin bir deniz gibidir Yılmaz bey. Maalesef bilgi çağında olmamıza rağmen beynimiz hakkında bildiklerimiz bana göre denizde damla gibidir."

Gözlerini ben den ayırmadan arkasına yaslanıp sırtını dikleştirdi, ben de pozisyonumu değiştirip bütün algılarımı dış dünyaya kapatıp profesörün söyleyeceklerine odaklandım.

"Bir olayın gerçekleşmesi arifesinde senin önüne o olayın devamı ile ilgili bir takım seçenekler sunulur, bu o kadar hızlı olur ki beynimiz bunu algılayamaz, bu hız saniyenin yarısı kadardır. Sana kalan bunlardan birini seçmektir. Eğer dürtüldüğün yönde karar vermek istemiyorsan; zor da olsa dürtüne karşı koyup diğer seçeneği seçtiğinde dürtünün tesiri ortadan kalkar ve verdiğin kararın sonuçlarını yaşamaya başlarsın. Bunu sana bir örnek ile anlatayım. Şöyle düşün karşında bir adam seni müthiş derecede öfkelendirmiş olsun, insan doğası gereği hemen öfkesini dışa vurmak ve sonuçlarını düşünmeden öfkesini kusmak ister. İster iyi olsun isterse kötü. Sonuçlar eylem yapıldıktan sonra ortaya çıkar. Ya öfkeni kustuğun insana bir zarar verirsin ya da o sana bir zarar verir nihayetinde ikiniz birden zarar görebilirsiniz bu eyleminden ötürü. İşte bu öfke anı eyleme geçilmeden önce ortaya çıkan durumdur. Bundan sonra sana iki seçenek sunulur. Birisi dürtünün senden doğal olarak yapmanı istediği öfkeni dışa vurma eylemidir ki çoğunlukla bu kaçınılmazdır, ikincisi seçenek ise öfkeni yutup sakinleşmek ve sakin kafa ile daha sağlıklı bir karar vermektir. Bu ikinci seçeneği genelde çoğu kişi başaramaz. Ramazan beyin de yaşadığı böyle bir durumdu işte. O dürtüsünün mahkûmu olduğu için yanlış ve kaçınılmaz kararı vererek bıçağı kızının boğazına çaldı."

İnanamaz gözlerle Göksel Bey'i süzdüm. Anlattıkları bilim kurgu filmlerini aratmayacak türden şeylerdi. Tav-

rımdan ne düşündüğümü anlamış olacak ki dudaklarını ıslatıp devam etti.

"Bu söylediklerim size garip gelebilir Yılmaz bey ama emin olun ki bunlar bizzat deneyle sabittir ve devamındaki deneylerde de buna benzer sonuçlar elde edilmiştir. Benjamin Libet adında bir profesör yaptığı deneylerin neticesinde tüm kararlarımızın ve seçimlerimizin önceden belirlendiğini ve bilincimizin ise her şey olup bittikten yarım saniye sonra devreye girdiğini ortaya koymuştur. Bu sana inanılmaz geliyor öyle değil mi?"

Profesör bana ağır gelen şeyler söyleyince beynimin bocalamaya başladığını hissediyorum.

"Yani hocam demek istediğiniz hareketlerimizin başlangıçlarını kontrol edemiyoruz ama yönlendirme iradesi bizim elimizde. Pekâlâ, bilinçli veto edebilip yapmayı reddedebiliriz."

"Doğru anlamışsın, yalnız sana şunu da belirmeliyim ki, her bilimsel deneyin sonucunda olduğu gibi buna karşı çıkanlar var.

"Peki, hocam bu adam bu sonuca nasıl varmış?"

"Açıkçası sizden böyle bir soru bekliyordum Yılmaz Bey. Libet deneye katılanları olayların oluş anını saptamaya yarayan saat benzeri bir aletin önüne oturtur ve onlardan parmaklarını oynatmak veya düğmeye basmak gibi basit bir motor hareket yapmalarını ister. Bu hareketi ne zaman yapmalarını deneklere bırakır, yalnız hareket etmeye karar verdikleri anı önlerindeki aygıta bakarak araştırıcıya bildirmelerini ister. EEG cihazı ile beyin, EMG cihazı ile de kasların elektriksel aktivitesi kaydedilir. Bu eylemin sonucunda deneklerin bilinçli

olarak hareket kararı vermesi kas hareketinden 200 milisaniye önce olmakta, fakat beyindeki elektriksel aktivite kas hareketinden 550 milisaniye sonra başlamaktadır. Yani, bilinçli hareket kararı verilmeden önce beyin bilinçsiz olarak aktivasyon gösteriyor."

Nedense duyduklarımdan sonra içimden ıslık çalmak geçti, biraz daha derinlere dalarsak konunun çok farklı yerlere gideceğinden ürkmeye başlamıştım ama kendimi de düşünmekten alı koyamıyordum.

"Ne yapacağımız daha önceden biliniyorsa veya belli ise bu bizi sorumluluktan azat etmez mi hocam. Benim adıma karar veriliyorsa benim günahım ne, irade özgürlüğüm yoksa yaptıklarım karşısında sorumluluğum da yok o zaman öyle değil mi?"

Söylediklerime profesör ince bir tebessümle karşılık verdi. Gözlerindeki derin mananın içinde bilinmezlik saklıydı. Tebessümünü kesip bana biraz daha yaklaştı, artık nefesini yüzümde hissedebiliyordum.

"İnsan başıboş bırakılacağını mı sanıyor."[1]

Gözlerini üzerimden ayırmadan sırtını sandalyeye yasladı, içimin ürperdiğini hissediyordum.

"Karar senin evlat, seçenekler önünde serili sana verilen özgür iradenle birisini seçmek zorundasın ve seçiminin sorumluluğu da sonuçları da sana ait olacak."

İnsan varoluşunun gerisindeki ilahi planı ve tasarı bilincini kavramam ve hazmetmem beni sessizliğe sevk etti. Konuşmamızın kavrayamadığım bir şekilde buraya gelmesi bile bu planın bir parçası gibiydi. Derin bir nefes alıp gözlerimi Göksel beyden kaçırdım. Düşüncelerimle daha fazla boğuşmayı göze alamayınca;

1. Kıyame Suresi 36.ayet

"Hocam bunları anladığımı var sayalım." diyerek konuyu geçiştirmeye çalıştım.

Neşeli bir gülüş yüzünde peyda olunca ben de muzipçe gülümsedim.

"Ramazan'ın olayına dönersek, sadece bu LSD dediğiniz madde cinayeti işlemesi için yeterli midir sizce?"

Profesör tebessümünü kesip yüzüne ciddi bir ifade oturtup omuzlarını silkti.

"Bu kişiden kişiye değişir kanımca. Ama bana göre dış etkenlerce desteklendiğinde neden olmasın. LSD almış bir insana telkin çok kolay olmalı, gaipten geldiğine inandırılan bir ses veya görüntü ile onu yapmaya zorlandığı eyleme kanalize edilebilir."

"Anlıyorum…" derken kapı açılınca cümlem yarım kaldı. İtiraf etmeliyim ki kendimi profesörle konuşmaya öyle kaptırmışım ki kapı menteşelerinin gıcırdayan sesi ile irkilmiştim.

Profesörle ikimiz aynı anda gözlerimizi kapıya çevirdik. Yusuf'un eli hâlâ kapı kolundaydı, surat ifadesinden hiçbir şey anlamak mümkün değildi. Nihayet kapıyı arkasından kapatırken ben sormadan durumunu özetlemeye başladı.

"Bir telefon için bayağı geciktim öyle değil mi, arayan kız kardeşimdi Yılmaz Bey, aracımızı park ettiğimiz yer bir doktorun çıkmasını engellemiş onun için geciktim, malumunuz burası büyük bir hastane ve kestirme yolları da bilmiyorum."

Neyse önemli bir şey olmamış, başımı sallamakla yetindim. Göksel bey, Yusuf'a yer vermek için ayağa kalktı ve kendi koltuğuna doğru yürüdü. Ben de ani bir karar-

la ayağa kalktım, aslında niyetim burada konuşulanların bir özetinin yapılmasını engellemekti. Ben kendime göre zaten öğreneceğimi öğrenmiştim, dışarı çıkınca nasıl olsa Yusuf'a kendi işime geldiği gibi bir özet geçerdim. Ben profesörden izin isterken profesörün gözlerindeki gizemi fark ettim. İçimde beni açığa çıkarmayacağına karşı profesöre bir güven oluşmuştu. Yusuf'un sorucu bakışları arasında elimi Göksel beye uzattım.

"Bizi kabul ettiğiniz ve yardımlarınız için teşekkür ederim." dedim kendimden beklemediğim diplomasi ağzıyla. Profesör de aynı şekilde bana karşılık verdikten sonra Yusuf da motorize bir hareketle profesörle tokalaştı.

"Ramazan beyi yarın getiriyoruz hocam bir sorun yok öyle değil mi?"

Göksel bey sadece başını sallamakla yetindi. Yusuf ben den önce kapıdan çıkarken kapı eşiğinde durup profesöre baktım.

"Kızımın sizin gibi bir hocası olduğuna çok memnun oldum Göksel bey." dedim.

Ondan bir şey beklemeden sırtımı döndüm, kapıyı kapatmak üzere iken arkamdan seslendi.

"Kızınız kim Yılmaz bey." dedi.

Tekrar yüzümü döndüm kapının kolu hâlâ elimdeydi.

"Tanıdığınızı sanıyordum hocam, geçen gün size bir dosya getirmiştik beraber ama siz yokmuşsunuz. Esra Mızrak benim kızım olur."

"Öyle mi?" dedi yüzü aydınlanırken. "Demek siz ba-

basısınız, çok severim Esra'yı iyi bir öğrencimdir." Sonra durdu, ben tebessüm ettim, tekrar gitmek için hareketlendiğimde.

"Kızınızda çok üzülmüş olmalı Serpil'in başına gelenlere." dedi.

Manasız gözlerle ona baktım. Kızımla Serpil arasında niye bir bağdaşım kurduğunu anlamamıştım. Profesör benim bakışlarımdaki boşluğu yakalayınca duraladı, devam edip etmemek arasında kararsız kalmış gibiydi. Sonra devam etti.

"Umarım yanlış bir şey yapmamışımdır ama bildiğinizi sanıyordum. Benim bildiğim kadarıyla Serpil ve kızınız Esra çok iyi arkadaştılar."

19
KIRMIZI… SİYAH...

Profesörün odasının bulunduğu koridoru geride bıraktığımızda aklımda hâlâ Göksel beyin son söylediği cümle dolaşıyordu. Serpil ile Esra iyi arkadaştılar, beynimde gelgit dalgaları gibi hep tekrar ediyorlardı. Dalgın yürüyüşümü Yusuf kolumu tutarak durdurdu.

"Asansöre geldik abi."

Asansörün bulunduğumuz kata gelmesini beklerken de sessizdim asansöre bindiğimizde de, kapı zarif bir pıss sesi ile kapandı. Asansör inmeye başlayınca paralelimdeki Yusuf bana yüzünü çevirdi.

"Canını ne sıktı böyle abi?" dedi. "Yoksa ben yokken hoca mı senin canını sıktı?"

Yusuf, hocanın yanından ben den önce çıkmıştı, hocanın söylediklerini duymamış olmalıydı.

"Kızım." Dedim, hırıltılı bir sesle içimde bir yerlerde gizlice büyüyen endişeyi bastırmaya çalışarak.

"Kızımla maktül iyi arkadaşlarmış."

"Kızınızın adına üzüldüm." dedi, asansörün kapısı açılırken. Asansörün bizi kustuğu koridorda yürümeye başladık.

İçimde büyüyen endişe korkuya dönüşmeye başlamıştı. Bu katil takip ve gözlem aşamasında Sepil'in yanında kızımı mutlaka görmüş olmalıydı.

Zihnim bana korkunç oyunlar oynamaya başlayınca beynim zonklamaya başladı. Belki de katil seçeceği kurbanı için yazı tura bile atmış olabilirdi, belki de kızım bir seferliğine şanslıydı, ya bu işin devamını getirmeyi kafasına koydu ise katil ve işleri umduğu gibi yolunda giderse kızımı sona sakladıysa.

Şimdi işler daha da başka bir hâl almaya başlamıştı. İçimdeki korkuya öfke de karışmaya başlamıştı. Bir an önce bu katili bulmam gerekiyordu. Kendi geçmişimin intikamını almaktan önce artık kızımın hayatı söz konusuydu.

Dışarı çıkmıştık, kararmakta olan havanın ayazı suratıma çarpınca titredim. Sert esen rüzgâr, soğuğu sanki yüzümüze üflüyordu. Arabaya doğru giderken endişeli hâlimin farkına varan Yusuf, rüzgârda dağılan saçlarını parmak araları ile taradı.

"Maktülün kızınızla arkadaş olması sizi neden bu kadar endişelendirdi ki Yılmaz abi? Yoksa kızınıza da aynı şeyi yapacağından mı endişeleniyorsunuz. Eğer endişeniz buysa hiç merak etmeyin kızınız artık benim kardeşim, onu çok iyi koruyacağımdan emin olabilirsiniz."

İşin aslı emin olmak istediğim tek şey de buydu. Ben daha ondan böyle bir şey istemeden bunu söylemesi yüreğimi okşamıştı. Tebessüm edip omzuna dokundum.

"Bu iyiliği yapacağından eminim Yusuf, sağ ol. Benim takıldığım konu; neden kızım Serpil ile arkadaş olduğunu bana söylemedi?"

Sıralı park etmiş arabaların arasında bir müddet sessizce kendi arabamızı bulmak için yürüdük. Nihayet arabamızı bulduğumuzda Yusuf uzaktan kumanda ile kapı kilidini devre dışı bıraktı. İkimiz de araca binmek için kapılarımızı açtığımızda Yusuf tavan kaputunun üstünden bana seslendi.

"Şimdi aklıma geldi abi ama sen buraya ne için geldiğini söylemiş miydin kızına?"

Belli belirsiz gülümsedim, ikimiz de arabaya girip koltuklarımıza kurulduğumuzda Yusuf'a baktım. Yusuf kontağı çevirirken az önce sorduğu sorunun cevabını verdim.

"Hayır. Buraya bu iş için geldiğimi söylemedim."

Araba hareketlendi, bir iki manevrayla arabanın burnunu çıkışa doğru yönelten Yusuf.

"Eee o zaman ne diye kızına mana buluyorsun."

"Haklısın." Başka diyecek bir şey bulamadım.

Otelin lobisine girdiğimde akşam ezanı çoktan okunmuştu ve yatsıya bir saatten az bir vakit vardı. Ben burada yokken Yusuf'un en azından katil yakalanana kadar kızıma göz kulak olacağından emindim ama yine de bu içimdeki sıkıntımı azaltmamıştı.

Düşüncelerim beni başka bir âlemde gezdirirken ayaklarım ise resepsiyonun önüne getirmişti. Kafamdaki düşünceler dağılınca bana şirin gözükmeye çalışan şen gözlerle karşılaştım. İnce sesi ile anahtarımı vermek için

oda numaramı sordu. Sesinde sevecenlik ve şirinlik akıyordu ama bu tavrında samimi mi değil mi anlayamadım. Bir an bocaladım oda numaram aklıma gelmemişti. Sonra kızın arkasından başka bir el vestiyere uzanarak oda anahtarımı yerinden çıkarıp bana uzattı.

"Kusura bakmayın Yılmaz bey, arkadaş izindeydi bu sabah mesaiye başladı."

"Önemli değil." dedim, gülümseyip ayrılmak üzereyken aynı genç tezgâhın altından büyükçe bir elbise kılıfı çıkarıp bana uzattı.

"Sabah bıraktığınız elbiseleriniz hazır efendim. Temizlendi ve ütülendi."

Ne çabuk diye içimden geçirdim elbiselerimi alırken. Teşekkür edip odama doğru yollandım.

Elbiselerimi kılıfından çıkarıp yatağın üzerine serdim. Yatsı namazına daha vaktim vardı, ağırdan alarak ruhen bedenimi sıkan üzerimdekilerden kurtularak kuru temizlemeciden gelen elbiselerimi üzerime geçirdim. Şimdi kendimi daha rahat hissediyordum.

Üzerimden çıkardığım deri montumun cebinden telefonu aldım. Rehberde Ferit'in numarasını seçip ara tuşuna bastım. Daha ikinci çalışında Ferit telefonu açtı, sanki aramamı bekliyormuş gibiydi.

"Ne haber dostum?" dedim bütün samimiyetimle.

"İyidir, aramanı bekliyordum, biraz daha aramasaydın ben arayacaktım."

Yatağa oturdum, gün içinde yaptıklarımı ona anlatmaya başladım. Neredeyse hiçbir şeyi atlamamaya özen gösteriyordum. Anlatacaklarım bitince kısa bir sessizlik yaşadık. Sessizliği bozan Ferit oldu.

"Yarın akşam dönüyorsun değil mi?"

Aslında telefonda söyleyeceklerim bitince suskunluğumun sebeplerinden birisi de buydu.

"Aslında dönmeyi pek düşünmüyorum Ferit." deyince şaşırdı.

"Niye ki?" dedi.

"Az önce anlattığım gibi Ferit. Endişelerim ve korkularım varken kızımı burada yalnız bırakamam. Ne yapıp edip o adamı bulmalıyım ve onun içinde burada kalmalıyım. Senden istediğim beni bir müddet daha idare etmen. Nasıl yaparsın bilmiyorum ama senin bunu hâlledebileceğinden eminim."

"Seni anlıyorum dostum ama bence dönsen iyi olur, bu olay seni iyice dağıttı. Çok kaptırdın kendini, oradakilerin yetersiz kaldığını düşünüyorsan istersen bu işin uzmanlarını gönderttiririm oraya."

"Buradaki arkadaşlarda bir sorun yok Ferit. İşlerini gayet iyi yapıyorlar."

"Tamam, da oradaki komiser sana bir sorun çıkarmıyor mu?"

Atıf bey'den bahsediyor olmalıydı.

"O işi hallettik aramızda sen merak etme." dedim. Sonraki konuşmalarımızda üstüne fazla gitmedi, devamında da ona LSD konusunda isteklerim olduğunu anlattım ve ondan bu konu hakkında da araştırma yapması için yardım istedim. Ferit buna da olumlu yaklaşınca bu konu hakkındaki sıkıntım da üzerimden gitmişti. Birbirimize iyi niyetlerimizi söyleyip tekrar görüşmek üzere telefonu kapattık.

Saatime baktım sadece abdest almak için vaktim kal-

mıştı. Yataktan doğrulup kalktım ve banyoya girdim.

Dün yaşadıklarım bugüne kıyaslanmayacak kadar yoğun ve yorucu idi ve dün adrenalinin de vermiş olduğu ekstra enerji ile daha zindeydim. Oysa şimdi neredeyse yürürken içim geçiyordu, üzerimde bir ağırlık ve bitkinlik vardı. Selimiye'nin revaklı iç avlusuna girerken üzerimdeki ataleti atmak için kendime telkinde bulunuyordum. Şadırvanın yanından geçerken acaba abdestimi tazelesem mi, yolda bir şey olmuş mudur diye içimden geçirirken sinirle kendime güldüm, cami imamının söyledikleri aklıma geldi, namaza yarım saat varken abdest almaya başlayanların ezan okunurken namaza zor yetiştiklerini biliyorum deyişi gözümde canlandı. Onlardan biri olmaya hiç niyetim yoktu.

Camiye girince aynı mistik ruhani hava bütün bedenimi kuşattı, sadece burası için değil hangi cami olursa olsun camiler beni dinginleştiriyordu ve bu da beni rahatlatıyordu.

Ön saflara doğru yürüdükçe burnuma gülsuyu kokusu gelmeye başladı, kokuyu iştahla burnuma çektim, yalnız kokunun nerden geldiği tam anlaşılmıyordu, bir insandan mı yoksa caminin kendisinden miydi?

En arka saftaki iki kişi arasındaki bir insan girecek kadar aralık olan yere vücudumu yanaştırıp yere bağdaş kurarak oturdum ve her iki yanımdaki tanımadığım insanlara selam verdim. İmam oturduğu yerde rahle üzerindeki kitaptan bir şeyler okuyor ve okuduğu konu üzerinde yorumlar yaparak cemaate vaaz veriyordu. Ben de bu arada üç saflık cemaat içinde gözlerimi gezdiriyordum.

Yatsı ezanı okunmaya başlarken gözlerim aradığını bulmuştu. En ön safta sağ çaprazımdaydı. Beyaz namaz takkesi ve yeşil hırkası ile daha da bir ulvi görünümü vardı. Cemaat namaz için ayağa kalktığında sanki benim ona baktığımı hissetmiş gibi sol omzunun üstünden arkasına baktı. Hiç şüphem yoktu Veli amca benim burada olduğumu anlamış olmalıydı.

Bir kahvehaneye girmeyeli uzun zaman olmuştu. Genellikle yaşlıların takıldığı bir yere benziyordu, ya da bu saatte sadece yaşlılar tercih ediyordu burasını. Camiden çıktıktan sonra eve gitmeden önce bir çay veya kahve molası için ideal bir yerdi. İlk sessizliği dikkatimi çekmişti. Pişti seslerinden ve okey taşlarının şıngırtılarından izole edilmiş yer daha çok şehrin göbeğinde bir köy kahvesini andırıyordu.

Ismarladığımız kahveler gelince Veli amca ile oturduğumuz masadaki sessizliği bozan 60 yaşlarındaki kahveci oldu.

"Afiyet olsun?" Çok sigara içmekten olacak, hırıltılı sesine teşekkürle cevap verdim. İçerde bizden başka altı kişi daha vardı ve onlar da iki ayrı masada oturuyorlardı. Bize kahve servisi yapan adam dışarıya çıkıp kapı önünde bir sigara yaktı. Ona kısa bir göz atan Veli amca, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra öksürdü, arkasından burnunu tutarak hapşırmasını engellemeye çalışsa da pek başarılı olamadı, cebinden çıkardığı katlanmış mendille burnunu ve ağzını sildikten sonra konuştu.

"Bizim bu kahveci çok iyi insandır ama bir kötü huyu var sigara, bir türlü bu meretten kurtulamadı."

Gülümseyip ben de kahvemden bir yudum çek-

tim. Veli amcayı cami çıkışında beklemiştim, ayaküstü bir iki laftan sonra da kendimi bu şirin kahvede bulmuştum. Aslında Veli amcayı görebildikten sonra nerede olduğumuzun benim için önemi yoktu.

Veli amca içinden gelen öksürük nöbetini dışarı vurmamak için ağzı kapalı tutmaya çalışırken göğsü sarsılıyordu.

Endişelenmiştim, ben kaşe kabanla gezerken onu hep ceketle görmüştüm ama tavırlarından üşüdüğüne dair hiçbir emare görmemiştim. Oysa şimdi karşımda öksürük nöbetleri geçiren bir adam vardı.

"Hayırdır Veli amca, bu öksürük de nereden çıktı. Seni hiç hastalanmaz sanıyordum."

Simsiyah gözleri ile manalı bir bakış attı.

"Ben de etten kemikten bir faniyim evlat. Üzerine afiyet üşütmüşüm biraz. Bir iki güne kalmaz geçer." dedi.

"Ne o yağmurda mı gezindin yoksa?"

"He öyle oldu."

Üzerine gitmedim, başka da bir şey denmezdi zaten. Keyifsiz olduğu hâlinden belliydi.

"Ne zaman gitcen?" dedi, hiç alakasız bir şekilde. Ona gideceğimden bahsettiğimi tam hatırlamıyordum, bir anlık durağanlığımdan sonra cevap verdim.

"Aslında yarın akşam gidecektim Veli amca ama beklenmedik bir durum oldu biraz daha kalmaya karar verdim." Sonra da güldüm. "Senin için bir sakıncası yoktur herhâlde kalmamın." Kendimce espri yapmak istemiştim ama oralı olmadı.

"Git, git kalma burada, sen yarın akşam git." dedi.

Birden gözbebeklerimin büyüdüğünü hissettim. Bir şeyler sezdiği belli idi ama nedense ne olduğunu anlayamıyordum.

"Hayırdır Veli amca bildiğin bir şey mi var." dedim merakla ve farkında olmadan masa üzerindeki bileğine dokundum.

Sanki ateşe değmiş gibi aniden çekiverdi elini elimden. Yüzüne baktım, şakakları atmaya başlamıştı, yüzündeki mimikler sanki içindeki bir şeyleri engellemeye çalışıyormuş gibi sıkıntılı bir şekilde sürekli değişiyordu.

"Yok, bir şey bildiğim." dedi, "Sen durma, git buradan."

"Sana sıkıntı veriyorsam kalkayım Veli amca, asla seni rahatsız etmek istemem."

"Bana sıkıntı verdiğin yok, sen sadece yarın git, bir müddet sonra tekrar gelirsin."

Faydasızdı ama ben de ne gördüğünü görebilmek için gözlerinin derinliklerine baktım. Derin bir siyahtan başka bir şey görülmüyordu gözlerinde. Sanki bir sır perdesi hislerini saklıyordu.

O konuşmadan sonra daha ne kadar kaldık kahvede bilmiyorum, hatta kahveden nasıl çıktığımı ve Veli amca ile ayrılırken neler konuştuğumuzu bile hatırlayamıyordum. Otelin yolunu tutarken aklımdaki tek düşünce Veli amcanın neden bana öyle davrandığıydı? Neden bir an önce gitmemi istiyordu?

Odama girdiğimde üzerimi bile değiştirmeden kendimi yatağa attım. Pencereden sızan sokak lambası odadaki karanlığı delen tek ışık kaynağıydı. Gözlerimi ta-

vana dikip başımın arkasında kenetledim. Zihnimden bir haftada olanların muhakemesini yapmaya başladım, kısa bir muhakemeden sonra acı gerçeği kendime fısıldadım, bir arpa boyu bile yol kat edemedin Yılmaz.

Göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı, saatin farkında bile değildim, acayip bir histi ama kolumdaki saate bile bakmaya üşenecek kadar vücudum ağırlaşmıştı.

Mantık ile bağdaşmayacak bir rüyanın içindeydim. Oduncu Hamza amca ile Ramazan bir olmuşlar beni kan nehrinin içinden kurtarmaya çalışıyorlardı. Serpil'in yüzü kızıma geçiyordu, kızım Hamza amca ile Ramazan Soner'in arasından elini bana uzatmış hadi baba tut elimi gidelim artık buradan, dediği anda Hamza amcanın odun deposunda kendimi buluyorum, geldiniz mi diyor Serpil küçük kulübenin odun sobasını yakarken. Hep bir ağızdan geldik diyoruz sanki sözleşmiş gibi. Kızım elimi tutuyor bak babamı da getirdik Serpil diyor gamzeleri çıkıncaya kadar gülerek. Ben de gülümsüyorum Serpil elinde yanan kibriti sobanın içine sokarken. Sonra gözlerimi gezdirmeye başlıyorum küçücük kulübenin içinde. Hiç değişmemiş kulübe, en son gördüğüm şekliyle duruyor kulübe karşımda. Küçük tahta bir masa, tozu ve talaşı bile üzerinde hâlâ, Hakkı amcanın oturduğu tahta sandalye, masanın önünde iki küçük sedirden yapılmış tabure, yanında küçük bir odun sobası ve masanın üzerinde yapraklı bir masa takvimi ve onunda önünde kırmızı kaplı bir ajanda.

Sonra birden uzaklardan bir yerden bir siren sesi değiyor kulaklarıma, göz kapaklarımın altında gözlerim hareketlenmeye başlıyor. Ses artık beni daldığım derin

uykudan ve rüyamdan uyandıracak kadar yükselince gözlerimi açıyorum. Yoldan geçen itfaiye aracının tepe lambalarının can alıcı renkleri odamın içinde dönmeye başlayınca yarı uykulu hâlimle aklıma birden ateş gibi düşen düşünce ile farkında olmadan mırıldanıyorum: Siyahtı.

Hamza amcanın kulübesine ilk gittiğimde onunla görüşürken masa üzerindeki siyah bir ajandaya belli belirsiz karalamalar yapıyordu. Sonraki gidişimde ise masanın üzerinde yine bir ajanda vardı ama şimdi çok iyi hatırlıyorum ki o ajandanın rengi kırmızıydı. Nasıl oldu da bu ayrıntı gözümden kaçmıştı.

Gözlerime perde inmeye başlarken içimde bir boşluk oluşmaya başladı belki de bu ayrıntının benim davam ile hiçbir bağlantısı yoktu. Gecenin sessizliği geri gelmişti, tavandaki gölge ve ışık oyunu da bitmişti. Yeni bir uyku için bütün şartlar hazır olduğunda, derin karanlığı vücudumda hissetmiştim. Gözlerim kapanıp içim geçmeye başlarken zihnimden bir yıldız kayıp bana sessizce fısıldadı: SİYAHTI.

20
9 EKİM 2011 PAZAR…

Gözlerimi açalı beş dakikadan fazla olmuştu, şu an, doya doya yatakta olmanın keyfini çıkarıyordum. Yatağın içinde kaslarımı gerince vücudumun çeşitli eklem yerlerinden çıtlama sesleri geldi. Aslında iyi bir masaja ihtiyacım vardı. Boynumu ellerimin arasına alıp çevirdim. Boyun sinirlerimden çıkan ses karda yürüyen bir adamın ayak sesleri gibiydi. Tutulan boynumu ovaladım. Sonra yeter bu kadar uyku diyerek seri hareketle yataktan doğruldum. Akşam elbiselerimle yattığım için kendime kızdım. Aslında hiç böyle bir şey yaptığım yoktu. Sahte Rolex'ime baktım 9'u geçiyordu. Bugün pazardı ve ağırdan almanın bir zararı yoktu. Ramazan beyi Üniversite Hastanesi'ne öğleden sonra nakledecektik, aykırı bir durum veya soruşturmada bir gelişme olursa Yusuf da beni haberdar edecekti. Güzel bir kahvaltı yapabileceğim sevinci ile banyoya girdim.

Lobiye indiğimde, kahvaltı salonuna geçerken üç kişiyle günaydınlaşmıştım. Farkındaydım, otel çalışanları bir haftadır ilk defa beni böyle zinde ve neşeli görmüşlerdi. Aslında bu neşemin kaynağı umutsuzluğa düştüğüm anda beynimdeki kıvılcımdı. Akşamki düşüncelerim hâlâ taze idi. nihayet sonunda beni karanlığın içinden çıkaracak bir ışık bulmuştum, belki de Ramazan'a bile ihtiyacım kalmayacaktı. Ama şu an için bu sadece bir önseziydi benim için. Her ne kadar dün akşam uykuya dalmadan önce boş bir hayal veya ümit kırıntısı olduğunu düşünsem de sabah farklı bir hisle kalkmıştım. Ya bu ajanda hikâyesinden bir sonuç çıkarabilirsem diye düşünmeden edemiyordum. Şimdilik en azından bu ümide sarılmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu, hem öğleye kadar başka da bir işim yoktu.

Bir bardak sıcak süt ve tabldot hâlinde hazırlanmış şirin bir kahvaltı masaya oturduğum gibi önüme konulmuştu. Bir dilim peynir, biraz zeytin bal ve reçel. Nihayet mideme günler sonra doğal ve taze şeyler girecekti. Önceden kızartılmış ekmeğimi bala bandırıp ağzıma attım. Hamza amcanın odun deposunu son bir kez ziyaret etmeden önce kahvaltımın tadını doya, doya çıkarmaya başladım.

Ekmeğimle son reçel birikintisini tabaktan sıyırırken telefonum çaldı. Zamanlama harika diye içimden geçirdim. Arayanın kim olduğuna bakmadan son yudumumu ağzıma atıp telefonu açtım. Atıf beyin keyifsiz ses tonu yudumumu boğazıma düğümledi, iki yutkunmadan sonra neredesin sözüne ancak cevap verebildim.

"Oteldeyim, kahvaltı yapıyordum." dedim ve tekrar

konuşmaya başlamadan önce tıkanan boğazımı, bardağımın dibindeki sütle temizledim.

"Hemen Hamza beyin odun deposuna gelsen iyi edersin, biz oradayız." dedi Atıf bey benim tekrar konuşmamı beklemeden.

Hiçbir tepki veremedim, sadece "Tamam." diyebilmiştim, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu Atıf bey beni niye odun deposunda bekliyor diye düşünürken içime yine katilin ben den bir adım önde olduğu fikri yerleşti.

Otelden çıkıp yürüyerek odun deposuna gelirken çokda uzakta olmayan bir yerden gökyüzüne yükselen siyah ve grinin birbirine karıştığı dumanlar adımlarımı hızlandırmama neden oldu.

Karşımdaki manzarayı görünce içimden lanet okudum, öfkeden kabaran göğsümü sindirmek için derin bir nefes alıp verdim.

Havanın pusuna odun deposundan çıkan dumanların kesif kokusu karışıyordu, tamamen yanmış odun deposunun bahçesine girdim, sinagogla depoyu birbirinden ayıran duvarın önüne dizilmiş odun öbekleri ateşi zayıflamış bir hâlde hâlâ içten içe dumanlar çıkararak yanıyorlardı. Küçük kulübeden ise hiçbir eser kalmamış gibi tamamen yanmıştı. Şerit bıçkı makinesinin de bulunduğu tam karşımdaki eskiden ön cephesi açık tahtadan yapılmış derme çatma yapının da sadece iskeleti kalmış, o da birazdan yere serilecek gibi çatıyı tutan direkler için için yanıyordu. Derme çatma yapının içindeki şerit bıçkı makinesi de yangından nasibini almış ateşin ve dumanın isinden kapkara. Ateş makine üzerindeki

ağaç aksamı yakıp kavurmuş ama demire söz geçirememişti, bıçkı makinesi korkuluk gibi duruyordu.

İtfaiye erleri artık işlerini bitirmiş hortumlarını ve aletlerini topluyorlardı. Derin bir iç çekip ellerimi belime koydum, bu kadar önemli olan ne olabilirdi burada diye içimden geçirirken Atıf bey ve Yusuf görüş alanıma girdiler. Yanlarında itfaiye amiri olduğunu tahmin ettiğim 50 yaşlarında yaşına göre atletik bir yapıya sahip olan gür siyah saçlı uzun boyunlu bir adam vardı ve onlar da harabe sinagogun sınır duvarından bana bakıyorlardı. Yusuf elini kaldırıp geliyoruz işareti yapınca başımı salladım.

Onlar bana doğru hareketlendiklerinde başımı kulübenin kalıntılarına çevirdim, içimden şansıma lanet okuyordum. Hamza amca ikinci ziyaretimizden sonra ölmüştü ve dün gece buraya tekrar gelmeyi içimden geçirince de bu yangın olayı. Katil yapacaklarımı ve düşüncelerimi nasıl seziyor olabilirdi. Ben den hep bir adım önde olmasını sağlayan şey ne idi.

Yusuf ile Atıf yanıma geldiklerinde yüzlerindeki ifade neredeyse benimki ile aynıydı. Sadece Yusuf'un biraz uykusuz bir hâli var gibiydi, göz çukurları çökmüş ve siyahlaşmıştı. Onlar da artık bu işten usanmış gibiydiler, beni itfaiye amiri ile tanıştırdılar.

"Ne zaman olmuş?" dedim, keyifsiz bir ifade ile, itfaiye amiri heybetinden beklenen ses tonu ile cevapladı beni.

"Dün gece saat üç gibi yangın haberini aldık."

Beni uykumdan uyandıran ses ve ışık cümbüşü geldi aklıma.

"Nasıl olmuş peki? Sizce bir kaza mı yoksa kundaklama mı?"

"Yangın ilk sinagogun bahçesinde başlamış, rüzgârın yönü ile de sinagogun bahçesinden odun deposuna yayılmış ateş. Sinagoga fazla bir zarar vermemiş. Kaza gibi görünüyor. Birkaç ayyaşın işi olabilir. Isınmak için yakılan bir ateş mesela."

Araya Yusuf girdi. "Görgü tanığı yok, herkes uykudayken olan bir şey."

"Son günlerde yaşananları düşünürsek ben bunun bir kaza olduğunu sanmıyorum Yusuf." dedim. Yusuf başı ile beni onaylayınca Atıf sessizliğini bozdu.

"Sen ne düşünüyorsun peki Yılmaz Bey, eğer bu bir kaza değilse ve aynı şeyi düşünüyorsak, katil burasını yakmakla neyi amaçlıyordu peki."

Yanmış odun kokusu ile dumanın kokusu birbirine karışmıştı, kesif duman kokusu genizlerimden hoş olmayan bir tat bırakıyordu.

"Bence katil bir şey arıyordu burada, bulamayınca da yaktı, Hamza beyi ne için öldürdüyse burasını da onun için yaktı. Burada onu korkutan bir şey var ama ne? İşte bence asıl sorulması gereken soru bu Atıf bey."

Katil sadece depoyu yakmamıştı içimdeki ümidi de söndürmüştü. Düşüncelerimde haklı isem, o siyah ajanda da bir şeyler var idiyse korkarım ki artık bunun ne olduğunu asla öğrenemeyecektim.

Atıf'ın cep telefonu çalınca bizden iki adım kadar uzaklaşıp sırtını döndü, o telefonla konuşurken itfaiye amiri de yanımızdan ayrılmaya için izin istediğinde ona son bir soru sordum.

"Yangın gece yarısından sonra başlamış ama hâlâ görüyorum ki odunlardan dumanlar çıkıyor. Gece müdahale etmediniz mi?"

"Kontrol altına aldıktan sonra yangına müdahale etmedik amirim. Sizin de gördüğünüz gibi kurtarılacak pek bir şey yok zaten." Sert adımlarla yanımızdan ayrıldığında telefon konuşması biten Atıf yanımıza geldi.

"Siz buradaysanız ben gidiyorum." Yusuf'un omzuna elini koydu. "Gerekli talimatları arkadaşlara verdim, zaten yapılacak pek bir şey yok burada."

Atıf yollanmak üzereyken Yusuf önledi, "Ben de sizinle gelsem amirim, büroda yapmam gereken işler var da," sonra bana döndü, "Sorun olmaz değil mi Yılmaz bey. Malumumuz öğleden sonra yapmamız gereken bir iş var. Benim evrakları hazırlamam gerekiyor."

Sağ elimle başımı aynı anda sallamıştım, "Sorun olmaz Yusuf, ben burada biraz daha oyalanacağım."

Yalnız kalmıştım. Havanın pusu yavaşça kaybolurken havayı tatlı bir yağmur serinliği doldurmaya başlamıştı. Canım sıkkın bir hâlde ayaklarımı yere sürterek eskiden kulübenin olduğu ama şimdi sadece geride siyahlaşmış bir odun sobasının ayakta kaldığı yıkıntının yanına geldim. Elime yanmamış bir dal parçası alıp kor hâline gelmiş, yanıkların içini eşelemeye başladım. Ümit çok acayip bir duyguydu. Sonucunu bile bile hâlâ boş bir hayalin peşinden gidiyordum, ya da can sıkıntısından artık olmayacak bir şeyi arıyordum. Rüzgârın aniden yön değiştirmesi ile havada burgular çizerek yükselen duman genizlerimi yakınca geri çekildim, yanmış odun kokusu havadaki diğer bütün kokuları bastırıyordu.

İçimde hâlâ bir şeylerin sıkıntısı vardı. Bu kadar kolay olmamalı, bu kader veya şans neden hiç iyilerden yana olmaz ki. Neden şans keseri hep kötülere yontar.

Elleri cebinde benim yaşlarımda suratından benim gibi düşünceli olduğu belli olan ama kederi ben den daha ağır yaşadığını hissettiğim bir adam yanıma sokuldu. Yanımda sessizce dururken sağ ayağını yerde kürek gibi sürterek iki fiske toprağı yanık öbeğine doğru ittirdi. Sanki ateşi söndürecekmiş gibi. Başı omuzlarına ağır geliyor olmalıydı ki, omuzlarından öne düşmüştü. Hafifçe belini dikleştirerek bana döndü.

"Babam eğer ölmeseydi bunu görünce zaten kahrından ölürdü." dedi, üzüntüden miydi yoksa böyle miydi bilmiyordum ama sesi titriyordu.

Yeri eşelemeyi bırakarak ona döndüm. "Siz Hamza amcanın oğlu musunuz?"

"Evet," dedi yüzünü bana dönerek. Tam karşıdan bakınca şimdi benzetmiştim simayı, evet Hamza'ya oldukça benziyordu. Neredeyse aynı gözler ve yüzünde oluşan mimikler bile aynıydı.

"Başınız sağ olsun." dedim, üzgün bir hâle bürünürken yüzüm.

"Dostlar sağ olsun," uzattığı elini sıkınca pişmanlık ve az da olsa suçluluk hissi yapıştı boğazıma. Yutmayı beceremediğim bir kemik parçası gibi batıyordu Hamza amca için hiçbir şey yapamamamın acısı. O derece kendimi rahatsız hissetmiştim ki cenazesine bile gitmeyi göze alamamıştım. Resmen kaçmıştım gerçeklerden, oysa şimdi gerçekler elimi sıkıyordu.

"Babamı bir iki defa ziyaret etmişsiniz." dedi.

Belli ki her şeyden bir şekilde haberi olmuştu. Bu saatte sonra hele böyle derin bir acı yaşayan birisinden bir şey saklayacak durumum yoktu.

"Evet, ettim." Elimle karşıdaki sinagogu gösterdim. "Geçen hafta orada işlenen cinayeti ihbar eden kişiydi babanız, onun için onu iki defa ziyaret etmek zorunda kaldım. Amacım ona sıkıntı vermek değildi. İnanın babanızın kaybına çok üzüldüm."

Yanak kaslarının gerildiğini hissettim. Derisinin altında dişlerini sıktığı aşikârdı. Harabeye geçmişten gelen bir hıncı varmış gibi tiksintiyle baktı, dişlerinin arasından çıkan ses ilk başta tıslamayı andırsa da sonra düzeldi.

"Lanetli orası." dedi, sonra harabeden başını çevirip bana baktı.

"Kardeşimle ikimiz az dil dökmedik burasını kapatsın diye ama eski kafa adam laf anlatamadık. Bir gün başına böyle bir şey geleceği belliydi." Sonra güldü. Zorlama bir gülüştü, değişen tavrından bunları konuşmanın ona rahatsızlık verdiği yüzüne yansıyordu. "Sizin de canınızı sıkmayayım böyle şeylerle. Neyse gitsem iyi olacak sizin de yapacak işleriniz vardır."

Sırtını dönmek üzereyken bu sefer elimi uzattım.

"Sizinle bu şekilde tanışmak istemezdim." dedim, havadaki elimi duygusuz bir ifade ile sıktı. Sonra cebinden bir kartvizit çıkarıp iki parmağının arasında bana uzattı.

"İsmim Murat." dedi, elini elimden alırken, "Katilini bulursanız bizi çok mutlu edersiniz, kartvizitte telefon numaralarım var."

Başıyla selam verip yanımdan ayrılırken ben kartvizitte yazılanları okumakla meşguldüm.

Bir müddet daha odun deposunda kaldıktan sonra oradan ayrılıp Devlet Hastanesi'ne gitmek için bir taksiye bindim. Hem arabam dünden orada kalmıştı hem de Ramazan'ın son durumunu kontrol etmek ve nakil işlemlerini takip etmek istiyordum.

Ramazan'ın durumunda bir değişiklik yoktu, yanına gittiğimde uyanıktı, bilinci açıktı ama hâlâ olayın anında ve sonrasındaki hafıza kaybı sorunu devam ediyordu. Bana karısı ve kızı ile bir iki soru sormaya kalksa da, verecek cevabım olmadığı için geçiştirerek yanından ayrıldım.

Sonraki takip eden zamanda Yusuf da Devlet Hastanesi'ne geldi, nakil için her şey hazır olunca on dakika kadar hastanenin bahçesinde nakil ambulansını bekledik.

Yağmur damlaları gökyüzünden tek tek düşmeye başlarken ambulans geldi. Saat öğleden sonra ikiye geliyordu ve bu işin bu kadar uzaması canımı sıkmıştı artık. Nihayetinde Ramazan'ı ambulansa koyunca Yusuf kendi aracına ben de emektar Volvo'ma binip ambulansı takip etmeye başladık.

İki saatten fazla bir zamanda Üniversite Hastanesi'nde vakit geçirmiştik. En son olarak profesörle de bir müddet görüştükten sonra nihayet işimiz bitmişti. Hastaneden ayrılmadan önce bir kafeteryada Yusuf'la ikimiz birer yorgunluk çayı içerek lafladık.

Konuştuklarımız son günlerde yaşadıklarımızdan çok farklı şeylerdi. Ülke gündemi ile ilgili kritikler ve futbol. Neredeyse tam bir kahve sohbetiydi bizimki.

İkimiz de kendi arabalarımıza giderken Yusuf bu akşam boşsam beraber takılma teklifinde bulundu, bildiği

güzel bir mekân varmış, istersem hemen yer ayırtabilirmiş. Teklifine tebessümle karşılık verdim.

"Kusura bakma Yusuf bu akşam kızıma sözüm var. Kız kaç gündür beni bekliyor. Onu atlatmak olmaz."

"Saygı duyarım abi." dedi. "Kızın varken bize düşmez seni ağırlamak, hani bu akşam döneceksin ya o yüzden sana bir yemek ısmarlayayım dedim."

Sahi son gelişmeden sonra Yusuf'a kalmaya karar verdiğimi söylememiştim. Oysa o kadar da sohbet etmiştik çocukla baş başa.

"Ya unuttum sana söylemeyi, birkaç gün daha burada kalmaya karar verdim Yusuf. İnşallah yarın akşam da seninle takılırız."

Yüzünde bir aydınlanma peydah oldu, kalacağıma sevinmiş gibi bir havaya bürünmüştü.

Birbirimize iyi dileklerimizi belirtip kendi arabalarımıza yürümeye başladık. Yağmur bu gece hiç dinmeyecek gibi nazlı, nazlı yağmaya devam ediyordu.

21

9 EKİM 2011 PAZAR… GECE…

BANA TAM KARŞIDAN BAKMAYA HAZIRMISIN?..

"Saçlarını mı boyattın sen?"

Kapı ağzındaydık, henüz içeri girmemiştim. Kıkırdayarak etrafında döndü, sarıya boyadığı saçlarının bukleleri havada uçuşuyordu. Dönüşünü tamamlayınca mavi gözleri ile bana baktı.

"Nasıl olmuşum baba, beğendin mi?"

Gamzeleri çıkıncaya kadar gülümsedi, birden aklıma annesi geldi. Zeynep de sarışındı ve ne zaman bir düğüne veya eğlenceye gidecek olsak saçlarını bukle yapardı. Tıpkı annen gibi olmuşsun diyecektim, dilimi zor tuttum. Geçen seferden dersimi almıştım. Zeynep, hem benim hem de kızımın en hassas noktamızdı ve maalesef ben, kızımın bana karşı gerçek hislerini ilk defa geçen gün acı bir tecrübe ile öğrenmek zorunda kalmıştım.

Aslında buraya gelirken yol boyunca hep kafamda kurmuştum kızıma nasıl davranacağım konusunda. Kızım artık büyümüştü, duygularını saklama gereği duymuyordu. Çok değil birkaç sene sonra da bana veya benim parasal desteğime ihtiyaç duymadan kendi başına yetebilecekti. Nedense bu düşünce beni korkutuyordu. Hayatta en çok değer verdiğim insan avuçlarımın arasından kaymış ve ben bunun hiç farkına varamamıştım. Kızım kendi kendine yettiği zaman beni hayatından çıkaracağından korkuyordum. Nasıl da körmüşüm, hayatın akışına kendimi o kadar kaptırmıştım ki, kızımın acılarını ıskalamıştım. İşte olması gereken de olmuş zamanla bu acılar bana karşı yerini nefrete bırakmıştı.

Kızıma sarılıp öptüm, o da aynı şekilde bana karşılık verdi. İçimden samimi olmasını diledim, hiçbir şey için geç değildir diye düşündüm. Kaybettiklerimizi kazanabilirdik ve bu akşam ben buraya gelirken hiç olmadığım kadar kararlıydım, kızımı düştüğü nefret çukurundan çıkaracak onu geri kazanacaktım.

Tartıştığımız günden sonraki her görüşmelerimizde bana karşı yapmacık tavırlar içinde olduğu hissi bir daha peşimi hiç bırakmamıştı. Kızımın yanından ayrılırken o hissi de arkamda bırakmaya kararlıydım.

Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. Kızım arkamdan kapıyı kapattı. Kaşe kapüşonlu parkam yağan yağmurdan ıslanmıştı, üzerimden çıkarıp kızıma verdim, gülümseyerek aldı ve askılığa astı. Gülümsemesi yüzünden hiç eksik olmuyordu ve ben onu hep böyle görmek istiyordum.

Salondan oturma odasına geçmek üzereyken bir ses gelince durdum. Ses yatak odasından geliyordu.

"Yalnız değilmişiz."

"Işıl yatak odasında baba, dışarı çıkmak için hazırlanıyor. Birazdan gelir yanımıza."

Keyifsizce başımı sallıyorum ama bir yandan da önyargılı görünmemeye çalışıyorum. Sonuçta kızı bir kere gördüm, o da tatsız bir olayın sonrasında olmuştu.

Yine erken gelmiş olmalıyım diye düşündüm. Salondaki masanın örtüsü daha üzerindeydi. Mutfaktaki eşsiz yemek kokuları evin bütün odalarında geziniyordu. Mutfaktan alarma benzer bir ses gelince kızım birden telaşlandı.

"Baba kusura bakma mutfağa girmek zorundayım, fırının alarmı çalıyor. Sen içeri gir otur gelirim birazdan."

"Peki." deyip kızımın mutfağa girmesinin ardından oturma odasına yollanıyorum. Sırtımın arkasından yatak odasındaki Işıl'ın kendi kendine söylediği şarkının nağmeleri kulağıma çalınıyor, tebessüm ederek oturma odasına girdiğimde birden tebessümüm eksi kırk dereceye aniden atılan su gibi havada donup buz kristallerine dönüşüyor.

Donuk gözlerle, aniden parlaklığı kaybolup matlaşan odada Tarık'ın umarsız yüzü ile karşılaşıyorum. Yere bağdaş kurmuş, sehpa üzerindeki laptopta bir şeylere bakıyordu. Umursamaz bir eda ile başını bana çevirdi.

"İyi akşamlar Yılmaz Bey." dedi. Sesi gözleri gibi değildi. Sesinde içtenlik vardı, ama nedense tavırlar başka dilden konuşuyordu. Ağzından çıkan cümlenin hemen akabinde ben den bir hareket beklemeden yüzünü tekrar bilgisayara döndü.

Altında mavi bir jeans üstünde göğüs hizasında işlemesi olan siyah bir gömlek vardı, gömleğin parlaklığı dikkat çekiciydi. Pencere kenarındaki tekli berjer koltuğa kendimi bırakırken Tarık denilen çocuk başını ekrandan bir an olsun çevirmemişti bile, sakin ve umursamaz tavrı can sıkıcıydı. Sonuçta benim kızım ile çıkıyorsa en azından bana saygı duymalıydı.

"Bu evde yaşamıyorsundur umarım." dedim, kendimi tutamayarak, artık sakin duruşumu dizginlemekte zorlanıyordum. Söz konusu kızımdı ve benim onu bu çocuğun bana yaptığı gibi umursamama lüksüm yoktu.

Lütfen başını çevirip konuştu. "Neden sordunuz?" Az önce sesinde gözlemlediğim samimiyet yoktu veya az önceki içten sesi yanlış algılamış olmalıydım.

"Ne zaman gelsem sizi bu evde görüyorum delikanlı. İnsanın aklına ister istemez bu soru geliyor."

Dudaklarında bir vampir gülüşü peydah oldu, ardından tıslayarak konuştu.

"Tesadüf, benim de aklımdan aynı şeyler geçiyordu. Ben de ne zaman gelsem sizi bu evde görüyorum. Şu son günlerde kızınız ben den çok sizinle vakit geçirmeye başladı."

Dişerinin arasından ıslık gibi titreyerek çıkan sesteki kin rahatlıkla kendini ele veriyordu. Gözlerimin önünden çocuğu boğazlarkenki hayalim gelip geçti.

"Bak delikanlı konuşma tarzın hiç hoşuma gitmiyor. Söz konusu olan kızın babasıyım ben." dedim sinirimi belli ederek.

"Ben de kızınızın en iyi arkadaşıyım."

"Serpil'le de iyi arkadaş mıydınız." dedim birden konuyu değiştirerek. Neden böyle bir şey söylediğimi de cümle ağzımdan çıktıktan sonra düşünmeye başladım.

"Serpil." dedi, anlamamış bir surat ifadesi ile.

"Geçen hafta öldürülen kız, sizin okuldan hatırladın mı?"

Profesörün anlattığı 0,5 saniye deneyi aklıma gelmişti birden. Madem bazı şeylere engel olamıyoruz ve sadece yönlendirmesi bize kalıyor. O hâlde bunu devam ettirmeliyim diye düşünmüştüm.

Tarık laptopun ekranını kapatıp bir hamleyle yere bağdaş kurmuş hâlinden kurtulup kendini ikili berjer koltuğa bıraktı.

"Serpil," dedi gözlerini kırpıştırarak, "Serpil benim arkadaşım değildi."

Ölmesi sanki umurunda değilmiş gibiydi. Siyah saçları parlıyordu, ıslak olduğunu tahmin ettiğim saçlarını parmaklarının arası ile taradı.

"Serpil, kızınızın arkadaşı idi ve Esra, Serpil öldükten sonra çok değişti. Tabii siz bunun farkına varamamış olabilirsiniz, çünkü daha önce hep kızınızın yanında olan bendim ve şundan emin olun ki kızınız bu durumdan bahsetmeyi hiç istemiyor. Onun için en iyisi bir an önce olanları unutmasıdır."

"Kızımla aranızdaki ilişkinin seviyesi nedir peki." dedim. Bana çok zor gelen bir soruydu bu, itiraf etmeliyim ki cevabını da duymaktan korkuyordum.

Tarık başını aksi yöne çevirip dudaklarını büzerek dişlerini göstermemeye özen göstererek sırıttı. Söylemek

üzere olduğu kelimeleri beyninin içinde tarttığını hissedebiliyordum, ağzı açılıp konuşmak üzereyken Işıl'ın yer çekimine meydan okuyan görüntüsü odayı doldurdu.

Üzerinde askılı ve bir omzunu açıkta bırakan parlak kumaştan abiye bir bluz vardı. Dekoltesi ilk bakışta aşırı gözüküyordu. Göğüslerinin tam üzerinde biten bluzun bitiş noktasında göğüslerin çatalı belli oluyordu. Altında dizlerinin üzerinde siyah bir mini etekle giyimini tamamlamıştı. Sol kolunda bunu nasıl başaracaksa- soğuktan korunmak için siyah sahte deriden, yakaları kürklü mont türü bir şey vardı. Uçmak üzere olan bir güvercini andıran endamına daha fazla bakamayarak gözlerimi yere çevirdim.

"Ben hazırım." dedi, Tarık'a bakarak. Sonra hiç beklemediğim anda önümde eğilerek sağ elini uzattı.

"Hoş geldiniz Yılmaz amca." dedi eli havadayken, bir an için daldığım gafletten sıyrılıp elimi uzattım. Elimi öperken sergilediği görüntü gözüme takıldı. Bunu bilerek şeytanlığından mı yapıyor acaba diye düşünmeden edemedim. Elimi öpünce doğrulup bana manalı bir bakış attı. Bir şeyler söyleme ihtiyacı hissettim.

"Kızım üşümeyecek misin bu havada?"

Muzipçe bana gülümsedi. Omzunun üstüne saldığı kızıl saçlarını başıyla arkaya savurup.

"Gideceğimiz yer uzak değil Yılmaz amca, üşümeye fırsatım olmadan varırız oraya." Sonra Tarık'a seksi bir bakış attı.

"Hadi arkadaşım gidelim daha ne bekliyorsun. Baba ile kızı baş başa bırakalım."

Tarık yaylanarak ayağa kalktı, yanımdan geçerken bana ifadesi anlaşılamayan griye çalan gözleri ile baktı. Ben de onu memnuniyetsizce süzdüm, bütün eklemleri ve kasları olması gerektiği gibi yerindeydi. Bu muntazam vücudu spor yaparak elde ettiğinden ve koruduğundan emindim. Odadaki tiyatronun kapanış perdesini seyrederken kızım odaya girdi.

"Gidiyor musunuz?" Yüzünde gülücükler hiç eksik olmuyordu.

Tarık kızımı yanağından öperken dudaklarının boşta kalan kısmı ile kızımın kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Şu moruğu bir an önce sepetle de geç olmadan gel yanımıza."

Sanki bir perdenin arkasından fısıltı hâlinde gelen sesi zorlukla duymuştum ama etkisi beynimde bomba gibi patlamıştı. Tam yeter artık bu kadar soytarılık diye içimden geçirip hareketlenmek üzereyken Esra, Tarık ile Işıl'ı arkalarından itekleyerek oda dışına çıkardı.

"Hadi gidin artık, size iyi eğlenceler."

Kapıdan çıkmak üzereyleyken Işıl'ın sesi duyuldu.

"Sana da babanla iyi eğlenceler kızım."

Kızım arkadaşlarını uğurladıktan sonra tekrar odaya döndü. Onu pancar gibi şişmiş bir suratla karşılamıştım.

Bulunduğumuz oda ile mutfak arasındaki mesafe çok azdı. Bu odada konuşulanların mutfakta rahatlıkla duyulacağından emindim. Bütün konuşmalarımızı az çok duymuş olduğunu tahmin ediyordum. Ama hiç bozuntuya vermeden gülümsemesini de yüzünden düşürmeden bana yaklaştı.

"Biraz aykırı çocuklardır baba ama emin ol iyidirler. Kimseye bir zararları yoktur."

Biraz mı diye geçirdim içinden. Suratımın şişkinliğini perdelemeye çalışarak zoraki de olsa dişlerimi göstermeden gülümsedim. "Aykırı oldukları kesin canım." dedim.

"Yemekler hazır baba, izninle masayı hazırlayıp hemen seni çağıracağım tamam mı?"

Tebessümümü kesmeden başımla onayladıktan sonra kızım masayı hazırlamak için yanımdan ayrıldı.

Odanın içinde ayakta kalmıştım, gözüm Tarık'ın az önce ekranını kapattığı bilgisayara takıldı. Önünde şarj olduğunu belirten kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Televizyon kapalıydı. Geçen geldiğimden beri odanın içinde pek değişen bir şey yoktu. Misafir ağırlamaya uygun olmayan tipik bir öğrenci eviydi işte, ne bekleyebilirdim ki. Bilgisayarın karşısına gelip Tarık'ın kalktığı yere oturdum. Zihnimde hâlâ Tarık ile yaptığım hoş olmayan sohbetin yankılamaları dolaşıyordu. Keyifli bir akşam geçirmeyi hayal ediyordum ama keyifsiz bir başlangıç yapmıştım. Karşımdaki duvarla koltuk arasındaki dar boşlukta geçen sefer de gördüğüm saman rengi boş koli kutusu gözüme takıldı. Nedense onu kaldırma gereği duymamışlardı. Sadece gözden uzaklaşsın diye biraz daha derine iteklenmişti o kadar. Merakımı yenemeyince yerimden doğruldum, iki adım atıp duvarla koltuk arasına eğilip boş koliyi koltuk altına sıkıştığı yerden zorlanmadan çıkardım. Elime aldığım kolinin bantları gelişi güzel biraz da hırsla yırtılmıştı, yırtılırken de koliden koparttığı kâğıtlar gelişi güzel sarkıyordu. Boş olduğunu bildiğim hâlde gayriihtiyarı koliyi sallayıp evirip

çevirdim. Arka tarafında kolinin nereden geldiğini belirten adres etiketi dikkatimi çekti. Süslü bir fonun içinde büyük italik harflerle GİRAFFE. com (zürafa) yazan etiketin devamında adres kısmı Hollanda Amsterdam diye devam ediyordu. Alıcı kısmında da kızımın adı vardı. Esra Mızrak, Türkiye Edirne.

Kafamda derin bir soru işareti oluşurken kızımın önce sesi sonra kendisi odaya girdi.

"Hadi baba masa hazır, yemekleri soğutmayalım."

Elimde kutu ile kızıma döndüm.

"Dağınıklığımız için kusura bakma baba, kaç defa söyledim Işıl'a temizlik yapalım diye ama yoğun derslerden vakit bulamadık."

Boş kutuyu sallayıp muzipçe gülümsedim ama bir taraftan da Hollanda'dan buraya kızım için ne geldiği merakı içimi kemiriyordu.

"Biraz ilerleme var yalnız kızım, geçen sefer gördüğümden biraz daha derindeydi kutu. Hayırdır ne işin var senin Hollanda ile."

Kutuyu koltuğun üzerine bırakıp yürümeye başlamıştım.

"Benim ne işim olacak baba, bizim Işıl'ın marifeti. Buradaki ev adresi benim üzerime ya, kira sözleşmesi falanda. Kargoya adres verirken benim adımı vermiş, ona ne gelse benim adıma geliyor. Kafaya takılacak bir şey değil boş ver."

"Peki." deyip beraber masaya geçtik. Masa yine harika hazırlanmıştı. İnsanın iştahını açacak nefis kokular yayılıyordu yemeklerden.

Önce klasik olarak çorba ile başladık, bakla çorbasını ne zamandır içmemiştim. Kızım yemek menüsünü benim sevdiğim şeylerden hazırlamaya özen göstermiş olmalıydı. Yemek esnasında arada sırada konuşuyorduk ama çoklukla kaşıklarımızın ve çatallarımızın sesi duyuluyordu. Geçmişten bahsetmemeye, en azından ben kendi adıma aşırı özen gösteriyordum. Sadece kızım bir defa yaptığı yemeklerin annesininki kadar güzel olamayacağını söyledi, tebessümle karışık hiç cevap vermeden geçiştirmeyi başarmıştım o anı.

Çorbalarımız bittikten sonra genişçe bir servis tabağının kenarına kızım önce bir kâse ile ölçeklendirdiği pilavı ters yüz ederek koydu. Arkasından bir miktar patates püresi ile bir porsiyona denk gelecek şekilde Tekirdağ köftesini tabağa dizdi, aynı işlemi de kendi tabağına uyguladıktan sonra iştahla tabaklarımıza yöneldik.

Tabağım bitince arkama yaslanıp göbeği sıvazladım.

"Eline sağlık kızım hepsi çok güzel olmuş." dememe kalmadı kızım, ağzında lokma olduğu hâlde telaşlı şekilde ayağa kalktı. Bir yandan da peçete ile ağzını kurulamaya çalışıyordu.

"Yok, öyle hemen doymak baba." dedi, sol eline fırın eldivenini geçirirken.

"Esas bombayı sona sakladım. Senin en çok sevdiğin ve eminim ki uzun zamandır da özlediğin bir şey bu."

Ben ona meraklı gözlerle bakarken sırtını dönüp mutfağa gitti. Çok geçmeden de elinde orta boy bir tepsi ile masaya geldi, kokusundan ne olduğunu kestirebiliyordum ama kızım tepsiyi görüş hizamın üstünde tuttuğundan oturduğum yerden göremiyordum. Sanki bile-

rek meraklanmamı istiyor ve bundan zevk alıyor gibi bir hâli vardı. Ben hemen kızıma yardım etmek için masanın ortasında genişçe bir yer açmak için ekmekliği ve ekmek bıçağını alıp masa kenarına koydum. Açtığım yere kızım tepsiyi sığdırmayı başarınca elini altından hızlıca çekti.

Tahminimde yanılmamıştım ve kızım haklıydı, gerçekten fırında kaşarlı mantara bayılıyordum ve uzun zamandır da hasret kaldığım bir lezzetti. İçimde yemeğe karşı uyanan arzu gözlerime yansımış olacak ki kızım yüzü neşelendi.

"Özlediğini biliyordum baba."

Sevgi ile kızıma bakarken gözümün önüne eşim geldi. Bu aperatifi çok sevdiğimi eşimde çok iyi bilirdi. Ne zaman aramızda küçük tartışmalar ve küsüşmeler olsa bu yemek bizim barış çubuğumuz gibi bir şeydi.

Ben iştahla bir lokmalık mantarlara yumulunca kızım da beni gülümseyen yüzü ile izliyordu.

Kızım sadece bir iki tane almıştı mantarlardan bense itiraf etmeliyim aç gözlülük yapmıştım ve neredeyse tepsi de mantarlar bitmişti.

Nihayet yemeğimiz bittikten sonra sofrayı toplamak için yardımda ısrar etsem de kızım kabul etmeyerek beni oturma odasına yönlendirdi. Kızım sofrayı toplarken ben hafif şişmiş olan göbeğimi ovalıyordum koltuğa otururken.

Tam televizyonun karşısına oturmuştum. Kapalı televizyonun siyah ekranına aksim yansıyordu. Kısa bir süre ben hangi hareketi yaparsam beni tekrar eden siyah gölgemin yansımasını izledim. Hafif bir baş dönmesi başlayınca sırtımı koltuğa yaslayıp başımı geriye attım.

Bir müddet gözlerimi tavana dikip öylece kaldım. Sebebini bilmiyordum ama az önceki neşeli ve dinç hâlim ben den uzaklaşıyor gibiydi. Gözlerimi kapatınca Zeynep'in karanlık ve gölgeli hali hayalimde canlandı. Ya da ben onun Zeynep olduğunu sanıyordum. Hayalimde de olsa yüzünü tam seçemiyordum ama ben onun Zeynep olmasını diliyordum içimden. Gölgenin yaklaşması ile irkilmem bir oldu, sanki gördüğüm hayal değil gerçeğin ta kendisiydi, kim olduğunu bilmiyordum çünkü yüzü saliseler içinde değişiyor tanıdığım tanımadığım onlarca simanın suretine bürünüyordu, dehşetle gözümü açtığımda bir ışık patlaması oldu gözlerimin önünde, boşlukta binlerce yıldız dönüyordu ve ben onlara odaklanmaya çalıştıkça birer birer kayboluyorlardı. Uyumuş olmalıydım zira gördüklerim ancak uyku hâlinde olacak şeylerdi. Zihnimi dağıtmak için başımı tavandan alıp saatime baktım, 10'u biraz geçiyordu.

Ne kadar uyuduğumu kestiremiyordum ama vücudumda ve zihnimde birtakım değişiklerin olduğunu algılayabiliyordum. Üzerinde durmamayı tercih edip aklımı başka yerlere vermeyi denedim. Fakat olmadı başımın dönmesi daha da fazlalaşmış ve midem bulanmaya başlamıştı. Garip bir ikilem yaşıyordum. Kendimi hem çok halsiz hem de enerji dolu hissetmemi sağlayan bu duygu karışıklığı içindeyken kızım elinde tepsi ile odaya girdi. Sehpanın onun hareketlerine engel olması sebebi ile paralelimde kalarak eğilip tepsiyi bana uzattı.

"Seni uzun zamandır yalnız bıraktığım için kusura bakma baba." dedi gamzelerini bana göstererek. Tepsinin üzerindeki kahveyi alırken zoraki gülümsemeye çalıştım. Şu an için tek amacım ellerim titremeden kahveyi

alıp sehpanın üzerine koymaktı. Bendeki değişimin veya rahatsızlığın farkına varmasını istemiyordum. Sonuçta kızımla güzel bir akşam geçirmeyi düşlerken bunu berbat etmek hiç istemediğim bir şeydi.

Sehpanın etrafından dolaştı ve elindeki tepsiyi özenle cam sehpanın köşesine bıraktı. Çaprazımdaki ikili koltuğa oturunca yumuşak kumaş sanki bütün vücudunu içine çekti. Öne doğru doğrularak tepsi üzerindeki kendi için yaptığı kahveyi dikkatle alarak tekrar koltuğa gömüldü.

Konuşmadan geçen birkaç saniye boyunca kızımı izledim. Nedendir bilinmez az da olsa üzerinde tedirginlik vardı. Herhâlde ikimiz de birbirimize karşı kendimizi sıkıyorduk.

Korkmaya başladım. Fırtına öncesi sessizliği andıran bir havada sanki ikimizde kahvelerimizi hiç bitmesin diye ağırdan alarak içiyorduk. İçtiğim kahveden zevk aldığımı kendimi inandırmaya çalışıyordum ama nafile, ağzımın içinde sanki demir geveliyordum, madeni bir tat vardı damaklarımda.

Kızıma ayıp olmasın diye kahvenin son yudumunu da içtikten sonra boş fincanı artık belli bir şekilde titremeye başlayan ellerimle tepsiye bıraktım. Kızımın bunu fark etmemesine imkân yoktu. Yüzüne bakıp zoraki gülümsemeye çalışınca alnıma bir ağrı saplandı. Elimle alnımı ovalamamak imkânsızdı. Mecburi olarak elim alnıma gittiğinde nihayet sessizliği bozdum.

"Edirne'nin havası çarpmış olmalı kızım. Bütün gün dışarıdayım, üşütmüş olmalıyım."

Biten kahvesini tepsiye koyarken, yüzüne endişeli

bir ifade oturtan kızım sesini titreterek konuştu. "İyi olduğuna emin misin baba, baksana boncuk, boncuk terlemeye başladın."

Gerçekten de terliyordum. Alnıma götürdüğüm elimde ıslaklık vardı. "Sıkı giyindim ondandır." dedim, ben bile kendi söylediğime inanmayarak.

"Annemi özlüyor musun?"

Öylece baktım, anlamsız bir surat ifadem olduğundan emindim.

"Annemi özlüyor musun?"

Duymadığımı tahmin ederek tekrarladı cümleyi. Bense çalışmayan televizyondaki karanlık ekranın derinliklerinden yansıyan gölgeme odaklanmıştım, söylediklerini söylememiş olduğunu varsayarak.

"Annemi özlüyor musun?"

"YETER."

Sesimin şiddetinden kızım yerinden bir kere hoplayıp zaten gömülmüş olduğu koltuğun içine biraz daha fazla gömüldü. Ama hemen kendini toplayıp kavgaya hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi.

"Niye bunu yapıyorsun." dedim sesimi alçaltarak, kızımın yüzünü çift görmeye başlamıştım, teke indirmek için sağ elimi örümcek gibi yüzüme yapıştırdım, bir faydası olmadı. Bir başkası beni böyle görse, bu halimi ya komik bulup benimle eğlenirdi ya da bana acırdı.

"Sen niye bana bunu yaptın." dedi hissiz bir tavırla. "Niye beni yalnız bıraktın?"

"Ben seni hep sevdim kızım."

Bunun tekrar olduğuna inanamıyordum, birden-

bire nasıl bu duruma düştüğümü kavramakta zorlanıyordum. Yaşadığımız tam anlamı ile bir dejavuydu ve korkarım ki tartışmamızın şiddeti bir öncekinden daha fazla olacaktı, bunu hissedebiliyordum, lanet olsun dedim içimden bunu sonlandırmak için kendimde güç bulamıyordum.

Kızımın yüzündeki bütün masumiyet ve çocuksu hâli gitmişti. Öfkeden ve nefretten kararan bir suratla karşı karşıyaydım.

Odanın içindeki eşyalar anlamsız bir şekilde yer değiştirmeye ve renkleri solup sonraki anda da aşırı bir renk cümbüşü ile patlamaya uğruyorlardı. Karşımdaki televizyon ağzını açmış beni yutacak gibiyken, cam sehpa eğilip bükülüyor canlıymış gibi hareket ediyor izlenimini veriyordu zihnime. Artık bir şeyler hızlıca ben den kopmaya başlıyordu. Duygularım ve duyularım somut birer nesneye dönüşmüş gibi gidip geliyorlardı. Bütün bunlar ben de olurken kızımın öfkeli ve lanet okuyan sesini duyuyordum ama cümleleri anlamlandırmayı bir türlü başaramıyordum.

Vücudumun ağırlaştığını hissetmeye başlamıştım. Kızım bir yandan ne dediğini anlamadığım bir tonda konuşurken, hayır bağırırken sanki onunla birlikte oda içindeki eşyalar da benimle iletişim kurmaya çalışıyorlardı, duvarlar kahkahalar atıyor, arkamdaki cama vuran yağmur damlaları beynime işkence yapıyorlardı.

Bütün bu olanlara daha fazla dayanamayınca gülme krizine girdim. Gülüyordum, hatta damağım görününceye kadar ağzımı açmış bütün bu olanlara kahkahalarla gülüyordum.

Zaman ve yer olgum silinmeye başlamıştı. Saat kaç, neredeyim, niye hep aynı anı yaşıyorum, artık sorgulamıyordum.

"İşte sen busun, senin gerçek yüzün bu baba." dedi, "Başkasının duyguları seni hiç ilgilendirmiyor. Varsa yoksa kendin."

"Hişttt…" dedim sağ elimin parmağını dudağımın arasına götürerek. Gülme krizim geçmişti, çok ani duygu değiştiriyordum gülmem ağlamaklı bir hâle bürünmüştü. Gözlerim yuvalarında dört döndüğünü hissediyordum. Odanın içinde aslında olmayan birisinin varlığını duyumsamam ensemdeki tüyleri dikleştirmişti.

"Sessiz ol kızım, annen burada bizi izliyor."

Ellerimi ovuşturdum soğuk hissiz, bir taraftanda sanki sac tavada eriyen yağ gibi, ellerimin yoğunluğunun azalıp eridiğini hissediyorum.

Kızım büyümüş gözleri ile bana bakıyordu, gözleri sanki göz çukurlarından yere düşecek gibiydi. Gözlerimi ondan alıp başımı televizyona çevirdim. İşte oradaydı karanlığın, hiçliğin içinden Zeynep elini uzatmış bana bakıyordu. Masum bir kedi yavrusu gibi başımı sağ omzuma yatırıp öylece kaldım, mimikleri değişti, mutluydum.

Esra ayağa kalkarak Zeynep ile benim arama girdi, küçük bir çocuk gibi televizyonu görebilmek için vücudumu yana yatırdım, ateşe atılmış et parçası gibiydim, göğsümü karnıma çekmiş büzüşmüştüm.

"İşte sen busun." dedi kızım, ağzından lav akıyordu, "Annemin hayaletine bile ben den çok değer veriyorsun."

Sinirli bir gülüş çıktı dudaklarının arasından ellerini iki yana açarak tıslayarak devam etti.

"Madem bu kadar çok seviyordun baba, neden annemin ölmesine izin verdin. Neden beni önemseyip vaktinde hareket etmedin, neden bana inanmadın."

Kızımın nedenlerini kesen tok bir şaklama sesi odada yankılandı.

Ayaktaydım ve sallanıyordum, kızım beş parmağın izi çıkmış yanağını sol eline yaslamıştı, gözünde bir dirhem bile yaş yoktu.

Ancak birkaç salise sonra sağ elimdeki sızıdan ne yaptığımın farkına vardım. Kızıma vurmuştum.

Ama nedense bunun pişmanlığını yaşamıyordum, hatta şeytani bir şekilde bundan haz bile almıştım. Bu ben olmamalıydım. Sessiz fırtına artık kopmuş, şimşek çakmıştı. Korktuğumu yaşamak benim kaderimde vardı. Umutsuzca gözlerine baktım, bir ışık bir pırıltı aradım, yoktu.

Serçenin kanadı kırılmıştı bir kere, elini yüzünden çekti, gözünde yaş yoktu ama dudakları titriyordu.

"Git."

Pişmanlıkla elimi uzattım, kendini bir adım geri aldı.

"Uzak dur ben den."

Nefesi sesini perdeliyordu, yüzünü baktım ama o değildi. Yüzü lunapark aynalarına düşmüş gibi şekilden şekle giriyordu. An içinde gözümün önünde bir tombullaşıp portakal gibi görünüyorken hemen akabinde armut gibi sivriliyordu.

Yaklaşmak için son bir hamle yapmak istedim, ayak-

larım gitmedi. Sallanıyordum, ayakta sabit durmam imkânsızdı, vücudumun bütün kaslarını kastım, beynimi olağan normal bir noktaya sabitlemem şarttı, mantıklı düşünmem gerekiyordu ama yapamıyordu. Bu sarhoşluk değildi, ondan daha ağır bir şeydi yaşadığım.

"Git."

Gözlerimi gözlerinden aldım, sessizce sırtımı döndüm, düz bir çizgideymişim gibi dik yürümeye çalışarak odadan çıktım. Paltomu askılıktan kurtarmak isterken sendeleyince kapüşonun fermuarı birkaç santim yırtıldı. Sallanarak paltomu giyerken kızımın arkamda sessizce bana baktığını hissedebiliyordum. Kendimi yeterince küçük düşürmüştüm, ona son bir kez bakmamaya özen göstererek kapıyı açtım, ayakkabılarımı giydim ve dışarı çıktım.

Sokağa çıktığımda şiddetini daha da arttırmış olan yağmur damlaları yüzüme mızrak gibi çarpmaya başladı. Sendeleyerek yolun karşısına park ettiğim arabama gitmek için yürümeye başladım. Üç adım atmıştım ki, birden midemden ağzıma gelen ifrazatı yolun ortasına boşalttım. Yolun ortasında iki büklüm hâlde eğilmiş kusarken sol çaprazımdan gelen otomobil farlarından sakınmak için elimi gözüme siper ettim.

Zorlukla doğrulup sendeleyerek arabama doğru birkaç adım daha attım. Az önceki araba midemi boşalttığım yoldan geçerken şoförü camı açıp bana küfretti.

"Pis sarhoş."

Otele gelene kadar emektar Volvo'mu iki defa duvara sürtmüş bir defa da kaldırıma çıkarmıştım. Tam hatırlamıyordum ama sanırım birkaç tane de park hâlinde arabalara da vurmuş olmalıydım.

Volvo'yu otelin önündeki kaldırıma gelişi güzel bırakıp araçtan indim. Tek isteğim uyumak, bu lanet olası sarhoşluk ve hiçlik hâlinden kurtulmaktı.

Lobideki sessizliği bozan tek şey duvara asılı LCD televizyondan geliyordu. Yalpalayarak resepsiyona gittim. Görevli uykunun ağırlığından kapanmak isteyen gözlerini bana çevirdi, tezgâha yaslanıp elimi uzattım. Konuşmaya takatim yoktu, zaten onunda konuşmaya niyeti yoktu. Nasıl bir adama çattık tavrıyla anahtarı sanki cüzamlıymışım gibi iki parmağının arasında bana uzattı. Anahtarı gözüme kestirip elinden kapınca görevli kendini geri attı.

Odaya girdim, ışıkları açtım ve hemen kendimi banyo lavabosuna gömdüm. Kusmuğumun kokusu banyonun her tarafına yayıldı. Dolmuş lavabonun içindekiler deliğinden gitsin diye musluğu hafif açıp banyodan çıktım, kendimi leş halimle yatağa attım. Hiçbir şey düşünecek hâlde değildim ama başımın ağrıması ve vücudumun titremesinden uyuyacak hâlde de değildim. Gözümün önüne türlü hayaller geliyordu, dışarıdaki ışığın yansımasından içerde oluşan gölgelerle konuşuyordum.

Öyle bir an geliyor ki her şeyi yapabileceğimi hissediyordum, hatta dünyanın tekerine çomak bile sokabilecek kadar adrenalin dolaşıyordu damarlarımda, bu çok uzun sürmeden de geçmişim gözümün önüne geliyor gözlerim yaşlanıyordu, bir saate yakın cebelleştim.

Başımı yastığa gömdüm Sepil'i gördüm, sağ yanıma döndüm Ramazan'ı gördüm, sol yanıma döndüm Zeynep çıktı karşıma sağ yanıma döndüm Hamza'nın manalı gözleri ile karşılaştım. Ne yaparsam yapayım

uyanık hâldeyken kâbus gibi hepsi sarmışlardı etrafımı. Yatağın üzerinde doğrulup bağdaş kurup oturdum, tam karşımda masanın üzerinde makyaj aynasındaki aksim dikkatimi çekti. Aynadaki görüntüm sanki benimle konuşmak istiyor gibi ileri geri sallanıyordu. Sustum konuşsun diye, bir şey söylemeyince ben başladım konuşmaya, kimseye söylemediğim sırlarımı, zaaflarımı, zayıflıklarımı anlatmaya başladım ona. Ben konuşuyordum o dinliyordu. Tıpkı Hamza amcanın şerit testere makinesi ile konuştuğu gibi. Ben de bıçkı makinemle konuşurum yalnızlığımda. Böyle demişti Hamza amca, bu hâlimle bile çok iyi hatırlıyordum ne dediğini.

Aynadaki görüntü sallanmayı kesmiş deli gözleri ile bana bakıyordu şimdi. Heykel gibiydi, milim kımıldamadan karanlık gölgenin içinden seslendi bana, artık sanrı görmeye başlamış olmalıyım, olmayan bir ses kulağımın arkasından fısıldadı tekrar, ne dedin sen?

Beynimin içinde şimşekler çakıyor gözümün önünde yıldızlar dans ediyordu ve ben bütün bu olanlara rağmen Hamza amcanın sırrını keşfetmiştim. Depodaki yangının yok edemediği tek şey, kambur bir dev gibi alevlerin arasında kalan tek şey şerit testere makinesi.

Artık iflas etmek üzere vücudumda kalan son gayretle yerimden doğruldum. Ayaklarım ıslak zemine değince kafamı çevirip banyoya baktım. Bulunduğum yerden görünmüyordu ama açık musluğun sesini rahatlıkla duyabiliyordum, yürümeye başlayınca hâlâ yalpaladığımın farkına vardım, baş ağrımda yerinde duruyordu, ben adım attıkça sanki yanımda benimle birlikte yürüyen bir ben daha vardı. Banyoya gir, musluğu kapat,

bak ne yaptığını görüyor musun her taraf berbat olmuş, banyonun kapısını kapat. Ses kaybolsun diye ellerimle kulaklarımı kapattım. Lanet ses gitmiyor, her hareketimi yönlendirmeye çalışıyordu.

Koridora çıktım, sanki kör birisiymişim gibi ellerimle duvarları yoklayarak ilerliyordum, yürümeye yeni başlayan bir bebek gibi güçsüz ve düz yürümeye muhtaçtım. Sadece bir kat aşağı inecektim ama önümde dönerek aşağı inen basamaklar bana Ağrı Dağı'nın zirvesindeymişim gibi uzun ve derin gelmişti. Hırıltılı bir nefes alıp aşağı inmek için ilk adımımı attığımda telefonum çaldı, belki de ikinci çalışıydı farkında değilim, ilk çalışını kaçırmışta olabilirdim, ancak bir daha çalınca telefonumu ceplerimde acemi hareketlerle aramaya başladım. Bir daha çaldı, ofluyordum, nihayet burnumdan solurken belki de son çalışında telefonu elime alıp açtım.

"Baba kurtar beni."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp sanki konuşanı görecekmişim gibi telefona baktım, sonra telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

"Baba, ben Esra, beni öldürecekler ne olur kurtar beni."

Telefon yanağımdayken önce güldüm, sonra sustum, daha sonra şakaklarıma mızrak gibi bir ağrı saplandı. Duyularım durumun ciddiyetini algılayamayacak kadar yaşamdan kopuk olsa da, vücut gerekeni yapmıştı. Damarlarımın açıldığını ve kalbimin beyne gerekli olan oksijen ve kanı son hızla pompaladığını hissedebiliyordum.

"Kızım.." dedim, takıldım. Dehşete düşmüştüm ağzımdan başka bir kelime çıkamamıştı. Kızım tekrar ko-

nuşmak için soluğunu bıraktığında telefonda hırıltıya benzer şeytani başka bir ses duyuldu.

"Bana tam karşıdan bakmaya hazır mısın Yılmaz." dedi. Sesi boğuk ve bir o kadar da donuktu.

"Karına yaptığımın aynını kızına da yapmak üzereyim Yılmaz. Ama sana son bir şans daha vereceğim. Çünkü sen benim favorimsin. Kızını kurtarmak istiyorsan Beyazıt Külliyesi'ne gel. Unutma çok fazla vaktin yok."

Telefonu kapattığında sanki dünyadaki yaşam son bulmuştu. Ömrüme bulaşan virüs karımdan sonra kızımı da almak üzereydi.

22
KÜLLİYE...

Ayağım kaymıştı, merdivenlerde yuvarlanarak aşağıya düşüyordum. Telefon elimden düşüp soğuk mermer merdivenlerde üç parçaya ayrılarak kullanılmaz hâle geldi. Bense nihayet son basamakta sırtüstü durabildim. Başım zonkluyordu, ayağım acıyordu, inleyerek elimi alnıma götürdüm, elime kan bulaşınca irkildim. Düşme esnasında başımı çarpmış olmalıyım. İçimden lanet okudum, dirseklerimi ve ayaklarımı yokladım, çok şükür kırığa benzer bir çıkıntıya rastlamamıştım vücudumda. Duvardan destek alarak ayağa kalkmaya çalışırken lobinin zemininde artan şiddetle ayak sesleri duyuyordum. Düşüşüm şiddetli olduğu kadar ses de çıkarmış olmalıydı. Ayağa kalkmak üzereyken lobi görevlisi yetişip boşta kalan koluma girdi.

"Bayım iyi misiniz?"

Görme duyarlılığım o kadar berbattı ki adamın yüzünü flu görüyordum, bir başkası da gelmiş yere düşen telefonumun parçalarını toplamaya çalışıyordu. Adamın yardımı ile inleyerek ayağa kalkıp görevlinin omzuna yaslanarak kendimi lobinin ortasına attım. Adamdan kurtulduğumda ayakta pis bir sarhoş gibi sallanıyordum.

"Külliye nerede?"

Sesimi yüzüme oturtamamıştım, sanki benim yerime başkası konuşuyordu. Bana manasız gözle bakan görevliye doğru iki adım atarak yakasına yapıştım.

"Külliye nerede?"

Adam elleri ile bileklerimi tutarak beni itekledi. Beni kendisinden kurtarınca tiksinti ve acıma ile karışık bir ses tonu ile konuştu.

"Çok kötü durumdasınız, sizin hemen hastaneye gitmeniz lazım."

Paltomun kenarını arkama atarak sağ elimi belime götürdüm, silahımın donuk kabzasını parmaklarımla sıkıp görevliye doğru bir adım attım. Anlamıştı, bu kadar ileri gidebileceğime ben bile inanamıyordum, ima ettiğim hareketten korkarak ellerini havaya kaldırdı. Sonra da bir eli ile dışarıyı gösterdi.

"Ana caddeye çıkın." durarak ve kekeleyerek konuşuyordu, ama istediğimi alıyordum.

"Caddeye çıkınca sola dönün, yolu dümdüz takip edin, Edirne'nin merkezinden biraz uzaklaşacaksınız, sonra karşınıza Tunca Nehri çıkacak, köprüden geçtiğiniz gibi sağda toprak bir yol var oraya sapın ve yolu takip edin, karşınıza çıkacak."

Yere baktım, bu kafa ile nasıl aklımda tutacaktım bilmiyordum, başımı kaldırıp son bir kez ona baktım, diğer adamsa telefonumun parçalarını titrek elleri ile havada tutuyordu, çıkmak için geri, geri iki adım attım.

"Kimseye nereye gittiğimi söylemeyin."

Döndüm ve zikzaklar çizerek otelden çıktım.

Yağmur dinmişti ama soğuğu insanı ısırıyordu. Kapı önündeki arabama binip patinajla kaldırımdan yola fırladım. Dar caddede hızımı artırarak arabayı sürüyordum, ibre her saniye değişiyordu, 40…50…60…70…80… ara yoldan ana caddeye kendimi attığımda araba ıslak yolda sola doğru enlemesine kayarak çeyrek daire çizdi. Nihayet araba yola tutunduğunda hiç kimseye bir zarar vermediğim için şükrediyordum.

Hızımı kesmeden yola devam ettim, kısa bir süre sonra karşıma yoldan daha dar bir köprü çıkınca hızımı azalttım. Köprüyü geçtiğim gibi dik ve eğimli yoldan aşağıya inip toprak yola çıktım. Nehir boyunca arabayı iki kilometre kadar daha sürdükten sonra karşımda gecenin içinde kandil gibi parlayan 2.Beyazıt Külliyesi'ni gördüm. Dış istinat duvarları boyunca arabayı sürerek sağa saptım ve külliyenin karşısındaki havalandırılmaya bırakılmış tarlanın önüne Volvo'yu park ettim.

Sallanarak arabadan indim, iki adım atıp kaputa sağ kolumu dayadım, iki defa öğürdüm üçüncüde eğilerek midemde kalan son ifrazatı da dışarıya çıkardım. Korku, endişe ve bilinmezlik mideme baskı yapmış olmalıydı. Sol kolumla ağzımı sildim ve alnımı kontrol ettim, kan kesilmiş gibiydi ama yine de elime kan bulaşmıştı.

Ne olur 0,5 saniye önde olayım.

Kaderime doğru yürümeye başladım, silahımı çıkardım, emniyetini açtım ve ağzına mermiyi sürdüm. Taş kemerle süslenmiş demir kapının önüne geldim, titreyen elimle kapıya hafifçe dokununca gıcırdayarak kapı kendiliğinden açıldı. Sendeleyerek içeri girdim. Sol tarafımda bilet kesilen bir gişe ve onunda önünde bir gişe bariyeri vardı. Etraf sessizdi, göbeğimi içime çekerek bariyerden geçtim.

Sol tarafıma bakınca gişenin kapısının açık olduğunu gördüm, gayriihtiyari elim tetikte kapıya yöneldim. İçeriye girince sandalyede başı geriye düşmüş bir insanla karşılaştım. Silahımı üzerine doğrulttum, dikkatimi vererek yanına yaklaştım kan birikintisine basınca ayağımı geri attım, boğazı kesilmişti. Yüzümü buruşturup gerisin geri dışarı çıktım. Görünen o ki bu akşam çok kan görecektim. Ürperdim ama soğuktan değildi.

Muhteşem güzellikte bir bahçenin içindeydim. Başka zaman olsa bundan çok zevk alırdım ama şimdi değil, parke taş döşenmiş yürüyüş yolunda ağır adımlarla yürüyordum. Sağ tarafımda muntazam bakımlı çimenlerin ve çiçeklerin ilerisinde ışıldaklarla aydınlatılmış revakların Osmanlı mimarisi tarzındaki sütunları vardı ve iki sütun arasında üstüne kubbe geçirilmiş küçük odalar sıralanıyordu, kapıları kapalıydı. İçimden bir his onlarla vakit kaybetmeden ilerlememi söylüyordu.

Tekrar başka bir bahçeye açılan bir öncekinden daha büyük kemerli demir kapı ile karşılaştım, bu seferki kapı ardına kadar açıktı. Kapıdan geçince az önceki ile aynı tarzda ama ondan daha büyük bir iç avlu ile karşılaştım. Burası da ışıldaklarla aydınlatılmıştı. Sağ yanımda aynı

mimari devam ediyor, yine yan yana sıralanmış sütunların arasında odalar var sol yanımda da bana daha yakın olan yan yana üç oda var. Her odanın önünde birer bilgilendirme tabelası bulunuyor.

Daha ilk girişimde gişeden burasının müze olduğunu anlamıştım ama şimdi tam olarak ne müzesi olduğunu çıkarabilmiştim. Burası sağlık müzesiydi. Osmanlı zamanında burası bir üniversiteydi ve 400 yıl boyunca Osmanlılar burada hem öğrenci yetiştirmiş hem da hastaları tedavi etmişlerdi. Dünyanın ilk müzik ve su ile şifa dağıtılan, akıl hastalarının iyileştirildiği bir hastane.

İki metre ilerimde yerde normal olmayan bir karaltı dikkatimi çekince yönümü oraya çevirdim. Çimenlerin üzerinde gül dalları ile kırık bir testinin arasında bir güvenlik görevlisi daha yerde boylu boyunca yatıyordu. Başının hizasında diz çöktüm, silahımı diğer elime alarak yüzünü örten ceketini sıyırdım. Onunda gırtlağı boydan boya kesilmişti.

Anlaşılan katil yolumu temizlemeye çalışmış ve hesaplaşmamıza uygun zemin hazırlamıştı. Ayağa kalkarken yine zorlanmıştım, doğrulup belimi gerdim, başım zaten dönüyordu ama kalkmanın ve gerinmenin etkisi ile biraz daha fazlalaşmıştı baş dönmem. Gözlerimi ileri diktim, parmağımla kurumuş gözyaşlarımın göz çukurlarımda bıraktığı soğukluk hissini defettim. İlerde karanlıkta kalmış kapıya odaklandım ve yürümeye başladım. Korku yine beni esir almıştı, yanım sıra yürüyen insan gölgeleri görüyordum. Ama onlar sadece ışıldakların avluda gövdemin görüntüsünü çoğaltmasından başka bir şey değildi. Kendi gölgelerimden bile korkmaya başla-

mıştım. Kızımı düşündüm, orda bir yerlerde ölmek üzere idi, kendimi hırslandırıp adımlarımı hızlandırdım.

Daha önce geç kalmıştım ve bunun acısı bütün hayatıma eşit ağırlıkta dağılmıştı. Buna bir daha müsaade edemezdim.

Bahçenin merkezindeki ana yapının kapısına geldiğimde sırtımı duvara dayadım, iki elimle silahı kavrayıp silahı göz hizama getirdim. İçerden gelen hafif Osmanlı ezgisi ve su şırıltısı insanın ruhunu okşayacak ahenktendi ama beni sadece tedirgin ediyordu. Bir adım atınca içeride olacaktım, içimdeki bir his her şeyin içeriye girince biteceğini söylüyordu ya da her şey burada başlayacaktı.

Derin bir nefes alarak içeriye adımımı attım, altıgen bir mimariye sahip beyazın hâkim olduğu mermer ve taştan yapının içine bir an için büyülenmiş gibi baktım. Devasa kubbenin pencerelerinde sadece gecenin karanlığı vardı. Kubbenin tam altında daire şeklinde bir şadırvan vardı, yapının en önemli aksesuarı olduğu belli olsun diye ışıklandırılmıştı. Şadırvanın tam ortasında beyaz mermerden bir fıskiyeden ritmik şekilde su akıyor. Bu su hayret uyandıracak şekilde altıgen geniş yapının her yerinden duyuluyordu. Bulunduğum yerden duyduğum sadece su sesi değildi, hafif bir şekilde müzik de kulaklarıma çalınıyordu. İçerisi hafif aydınlatılmıştı. Baktığım açıdan şadırvanın arkasında kalan üç oda vardı. Gözlerimin ortama alışması için bir müddet hareketsiz kaldım. Hareketsiz kaldığım süre boyunca içeri girerken aldığım nefesi vermemiştim. Artık yeni oksijene ihtiyaç hissedince nefesimi tazeledim. Hâlâ tam olarak

ne yapacağımı nereden başlayacağımı bilmiyordum. İki adım attım ve ensemdeki tüyleri diken, diken eden karaltıyı görünce irkildim. İki el ateş ettim. Silahtan çıkan ses, tarihî Osmanlı hastanesinin içinde defalarca yankılanarak bumerang gibi bana geri döndü. Adamı başından vurmuştum, Allah'ım bu kadar kolay mıydı, bittiğine inanamıyordum derken önce adamın başındaki Osmanlı sarığı yere düştü, ardından da kafası önce öne eğildi ve yerinden kurtulup sarı taş zemine düştü. Gördüğüm manzara karşısında gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Yere düşen kafa sanki alçıdan yapılmış gibi neredeyse paramparça oldu.

Yine sanrı görmeye başladığımı sanarak kafasız hâlâ dimdik duran duvarın yanındaki kırmızı Osmanlı giysilerindeki adamın yanına gitmek için bir adım atmaya niyetleniyorken su ve müzik sesinden başka bir ses daha kulaklarıma geldi. Birisi kahkaha ile gülüyordu, ama sadece kâbuslarımda canlandırabileceğim bir akustikle binanın içinde yankılanan gülme sesi insandan çok şeytani bir havadaydı.

Yapının içinde yankılanan kahkaha sesi ensemin arkasından tüylerimi kaldırarak kulağıma ilişince bir refleksle sol yanıma döndüm. İki metre kadar gerimde ayakta duran bir başka adam görünce dehşete düştüm. Arka arkaya silahımı ateşleyerek gri kaftan giymiş 1.85 boyundaki adamı delik deşik ettim. Korku ile ateş ederken bir yandan da geri adım atarken takılıp yere düştüm. Adam karşımda hâlâ ayaktaydı ve vücudunda açtığım deliklerden kan değil alçı tozu akıyordu.

Şu anki ruh hâli ile çıldırmamam elde değildi. Korku

ile ayağa kalkarken vücudundan alçı tozu akan adamın arkasındaki sedirde 30'lu yaşlardaki Osmanlı giysileri içinde oturan bir kadının kucağında uzanmış yatan genç bir kız çocuğu görünce gözümdeki yaşla birlikte ağzımdan bir nara çıktı.

"Esra, kızım."

Hırsla ve hızla doğrulup önümdeki az önce vurduğum adama silahımı tekrar ateşleyerek saldırdım. Silah iki defa daha ateş aldı sonra mermisi bitti. Sol elimi adamın soğuk cansız boğazına geçirirken sağ elimdeki silahın namlusu ile adamın başına vurdum. Kafası birden yerinden kurtulup ikimizin arasında yere düşüp parçalandı başsız kalmış vücudu sağ tarafıma doğru silkeleyerek savurunca vücut sallandı ve yere düşüp parçalara ayrıldı.

Kendimi yel değirmenlere karşı savaşan Donkişot gibi hissettim bir an. Şaşkınlığım hâlâ üzerimdeyken sedire doğru eğilip kadının kucağındaki kız çocuğuna odaklandım, yüzüne dokunduğum gibi donuk ve sahte ve cansız bedenden hemen elimi çektim.

Kendimi aptal durumuna düşürmüştüm. Bunlar savaştıklarım ve kızım sandığım cansız konu mankenlerinden başka bir şey değildi. Bana her ne olduysa her şeyden ürker hâle gelmiştim, olmaması gereken halüsinasyonlar görüyordum, olmaması gereken sesler duyuyordum. Çıldırmanın eşiğindeydim ve hareketlerimi kontrol edemiyordum.

Yüzümü büyük kubbenin altındaki alana çevirdim. Az da olsa netleşen görme kabiliyetimle etrafa donuk gözlerle baktım. Şadırvanın sağında ve solundaki oda gibi yerlerde kimisi oturmuş kimisi ayakta insan silüetle-

ri görüyordum şimdi. Hepsi dönemin Osmanlı giysileri içinde bire bir boyutlarındaydı ve benim durumumdaki birinin bunları gerçek insan sanması normal olmalıydı.

Bu hâlimle bile tehlikenin farkına yeni yeni varmıştım. Katil burasını bilerek bu yüzden seçmişti, içlerinde onu ayrıt edemeyeceğimi tahmin ettiği için, hele gene bu hâlimle hiç.

Peki, kızım nerede. Asıl odaklanmam gereken noktadan nasıl bu kadar uzaklaşmış olabilirim.

Az önceki musikinin arka fonundan gelen kahkaha kesilmişti, fısıltı ile beni ilerlemeye davet eden bir ses vardı müzikle beraber kulağıma gelen. Devam et Yılmaz, hipnotize olmuş gibi sese uyarak adımımı ileri attım. Tedirgin ve özenli adımlarla kubbenin ortasına doğru yürümeye başladım. Yürüdükçe görüş alanımın açılması ile az önce gördüğümden çok daha fazla cansız manken topluluğu olduğunu anladım, gerçek olmadıklarını bildiğim hâlde irkilmeme sebep oluyorlardı. Sağ tarafımda ben den on metre kadar ilerde kimisi sandalyelere oturtulmuş kimisi ayakta ondan fazla cansız mankenden oluşmuş bir müzik grubu ellerinde dönemin çalgıları ile duruyorlardı. Sol tarafımda yine geçmişin bire bir kopyası yaratılmış bir hekimbaşı, hastasını muayene ediyordu, uzaktan gözümün seçtiği kadarı ile de şadırvanın arkasında dönemin eczanesi canlandırılmıştı. Bu müzede her şey zamanın renkleri ve ahengi ile bire bir sanki gerçekten yaşanıyormuş gibiydi ve bu hâlimle bu beni ürkütüyordu. İçlerinden birisi gerçekti ama hangisi.

Suyun sesini takip et, sesi duyunca şadırvanın üstündeki fıskiyeye odaklandım, büyülenmiş gibiydim. Ses

beni kontrol ediyordu, kubbenin altında yankılanan sesin nerden ve kimden geldiğini kestirmem olanaksızdı, robotlaşmıştım ve bana her ne oldu ise bilincim savunmasız kalmıştı. Dışarıdan gelen yönlendirmelere açık bir hâlde ne söylenirse onu yapıyordum. Devam et Yılmaz, birazdan hayatını karartan şeytanı öldüreceksin. Ödülünü alacaksın. Şadırvana iyice yaklaşınca diğer tarafında bir tuhaflık olduğunu sezdim.

Sese uyarak şadırvanın etrafında dönmeye başladım. Yaşadığımı anlamlandırmakta zorlanıyordum. Beynim sesin ve olmayan bir varlığın etkisinde onun direktifleri doğrultusunda hareket ederken kaslarım buna itiraz ediyorlardı. Hissedebiliyordum sanki içimde ikinci bir benlik oluşmuştu, ensemin arkasında benimle birlikte yürüyen ve beni yönlendiren sese karşı koymak istiyordu ama güçsüzdü.

Etrafıma endişeli ve tedirgin bakışlar atarak dairesel şadırvanın etrafınca yürürken elimi şadırvanın soğuk kenarında gezdiriyordum. Yer, yer ıslak ve kuru taş zeminde elimi gezdirirken elim orada olmaması gereken bir şeye çarpınca nesne şadırvanın içindeki su havuzuna düştü. Al onu Yılmaz, o şeytanı öldürecek.

Eğilip havuzun içine baktım, suya çarpan ışığın etkisi ile uzun ince nesne suda ölü balık gibi yatıyordu. Elimi sokup nesneyi sapından tutup aldım. Gözümün hizasına getirdiğim bıçağı şeytani bakışlarla inceledim. İçimden hissetmemem gereken hisler geçti. Serpil'in boğazını kesen bıçak bu olmalıydı, daha önceden nerede olduğunu kestiremesem de bıçağın tanıdık gelmesi içimi ürpertti.

"Yürü."

Düşüncelerimi dağıtan komuta uyarak şadırvan etrafında yürüdüm. Üçüncü adımım havadayken onu gördüm.

Korku dolu ve anlamsız gözlerini bana dikmiş bakıyordu. Yerden bir metre kadar yükseklikte, 40 cm.lik bir kalasın üstünde boylu boyunca yatıyordu. Çırılçıplaktı, süt beyaz teni loş ışıkta parlıyordu, elleri birbirine iple bağlanmış ve göbeği üzerinde sabitlenmişti, ayakları da aynı şekilde üst üste sabitlenmiş ve kalasa bağlanmıştı. Narin vücudu, yerini yadırgamış kedi yavrusu gibi kalasın üzerinde kıvrılıyordu. Dişlerinin arasına sokulan bir çaputla konuşması engellenen ağzından inlemeler ve mırıldanmalar zorlukla çıkıyordu, ne dediğini anlamak mümkün değildi. Kalasın dışında kalmış olan başını havada tutmaya çalışmak için gayret sarf ettiği belli olan yüzünden yaşla ter karışımı birtakım sıvılar süzülüyordu, bukleli sarı saçları her kıpırdanışında boşluğu süpürüyordu.

Yüzümde bir gülücük tomurcuklandı.

"Zeynep."

Başını salladı,

"Öldür onu."

"Sen Zeynep değil misin?"

Olduğum yerde fırtınaya tutulmuş ağaç gövdesi gibi sallanıyordum. Elimdeki bıçak titremeye başladı, bıçağın parlak yüzeyine yansıyan görüntümü görünce kendimden ürktüm.

"Öldür onu."

Ses beni bir türlü rahat bırakmıyordu, duymamak için ellerimle kulaklarımı tıkadım, bana daha da bir korku dolu gözlerle bakan kızımın rengi solmuş yüzüne baktım. Sanki bir şey yaşam enerjisini koparıp alıyordu kızımdan.

Yüzümdeki gülümseme giderken gözümün dolduğunu hissettim. Kızımla karımın görüntüleri iskambil kartlarının karılması gibi sürekli yer değiştirip duruyorlardı. Zihnimin oynadığı korkunç oyun kalbime acı veriyordu ve ben bunu engelleyemiyordum. Halüsinasyonla gerçeği ayıramayacak durumdaydım. Sonunda hiddetle bağırınca külliyenin içinde ses yankılanıp yüzüme çarptı.

"Ne yaptın karıma?"

Kızım ağzındaki çaputu çıkarmak için gayret gösteriyorken yerimi değiştirip tam başının hizasına geldim, bıçak elimde titriyordu, bıçağı tutan kolum bir mıknatısla çekiliyor gibi ileri geri gidip duruyordu.

"Öldür onu."

Ses daha da şiddetlenmiş, sabırsız bir hâle bürünmüştü, bıçak kızımla benim görüş alanımızda aramızda kalmıştı. Bıçağın parlak yüzeyinin altındaki kızımın yaşam arzusu ile yanan gözlerine baktım ama her nedense gördüğüm başka bir şeydi. Anlamlandıramadığım bir halüsinasyonun etkisindeydim. Kızımın yüzü her geçen salise değişiyor şekilden şekile giriyordu. Bir an için kızım olan yüz bir diğer anda bambaşka bir surete bürünüyordu. Artık kızımın yüzünde karımın silüetini değil şeytani bir varlığın yansımasını görüyordum. Bana acımasızca bakan ben den hayatımı çalan varlığın görüntüsü hıncımı artırıyordu.

Aramızdaki bıçak yavaşça kızımın boğazına doğru inmeye başladı, bilincime söz geçiremiyordum, kaslarıma hâkim olamıyordum, yaptığımı idrak edemiyordum.

"Bu kâbusa son vermek senin elinde, öldür onu!"

Kızımın boğazını kesmek üzereydim, soğuk metalin sivri ucu kızımın boğazına değince irkildi, çaresiz bir şekilde kalasın üzerinde kıvranıyordu, bu bana zevk vermiyordu ama acı da duymuyordum.

Birkaç saniye sonra sesin bana emrettiği gibi her şey bitecekti, vücudumu buna hazırlamıştım ama ruhumun derinliklerinde bizi insan yapan dürtünün kenarında bir şey itiraz ediyordu.

"ÖLDÜR ONU…"

Emir gelmişti ve her zamankinden daha şiddetliydi. Beynimdeki aktiviteyi algılamam imkânsızdı bunu biliyordum, verilen emre riayet etmek için bıçağı son kez ikimizin göz hizasında havaya kaldırdım.

Söz konusu olan kızımın hayatıydı ve ben kendi ellerimle buna son vermek üzereydim. Önce kızımın gözlerine baktım sonra bıçağın parlayan metaline, hareket emri gelmişti kaslarım hareketlenmeye başlamıştı bize doğuştan verilen karar mekanizmasını uygulamaktan başka yolum yoktu. Nasıl bir dürtü hâlinde olduğumu, benliğimin esir edildiğini uyuşmuş beynimle algılayamıyordum. Elimde olan tek şey kaslara verilen komutu ne şekilde uygulayacağımdı, bir seçim yapmak üzereydim.

Ağzındaki tıkaçtan kurtulan kızımın sesi ile irkildim.

"BABA!"

Titriyordum, gözümden yaş akarken kızım tekrar haykırdı.

"YAPMA BABA!"

Bıçak elimde hareketlenmeye başladı.

"ÖLDÜR ONU, ÖLDÜR ONU, O ŞEYTAN, ÖLDÜR ONU!"

Ağlayan gözler, yalvaran dudaklar hafızama kazınıyordu.

"BABA!"

Kızım sarsılarak ağlıyordu,

"Bebeğim." dedim, uzun süren suskunluğumu bozarak, sesim bana yabancıydı, son kez bıçağın parlak yüzeyine baktım.

"Öldür onu."

Bir kurban gibi başımı göğe kaldırdım, kubbenin karanlık camlarına odaklandım, derin bir nefes aldım, ağzımı kapatıp çenemi gerdim.

"BABA, baba, baba, baba, yalvarırım yapma baba!"

Algılarımı ve zihnimi kızımın yakarışlarına kapadım, bu kâbus artık bitmeliydi. Bıçağın soğuk metalinin keskin yüzünü sağ elimle boğazıma, sol kulağımın altına dayadım ve sağ kulağıma kadar boğazımı boydan boya kestim.

"BAABAAAAAAAAAA. HAYIIIRR, BB BABA!"

Kızımın, nefes alan, nefes veren çığlıkları kulağıma ninni gibi geliyorken bana ışığın içinden elini uzatan Zeynep'in eline dokunmak için son bir gayretle yerde yatan vücudumun altından elimi çıkardım. Tatlı bir sıcaklık vücudumu sarmaya başlarken gözlerimi kapattım. ARTIK BİTTİ.

23
UYANIŞ…
10 OCAK 2012

İlk dikkatimi çeken, pencereden gözlerime çarpan akşam güneşinin ışığı oldu. Kendimi batmakta olan güneşinin keskin, kızıllaşmış ışığına aldırmadan kireç boyalı tavana bakarken bulmuştum.

Vücudum sanki yeniden doğuşun evrelerini yaşıyor gibiydi. İlk önce hissiz bir şekilde gözlerimi açmıştım, gözlerimin açık olduğunun farkına ancak bir dakika sonra varmıştım, bilincim yerine gelince.

Algılayamadığım hızda içimde aniden bir ürperti hissettim. Korku veya endişe değildi ürpertimin kaynağı veya her ikisi de. Belli ki beynim henüz hissettiklerim arasındaki mantık ilişkisini kurmaktan yoksundu. Üzerinde durmadım, gözlerimi tavandan ayırıp karşımdaki buz mavisi renginde boyalı duvara odaklandım. Geçen üç dakikalık süre içinde hissettiklerim sadece görme duyumla alakalıydı diye düşünürken, plastikten yapılmış

şeffaf maske takılı burnuma çokda uzakta olmayan bir mesafeden kahve kokusu geldi, kahvenin hoş kokusunu maskenin iki küçük deliğinden içime çektim. Özlemiş olmalıyım. Sonra kulağıma birtakım garip sesler geldi. Anlamsız mekanik sesler, sanki mekanik bir şey odanın içinde nefes alıp veriyordu, önce boş bir fanusun içine hava basma sesi sonrasında da bir tıslama ve düzenli aralıklarla bipleme sesi.

Biraz zorlayınca sol elimin orta parmağını oynatmayı başarabildim. Parmağıma bir mandal kıskaçlanmıştı, ucundan da ince bir kablo sarkıyordu. Vücudum bana göre hızla uyanmaya başlamıştı, hareket kabiliyetlerimi kazanıyordum.

Koku alma ve işitme duyularımı takiben azda olsa hareket yeteneğimi kazanmıştım. Daha henüz başımı oynatamıyordum ama artık hareketlerimde daha hızlıydım ve mantık çerçevesi içinde hissettiklerimi anlamlandırabiliyordum.

Gözlerimi nispeten kirlenmiş buz mavisi duvardan alıp bulunduğum odanın içinde nihayet hareket ettirebildiğim boynumu izin verdiği ölçüde gezdirmeye başladım, az önce pencereden sarkan güneşin ışınları kaybolmuş, yanan floresan lambanın beyaz ışığı odanın içini doldurmuştu.

Yatıyordum! Belden yukarısı 45 derece eğimli, kenarları siperli hasta yatağında hareketsiz yatıyordum, hafif aralık ağzımın içine bir boru salınmış, sağ kolumda bir serum iğnesi var. Yarıya kadar açık göğsümün üzerinde -göğsüm tıraşlanmış olmalı-ince kablolara bağlı dört adet madeni para büyüklüğünde plakalar var.

Gözlerimin izin verdiği ölçüde başımı çevirince yaşam ünitesi olduğunu sandığım bir cihaza bağlı olduğumu keşfediyorum. Hiç şüphem yok, bir hastane odasındayım, lakin buraya nasıl geldiğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Kapının altından içeriye süzülen ışıkta birtakım gölgeler gelip geçmekte, ayak sesleri duyuyorum, tam netleştiremediğim konuşmalar.

Sessiz bir çığlık kopuyor içimden, gerçeğe uyanışın çığlığı, karanlık tünelden ansızın, gürültüyle gün ışığına çıkan bir trenin dehşet görüntüleri geliyor hafızama. Ruhumun bedenime süzülüşünü hissediyorum. "daha bitmedi" diyor içimdeki ses.

Kapıyı açan eli görüyorum, kapıyı yarısına kadar aralayınca eşikte duruyor. Gri kumaş bir pantolon giymiş, üzerinde önü açık beyaz doktor önlüğü var. Yüzünün yarısını ancak seçebiliyorum beyaz bir ten, gargamel burun, gözünde kare çerçeveli gözlük. Sinirli, sabırsız bir hâli var gibi, kiminle konuşuyorsa hissettirmemeye özen gösteriyor.

"Size az önce de söyledim, hastanın durumunda herhangi bir değişiklik yok"

Diğer konuşanın sesi doktorun ses tonuna göre daha az, söylediklerini anlamıyorum.

"Görmenizi gerektirecek bir durum yok ortada, durumunda bir değişiklik olacağını sanmıyorum. İllaki bir şeyler duymak istiyorsanız yarın hastanın doktoru ile görüşürsünüz."

Doktor sinirli bir şekilde başını sallayıp, giden herifin arkasından söylenip odaya girdi. Arkasından kırk yaşın ortasında olduğunu tahmin ettiğim minyon tipli, tipik hemşire görünüşüne hiç uymayan, huysuz görünümlü hemşire de onunla beraber odaya girdi.

İçimdeki sese kulak vererek gözlerimi kapattım. Nedendir bilmiyorum uyandığımı fark etmelerini istemiyordum. Sonra gözlerimi aralayarak kirpiklerimin arasından onları izlemeye başladım. Benimle pek alakadar değil gibiydiler. Sanki bir an önce işlerini bitirip odadan çıkmak istiyorlar gibiydi. Az önceki konuşma, doktoru fazlası ile germiş olmalı; kare çerçeveli gözlüğünü kalem tutan eli ile düzeltmeye çalışırken sesli söylenmeye devam ediyordu.

"Herif üç aydır komada, kendine geleceği de yok, daha ne medet umuyorlar bu yaşayan ölüden kim bilir..."

Gerisini duyuyor ama algılamıyordum. Önemi de yoktu, beynim son cümlenin içinden beni ilgilendiren kelimeleri cımbızla çekip almıştı.

"Üç aydır komada"

Kulaklarımın içinde yankılanan ses, başımın içindeki bütün beton duvarları şiddetle çarparak paramparça yapıyor. Beynimdeki binlerce, milyonlarca, milyarlarca nöronun, elektronların algı eşiğime ve hafıza odama hücuma kalktığını hissediyorum. Kalbim daralıyor. Derin bir nefes alıyor, gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

Kapının kapanma sesini duyuyorum, tıslayan makine haricinde derin bir sessizlik çöküyor odaya.

Yalnızım, soğukkanlı olmalıyım, hafızamı zorlayıp

düşünmeye çalışıyorum, nereden başlayacağımı bilmeden. En son yaptığım şeyi hatırlamaya çalışıyorum, bir yapbozun parçaları gibi her şeyi yerli yerine oturtmalıyım. Resmin bütününü görmek için bunu yapmak zorundayım.

Gözlerimi açınca gözümü alan floresanın ışığından korunmak için başımı pencereye çeviriyorum, tül perdenin gerisinde karanlık gökyüzünde sayısız yıldız gözüme ilişiyor. Elimin ayası ile çenemim hemen altında iki kulağım arasında dikişleri alınmış kendi ellerimle kestiğim boğazımı yokluyorum. Artık ne yaptığımı buraya nasıl geldiğimi biliyorum.

Şimdi çok daha rahat hareket edebiliyorum, uyuşukluğum geçtiğini hissediyorum. Önce ağzımdaki boruyu sonra kolumdaki serum iğnesini çıkarıyorum. Çok az acı duyuyorum ama bu beni durdurmuyor çünkü içimde bu acıları önemsemeyecek kadar büyük bir bilinmezlik var. Damarlarımdaki kanın hızlandığını, adrenalinimin arttığını hissediyorum.

Şimdi yaptığımın çok büyük bir hata olduğunu düşünüyorum. O bıçağı boynuma çalmakla kızımı orada katille baş başa bırakmış olmuştum. Sonra kendimi avutmaya çalışıyorum, o an için yapılabilecek en iyi şey oydu. O anki hâlimi düşününce kızımı öldürmek kaçınılmaz bir durumdu. Düşüncelerim hızını artırmış birbiri ardına hafızama gidip geliyor. Kendime sakin ve soğukkanlı olmam gerektiği telkinini yapıyorum. Zorlukla yatakta doğruluyorum. Doğrulurken hırıltıyla birlikte hafif bir inleme sesi çıkıyor ağzımdan, ayaklarımı siperliği aşıp yataktan aşağı sarkıtıyorum ve göğsümün üzerindeki

madeni para büyüklüğündeki yaşam destek ünitesinin plakalarını çıkarıyorum. Üşüyorum, çıplak tenimde tüylerim dikenleşiyor, derim kabarıyor. Dile kolay üç ay sonra belki de ilk defa yorgan üzerimden sıyrılıyor.

Uçlarına kablo bağlı plakaları göğsümden çıkarınca makineden rahatsız edici sinyal sesleri geliyor, birkaç saniye sonra koridorda yankılanan koşma sesleri duyuyorum. Bir tuhaflık olduğunu anlamış olmalılar. Başımı çeviriyorum, yatakla banyo arasında köşeye sıkıştırılmış boy dolabı gözüme çarpıyor. Elbiselerim orada olmalı, gücümü toplayıp yataktan ayrılmak üzereyken içeri arka arkaya üç kişi giriyor, doktor, hemşire ve resmî giyimli bir polis memuru. Hemşirenin çığlığı kulak zarımı zorluyor.

"Aman Allah'ım."

"Bu imkânsız."

Doktorun âdem elması hızlıca aşağı yukarı hareket ederken polis memuru kılıfından çıkarmak üzere olduğu silahını kılıfına bırakıp iki adım geriliyor. Boynumu daha fazla geride tutamayınca başımı önüme eğip kalkmak için tekrar hareketleniyorum.

Üzerlerindeki şoku atan doktor ile hemşire bir çırpıda yanımda bitiyorlar, kalkmamı engellemek için kollarıma girdiklerinde aylar sonra ilk defa ses tellerimi titreştiriyorum.

"Kızım."

Ses inanılmaz derecede boğuk ve sisli çıkıyor. İlk defa oksijeni ciğerlerine çeken birisiymiş gibi bütün genzim yanıyor. Beni net olarak duymadıklarına eminim, ben bile kendimi zor duymuştum.Bir daha hiç konuşa-

mayacak olmanın korkusu benliğimi kaplıyor, doktordan kurtardığım elimi boğazıma götürüyorum. Hemşire beni yatırmak için sağ eli ile göğsüme bastırırken sol eli de sırtımda. Direnmeye çalışıyorum, gözlerimi doktora dikiyorum, ciğerlerimde biriktirdiğim nefesi sesimle birlikte dışarı salıyorum.

"Kızım." Elim doktorun yakasında.

"Kızını merak etme kızın iyi."

Doktorla hemşirenin arasından bana doğru eğilmiş buğday tenli 25 yaşlarındaki polis memurunun başının çevresindeki hâle ye takılıyor gözüm.

"Kızın iyi Yılmaz bey, onu merak etmeyin o güvende."

Yutkununca boğazım batıyor, yüzümdeki gülümsemeyi saklama gereği duymuyorum.

"Doğru mu söylüyorsun?"

Memur başını sallıyor ve doğruluyor.

"İyileştiğinizi rapor etmem gerekiyor." Yanımızdan ayrılıp telaşlı adımlarla odadan çıkıyor.

"Elbiselerimi verin." diyorum, gözümü hemşireye çevirerek. Beni duyduklarının idrakine daha yeni varıyorum.

"Bu nasıl mümkün olabilir." diyor doktor. Bana hâlâ bir hayalete baktığı gibi bakıyor.

"Sizin değil ayağa kalkmanız yaşamanız bile mucize."

Doktorun söylediklerinden sonra zihnimde bir şimşek çakıyor.

24
SANA GİT DEMİŞTİM…

Doktorun beni müşahede altında tutma ısrarlarına rağmen ayaktayım. Geriye dönen polisin yardımı ile dik durmaya çalışıyorum, paltomu giymek için kolumu kaldırdığımda acı hissediyorum. İliklerim, eklemlerim ve kaslarım aylar boyunca hareketsiz yatmanın sonucunda tutulmuş olmalı. İrademi zorlayıp paltomu üzerime geçirdiğimde rahatlıyorum, zorlukla girdiğim elbiselerimin içinde kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum, paltomdan ve elbiselerimden yayılan taze ve temiz koku dikkatimi çekiyor. En son hatırladığımda kan, ölüm ve kusmuk içindeydim.

"Anneniz sizi kaybedeceğin hiç inanmadı Yılmaz bey." diyor polis, kendime bakarken. "Elbiselerinizi temizleyip dolaba kendi astı, uyanınca giyer diyordu."

Gülümsedim. "O burada mıydı?"

"Günlerce yanınızdan ayrılmadı, sizin çok güçlü ve inatçı birisi olduğunu söyleyip durdu hep."

Sanki düşecekmişim gibi hemşire tetikte tam karşımda duruyordu. Gözlerimi polisten alıp hemşireye çevirdim.

"Onunla konuştunuz demek, nasıldı, iyi miydi?"

Gözleri dolu olan hemşire iç çekerek gülümsedi. "Sizinle ilgili çok sırrını paylaştı benimle."

Tatlı bir sinsilikle sırıttı. Kızımla annemin bir şekilde iyi olduklarını bilmek enerjimi daha da arttırmıştı. Ama endişemi azaltmamıştı, daha iyi olduklarını bilmem gereken insanlar vardı. Doktora döndüm.

"Hemen bir ambulans hazırlamanız gerekiyor, acilen."

Soru sormaya niyetlendi, devam ettim.

"Birisinin hayatı tehlikede."

"Anlamıyorum."

"Sonra anlarsınız, bana inanın hemen gitmeliyiz. Hem de hiç vakit kaybetmeden."

Her konuşmamda boğazım batıyordu, her adımımda canım yanıyordu, yaşadıklarım hafızama her hücum ettiğinde irkilerek endişeleniyordum ama ayaktaydım. Yılar önceki yaşlı amcanın sözleri beynimin içinde rüzgârlandı. Cennet bekleyebilir.

Bacaklarımdaki karıncalanma ve uyuşuklaşma azalmaya başlamıştı. Polisin sırtına vurup beni bırakmasını söyledim. İtirazsız ben den uzaklaşınca adımımı attım, sonra diğerini, oluyordu. Yaşam kendi döngüsünü yürürlüğe koyuyordu.

Düz bir çizgide olmasa bile sendeleyerek yürüyebiliyordum. Koridora çıkarken ikna olmuş olan doktor hemşireye bir şeyler söyleyince hemşire hızlı adımlarla bizden uzaklaştı.

"Size bakan doktorunuza haber vermem gerekiyor." dedi doktor, endişeliydi. "Eğer sizin bu şekilde gitmenize izin verirsem başım belaya girer."

Kısa bir bakış attım doktora, sonra canımın yanacağını bile, bile konuşmaya başladım.

"Bela mı? Eğer dediklerimi yaparsanız belki de bir hayat kurtaracaksınız, inanın bütün bu sıkıntılara değer."

Doktor gargamel burnunu ovalayıp isteksizce, "Peki." dedi.

Asansöre birkaç adım kalmıştı ve yürüyüşüm boyunca polis memuru yanım sıra yürüyordu, düşme ihtimalime karşıda vücudu tetikteydi.

Asansörden indiğimizde yere artık daha sağlam basmaya, adımlarımı daha emin atmaya başlamıştım. Kısa bir yürüyüşün ardından hastanenin acil çıkışının önünde tepe lambaları dönen ambulansı gördüm.

Otomatik kapı açılınca yüzüme kuru ayaz tokat gibi çarptı. Üç ay komada kaldığıma göre ocak ayında olmalıyız diye düşündüm. Kollarımla parkamın önünü kapatıp, aylar sonra ilk defa dışarıya adımımı attım. Kristalleşmiş ve buzlaşmış kar, ayağımın altında çatırdıyordu. Ambulansın açık arka kapısından polisin yardımı ile içeri girdim. Birkaç dakika sonra Edirne'nin içine doğru yol alıyorduk. Her yer bembeyaz bir örtü ile kaplanmıştı, hastane penceresinden baktığımda gördüğüm yıldızlı

gökyüzünün aldatıcılığına hayıflandım ama bir yandan da karı izlemekten de haz duyuyordum.

Ambulans verdiğim adrese doğru kaygan ve buzlanmış yolda normal araçlara göre hızla giderken iki defa savrulma tehlikesi atlatmıştık, ambulansın sirenleri ve tepe döner ışıkları geceyi çarşaf gibi yırtıyorken ben Veli amcaya odaklanmıştım.

Şehir merkezine gelince ışıkları umursamayan ambulansımız hızla sağa Selimiye Camisi istikametine dönünce bir kez daha ambulansın arkasında sallandık. Polis memuru beni tutmak zorunda kalmıştı. Gülümseyip ona başımla teşekkür ettim.

Yokuşu çıkarken düşündüğüm tek şey umarım geç kalmamış olduğumuzdu. Kulaklarımda Veli amcanın son söyledikleri dönüp duruyordu; sen sadece yarın git, bir müddet sonra tekrar gelirsin. Boğazımı kesmeden bir gün önce Veli amca ile konuştuklarımızın sırrına ne yazık ki çok geç vâkıf olmuştum. O günkü konuşmalarımız ve Veli amcanın hâlini düşününce alnımdaki damarlar seğirmeye başladı. Başıma kötü bir şeyler geleceğini hissediyordu.

Ambulans frene basınca ön tekerler kilitlenip kayarak kaldırım bordürüne hafifçe çarparak durdu. Ya gelmiş olmalıydık ya da şoför arabayı kaydırmıştı. Ambulansın buğu tutmuş arka camını kolumla silerken kapı aniden açıldı.

"Geldik."

Sağlık görevlisinin yüzüne işini ciddiyetle yapan tavır hâkimdi. Kendimden beklemediğim bir çeviklikle arabadan indim, adrenalimin damarlarımda hızla gezin-

diğini algılayabiliyordum, ağzımdan çıkan dumanlı soluğum, havanın soğukluğunu belli ediyordu ama sanki benim yüzüm yanıyordu. İsminin Murat olduğunu öğrendiğim poliste arabadan hızlıca inince iki görevli portatif ayaklı sedyeyi ambulanstan çıkarmaya başladılar.

Veli amcanın evi bütün karamsarlığı ile gecenin içinde simsiyah bir kütle gibi birkaç metre ilerimdeydi. Uzaydan düşmüş koru sönmüş siyahlaşmış bir göktaşı gibi bu dünyaya ait değilmiş gibiydi. Derin bir nefes alıp eve doğru yürüdüm, yürüyüşüme katılan doktor viraneye küçümser bir bakış attı.

"Burası mı?"

Sessizce başımı salladım. Kapı önüne geldiğimde içimdeki endişe hemen yerini korkuya bıraktı. Eski tahta kapı bir omuzluk darbeye bile dayanamayacak kadar aciz görünümdeydi. Ama omuzlamaya gerek yoktu. Kasasından birkaç santim aralık kapıyı parmaklarımın ucu ile itince kapı gıcırdayarak 30 santim kadar açılıp bir şeye takıldı. Doktorla göz göze geldim. Gözünde bir şeyleri yanlış yapıyoruz endişesi vardı. Murat'ın eli de silahına gitmişti, kapı aralığından bir şeyler görebilmek umudu ile başımı uzattım, içerisi karanlıktı, bir şeyleri net seçebilmem için gözlerimin karanlığa alışmasından başka bir çare yoktu. Bu hâli ile ev boş ve terk edilmiş gibi görünüyordu veya Veli amca çoktan ölmüştü.

Kapıyı zorlayarak açmaya çalışınca kapıyı tutan şey tangırdayarak devrildi, ayağımı eşikten içeri attığımda yerde bir ıslaklık gözüme çarptı, ne olduğunu anlamaya çalışırken Murat elindeki feneri açıp kapı eşiğine doğru tutunca gerçek gün ışığına çıktı. Rica ile Murat'ın elin-

den feneri alırken arkamızda tanımadığım birkaç kişi toplanmaya başlamıştı.

Fenerin yardımı ile yerde bazıları bizim sayemizde devrilmiş ona yakın çorba kâsesine baktım. Arkamdan meraklı birkaç kişinin söyledikleri ile birlikte bunların ne olduğu kafamda netleşmeye başladı.

"Hastaydı,"

"İçeri girmeye çekindiğimiz için çorba kâselerini kapı aralığına bırakıyorduk."

Bir diğeri, "Misafirden pek hoşlanmaz onun için oraya bırakıyorduk."

Sesinden yaşlılık akan bir teyze, "Günlerdir onu göremedik, nihayet birisi aramış demek ki, vah zavallı."

Daha fazlasını duymaya sabrım kalmadığından kulaklarımı komşuların seslerine tıkayıp Murat ile birlikte içeri girdim. Karanlıkta fenerin yardımı ile hareket etmeye çalışırken birden merdiven boşluğundaki zayıf ampul titreyerek yandı. Arkamızdan gelen doktor düğmeyi kolay bulmuştu.

Şimdi önümüzde bir kat yukarı çıkan ahşaptan yapılmış yılların aşındırması ile kararmış, verniği kaybolmuş kabukları sıyrılmış merdiven vardı. Merdivenin yanında bir metre kadar dar bir alandan ileriye doğru bir oda uzanıyordu, Murat bir çırpıda aralıktan geçerek ilerledi birkaç saniye sonra da yanımıza geldi.

"İlerisi kömürlük ve sahnlık abi, başka bir şey yok."

Gözümü karanlığın içine dalan merdivene diktim, ne varsa o karanlığın içinde vardı. İçeri girdiğimizden beri saniyeler geçmişti ama bana sanki bir ömür gibi gel-

mişti. Soğukkanlı olmaya çalışmalıyım diyerek ağır çekim hareketler yapıyordum, aslında telaşlı olmam gerekirken. Kalbimin derinliklerinde bir yerde korku zamanı donduruyordu. Farkındaydım, aslında yaptığım sadece gerçeği bilmeyi ötelemekten başka bir şey değildi.

Zihnime baskı yaparak ayağımı ahşap merdivenin ilk basamağına basınca bir çatırtı kalbimdeki ve ortamdaki sessizliği bozdu. Her adım atışımda merdivenden derin çatırtılar ve gıcırtılar geliyordu. Neyse ki bu sinir bozucu durum kısa sürdü. Son adımımı attıktan sonra tekrar karanlıkla baş başa kaldım, arkadan gelenlere yer açmak için derin karanlıkta el yordamı ile kenara çekildim.

İçerisi sanki bir şeyler son nefesini vermek üzereymiş gibi soğuk ve hissizdi. Birkaç saniyelik algı boşluğundan uyanıp söndürmüş olduğum feneri tekrar açtım. Kendi kendime sinirlenmiştim. Feneri odanın içinde gezdirirken kendimi korku filmlerinin atmosferinde gibi hissediyordum. Sanki birden karşıma bir vampir çıkıp beni ısıracakmış gibi. Işıkları açan yine doktor olmuştu, bana bakıp muzipçe gülümsedi ama sonra hemen eski ciddiyetine döndü.

Gözlerimi ondan alıp vatı düşük ampulün aydınlattığı odaya çevirdim. Yanmayan bir kömür sobası benim burada ne işim var gibi odanın ortasında kapkara duruyordu. Muratın, doktorun ve benim soluklarımızdan çıkan duman artık çatı demeye bin şahit isteyen çatının çatlaklarından dışarıya sızıp kayboluyordu. Sobanın sağ çaprazında duvara dayalı eğreti bir masa ve iki ağaç sandalye odayı dolduruyordu. Masanın hemen yanında kapısı aralık bir bölüm daha vardı, muhtemelen mutfak

diye içimden geçirdim. Ayak ucumuzdan başlayıp sobanın yanına kadar da yerde overlokları sökülmüş ve rengi solmuş bir kilim ahşap döşemeyi örtüyordu.

Başımı yerden kaldırıp odanın diğer köşesine gözlerimi çevirdim. Bulunduğumuz yerden dört metre kadar ötede iki duvarın köşesinde ışık almayan pencerenin dibinde onu boylu boyunca yorgan ve battaniyenin içinde yatarken gördüm.

Doktoru dürtüp hızla somyaya doğru gittim. Veli amcanın bütün vücudu battaniyenin altında sadece solgun ve söylemeye dilim varmayan ölgün yüzü dışarıdaydı. Beyazlaşmış sakalı neredeyse yüzünün tümünü kaplamıştı, gözleri kapalıydı. Çok geç kaldığımızı düşünerek kendime kızdım. Böyle olmamalıydı. Elimi alnına götürdüm, teni buz gibiydi ve ağzı kapalı. Nefes alıp almadığını anlayabilmek için burun deliklerine baktım, yüzü iki avucumun arasına sığacak kadar küçüktü. Gözlerimin dolduğunu hissederken doktor çok da kibar sayılmayacak bir kol darbesi ile beni kenara çekti.

"İzin ver de bir bakayım."

Doktor boynundan nabzını kontrol etmek için battaniyeyi ve onunda altında serili olan yorganı Veli amcanın göğüs hizasına kadar indirince gördüğüm manzara karşısında neredeyse şok geçirecektim. Boğazında bir kulaktan diğerine kadar ince bir şerit hâlinde kızarıklık vardı. Sanki birisi boğazını kesmişti. Her an açılmaya veya kanamaya hazır bir yara gibi bize sırıtıyordu. Murat ile göz göze geldik, hayretten açılmış ağzı ile bir Veli amcaya bir benim boğazıma baktı, bir şeyler söyleyeceğini tahmin ettim ama ancak yutkunabildi.

Doktor işaret parmağı ile başparmağını birleştirip Veli amcanın boğazına bastırdı. Bir kaç saniye hareketsiz kaldıktan sonra.

"Nefes alıyor." dedi.

Güneşe çıkmış gibi yüzüm birden aydınlandı. Doktor doğrulup Murat'a döndü, "Hemen sedyeyi getirsinler, çabuk ol fazla vakti yok."

Murat ok gibi yerinden fırladığında ben Veli amcanın yüzüne doğru eğildim, küçücük kalmış başını avuçlarımın içine aldım. Beyaz sakallarını okşarken elimi pamuk tarlasında gibi hissettim. O an bir başka mucize daha oldu, kelebek kozasından çıkıyordu sanki, titreştirerek göz kapaklarını açtı. Siyah derin gözlerinde ışık yoktu ama bana bakıyorlardı, önemli olan sadece buydu. Arkasından ilk defa ağzını dünyanın en zor şeyini yapmak için açtı öyleydi çünkü bunu ben de yaşamıştım. Derin ve ciğerlerinden gelen bir hırıltıyla nefes alırken boğazındaki yara gerildi. Beni anlayabildiğini umut ederek kendini zorlamaması için parmağımı dudağına götürdüm. Kurumuş ve çatlamış dudakları titremeye başlarken zorlukla yutkundu. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama halsizliği buna izin vermiyordu. Parmağımı dudaklarından çektim. Gözlerine az da olsa ışık gelmişti, bana bir şeyler söylemeye çalışıyor iken onu teskin edecek hiçbir kelime bulamıyordum. Soğuk nefesi ağzından çıkarken onu rahat duyabilmek için sağ kulağımı ağzına yaklaştırdım.

"Yaşıyorsun." dedi, sadece benim duyabileceğim bir sesle, dolu olan gözlerimden bir damla yaş yanağımdan süzülüp Veli amcanın kucağına düştü. Hafifçe doğrulup

yüzüne baktım, ona ve kendime güç vermek için gülümsedim.

"Senin sayende." Benim sesim de sisliydi ama duyduğuna emindim. Bir kez daha yutkundu.

"Sana git demiştim." Sonra gözlerini kapattı. Yüzünü tekrar avuçlarımın içine aldım, sanki incinmesin diye bir serçeyi tutuyordum.

"Biliyorum."

İçerde sesler çoğalmaya başladı, doktor beni tekrar dürtünce başka bir boyuttan anında odanın içine ışınlanmış gibi oldum. Kenara çekildim, iki görevli ve Murat telaş ve dikkat karışımı bir hâlde Veli amcayı sedyeye koydular.

Dört kişi Veli amcayı dikkatle ahşap merdivenden aşağı indirmeye çalışırlarken bense kaskatı kalmış, odanın ortasında hissiz gözlerle boşluğa bakıyordum.

Hâlâ bunun gerçek olduğuna inanamıyordum, başkası anlatsa asla inanmazdım ama bu benim başıma gelmişti. Veli amca bana her dokunuşunda başıma ne geleceğini anlayabiliyordu. O yüzden kendisine her dokunduğumda irkiliyor ve titriyordu. Ona dokunduğumdaki döktüğü soğuk terleri ve yüzüne çöken dehşeti düşündüm. Benim acımı hissetmişti. Bunun nasıl olduğunu belki ömrüm boyunca anlayamayacaktım, belki de bir sır olarak kalacaktı.

Gözlerimin önüne boğazımı kestiğim an geldi. Boğazım kesildiği hâlde nasıl ölmediğimi ve yaşama döndüğümü şimdi daha net anlayabiliyordum. Veli amca benim rahatsızlığımı yüklenmişti. Komada kaldığım süre boyunca o da rahatsızdı. Benim yaşadığım belirtile-

ri o da aynen yaşıyordu. Bir farkla ben gün geçtikçe iyileşirken o hastalanıyordu. Benim her ileri aşamamı o geri olarak yaşıyordu ve en sonunda da yatağa düşmüştü.

İçerde soğuk bir rüzgâr esip kaskatı kalmış bedenimi sarstı, gözlerimi boşluktan alıp dışarı çıkmak için adımımı attım. Beynimin içinde dönen düşünce de peşim sıra benimle geliyordu.

Veli amca iyileşmem için kendini feda etmişti.

Aşağıya indiğimde Veli amca ambulansa konulmuştu. Ambulans tepe lambalarını çalıştırıp önüne ve arkasına gelişi güzel park edilmiş polis arabalarının arasından ön tekerleri karda patinaj yaparak hareketlendi. Sessizliği bozan acı siren sesi uzaklaşan ambulans ile birlikte kulaklarımdan giderken Murat yanıma sokuldu.

"Üzülme abi kurtulacak."

Sadece acı bir tebessüm ettim giden ambulansın arkasından bakarken. İçimi bir titreme alınca parkamın fermuarını çektim ve yakasını kaldırdım. Artık Murat'la yolları ayırmanın vakti gelmişti. Sağ yanımda duran Murat'a yüzümü döndüm.

"Murat kardeşim sana da çok zahmet verdim, yaptıkların için teşekkür ederim. Sen istersen dinlenmeye çekil bundan sonra ben başımın çaresine bakarım."

Polis şapkasının altından taşan siyah perçemlerini eli ile düzelten Murat bana sevecen bir bakış attı. Daha önce hiç dikkatimi çekmeyen bu genç polis üniformasını müthiş dolduruyordu. Polis teşkilatının reklamı için kullanılan afişlerdeki polis figüründen eksiği yok fazlası vardı. Bana tebessüm ederek bakınca inci dişlerinde bir yıldız parladı.

"Atıf amirimin kesin emri var abi, sizi asla yalnız bırakamam. Siz nereye ben oraya, hem zaten amirim eğer hastaneye gitmiyorsanız sizi emniyete götürmemi emretti. Kendisi gelince sizinle orada buluşacakmış."

Kendime geldiğimden beri öyle hızlı yaşıyordum ki, sanki çok geç kalmış gibi. Atıf ile Yusuf'u tamamen aklımdan silmiştim.

"Nerede şimdi Atıf bey?"

"Şehir dışındaymış abi. Ben siz uyanınca durumu merkeze bildirdim, merkezde bir müddet sonra bana dönüp amirimin durumunu ve isteğini bildirdiler. Vali ile birlikte Uzunköprü'ye gitmişler, saat on onbir gibi geleceklermiş, o zamana kadar emniyette bekleyeceğiz."

"Öyle mi." derken aklımdan başka bir şeyler geçiyordu. Çaresi yok ben nereye gidersem bu çocuk da benimle birlikte gelecekti.

"Saat kaç şimdi." derken Selimiye Camisi'nden yükselen ezan sesi sorumun cevabını vermişti. Yatsı ezanını duyan Murat da soruyu cevaplamaya gerek duymamıştı. Gözümü ekzozundan beyaz dumanlar çıkan park hâlindeki polis otosuna çevirdim.

"Şu arabayı arkadaşlarından alalım Murat, gideceğimiz bir yer var." dedim, onu kolundan çekip yürümeye zorlarken. Birkaç saliselik şaşalamasından sonra itirazsız yanımda kaldırım kenarındaki arabaya doğru yürümeye başladı.

"Tamam da abi, zaten onlar bizi emniyete götürecekler onun için buradalar. Başka bir yere gitmemiz söz konusu değil."

"Tamam, evlat, emniyete gideceğiz ama bir yere uğramam gerekiyor sonra gideriz."

Polis otosuna dayanmış Murat gibi genç iki polis memurunun yanına yaklaşırken Murat'a göz kırptım.

"Selam gençler Murat'ın söylediğine göre benim için buradaymışsınız, gördüğünüz gibi ben iyiyim endişelenmenize gerek yok. Şimdi izin verirseniz arabayı sizden biraz ödünç alacağız, Murat'ın beni götürmesi gereken bir yer varmış." Murat'a döndüm, "Öyle değil mi Murat?"

Murat şaşkın Memoli suratı ile bana baktı. Zeki bir çocuk olduğunu tahmin ettiğim Murat'ın hikâyeye çabuk hâkim olmasını umut ediyordum. İki polis cevap bekleyen yüzlerini Murat'a çevirdiklerinde onlara çaktırmadan dirseğimle Murat'ı dürttüm.

"Ha, evet arkadaşlar, Yılmaz bey benim şey benim himayem altında, arabayı sizden alıyorum. Siz bir şekilde emniyete dönersiniz artık. Emniyet'te görüşürüz."

Onların sual sormasına izin vermeden hareketlendik, Murat şoför koltuğuna otururken onun bu şirin hâline gülmemek için kendimi zor tutuyordum, o kadar şaşalamıştı ki zaten çalışmakta olan arabanın marşını tekrar zorlayınca artık kendimi bırakmıştım, kıpkırmızı bir suratla bana baktı.

"Ne hale getirdin beni be abi ya."

Başımım torpidoya eğdim, bir yandan gülmeme hâkim olmaya çalışırken bir yandan da elimle işaret ediyordum.

"Sür hadi sür?"

Lastikler tutunduğu buzlu kardan çatırtı ile kurtulurken arkaya yaslandım, dikiz aynasında hâlâ olanlara anlam vermeye çalışan iki polisin komik görüntüsü vardı.

Yirmi metre ilerimizdeki döner kavşaktan u dönüşü yapıp ters istikamette yokuş aşağı şehir merkezine doğru yol almaya başladık.

Kısa bir müddet sessiz kaldım Murat kendini toplasın diye, biraz da sinirden kaynaklanan gülmem geçince hâlâ acıyan boğazımın izin verdiği sınırca derin bir nefes aldım ciğerlerime.

Yine eski hâlime dönmüştüm, beni rahatsız eden endişeler zihnimde boşluk buldukça su yüzüne çıkmaya başlıyordu. Katile yaklaşabilmeyi bırak daha kim olduğunu bile bilmiyordum ve beni yaşama bağlayan tek varlık kızımın da akıbeti beni son derece tedirgin ediyordu. Kızım hakkında tek bildiğim Murat'ın bana söyledikleriydi.

"Nereye gidiyoruz abi."

İçersinin sıcaklığından bunalınca paltomun fermuarını çekip göğsümü rahatlatıp başımı Murat'a çevirdim.

"Kale içindeki harabe sinagogu biliyor musun?"

Manalı bir bakış attı, neyi ima ettiğinin farkındaydım ama çamura yattım. Selimiye Camisi'nin önünden geçerken etrafı bembeyaz örtü ile kaplanmış camiye gözüm kaydı.

"Ne işimiz var abi bizim orda?"

Cami arkamızda kalmıştı, birazdan ana caddeye çıkacaktık, Murat benimle konuşurken aynı zamanda arabayı kaydırmamak için çaba sarf ediyordu.

"Küçük bir iş fazla uzun sürmez. Sonra gider emniyete amiri bekleriz."

Murat'a ajandadan bahsetmek uzun süreceği için sessiz kaldım. Yarım kalan işi bitirmeliydim, otelden o

son akşamımda aslında ajandayı aramak için çıkmak üzereyken telefon gelmişti ve bütün hayatımın akışı birdenbire değişivermişti. Bu beklenmedik olay acaba hayatımda nasıl bilinmez çukurlar açmıştı. Kızım, işim ve hayatımın geri kalanına artık hâkim değildim ve hâlâ derin bir açmazın içindeymiş gibi hissediyordum. Bu saplantılı hâlim yüzünden elimde olanları da yitirmek üzereydim veya düşünmesi bile korkunç ama belki de yitirmiştim.

Ferit'ten de bir haber alamamıştım. Acaba beni görmeye geldi mi. Büyük bir ihtimal benim yaşayacağımdan ümidini kesmişti.

Peki ya Ramazan Soner, o ne hâlde idi acaba? Yaşıyor muydu hafızası yerine gelmiş miydi? Kendi başıma gelenlerle onunkini üst üste koyunca umarım hafızası yerine gelmemiştir diye düşündüm. Ne yaptığını bilmeden yaşaması onun için daha iyi olurdu.

Kendime geleli henüz iki saatten biraz fazla bir zaman olmuştu ama o kadar hızlı yaşıyor ve düşünüyordum ki başım dönmeye başlamıştı.

Ana caddeye çıkarken arabanın arkası hafif kayınca düşüncelerimden sıyrıldım.

"Benim nasıl bulunduğum hakkında bir bilgin var mı Murat? Beni kim hastaneye yetiştirdi." Öylesine birdenbire gelivermişti aklıma. Zihnime hücum eden endişeleri dağıtmak için aklıma ilk gelen soruyu sormuştum Murat'a.

Murat gözünü yoldan ayırmadan konuşmaya başladı. "O gece ben nöbetçiydim abi, olanları çok iyi hatırlıyorum. Gece yarısından sonra bir ihbar telefonu geldi.

Kaldığın otelden aradılar, senin çok sarhoş olduğunu kendini bilmez bir hâlde olduğunu…"

"Ben içmem." dedim başımı dışarıdan kısmen buzlanmış cama çevirip.

"Bize söyleneni söylüyorum abi. Neyse senin külliyeden bahsettiğini ve oraya gitmek için aceleyle otelden çıktığını söyleyince hemen bir ekip çıkardık külliyeye, Atıf komiseri de arayan bendim, Yusuf'a da ulaşmaya çalıştım ama telefonu cevap vermedi. Neyse zaten oraya gittiğimizde komiser muavini Yusuf da çok geçmeden geldi. Sizi yerde kanlar içinde bulan benim yönlendirdiğim ekip oldu. Çok kötü durumdaymışsınız, kızınızda baygın durumdaymış. Ben oraya vardıktan hemen sonra Atıf komiserim de geldi. Sizi ambulansa yetiştirip hemen hastaneye kaldırdık."

Buzlu camdan başımı çevirip boş gözlerle Murat'a baktım.

"Peki ya katil?"

Yüzünü bana çevirdi. "Kızınız ve sizden başka kimse yoktu abi."

Ne bekliyordum ki, sadece ümitsiz bir soruydu işte.

Birkaç dakika daha sessizce yol aldıktan sonra Murat harabe sinagogun tam karşısında arabayı durdurdu. Başımı eğip ön camdan hayalete benzeyen döküntü binanın silüetine baktım. İçinde bir hayatın son bulduğu ve bir hayatın da sonsuza kadar karardığı bu mekânda zamanında Tanrı'ya yakarıldığına inanmak çok güçtü. Elim kapı koluna giderken Murat'a baktım.

"Sen burada bekle on dakikaya kadar geleceğim."

Kapıyı açıp dışarı çıkarken o da dışarı çıkıp arabanın üstünden bana baktı.

"Sen nereye ben oraya abi, pazarlık yok."

Gözlerinden kararlılığı net okunuyordu, belli belirsiz tebessüm ettim.

"El fenerini yanına al o zaman."

Yolun karşısına geçtik ve sinagogun dış istinat duvarı boyunca yürümeye başladık. Yol ıssızdı, sadece bir otomobil yolda düz durmaya çalışarak yanımızdan geçti. Geceyi aydınlatan ayın cılız ışığı ve birkaç adet sokak lambasıydı. Sinagogun sınır duvarları bitince Hamza amcanın odun deposunun duvarları yerini almıştı.

"Ben sinagoga gireceğimizi sanıyordum abi."

Duvarı boyunca yürüdüğümüz depoyu gösterdim köşeyi dönerken.

"Aradığım bu odun deposunda Murat."

Demir kapının önüne gelince durduk, iki parçalı demir kapıyı tutan sadece zincirdi ve o da basit bir asma kilitle sabitlenmişti. İlk olarak kapının üzerinden atlamayı düşündüm ama bu hâlimle bu mümkün değildi. Gözlerimi yerde gezdirdim. Kapının birkaç metre ötesinde avucuma sığacak büyüklükte bir taş parçası görünce oraya yürüdüm. Murat ne yapacağımı anlamıştı ama bana engel olmadı.

Aldığım taş parçasını birkaç defa şiddetlice asma kilide vurdum. Bizi birilerinin görmesini umursamayacak kadar kendimi kaptırmıştım. Nihayet asma kilit zincirden kurtulup yere düştü. Kapıya dolanmış zinciri bir çırpıda söküp kapının bir kanadını hâlsiz kollarımla ittim. Kapı gıcırdayarak ancak bir metre kadar açıldı.

Deponun içi yangından sonra hiç ellenmemiş gibiydi, yangından kurtulan yanmamış veya kısmen yanmış odunlar garibanlar tarafından yağmalanmış olmalıydı ki oduna benzer hiçbir şey kalmamıştı depoda. Sadece yanan kulübe ile bıçkıhaneden geriye yer yer karla kaplanmış siyahlaşmış bir kütle ve gözlerimin hararetle aradığı şerit bıçkı makinesi kalmıştı.

Makineyi görünce yüzümde bir aydınlanma hissettim. Aslında buraya gelirken içimde bir korku vardı, sonuçta üç aydır ortalıkta yoktum, yol boyunca ya satıldı veya bir hurdaya atıldı diye düşündüğüm olmuştu.

Makine beyaz bir naylon branda ile çepeçevre sarılmış yangından kalan kütlenin içinde dimdik ayakta duruyordu. Ben den birkaç metre ilerde amaçsızca depo içinde bakınan Murat'a işaret ettim. Benim yanıma gelince de makineyi gösterdim.

"Aradığımı buldum."

Önce bana sonra makineye tuhaf bir bakış attı. Makine naylonunun içinde oturan kambur bir dev gibi karşımızda dururken kendini gülmekten alamadı.

"Ya abi üç aydır komada kaldın, gözünü açınca ilk aklına bu mu geldi?"

"Hayır." dedim ciddi bir tavırla, "Önce kızım aklıma geldi, sonra Veli amca." Başımla makineyi işaret ettim. "Bu üçüncü sıradaydı."

"Peki, makinede ne bulacağımızı düşünüyorsun abi?"

Beraber makinenin yanına doğru yürümeye başladık.

"Bir ajanda Murat. Ama özellikle siyah bir ajanda bulmayı umuyorum."

Sera naylonunu makineye gelişi güzel dolamışlar ve üzerinden de aynı gelişi güzellikle kendir bir iple sarmalamışlardı. Bunu yapan yangın günü tanıştığım Hamza amcanın oğlu olmalıydı.

"Açalım."

Murat benim karşıma geçerek ipin ucunu aramaya başladı, ben de eğilerek makinenin altından naylonu zorlamaya başladım. Bir iki dakika sonra ipler çözülmüş, naylon bıçkı makinesinin üzerinden sıyrılmıştı.

Bir adım gerileyip eserini yeni bitirmiş bir heykeltıraş gibi biçimsiz makineye baktım. Bir zamanlar bu makine Hamza amcanın sırdaşıydı; şimdi ise hiçbir amaç gütmeyen değersiz bir kütle gibi önümde duruyordu. Yaklaştım, makinenin paslanmış ve siyahlaşmış bıçkı şeridinin tırtıklı keskin yüzeyinde parmağımı gezdirdim.

Murat bıçkı makinesinin karşı tarafından şimdi ne olacak der gibi bana bakıyordu. Bir an göz göze geldik, sonra gözlerimi kaçırıp sanki ajandanın nerede olduğunu biliyormuşum gibi eğilip yere diz çöktüm, bıçkı makinesinin tepsisinin altında karşı tarafın göründüğü küçük bir boşluk vardı, makine tam burada bel verip sonra yukarı doğru uzuyor ve şerit bıçkının yuvasını oluşturan kasnak bölümü ile son buluyordu.

İşte orada duruyordu, tam olmasını hayal ettiğim yerde, yüzümde bir tebessüm peydah oldu. Şeffaf bir naylon poşetin içine konulmuş bir gazete ile de çepeçevre sarmalanmıştı. Benim için çok kolaydı ama şu ana gelmek için sarf ettiğim çaba bir ömür gibiydi neredeyse. İçimde bir yerlerde hâlâ bir endişe hâkimdi, ne olur aradığım bu olsun, artık bitsin.

Paketi elime alınca ilk poşetin soğukluğunu hissettim. Murat makinenin etrafını dolaşarak yanıma geldi, meraklı gözleri paketteydi ama sessizdi. Sanki bu anın büyüsünü bozmamak için ikimiz de sessiz bir anlaşma yapmış gibiydik. Nazikçe poşeti paketten çıkardım, arkasından da zaten nemden kâğıt özelliğini nispeten kaybetmiş gazete kâğıdını bir çırpıda söküp attım. Artık siyah ajanda ellerimin arasında bütün sırlarını bana vermek için hazırdı. Yangından hiçbir zarar görmemiş olmasına hem şaşırmış hem de çok sevinmiştim. Kapağında kabartma yazı ile 2011 ajandası yazan defteri elimle tartıp sayfalarını açmaya başladım.

Ellerim buz tutmuştu ve kulaklarımdan soğuk küçük, küçük ısırıklar alıyordu, hangi tarihti diye aklımdan geçirdim sayfaları serice çevirirken, ay ışığının yetersiz olduğunu kavramış olan Murat'ta el fenerini açmış çevirdiğim sayfalara tutuyordu. Ben sayfaları bir yandan çevirirken bir yandan da hafifçe mırıldanıyordum. Mırıldanmamı Murat duyabiliyordu ama ne anlama geldiklerini bilmiyordu. Buraya ilk geldiğim gün, hangi gündü, ne zaman geldim Hamza amcayı görmeye, 5 Ekim evet 5 Ekim. Tam olarak geldiğim günü keşfedince sayfaları tek, tek çevirmeyi bırakıp ellerimi daha hızlı hareket ettirdim.

Nihayet 5 Ekim 2011 tarihli sayfaya gelince durdum. İnanılmaz bir şey sanki kalbimin içinde davul çalıyorlardı. Murat kalp atışlarımın sesini rahatlıkla duyabiliyordur diye içimden geçirdim. Fener ışığının gündüz gibi aydınlattığı sayfaya dikkatlice baktım. Bu defterin bana katilin kim olduğunu söyleyeceğini umuyordum ama üzerinde sadece birkaç çalakalem hesaplama ve anlamsız karalamalar vardı. Sonra bir den bu deftere çok bel

bağladığımı düşünerek içimden hayal kırıklığı geçti. Öyle ya eğer Hamza amca katilin kim olduğunu bilmiş olsaydı bunu deftere yazmaz Yusuf ile benim suratıma söylerdi, neden böyle bir şey yapmış olmayı tercih etsin ki.

Sonra kafamda aniden bir şimşek çaktı sayfanın sağ üst köşesinde hafif kavisli çizilmiş ve üzerinden defalarca geçilerek iyice belirginleştirilmiş bir ok işareti gördüm. O kadar çok işaretin üzerinden geçilmişti ki kalemin mürekkebi alt sayfaya bile nüfuz etmişti.

Yüzümü ateş basmaya başlamıştı, bir yandan bunun doğru olmamasını ümit ederken bir taraftan da merak içimi yiyordu. O gün neler olduğunu düşünmeye başladım. Ben, Yusuf ve Hamza amca kulübenin içindeydik. Bunu düşünürken farkında olmadan yürümeye başlamıştım Murat da feneri defterin üzerinde tutmaya çalışarak benimle birlikte yürüyordu. Yanmış kulübeden arta kalanların yanına geldiğimde durduk. Defter elimde o gün kulübenin içindeki oturma pozisyonumuzu tasvir etmeye başladım. Ben kendimi Hamza amcanın yerine koyarak şimdi masanın başında oturuyorum, defter önümde açık masanın üzerinde defterin sol kulağı benim oturduğum yere bakıyor, Hamza amcanın solundayım, defterin sağ kulağı Yusuf'a bakıyor, Yusuf, Hamza amcanın sağında. Üzerine basa, basa sağa eğimli ok işareti Yusuf'u gösteriyor. Gözlerim kararmıştı, hiçbir şey düşünemedim, sadece morgda gördüğüm Sepil'in göz kapaklarına kazılmış olan harfler film alt yazısı gibi hafızamdan geçti.

Bana yukarıdan bakarsanız aptalın tekini görürsünüz. Bana aşağıdan bakarsanız Tanrı'yı görürsünüz. Bana tam karşıdan bakarsanız, kendinizi görürsünüz.

25
BEN KİMSEYİ ÖLDÜRMEDİM…

Dişlerimi sıktım, sıktım, sıktım. Ben den bir adım önde olmasının tek sebebi hep benim yanımda olmasıymış.

"Abi şeytan görmüş gibi oldun."

Dudaklarımı açıp sıkılı dişlerimin arasından sinirli bir nefes aldım, ben den bir baş kadar uzun olan Murat'a baktım. Yüzünde anlamsız bir ifade vardı, üşüyordu ve yerinde sabit duramıyor ikide bir ayak değiştiriyordu.

"Gördüm." dedim, belli belirsiz çıkmıştı sesim. Ajandayı kapatıp yürümeye başladım.

"Gidelim."

Soluğundan dumanlar çıkarken gülümsedi,

"Oh be abi. Bütün gece burada kalacağız diye ödüm koptu."

Arabaya kadar sessizce yürüdük, Murat arabayı çalıştırdıktan hemen sonra klimayı sonuna kadar açınca kalorifer uğuldayarak içeriye soğuk hava üflemeye başladı. Birkaç saniye sonra içerisi ısınacaktı. Ajandayı torpidonun üzerine atıp Murat'a baktım.

"Yusuf nerede?"

Deponun önünden geçerken yavaşça hızlanmaya başlayan arabanın çiğnediği buzlanmış karın çıtırtısı içerden bile duyuluyordu.

"Kim abi?"

Yola dikkatini verdiğinden beni tam anlamamış olmalıydı tabii bunda hâlâ sesimin kısık olması da etkiliydi.

"Yusuf diyorum, Yusuf nerede?"

"Bilmiyorum abi, istersen anonsla sorayım Emniyet'e."

Parmaklarımı sinirli bir şekilde torpidoda tıklatmaya başlamıştım.

"Sor."

Arabanın telsizini eline alan Murat'ı telsize tıklamadan engelledim.

"Cep telefonun yok mu?"

Bana masum bir bakış attı. "Var abi."

"Cep telefonundan sor. Eğer Emniyet'te yoksa nerede olduğunu öğren."

"Şimdi sıra Yusuf'a mı geldi abi." Dişlerini göstererek sevimlice sırıttı.

"Evet, sırada Yusuf var. Şimdi arar mısın, kimi arayacaksan?"

Sabırsız ve sinirli hâlim karşısında sırıtışına son verdi, ona kızgınlığım yoktu, durumun ciddiyetini kavrayabilecek bilgiye sahip değildi, nereden bilsin onbir senedir aradığım karımın katilini bulduğumu.

Dokunmatik ekranlı cep telefonunu çıkarıp, menüden bir isim seçip tuşa bastı, birkaç saniye çalan telefonun karşısındaki bekletme melodisini duyabiliyordum. Kısa süre sonra karşıdan bir ses alo dedi.

"Hey kanka ne haber ben Murat."

Sağ omzumu aracın kapısına yaslayıp sağ elimle Murat'a çabuk olmasını işaret ettim. Murat kafasını sallayıp hemen konuya girip bir dakika kadar karşı tarafla konuştu. Konuşulanları kısmen duyabiliyordum.

Telefon konuşması bitince telefonu kapının yan cebine koyup bana döndü.

"Emniyet'te değilmiş abi. Hava kararmadan hemen önce Emniyet'ten ayrılmış, gripmiş eve istirahata gideceğini söylemiş, mümkünse de rahatsız edilmek istemiyormuş."

Hava kararmadan önce Emniyet'ten ayrıldığına göre benim kendime geldiğimden haberi olmamalıydı. Bu benim için iyiydi, nihayet belki de ilk defa ondan bir adım önde olacaktım.

Kaleiçi'nden ayrılıp Selimiye Camisi'nin kavşağına gelince kırmızı ışıklarda durduk. Birkaç saniye sessiz kalıp amaçsızca arabadan dışarıyı seyrettim. Kar Edirne'ye çok yakışıyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıp gözlerimi açtım. Klimanın derecesi hâlâ sonuna kadar açıktı, içerisi fırın gibiydi, dışarıda ise ayaz vardı. Kırmızı ışık sarıya dönerken Murat'a baktım, gözü ışıklarda kalkmaya hazır bir hâlde idi.

"Yusuf'un evini biliyor musun?"

Işık sarıdan yeşile dönerken hafifçe gaza yüklendi, sağ tarafa dönüp ana yola çıktık, sakince gözünü yoldan ayırmadan beni cevapladı.

"Biliyorum abi. Onu birkaç defa eve bırakmıştım, birkaç kere de evden almıştım. Şehir dışında Mercan Oto'nun oradan Kırklareli yoluna sapıyorsun az biraz gidince lüks villalardan oluşan bir site var, onlardan birinde oturuyor." Bana baktı, "Neden sordun?"

Omzumu yaslandığım kapıdan çekip bütün vücudumla koltuğuma kuruldum.

"Beni Yusuf'a götür?"

Yan gözle ona baktım, ağzı açıldı tam bir şey söyleyecekken durdu, aklına yine bir espri gelmiş olmalıydı ama tepkimden çekindiği için vazgeçmiş gibiydi, sonra sesine ciddi bir ton vererek konuştu.

"Onun da başı belada mı yoksa abi?"

Sessizliğimi bozmadan belli belirsiz gülünce boğazım acıdı. Atatürk Bulvarı'nda şehir dışına doğru yol alıyorduk.

Onbir yıldır aradığım karımın katilini bulmuştum ama durgundum yılardır içimde biriktirdiğim kin, nefret, intikam duygusu ben de alışkanlık yapmış, beni hep diri tutmuştu ve şimdi beni Zeynep'siz bir hayata mahkûm eden kişiyi bulmuştum. Uyuşmuş sağ elimin parmaklarını hareket ettirip yumruğumu sıktım, içimde sakince tuttuğum öfkemi Yusuf'a dökmek için önümdeki tek engel artık sadece Edirne'ydi.

Neden böyle bir yol seçmişti beni buraya çekmek

için, yıllardır benim ona duyduğum takıntının bir benzerini o da bana duyuyor olabilir miydi. Aslında ben onun izini buldum derken o mu benim izimi bulmuştu? İçime yeni düşen bir his yarım kalan bir hesaplaşmaya gidiyorum düşüncesini yerleştirdi. Neden Sepil'i seçmişti, neden Edirne, kafamda o kadar çok soru dolaşıyordu ki, birinin cevabını bulamadan bir diğeri hücum ediyordu zihnime.

Neden Sepil'i öldürmek için sinagogu seçtiğini artık anlayabiliyordum. Yusuf Romanyot Yahudi'siydi bağlı bulunduğu cemaatin son ferdi. Eşim için seçtiği cinayet yeri de çok manidardı. Antakya'daki ilk Hristiyan kilisesi. Cinayet için seçtiği yerler sadece bir kamuflajdı çirkin amacı için.

Aslında dibine ışık vermeyen mum gibiymişim. Başımdan geçenleri düşündükçe zihnim aydınlanmaya başlıyordu. Sepil'in göz kapaklarına yazılan cümleyi şimdi bir başka anlamlandırabiliyordum. Gözümün önünden geçip giden şehrin ışıkları ve binaları hayaletten farksızdı şu an için, bakıyor ama görmüyordum, mırıldandığımın bile farkında değildim.

"Bana yukarıdan bakarsanız aptalın tekini görürsünüz, bana aşağıdan bakarsanız Tanrı'yı görürsünüz, bana tam karşıdan bakarsanız kendinizi görürsünüz."

Öfkem ve kinim beni o kadar körlemiş ki gerçeği görememişim. Aslında ben onu değil o beni bulmuştu. Kurban bendim.

"Ne dedin abi?"

Murat'ın sesi ile asılı kaldığım boşluktan çıkıp gözlerimi kırpıştırdım. Bir iki saniye boş gözlerle Murat'a baktım.

"Bir şeyler mırıldanıyordun?"

"Düşüncelere daldım, yok bir şey."

Başını ben den çevirip parmaklarını direksiyonda tıkırdatmaya başladı, birkaç saniye geçmişti ki.

"Charles Manson." dedi. Parmaklarını tıklatmayı kesti ve yüzünü bana döndü,

"Az önce mırıldandığın kelimelerin sahibi Charles Manson abi." dedi kendinden emin bir sesle.

"O kim ya." dedim sırtımı kapıya vererek.

"Sen nerden duydun ki abi bu kelimeleri."

Soruma soru ile karşılık vermesi hoşuma gitmemişti ama bir açıklamayı hak ediyordu.

"Sinagog'ta öldürülen kızı hatırlıyor musun? Hani şu odun deposunun yanındaki yerde."

"Evet, abi, hatırlamaz mıyım?"

"İşte bu kelimeler o zavallı kızın göz kapaklarına yazılmıştı. Sen söyle bakalım kimmiş bu Manson."

Döner kavşağa gelince kırmızı ışığa yakalanmıştık yine, Murat arabayı karda kaydırmadan durdurana kadar konuşmadı. Önümüzde duran aracın yanan fren lambalarının kırmızı ışığı Murat'ın yüzünde parlıyordu.

"Charles Manson Amerika'nın en ünlü seri katillerinden biridir abi. Kendini peygamber sanan tam bir çatlak. Etrafına topladığı müritleri ile birçok kişinin kanına girmiş."

"Ne yani şimdi bu bizim katil onun lafını mı kopyalamış?"

"Öyle görünüyor abi."

"Sen nerden biliyorsun bunu?"

"Ekşi sözlükte hayli bir vakit geçiririm abi."

"O ne?"

"Takma kafana abi internette bir site işte. İşin ilginç yanı ne biliyor musun abi?"

Işık yeşile dönünce arkamızdaki araba selektör yapınca Murat söylenerek arabayı vitese taktı.

Murat'ın söyledikleri ilgimi çekmişti, kelimelerin gerçek sahibini bulmak pek bir şey değiştirmezdi ama sonuçta bilgi bilgidir. Murat konuşmasına kaldığı yerden devam etmeye başladı.

"İşin ilginç tarafı abi, bu Manson denen katil seri katil olarak bilinse de hiç kimseyi fiili olarak öldürmemiş."

Bütün ciddiyetimle gözlerimi kısınca alnım gerildi. İçimdeki sessizlik çığlığa dönüşmeye başlıyordu.

"Bu işin mantığını çözemedim Murat. Birisi hem seri katil olup da hem de hiç kimseyi nasıl öldürmemiş olabilir?"

Murat'ın anlattıklarından zevk aldığı yüzündeki mimiklerinden anlaşılıyordu. Şehir içinden ayrılmıştık az ilerde beyaz karanlığın içinde Trakya Üniversitesi'nin ışıkları görülüyordu.

"Dediğin gibi abi ilginç bir durum. Kendisi her fırsatta hiç kimseyi öldürmediğini söyleyip durmuş. Hatta senin söylediğin sözden başka bir sözü daha var bu katilin?"

Sustu, birkaç saniye boşlukta bir şey arar gibi gözlerini gezdirdi. Bütün dikkatimle ona bakarken Üniversite Hastanesinin yanından geçtik.

"Net hatırlamıyorum abi ama şöyle bir şey olması lazım; Ben kimseyi öldürmedim, bıçakları ile üzerinize gelen çocuklar, sizin çocuklarınız, onlara ben öğretmedim, siz öğrettiniz. Evet, böyle bir şeydi, kurbanlarını etrafındaki insanlara, kendisine göre müritlere öldürten hem çatlak hem dahi bir adam."

Yağlı ilmik boynuma geçmiş gibi nefessiz kaldım. Ağzımı sımsıkı kapayıp dişlerimi sıktım, içimdeki çığlık kopmuş dışarı çıkmak istiyordu. Zorlukla yutkunup akabinde derin bir nefes aldım. Olanları düşününce Yusuf'un esin kaynağı katilin zekâsına sahip olması beni ürküttü. Evet, Yusuf katildi ama bilfiil bunu işleyen değildi. Öldürmek istediği kişileri başkalarına öldürten biriydi. Eline bıçak almayan ama bıçağı kurbanın babasının eline tutuşturan bir deha, ama nasıl?

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var abi?"

Çaresizliğimi hissetmesini istemiyordum ama kaçınılmaz olarak bunun gözlerime yansımasına da engel olamıyordum, fırtınadan geçmiş dingin gözlerimi dalgınca Murat'a diktim.

"Yolunda gitmeyen ne olabilir ki?"

"Ne bileyim abi, boşlukta gidip geliyorsun sanki gözlerin dalgın, belki farkında değilsin ama yumruğunu sıkıp duruyorsun, dişlerinin gıcırtısını buradan ben duyabiliyorum. Yusuf abi hakkında yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?"

Dişlerimi göstermeden tebessüm ettim. Murat'a bakıyordum ama gözlerimin önünden başka şeyler geçiyordu, eşim, kızım, hayatım.

"Hayatın ipini kaçırdığın oldu mu hiç?" dedim, İs-

tanbul yolundan ayrılıp eski Kırklareli yoluna saparken, artık sadece ay ışığı yolumuzu aydınlatıyordu.

"Onbir yıldır hayatım yolunda gitmiyor Murat. Bir gece hayatın ipini ansızın elimden aldılar."

Kırklareli yolundan da daha dar olan asfaltlanmış başka bir yola saptık. Bu yol siteye giden yoldu. Bir kilometre ilerde geniş bir alana yayılmış sitenin ışıkları şimdi bütün görüş alanımızı kaplıyordu. Öyle bir hâldeydim ki, bizim siteye yaklaşıyorduk; yoksa site mi bize doğru geliyordu algılayamıyordum. Sanki biz duruyoruz altımızdaki asfalt hareket ediyordu. Yüz metre kadar daha gidince sitenin ray üzerinde hareket eden geniş kapısının önünde durduk. Giriş kapısının hemen sol yanında bir güvenlik kulübesi vardı ama hâlinden uzun zamandır kullanılmadığı belliydi. Sitenin bahçesi bolca ışıklandırılmıştı, görüş alanımdaki çoğu evin bahçeye bakan ön cephelerinde ışık yoktu. Yazlık niyetine kullanılan bir site havası vardı. sadece üçü geçmeyen dubleks tarzı villalardan bahçeye ışık sızıyordu.

Görünürde kimseler yoktu. Böyle lüks bir sitenin sahipsiz gibi görünmesi hoş karşılanacak bir durum değildi. Belki de Yusuf, burasını böyle tenha gözüktüğü için tercih etmiştir diye içimden geçirdim. Ama bahçenin atmosferi terk edilmiş görünmesine rağmen içinde bir ışık saklıymış gibiydi. Kim bilir belki de yazın burası harika bir yer oluyordur.

Elim kapıya gidince durdum, Murat da inmek üzere kapısını açmıştı, diğer elimle de onu durdurdum. Bir ayağı asfaltta bana döndü.

"Silahını ver."

İçeriye dolan soğuk havadan farkı yoktu sesimin tonunun. Murat duman çıkararak soludu.

"Anlamadım abi." Şaşkın yüzünde ilk defa tedirginlik seziliyordu. Ciddiyetimi koruyarak sol elimi uzatıp havada tuttum.

"Kendi silahımın nerede olduğunu bilmiyorum aslanım, muhtemelen Emniyet'tedir, gördüğün gibi silahsızım ve bana bir silah lazım. Haydi!"

Tedirgindi, haklı olarak silahını vermek istemiyordu ama bana karşı da kayıtsız kalamıyordu, ikilem içindeydi, soru sormasına fırsat vermeden üsteledim.

"Bak aslanım, sen bana silahı veriyorsun ve arabada kalıyorsun. Ben silahı alıyorum ve içeri giriyorum. Bu benim kendi başıma halletmem gereken bir iş. Senden anlamanı beklemiyorum, bütün sorumluluğu da üzerime alıyorum. Şimdi şu silahı verir misin artık?"

Eli şüphe ile belindeki silaha giderken soluğumu tuttum.

"Sence hâlâ bir açıklamayı hak etmiyor muyum Yılmaz Bey?"

Hitabında abi gidip bey geldiğine göre, durum aleyhime değişmek üzereydi, gözlerimi kısıp başımı sağa sola çevirdim.

"Bütün bu olanların sorumlusunun Yusuf olduğunu düşünüyorum Murat. Şimdi şu silahı verir misin? Sadece onunla konuşacağım, ama her ihtimale karşı yanımda bir silah olması iyi olur."

Gözlerindeki hayret biraz daha fazlalaştı, silahı yuvasından çıkarıp bana doğru uzattı; havadaki elimle silah arasında sadece bir hava ve güven boşluğu vardı.

Nihayet çenesini yukarı kaldırıp derin bir nefes alıp verirken silahı elime bırakınca tuttuğum nefesimi bırakıp gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açınca Murat'a gülümsedim. "Merak etme seni zorda bırakacak bir şey yapmam, bana güven."

Zoraki bir tebessüm ayrıldı dudaklarından. "Artık tek istediğim bu geceyi kazasız belasız bitirebilmek."

Silahı sağ elime aldım sonra da sol elimle Murat'ın omzunu dostça sıktım.

"Bana Yusuf'un evini gösterebilir misin?"

Arabadan çıkmamızı işaret edince arabanın torpidosundaki siyah ajandayı alıp ikimiz de arabadan çıktık. Arabanın etrafını dolaşıp yanıma geldi ve koluma girip demir kapının yanına kadar yürüdük. Sol kolunu havaya kaldırınca işaret ettiği yöne baktım.

"Görüyor musunuz? Şu soldan üçüncü villa, bakın verandasında kurumuş sarmaşıklar var?"

Gayet net görüyordum, verandasında asılı fenerin cılız ışığı bahçedeki ölmüş çimenlere vuruyordu. Sağında ve solundaki villalarda ışık yoktu. Ona en yakın ışık da üç dört villa ötedeydi.

Yayaların geçmesi için yapılan küçük demir kapının mandalını yukarı kaldırdım, ajandayı pantolonumla göbeğim arasına sıkıştırıp sol elimdeki silahı yoklayıp emniyetini açtım. Kapının öbür tarafına geçip Murat'a döndüm.

"Aslanım sen arabada telsizin başında bekle beni." Sağ işaret parmağımı havaya kaldırdım. "Bir akislik olursa sakın yanıma gelme, anladın mı beni, telsizle yardım çağır. Tamam mı?"

Başı ile okeyleyene kadar duruşumu bozmadım, sonra tebessüm edip sırtımı Murat'a dönüp bahçenin içinde yürümeye başladım. Bahçede genişçe, çimenlerden arındırılmış parke taşı döşenmiş yürüme parkuru vardı ve neredeyse her villanın önüne kadar parkurdan küçük yürüme yolları ayrılıyordu. Ortak kullanıma açık, yarı olimpik yüzme havuzunun yanından geçiyordum, Yusuf'un villası yüzme havuzunun hafif çaprazındaydı. Havuz üzerini kaplayan yeşil bir brandanın altında kalmıştı. Muhtemelen havuz boştu ve güvenlik için üzeri örtülmüş olmalıydı.

Villanın önüne gelince parkuru takip ederek villaya yaklaştım, kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı, kendime sakin olmayı telkin ederek kurumuş sarmaşığın yanından geçerek giriş kapısına geldim. Bütün tabiat susmuştu, kendi soluk alışverişlerimi duyuyordum, ağzımdan çıkan duman ne kadar sık nefes aldığımın göstergesiydi. Bir elimde silah varken diğer elimle kapının topuzunu tuttum. Soğuk metale neredeyse elim yapışacaktı, hafif yokladım. Kapıyı zorla açacak gücüm yoktu, hâlsizliğim kendime geldiğimden beri üzerime yapışmış gibiydi. Yaşamak için gereksinimim olan temel davranışları yapabilecek gücüm vardı ama ekstra güç sarf edecek durumda değildim. Kapıyı çalıp ben geldim de diyemezdim, muhtemelen hâlâ beni komada biliyor olmalıydı, yapacağım baskının sürpriz olması beni bir adım öne geçirebilirdi. Bu düşünce içinde geri döndüm. Şansımı bir de verandadan denemeye karar verdim.

Geriye dönüp sarmaşığın yanından geçtim ve parkurdan çıkıp karların altında kalan ölü çimenlere basarak verandanın yanına geldim. Normal bir insan için

kolay ama benim için zor olan şeyi yaparak verandanın korkuluğunu aştım. Cılız ışık yayan fenerin tam altındaydım şimdi. Gölgem karanlık camda yansıdı. Gözlerimi kısarak cama yaklaştım. İçerde, derinde dışarıdan bakılınca görülmeyecek gibi kuytu bir yerden başka bir ışık camına yaslandığım karanlık odaya sızıyordu. İçerde birisi vardı, bunu hissedebiliyordum.

İki adım sağa giderek verandaya açılan ahşap kahverengi kapının kolunu yokladım. Kapının kolunu ağır gösterimde aşağı doğru bastırırken farkında olmadan dilimi dişlerimin arasına sıkıştırmıştım. Kilitli olmaması ve sessizce açılması için dua ederek kolu bastırırken sadece benim duyabileceğim bir çıt sesi ile kilidin dili yuvasından kurtuldu.

Derin nefes alıp vererek kapıyı yavaşça gıcırdatmadan açmaya başladım, soğuk terler döktüğümü hissedebiliyordum.

Karanlık odanın içerisindeydim, gözlerimin karanlığa alışması için birkaç saniye hareketsiz kaldım, bir şeylere çarpmamaya özen göstermeliydim. Kendime güvenim gelince parmak uçlarıma basmaya çalışarak ışığa doğru adım attım. Yaklaştıkça içerden gelen müzik sesi kulaklarıma dolmaya başladı, müzikle aynı ahenkte bir de mırıldanma sesi duyuyordum. Yusuf müziğin ritmine uyarak şarkı mırıldanıyordu.

Başımı sağa çevirince üst katın ahşap merdivenleri gözüme takıldı, biraz daha yaklaşınca sesin ve ışığın geldiği yerin mutfak olduğunu anladım. Mutfak bulunduğum yerden iki basamak yukardaydı.

Derin bir nefes alarak silah tutan elimi arkama gizledim ve birinci basamağa adımımı attım.

Mutfağın geniş ve ferah bir havası vardı, sol tarafta uzun bir mermer mutfak tezgâhı aynı uzunlukta dışarıya bakan pencerenin önünde boylu boyunca uzanıyordu. Tam karşımda ultra lüks çift kapılı ankastre buzdolabı vardı, sağ köşede buzdolabına uyumlu ankastre fırın ve ocak yanında da bulaşık makinesi kare ası tamamlıyordu. Mutfağın merkezinde de geniş ve uzun beyaz mutfak masası vardı. Mutfağa hafif kızarmış patates kokusu sinmişti.

Yusuf V yakalı triko kazağının kollarını dirseklerine kadar kıvırmış buzdolabından bir şeyler alıyordu. Kot pantolonun arkasında gümüş kabzalı silahı parlıyordu. İkinci basamağa adımımı atarken, buzdolabının kapağını kapatıp sakince etrafında dönünce gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"Ben de seni bekliyordum Yılmaz." dedi, soğukkanlılığını bozmadan elindeki bira şişesini beyaz masaya bıraktı.

"Ama zile basarak kapıdan gelmeni bekliyordum." Kibarca gülümsedi sağ elini havaya kaldırdı, sonra bana sırtını dönerek buzdolabının yanındaki mutfak çekmecesinden bira açacağını çıkardı, tekrar bana yüzünü döndüğünde bira açacağını bana doğru salladı, "Böyle verandadan değil."

Benim yüzüm alev, alev yanıyorken onun soğukkanlılığı beni şaşkına çevirmişti. Sanki baskını yiyen bendim.

Şaşkınlığımı üzerimden atıp silah tutan elim arkamda masanın önüne kadar geldim, sol elimi masaya dayayınca sağ belime sokuşturduğum siyah ajandanın bir kısmı ortaya çıkmıştı. zoraki gülümsemeye çalıştım.

"Verandanın kapısını açık görünce orası kolay geldi." dedim, kabahatli bir çocuk gibi yüzümü buruşturdum. Kendime yakıştıramadığım bu mimiği o fark etmeden hemen yüzümden sildim.

Bir eliyle bira şişesini kavrayıp bir hamlede birayı açtı. Kapağından kurtulan biranın ağzından köpük süzüldü ve ortama bira kokusu yayıldı. Şişeyi ağzına diktiğinde âdem elması aşağı yukarı oynadı, susamış gibi içtikten sonra diğer kolu ile ağzını sildi.

"Salona geçelim istersen daha rahat edersin."

Masanın etrafını dolaşıp yanıma geldiğinde bir baş mesafeden gözlerimin içine baktı. Bana tam karşıdan bakarsan kendini görürsün. Gözlerimizle birbirimizin zihnini okumaya çalışır gibiydik. Gözlerini ilk kaçıran o oldu.

Yanımdan süzülüp salona geçti. Arkamı dönüp salona geçerken salonun ışıklarını açtı. Basamakları dikkatlice inip salona baktım. Karanlıkta fark etmediğim salon gayet muntazam mobilyalarla döşenmiş tam kare geniş bir alandı. Çift kişilik beyaz deri koltuklar karşılıklı konulmuş ortasında da dikdörtgen cam sehpa bulunuyordu. Plazma televizyon verandaya bakan balkon camının köşesinde şık bir plazma konsoluna bağlıydı. Salon şık döşenmesine rağmen mobilyalarla boğulmamıştı.

Eli ile işaret edince yanından geçerek ikili beyaz deri koltuklardan sağdakine oturdum. Arkamı verandaya açılan cama verdim, deri koltuğa kurulunca rahat oturmamda sıkıntı yaratan ajandayı belimden çıkararak oturduğum koltuğa koydum. Ayakta birasından bir yudum daha alıp karşımdaki diğer deri koltuğa oturdu. Aramızda sadece cam sehpa vardı ve gözlerimiz tekrar

birbirine kenetlenmişti. Tam anlamı ile birkaç saniye konuşmadan birbirimizi tartıyorduk.

"Evin güzelmiş." dedim sessizliği bozarak.

Birasını sehpaya bırakınca cama biranın köpüklü nemi süzüldü. Ajandayı görmezlikten gelerek iki elini havaya kaldırıp ağzını şaklattı.

"Küçüklükten kalma bir alışkanlık, kendimi bildim bileli hep bahçeli villa tarzı evlerde yaşadım, haliyle apartman tarzı bana göre değil." Göz bebekleri küçülmüştü, biranın damağına verdiği tattan olacak ağzını büzüştürdü. "Burası benim kalem, kutsal evim. Aynı küçüklüğümü ve gençliğimi geçirdiğim Antakya'daki evim gibi."

Vücudunu öne verip ellerini dizlerinin üzerinde kenetleyip geçmişten gelen kindar bir bakış attı. Kalbimin derinliklerinde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim. Ben den kaçmıyordu, saklanmıyordu. Duruşunda ve bakışlarında meydan okuyan bir tavır vardı. Benimle hesaplaşıyordu. Gözlerimi kısıp arkama yaslanınca belime taktığım silahın kabzası sırtıma battı.

Eğer bu bir satranç oyunu ise ilk piyonunu öne sürmüştü.

"Beni gördüğüne pek şaşırmadın Yusuf."

Bir artist edası ile mimiklerini oynattı.

"Ah. Tabii ki şaşırmadım. Bir saat önce kendine geldiğinden haberim oldu. Söylediklerine göre arkadaşlar mucizeye de şahit olmuşlar. İtiraf etmeliyim ki çok hızlısın Yılmaz, kendine geldiğin gibi bir hayat kurtarmışsın." Sinirli bir gülüş attı. "Hayat kurtarmayı seviyorsun ha." Sinirli gülüşünü ağzına tıkadığı bira şişesi sonlan-

dırdı. Şişeyi sehpaya bırakarak elini pantolonunun cebine atınca istemeden irkildim. Cebinden küçük bir ilaç tableti çıkarınca rahatladım. İçinden bir tane alıp ağzına attı arkasından da birayı dikti.

"Bu grip beni öldürecek." dedi burnundan soluyarak. "Boğazın nasıl."

İstemeden elim boğazıma gitti. Sanki onun hatırlatmasını bekliyormuş gibi boğazım sızladı.

"Hâlâ nefes alırken acıyor, farkındasındır biraz da sesim boğuk çıkıyor. Ama zamanla düzelir."

"Büyük bir iş yaptın Yılmaz." dedi ayağa kalkarken, boş bira şişesini gösterdi.

"İzninle tazeleyeyim geliyorum."

Mutfağa giderken arkasından baktım. Tuhaf bir duygu içindeydim, tedirginliğim üst safhadayken açıklayamadığım bir şekilde kendimi güvende de hissediyordum.

Etrafa bakınırken aklıma kız kardeşi geldi. Evde olsaydı yanımıza gelir diye düşündüm. Gözüm sol çaprazımda kalan dış kapıya ilişti. Kapının üst pervazı ile tavan arasına itina ile yerleştirilmiş beş köşeli Davut yıldızı figürlü altın yaldızlı duvar saati dikkatimi çekti. Saat onbiri geçiyordu.

Yusuf mutfaktan çıkınca yüzümü ona çevirdim. Dolu bira şişesi ve küçük bir tabakta kızarmış patates ile elleri dolu gelip az önceki yerine oturdu. İki patates cipsini ağzına atıp çiğnerken bana baktı.

"Bugün seni dolaşmaya geldim, ama kapıdaki doktor durumunda bir değişiklik olmadığını söyleyince döndüm. Bilseydim ısrarcı olup senin iyileştiğinin müjdesini ilk ben vermek isterdim arkadaşlara."

Sağ elimi yanımda duran ajandanın üzerine koydum.

"Sen miydin o sesin sahibi." dedim alaycı bir tavırla.

"O zaman kendinde miydin?"

"Merak etme doktorun bir kabahati yok, daha yeni kendime geliyordum, o da sonradan öğrendi."

Birbirimizle sanki hiç acelemiz yokmuş gibi normal iki arkadaş gibi konuşuyorduk. Ama ikimiz de farkındaydık ki bu sadece fırtına öncesi sessizlikti. İkimizin de içini acıtan ne ise bu gece burada bitecekti.

Birasından bir yudum alıp elimle bastırdığım ajandayı gösterdi.

"Yangında kül olduğunu sanıyordum, bulduğuna sevinmiş olmalısın."

Boğazım acıyarak derin bir nefes çektim, ajandayı elime alıp avucumda tarttım sonra önümdeki cam sehpaya onun erişebileceği bir mesafede bıraktım.

"Bir ajanda için Hamza amcayı öldürmeye değer miydi?" dedim gözlerinin içine bakarak. Hiç istifini bozmadan ajandaya uzandı.

"Seni zahmetten kurtarayım Yusuf, 5 Ekim 2011 tarihine bak aradığını orada bulacaksın."

Sayfaları hızla çeviren Yusuf'un gözü ajandada belli bir noktaya sabitlenince aradığı şeyi bulduğunu anladım. Öne eğilerek omuzlarımı dikleştirdim, görüşüm net olmasa da baktığı şey benim umduğum gibi Hamza amcanın çizdiği ok işaretiydi. Yüzüne baktım, yüzünde değişen hiçbir mimik yoktu, hislerini kontrol etmede mükemmel derecede yetenekliydi. Karşımda oturan kişi

aslında katil olamayacak kadar beyefendi normlarında sosyal bir kişilik sergiliyordu. Hareketlerinde ve tavırlarında bir ağırlık vardı. İçimden nasıl böyle birisi katil olabilir diye geçirdim.

Gördüklerinden bir anlam çıkaramamış edası ile bana baktı. İşaret parmağı ile ajandanın sayfasına bastırıyordu.

"Bu ne anlama geliyor ki. Burada benim görmem gereken ne var?"

"Oyun oynamayı sevdiğini bilmiyordum Yusuf." Kendime hâkim olamayarak sinirli bir gülüş attım. "Bunun için öldürmedin mi Hamza amcayı, bu ajandayı yok etmek için yakmadın mı depoyu."

Yüzüme dalga geçer gibi baktı. "Hayal gücün çok geniş Yılmaz, buradan nereye varmak istiyorsun anlamış değilim."

"Anlatayım o zaman sana." Kolumu uzatıp elindeki ajandayı aldım, hiç itirazsız ajandayı verince arkasına yaslanıp kollarını göğsünün üstünde birbirine kavuşturdu.

"Dinliyorum."

"Hamza amcayı birlikte ilk ziyaret ettiğimiz günü hatırlıyorsundur."

Dudağını büzüp başıyla onayladı.

"İşin aslı o gün tam olarak neler olduğunu kavrayamadığım için kendi kendime çok kızdığım oldu ama sonra sakin kafa ile düşününce insan ayrıntıları süzebiliyor. Eğer o gün orada Hamza amcanın defteri karalamasına dikkat etseydim bu işi daha önceden çözebilirdim."

"Hangimiz mükemmeliz ki."

"Öyle hangimiz mükemmeliz?"

Ajandayı çevirip kendime tuttum, Hamza amcanın üstüne bastırarak defalarca karaladığı yay şeklindeki ok işaretine baktım.

"Meğerse Hamza amca söyleyemiyormuş ama seni işaret ediyormuş Yusuf. O gün o küçük kulübedeki oturma pozisyonumuzu hafızamda canlandırınca düğümü çözdüm ama emin olmak istiyordum onun için son bir ziyaret için yanına gitmeyi düşünürken belli ki sen ben den daha önce davrandın. Ben den önce onu ziyarete gittin, onu tehdit ettin ve ajandayı ondan istedin ama Hamza amca göründüğünden daha zeki çıktı. Senin geleceğini biliyordu ve bu ajandayı saklayıp yerine kırmızı başka bir ajanda koydu, eminim ki elinin altında siyah olsaydı onu koyardı ama kadere bak ki eğer öyle olsaydı bu sefer ben ayrıntıyı anlayamayacaktım. Neyse sen de tabii bu işe kanmadın ve onu tehditlerinle zorladın, sana vermeyince de boğazını kestin. Sonra kayıp olan ajandayı benim bulmamdan korkarak 7 Ekim Cumartesi gecesi son bir kez daha depoyu ziyaret ettin ve orasını ateşe verdin. Lakin senin gözden kaçırdığın bir ayrıntıyı da ben yakaladım Yusuf. Hatırlarsan Hamza amca yalnızlıktan şikâyet ederken tek sırdaşının şerit bıçkı makinesinin olduğunu söylemişti, masum ve çocukça bir cümle gibiydi ama aslında içinde kocaman bir gerçeği barındırıyordu. Mademki Hamza amca beni katile götürecek gerçeği hayatı pahasına saklamayı göze almıştı bunun içinde güvenebileceği tek yer sırdaşım dediği şerit bıçkı makinesinden başka bir yer olamazdı öyle değil mi? Maalesef bunu

çok geç anladım bedeli de ağır oldu tabii, Hamza amcayı kaybettim. Son gecemde kızımdan telefon gelmeden önce oraya gitmek üzereydim ama bu mümkün olmadı, kahretsin hep ben den bir adım öndeydin Yusuf. Bunu nasıl başardığını şimdi daha iyi anlıyorum."

Konuşmam boyunca sessizliğini bozmadan beni dinlemişti, gözlerinden bir şeyleri çözmek imkânsız gibi sabit bakıyordu, neredeyse gözlerini bile kırpmıyordu. Oturduğu yerde vücudunu oynatıp oturuşunu sağlamlaştırdı.

"Ben kimseyi öldürmedim."

Sesi buz gibi çıkmıştı. Dondurucu bakışları üzerimdeydi. "Ne yani saçma sapan bir ajandadaki saçma sapan bir karalamaya bakarak beni Hamza'yı öldürmekle mi suçlayacaksın. Kimi inandıracaksın bu hikâyenle."

Aynı soğuklukta gözlerinin içine baktım. Haklıydı, eğer itiraf ettiremezsem bu saçma hikâye havada kuş olup uçardı.

"Benim inanmam yeterli." dedim söyleyecek başka bir şey bulamayınca.

Kollarını göğsünden ayırıp öne eğilerek dizlerinin üzerine koydu.

"Hadi diyelim hikâyen doğru Yılmaz, kimi nasıl inandıracaksın. Eminim ki benim katil olduğum saçmalığına dışarıdaki toy polisi inandırdın ve birazdan burası polis kaynayacak evime baskın yapılacak." Gevrekçe gülüş çıktı bira ile ıslanmış dudaklarından. "Ne diyeceksin onlara, delil olarak bu ajandayı mı göstereceksin. Hamza'nın öldüğü saatte nerede olduğumu da ispatlayabilirim kız kardeşimi şahit göstererek." Ellerini

havaya kaldırdı. "Hadi tutukla beni, ben hazırım, Akif'e durumu sen anlatırsın, eminim sana inanır."

Söylediklerinde haklı olsa da onu duymazlığa geldim.

"Ne zaman karşı karşıya geldiniz, kargaları ürküttüğün zaman mı, zannımca öyle olmalı. Niye gittin oraya tekrar ki. Muhakkak unuttuğun bir şeyler vardı veya hiç kimse bulmadan önce gözden kaçırdığın izleri silmek için. Mesela, bir ses cihazı, bir teyp. Arka fondan Ramazan'a ses telkini yaptığın bir mikrofon. Neydi Yusuf, seni oraya tekrar götüren. O gece işler umduğun gibi gitmedi değil mi? Ramazan panikledi öyle değil mi, cinayeti işleyince kendini kaybetti oysa ona her ne verdiysen sana tam olarak itaat etmesi gerekiyordu ama olmadı değil mi? Elinden kaçırdın onu panikleyip şok hâlinde oradan bir şekilde kaçınca telaşa düşüp peşinden gittin. Ama onu bir türlü bulamadın."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, burnundan verdiği soluğu duyabiliyordum. Ben konuşurken içip bitirdiği bira şişesini göbek hizasındaki elinde unutmuş gibiydi. Gözlerini açıp boş şişeyi sehpaya hızlıca vurunca kulağımı rahatsız edici bir çınlama sesi odanın içine yayıldı. Yüz hatlarında ani bir değişim algıladım. İkna edici ve soğukkanlı bakışlarının yerini öfke almaya başlamıştı, dudağının üst tarafı seyirmeye başlarken yüzünün rengi de ani sıcaklık değişimine maruz kalmış gibi kırmızılaşmıştı. Duruşumu hiç bozmadan onu izliyordum, karşımdaki insan deri değiştiren yılan gibi farklı bir kimliğe bürünüyordu.

"Köprüye kadar onu izlemek zor olmadı ama o lanet polis devriyesi karşıma çıkınca yolumu de-

ğiştirmek zorunda kaldım, onlar gittikten sonra da çok geçti, haklısın onu bir daha bulamadım."

Nihayet buz dağından bir parça kopmuştu, memnuniyetimin farkına varmaması için alt dudağımı hafifçe ısırdım. Aniden üçüncü birasını almak için ayağa kalkınca sendeledi. Hızla sarhoş oluyordu.

"Haklısın planlarımda birtakım aksamalar oldu." dedi boş bira şişesini bana sallayıp mutfağa yürüdü.

"Hiç kimse mükemmel değildir."

Basamakları çıkarken omzunun üstünden bana bakıp zoraki gülümsedi. Artık beline sıkıştırdığı silahını saklama gereği duymuyordu. Üçüncü birasını aldı ve tekrar gelip karşıma oturdu. Bira kokusu üstüne ağır bir şekilde sinmişti. Şişeyi boğazına dikerek yarısına kadar içti. Neredeyse soluksuz kalmıştı. Hırıltılı bir nefes alarak şişeyi bu sefer daha nazikçe cam sehpaya bıraktı.

"Yunanlı askere Ramazan'ı vurmasını söyledin değil mi. Onun Yunanistan'a kaçmaya çalışan bir kaçak olduğunu söyledin veya buna benzer bir şey."

Başını geriye koltuğa devirip tekrar bana baktı. "Aptal asker işini iyi yapsaydı her şey yoluna girecekti. Evet, askere onu vurmasını söyledim."

Başımı salladım, konuştukça ve üzerinden geçtikçe her şeyi daha iyi kavrayabiliyordum. Artık Yusuf ile aramızdaki konuşma çorap söküğü gibi gelişiyordu. İkimiz de kendimizi dünyadan soyutlamıştık.

"O şeytan sendin." dedim, yüzümü buruşturarak. "Şimdi anlıyorum, seni gördüğü zaman verdiği tepkiyi. Seni daha önce de görmüştü. Ben onu ikna etmeye çalışırken seni arkamda görünce o yüzden öyle tepki ver-

di. Sen onun şeytanıydın. Zavallı adam o günden sonra günlerce bu travma ile yaşamak zorunda kaldı. Bir daha seninle karşılaşmaktan o kadar çok korkuyordu ki saklandığı yerden günlerce çıkamadı, ta ki biz onu bulana kadar."

"Aslında her şey planladığım gibi gidiyordu ama Ramazan beklemediğim tepkiyi verince paniklediğimi kabul ediyorum. Ramazan'ı kaybettikten sonra geri döndüm, tekrar sinagoga gelip gözden kaçırdığım bir şey var mı diye bakındım ama hem yorgun hem de dikkatim dağılmıştı. Devriye arabası sinagogun yanından şüphelendiğim şekilde geçince görünmeden orasını terk ettim. Lakin içimdeki hissi uzaklaştıramıyordum, bilirsin işte katilin olay yerine tekrar gelmesi güdüsü ben de de oluşmuştu, sabahı zor ettim. Riski göze alarak ertesi gün tekrar oraya gittim, dediğin gibi amacım beni ele verecek her hangi bir delili ortadan kaldırmaktı."

Kendi kendine sinirli bir gülüş savurdu boşluğa, artık anlatmıyor yeniden yaşıyor gibiydi. Gözlerini yere devirip başını salladı.

"Kargaları hesaba katmamıştım. İşimi bitirip gitmek üzereyken kargalar ben den ürkünce çıkan ses Hamza'nın dikkatini çekmiş olmalı. Oradan ayrılmak üzereyken son bir defa arkama dönünce istinat duvarından sinagoga tırmanmaya çalışan Hamza'nın gözleri ile karşılaştım. Bilirsin işte saliselik bir durum. Beni görüp görmediğinden bile emin değildim ama içimde bir parçayı bırakarak gittim. Sonra yakınlarda bir yerde beklemeye başladım. Hamza'nın cesedi bulacağını biliyordum ve ihbar edecekti. Umduğum gibi oldu ilk benim

haberim olmuş gibi olay yerine gittim ve ilk defa Hamza ile o zaman göz göze geldim. Gözlerinden ben olduğumu bildiğini anladım. İlginç bir durumdu, konuşmadan sanki gözlerimizle sırrımızı koruyacağımıza dair ittifak etmiş gibiydik. Sonrası tahmin ettiğin gibi gelişti işte."

"Çuvalladın yani."

"Senin bu kadar inatçı olduğunu hesaba katmamıştım. İtiraf etmeliyim ki kolay olacak sandım, planlarımda birtakım aksamalar olsa da bu işin üstesinden geleceğime inanıyordum, kabul etmem gerekiyor ki ilahi bir el seni koruyor."

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp yutkundum, boğazım hâlâ acı veriyordu. Şakaklarımdaki ağrı hissizleşmeye başlarken gözlerimin önüne karımın hayat dolu ışıldayan yüzü geldi, ilk defa bana gülümsüyordu, havadaydı ve ellerini bana uzatmış bir hâlde dudakları kıpırdanıyordu. Vücudumun her hücresinde karımın kıpırdanan dudaklarından çıkan sessiz çığlığı dolaştı; seni seviyorum.

Buğulanan gözlerimi boşluktan aldım, yerimde kıpırdanıp pantolonuma yapışan derinin verdiği rahatsızlık hissini giderdikten sonra kaşlarımı çatarak Yusuf'a odaklandım.

"Elbet bir yerde karşıma çıkacağın inancı ile yaşadım, yıllardır seni aradım Yusuf, ama anladım ki sen de beni arıyormuşsun. Aslında ben seni değil sen beni buldun."

Gevrek bir gülüş yayıldı dudaklarından, elinin ayası ile dudaklarını sildi.

"Nasıl oldu da buraya geleceğimi tahmin ettin, anladığım kadarı ile bu cinayet beni buraya çekmek için bir tuzaktı. Tıpkı yıllar önce karımı öldürdüğün gibi."

Farkında olmadan iki elimi yumruk yapınca tırnaklarım derime batmıştı. "Karımı öldürdüğün şekilde bir cinayet tezgâhladın sırf beni buraya çekmek için. Yalnız anlamadığım şey şu, benim buraya geleceğimi nasıl biliyordun. Seni buna inandıran neydi."

Seğirmesi kesilen dudaklarından tek bir kelime çıktı.

"Kızın."

26
İKİMİZDEN BİRİSİ…

Ben deki ani değişimin farkına varınca keyiflenmeye başlamıştı, artık oldukça soğumuş olan patates cipsinden bir parça alıp ağzına attı, yutkunurken de üzerine birayı dikti. Bense hâlâ söylediği kelimeyi hazmedememiştim, ipinden kurtulan kukla gibi omuzlarım düştü, dudaklarımın açık aralığından nefesimle birlikte kızımın ismi çıkmıştı belli belirsiz. Yusuf alaycı bir tavırla elini havada salladı.

"Kızın hakikaten marjinal birisi biliyor musun ve sana hiç çekmemiş."

"Haklısın, annesine daha çok benzerdi."

"Öyle mi? Yazık annesi ile pek sohbet etme imkânı bulamamıştım ama kızınla bol, bol sohbet ettim." diyaframdan gelen kahkahası ile kulaklarım çınladı.

Artık bana çirkin gelen gülüşünü susturmak için hamle yapmaya niyetlenirken dişlerimi sıkıp kendimi tuttum. Daha değil.

"Haklısın, yıllardır seni arıyordum. Tamam, karını almıştım elinden ama ruhumdaki yangını bir türlü söndüremiyordum. İçimdeki hırsı dindirememek beni yiyip bitiriyordu. Aslında kızının karşıma çıkması büyük bir tesadüf oldu. Meryem'in sekreterliğini yaptığı profesörün öğrencisiymiş kızın. İlk farkına varan Meryem oldu."

"Meryem'de bu işin içinde mi?"

Ellerini havada birleştirip ovuşturdu, tebessüm yüzüne daha da fazla yayıldı.

"Meryem benim kız kardeşim, ben ne çektiysem o da çekti, hatta belki daha da fazlasını. Ne sandın bize yaptıklarını öylece unutup hayatımıza devam edeceğimizi mi düşündün. Evet, Esra'nın senin kızın olduğunun ilk farkına varan Meryem oldu. Sonra bir bahane ile beni kızınla tanıştırdı, birkaç ayırt edici cümleden sonra senin kızın olduğuna kani olduk. Ayrıca senden nefret ediyordu. Bingo."

Parmaklarını havada şıklattı, görünüşünden keyfine değecek yok gibiydi, sarhoşluğun etkisinden olacak dili de hafif peltekleşmeye başlamıştı. Ama sinir bozucu hâli zamk gibi üstüne yapışıktı, kelimenin tam anlamı ile kendimi zor tutuyordum.

"Bir taşla iki kuş. Hem senin kızındı hem de senden nefret ediyordu. Onun şifresini çözmek zor olmadı, annesinin ölümünden sorumlu olarak seni görüyordu. Ne kadar ironik değil mi bu itirafı annesinin gerçek katiline yapması."

Tepkimi görmek için sustu, gözlerimin derinliklerinde ezilmişliğimi görmek istiyordu. Hâlinden memnun şeytani bir sırıtış peyda oldu suratında.

"Ramazan Soner'i bulduğumdan beri mistik bir âlemde görünmeyen şeytanı arıyordum Yusuf ama yanlış yerde arıyormuşum, şeytan havada değil yerdeymiş, gözlerinin içinde saklanmış."

"Bana tam karşıdan bakarsan kendini görürsün Yılmaz."

"Yanlış." dedim, "Karşımda oturan şeytan."

Yine o şeytani gülüşünü bekliyordum, her ne hikmetse gülmedi, yutkunup mimiklerini sabitleştirdi, gözlerindeki kıvılcım şimdi daha da parlaktı.

"Kızımı nasıl bu şeytani planına alet ettin." Oturduğum yerde sanki buharlaşıyordum, kızgınlığım had safhadaydı. Ellerim terlemeye başlamıştı hem de hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde.

"Kızın dünden hazırdı, tabii ki o daha masumca bir oyun oynayacağımızı sandı. Tek aldandığı nokta buydu. Onu hamuruna getirmek için günlerce uğraştım. Planım da benim olmazsa olmazımdı. Onun haberi olmadan arkadaşı Serpil'i aldım buraya eve getirdim ona babasını çağırttırdım. Her şey raconuna uygun olmalıydı. Ölüm şekli, işleniş tarzı, mekânın uyumluluğu veya benzerliği anlarsın işte. Seni buraya çekecek her türlü objeyi kullanmam gerekiyordu. Gördüğün gibi hiçbir fedakârlıktan kaçınmıyordum."

"Sana her ne yaptı isem Yusuf, amacın intikamsa karımı öldürerek bunu yapmadın mı zaten. Niye bunca ölüm, bunca zulüm?"

"Yetmez!" diye gürledi, "Yetmez Yılmaz, göze göz dişe diş. Doğru karını aldım ama sen nefes aldığın müddetçe ben acı çekiyorum."

"Aynı acıyı ben de çekiyorum." dedim imalı bir şekilde. Duymazlığa gelerek devam etti.

"Kızın arkadaşı Serpil'in öldüğünü öğrenince artık geriye dönemeyeceğini anladı. Artık ok yaydan çıkmıştı. Onu kontrol etme, sakinleştirme ve yoluna sokma görevini Meryem üstlendi, o saatten sonra planlarımda hata istemiyordum."

"Senin onu kurban edeceğini biliyor muydu?" Sesim titreyerek çıkmıştı, kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Yıkılmıştım, kızımı düşündüm, kucağıma aldığım, her öpüp kokladığımda cennetin kokusunu aldığım bebeğimi düşündüm. Sonra eşimi kaybettiğim gün minicik elleri ile göğsümü yumrukladığı an gözlerimin önüne geldi, şimdi ise büyümüş; karşımdaki şeytanın askeri olmuş göğsümü deşiyordu.

Yusuf bir baba için hazmedilmesi imkânsız şeyler söylüyordu ve bundan büyük bir zevk duyuyordu. Söyleyeceklerini duymamayı dileyerek kıpırdanmaya başlayan dudaklarına kilitlendim.

"Elbette kurban olacağını biliyordu, buna razıydı ama bunun bu kadar gerçek olacağını tahmin etmiyordu. Senin onu sevmediğini düşünüyordu, kanadı kırık yaralı bir kuş gibiydi, sana olan öfkesini dindirmenin tek yolu annesiz yaşadığı yılların intikamını senden almaktı."

"Senin annesinin katili olduğunu biliyor muydu?"

"O kadar da ileri gitmedim, tabii ki bilmiyordu. Ama

sen beklenmedik şekilde kendi boğazını kesince bu zevki yaşamak için ona söylemeyi düşündüm fakat polisler gelince oradan uzaklaşmak zorunda kaldım. Neyse bu geceden sonra kızını son bir kez ziyaret edip söylerim artık."

"Senin için bu geceden sonrası olmayacak artık."

Artık konuşmasına dayanacak gücüm kalmamıştı, elimi belimin arkasındaki silaha götürürken heyecandan titreyen ayaklarımın üzerinde yaylanıp ayağa kalkmaya çalıştım. Aynı anda o da hareketlenip belindeki silaha davrandı. Saliseler içinde gerçekleşen olay sanki gözlerimin önünde ağır çekimde meydana geliyordu.

Sağ yanımdan rüzgârı hissedince refleks olarak yüzümü sağa döndüm. Verandaya açılan kapıdan Meryem'in içeri elinde silahla girdiğini gördüğümde adrenalinden zaten büyümüş olan gözbebeklerim daha da büyümüştü.

Sağ çaprazımda Meryem, tam karşımda da Yusuf silahlarını bana doğrultmuştu. Bense elimdeki silahla havada asılı kalmış gibiydim.

Buraya kadar diye düşündüm. Çapraz ateşte kalacaktım, kurtulmam imkânsızdı, artık ne olacaksa olacaktı, gözlerimi kapattım ve kendimi sağ yanıma koltuğa doğru bırakırken silah sesleri gecenin karanlığını ve sessizliğini parçalamaya başladı.

Silahlar bir saniye içinde patlamış ve gece tekrar eski sessizliğine dönmüştü. Kendimi koltuğa bırakırken önce karşımdaki Yusuf'a bir el sıkmış sonra da refleks olarak kolumu sağa çevirmiş ve Meryem'e doğru silahı ateşlemiştim. Birer defada onların silahlarından mermi çıkmıştı.

Gözlerim hâlâ kapalıydı. Nedendir bilinmez gözle-

rimi açmaya korkuyordum. Beynimin içinde silahların çınlaması hâlâ devam ediyordu. Önce tuttuğum nefesimi bırakıp yenisini aldım, çok şükür nefes alabiliyordum. Bedenim adrenalinden alev gibi yanıyordu. Vurulmuş muydum onun bile henüz farkında değildim.

Vücudumun sıcaklığı azalmaya başlayınca sol omzumda müthiş bir acı hissederek yüzümü buruşturdum, gözlerimi açınca sol şakağımın üzerinden damlayan kan göz kapağıma düştü. Allah'ım, iki kurşun yarası almış olmalıyım. Zorlukla yattığım yerde doğrulmaya çalıştım, silah tutan sağ elimi kurşun yemiş olan sol koluma götürüp yokladım. Kurşun sol kolumla köprücük kemiğimin birleştiği yerin altından kemiğe değmeden vücudumdan çıkmıştı. Sol kaşımın üzerinde de müthiş bir yanma hissi vardı. Sağ elimin tersi ile kaşımdan gözüme süzülen kanı sildim. Meryem'in sıktığı kurşun sol kaşımı sıyırıp geçmişti. Bu akşam ikinci defa mucizeye şahit oluyordum.

Bir inleme sesi ile kendimi incelemeyi bırakıp gözümü karşımda koltuğa yığılmış olan Yusuf'a çevirdim. Sol göğsünün üst tarafında yumruk kadar bir kan öbeği Polo marka V yakalı kazağını kırmızıya boyamıştı. Yusuf'u vurmuştum. Gözlerimde bir zafer ışıltısı belirdi. Belli belirsiz inliyor, sık ve derin nefesler alıyordu, her nefesi hırıltılıydı. Kalbine isabet etmemiş olan kurşun şu an yaşamasına müsaade ediyordu. Bir başka hıçkırıklarla inleme sesi duyunca başımı sağa çevirdim. Meryem ayakta iki eli ile silahı bana doğrultmuş hâlde şok durumundaydı. Heykel gibi hareketsiz duran vücudu derin bir nefes alması ile korkudan ve şoktan ötürü titremeye

başladı. Görünürde yarası yoktu, ona sıktığım kurşun isabet etmemişti ama bu kadarı da ona yetmişti.

Zaman donmuş sanki birisinin müdahale etmesini bekler gibiydi. Silahımı Meryem'e doğrultup havada iki defa sağa sola salladım.

"Silahını bırakıp Yusuf'un yanına geç." dedim. Bir iki saniyelik kararsızlıktan sonra silahı elinden kayarak yere düştü ve titreyen bacakları ile yürüyerek Yusuf'un yanına gelerek Yusuf'a sarılınca kan beyaz bluzuna bulaştı. Gözleri korkudan açılmış bir hâlde Yusuf'un yarasına bakmaya çalışırken Yusuf acı ile inleyip kendini geriye çekti.

Kinlerimizi dökmüştük ama hâlâ bir rahatlama hissetmiyordu ruhum. Karşımda birbirine sarılmış iki kirlenmiş ruha baktım, sonra da elimde titreyen silaha. Silah elime ağır gelmeye başlayınca elimi deri koltuğa bıraktım. Yorgundum, vücudumun her zerresi sızlamaya başlamıştı.

"Bütün bu acılara değer miydi Yusuf?" dedim, sisli sesimle. Beni duyduğuna emindim. Yerinde kardeşinin yardımı ile kıpırdanıp zorlukla vücudunu dikleştirip koltuğa yaslandı. Acı ile başını geriye devirip tekrar kaldırdı.

"Neden karımı ben den aldın?" dedim, eğer ölecekse son nefesini vermeden önce bilmek istiyordum.

Işığı sönmek üzere olan gözlerini bana doğrulttu.

"Çünkü sen ailemi ben den aldın." dedi, kendinden emin bir şekilde. Kız kardeşine baktı, Meryem gözyaşlarını silmekle meşguldü sonra da derin bir iç geçirdi. Sessizdi, abisinin yüzünü avuçları ile okşayıp terini aldı. Sonra Yusuf tekrar bana döndü.

"Tıpkı buradaki gibi Antakya'da da villa tipi bahçeli bir evimiz vardı."

Susamış olmalıydı, cam sehpa üstündeki bira şişesine uzanmaya çalıştı, yarası buna izin vermeyince Meryem imdadına yetişip şişeyi aldı ve abisinin ağzına götürdü.

Susuzluğunu gideren Yusuf tekrar ölgün gözlerini bana çevirdi.

"Evimiz şehrin biraz dışında sakin bir muhitteydi, biliyor olmalısın çünkü orasını daha önce ziyaret ettin."

Neyi kastettiğini anlamamıştım. Anlayabilmek için gözlerinde bir ışık aradım, ama artık gözlerinde ışık yoktu, derin karanlık her geçen saniye gözlerinde artıyordu.

"Hatırlamıyor olabilirsin Yılmaz üzerinden çok zaman geçti, oysa benim hep aklımda, bir saniye bile olsun ben den ayrılmadı."

Konuşurken ağzından tükürükle karışık kan gelince inledi, zaten düzensiz olan nefes alışverişleri daha da zorlaşmaya başlamıştı, kız kardeşi korkudan ne yapacağını bilemez bir hâlde eliyle Yusuf'un ağzını sildikten sonra elindeki kan ve tükürük karışımı ifrazata baktı istem dışı elini beyaz bluzunda hâlâ temiz olan kısmına silerek temizledi. Nedense bana bakmaya çekiniyor gibiydi. Gözlerini ya yere kaçırıyor ya da kardeşinin yüzüne odaklıyordu.

Derin ve hırıltılı nefes alan Yusuf gözlerini tekrar bana dikti, artık yüzündeki kudret sönmüş sadece kinden meydana gelen sönmek üzere olan bir ışık seziliyordu.

"Bugün gibi hatırlıyorum Antakya'da güzel bir hava vardı, masmavi bir gökyüzü ve ılık esen rüzgâr, her şey çok güzeldi. Havanın güzelliğine doyamamıştık onun için evimize yüz metre kala belediye otobüsünden inip eve yürüyerek gitmeye karar vermiştik kız kardeşimle."

Meryem o anı yaşıyormuş gibi zorlukla gülümsedi, sadece birkaç saniye süren gülümsemesi kesilince mimikleri tekrar eski hâline geldi.

"Kardeşimle sohbet ederek yürüyorduk, bizim evin bulunduğu siteye gelince evimiz uzaktan görünmeye başladı. İlk dikkatimi çeken evin sinekliğinin ardına kadar açık olmasıydı. Oysa annem sinekliği asla açık bırakmaz bize de sıkı sıkıya sinekliği kapalı tutmamız konusunda tembihte bulunurdu. Ben adımlarımı hızlandırmaya başlayınca kız kardeşim biraz geride kalmıştı, görüş alanım biraz daha genişleyince dış kapının da açık olduğunu fark ettim. Bizim pek ziyaretçimiz olmazdı, komşularla da annemin pek geliş gidişi yoktu. Annem evde genellikle yalnız kalırdı, babam arkeolog olduğu için bazen çıkar günlerce gelmezdi. O günlerde de Şanlıurfa'da Göbekli Tepe denilen yerde kazı görevindeydi. İçimden bir ses telaşlanmamı söylerken diğer ses de sakin olmamı önemli bir şey olmadığını söylüyordu, birden sen içerden çıkıp dış kapının eşiğinde dikildin, güneş yüzünü parlatıyordu.Yüzünü o kadar net hatırlıyorum ki asla unutmam mümkün değil. Polis üniformanla kapının eşiğinde dikilip pantolonunun gevşeyen kemerini sıkılaştırıp etrafa bakındın. Artık iyice telaşlanmıştım, eve polis geldi ise anneme bir şeyler olmuştu. Tam hareketlenip senin yanına gelmek isterken kız

kardeşim bana yetişti, o esnada da sen cep telefonunu çıkarıp birisi ile konuştun ve acele adımlarla site dışındaki polis aracına binerek hızlıca hareket edip oradan uzaklaştın. Öylece kalakalmıştım, sana seslenmek istedim yapamadım, sitenin öbür ucundan U dönüşü yapınca gözden kayboldun. Kız kardeşimi geride bırakarak koşmaya başladım, adrenalim tavan yapmıştı, hiçbir şey düşünemiyordum daha doğrusu kötü şeyler düşünmek istemiyordum. Bahçeden girip evin kapısına gelince durdum, 40 metrelik bir mesafe koşmuştum ama nefes nefese kalmıştım, nefesimi yoluna koymak için derin bir nefes alıp verdim ve içeri baktım. Baktığım yerden hiçbir aykırılık gözükmüyordu, evin içinde tam bir sessizlik hâkimdi, sakin olmaya çalışarak ağır adımlarla içeri girdim. Salondaydım, her şey yerli yerinde televizyon kapalı, radyo çalışmıyor, sadece odanın köşesinde dönen ayaklı vantilatörün vızıltısı duyuluyordu. İçim biraz rahatlamaya başlayınca anneme seslendim ama sesime karşılık gelmedi, önce içerdeki merdivenlerden yukarı çıktım yatak odasına baktım, kimse yoktu. Yatak annemin her zamanki titizliği ile kusursuz düzendeydi, odadan çıkıp bizim odalarımızı dolaştım orada da yoktu. Tekrar aşağı salona indim, salonla mutfağı birbirinden ayıran L şeklinde kısa koridor bildiğin gibi mutfağı salondan görmemizi engelliyor. Aslında ilk bakmam gereken yer mutfaktı ama her nedense onu sona bırakmıştım. Annem bu evde her zaman mutfağı çok severdi. Mutfak neredeyse salondan sonra evin en geniş yeriydi. Aynı bu evdeki gibi, arka bahçeye bakan geniş pencere boyunca mutfak tezgâhı ve tam ortasında da dikdörtgen beyaz

bir masa. Ben o masayı hep sunak taşına benzetirdim."

Gülümseyince kanla dolu dişleri gözüktü, yutkunup devam etti.

"Koridoru geçip mutfağa girince nihayet annemi bulmuştum. Arka bahçeye açılan mutfak kapısı açıktı, hafif esen rüzgâr mutfağın içini ıhlamur ağaçlarının kokusu ile doldurmuştu."

Sanki kokuyu hissedebiliyormuş gibi burnundan derin bir nefes aldı.

"Ama annem bunu hissedemiyordu, beyaz masanın üzerinde boylu boyunca çırılçıplak uzanmış bir hâlde gördüm annemi, başı masadan geriye düşmüştü, açıkgözlerinde yaşama ait ne varsa gitmişti, boğazında bir kulaktan diğerine derin bir kesik vardı ve boğazından damlayan kan yerde genişçe bir göl oluşturmuştu, bir kan gölü. Gözlerim dehşetten fal taşı gibi açılmıştı, donup kalmıştım, acıdan inleyemedim bile, titremeye başladım. Gözlerimi annemin ölgün gözlerinden alabildiğimde sol köşede mutfak tezgâhının dibinde yere çökmüş babamı gördüm. Elinde annemin boğazını kesen kanlı bıçak vardı, donuk gözleri ile bir iki saniye bana baktı. Yerimden kıpırdayamıyordum, hiçbir şey düşünemiyordum, ağlayamıyordum. Sadece babam elindeki bıçağı boynuna götürdüğünde kısılmış sesimle baba diyebildim, ona doğru uzattığım elim havada kalmıştı, boynunu boydan boya keserken kız kardeşim beni omuzlayarak yanımdan geçerken kendime gelip hareketlendim. İkimiz de babamın yanına gelip boğazında ki kanı durdurmaya çalıştık. Ama artık çok geçti, kesik çok derindeydi, her tarafımız kan içinde kalmıştı. Damarlardan kurtulan kan fışkırarak mutfağın ve bizim

her tarafımıza yayılmıştı. İşte o gün o kan gölünün içinde yemin ettim Yılmaz, bunun intikamını senden almaya ve aynı acıları sana da yaşatmaya yemin ettim."

"Sen tam bir çatlaksın." dedim, gevşeyen elimle silahı tekrar sıktım, kan beynime hücum etmeye başlamıştı. Gözlerine baktım, onu şu an hayatta tutan tek şey bana olan kiniydi. Boğazım düğümlenmişti, yutkunmaya çalışınca bir şey genzime oturup kaldı.

Yusuf elini kız kardeşi ile arasında kalan silaha doğru götürünce ben de kendi silahımı iyice kavrayıp tetikte durdum. Yusuf'un eli silaha ulaşınca kan tükürerek konuşmaya başladı.

"Annem güzel kadındı, biz evde yokken geldin, annem yalnızdı değil mi, onu mutfakta sıkıştırıp masaya yatırdın üstündekileri çıkarıp ona tecavüz ettin ama aksilik işte birden babam eve geldi ve senin zevkin yarıda kaldı. Babamı silahınla tehdit ederek etkisiz hâle getirdin. Kim bilir belki ona bile o anı izlettirdin öyle değil mi? Bu sana daha da zevk vermiş olmalı. Tabii babam şoka girdi. Sen işini bitirip evden çıkınca kapı eşiğinde derin bir nefes aldın ama içerde bir trajedi yaşanıyordu. Babam onurlu insandı olanları hazmedemedi. Önce annemin boğazını kesti sonra da yere çöktü ve ben içeri girince de kendi boğazını kesti."

"Seni orospu çocuğu, o çatlak kafandan nasıl bir senaryo uydurmuşsun öyle."

"Orospu çocuğu ha öyle mi? Tabii sen çıktın gittin kendi hayatına baktın, arkandan neler olduğunu hiç bilmiyordun ki.

"Bunun için mi hiçbir günahı olmayan karımı öldürdün."

"Onu ben öldürmedim, sana daha önce de söyledim ya ben kimseyi öldürmedim. Ben aynayım, ben bana baktığında kendini gördüğün aynayım Yılmaz. Bana karşıdan bakarsan kendini görürsün." Sağ tarafına eğilip ağzında biriken kanı koltuğa tükürdü.

Artık daha fazla dayanacak takatim ve sabrım kalmamıştı, yüreğimi kabartan fırtına dinecek gibi değildi, her konuşması iğne gibi kalbime batıyordu. Hiddetlenerek o henüz farkına varamadan silahımı ona doğrulttum.

"Sana baktığımda tek gördüğüm şey şeytanın yeryüzüne inmiş silüeti Yusuf."

Gözlerini bana diktiğinde ona doğrulttuğum silahın tetiğine bastım. İrkilerek gözlerini kırpıştırdı, Meryem'de aynı anda irkilmiş ve gözlerini kapatmıştı. Ama silahtan sadece mermi yerine bir klik sesi çıkmıştı. Lanet olsun silah tutukluk yapmıştı. Alışkın olduğum mucize beni terk etmişti. İki defa daha arka arkaya şansımı zorlayarak tetiğe yüklendim. Silah yine ateş almamıştı. Gözümü silahtan alarak Yusuf'a baktım. Yüzüne birden bir ışıltı dolmuştu. Silahını bana doğrultup horozunu kaldırdı, gülünce kanlı dişleri gözüktü.

"Meleklerin nerde Yılmaz? Görünüşe göre seni terk ettiler."

Eli tetiğe giderken silah tutan elim yana düştü, gözlerimi kapadım. Hiçbir şey düşünemiyordum. Sadece beni tek mutlu eden şey artık karımın beni beklemek zorunda kalmayacağıydı.

İçeri dolan sesle birlikte birkaç el silah sesi odayı çınlattı, kendimi koltuğun sırtlığına yapıştırmıştım. Bir iki saniye soluğumu tuttum. Vurulmamıştım, nefesimi verirken gözlerimi açtım. Yusuf son nefesini vermek üzereydi, benim az önce vurduğum yerin on santim kadar üstünde bir kurşun yarası daha vardı, bir tane de boğazında. Meryem'in çığlıkları odayı inletirken Yusuf ile gözlerimiz kesişti, ağzı belli belirsiz oynadı, gözlerindeki ışık sönerken nefesi kesilip başı Meryem'in omzuna düştü.

27
BOŞLUK…

Hiçbir şey hissedemiyordum, karımın katili en büyük düşmanım ölmüştü ama mutlu veya huzurla dolmamıştım. Sadece büyük bir boşluk duygusu kapladı içimi. Hâlsiz ve bitkindim, hastane odasında kendime geldiğimden beri hiçbir şey yememiş ve içmemiştim neredeyse altı saattir de ayaktaydım, beni diri tutan adrenalin ve öfkem sönmek üzereyken başım dönmeye başladı, midemde bir kramp hissettim ve gözümün önünde yıldızlar uçuşmaya başladı. İçerde birçok sesler vardı ama ben hiçbirisini anlamlandıramıyordum.

Omzuma dokunan bir elle irkildim, başımı sağ yanıma çevirdiğimde koyu takım elbise ve kravatı ile gayet şık gözüken Komiser Atıf'ın kıpırdanan dudaklarına baktım. Ancak bayılmak üzereyken defalarca tekrarladığı cümlesini nihayet anlamıştım.

"İyi misin Yılmaz?"

Dudaklarım çatlamış çöl gibiydi, boğazım acıyordu, başımı bir kurşun sıyırmıştı, diğer kurşun sol omzumla kürek kemiğimin arasından etimi parçalayıp çıkmıştı, kusmak üzereydim ama bütün bunlara rağmen Atıf'a zorlukla gülümsedim, iyi olduğumu söylemek istedim ama ağzımdan kelime çıkmayınca başımı salladım, koltuğun sırtlığından vücudum kayarken gözlerim kapandı, kendimden geçtim.

***

Gözlerimi açtığımda hâlâ az önce oturduğum koltukta boylu boyunca yatıyordum. Gözlerimi açtığımın farkına varan bayan doktor bana gülümseyip tekrar omzumdaki yara ile ilgilenmeye başladı. Anlamsızca boşlukta gözlerimi gezdirirken sadece on beş dakika kadar baygın kaldığımı söyledi, bayılmamın sebebi aşırı yorgunluk ve stres boşalması imiş.

Balkon kapısının önünde birkaç polisle konuşan Atıf, benim ayıldığımı görünce polislere eli ile bir şeyleri işaret edip yanlarından ayrıldı. Benim yanıma doğru gelirken sol tarafımdan gelen tanıdık sese döndüm.

"Geçmiş olsun abi."

Elindeki bir buz torbasını başının arkasında bir yere bastıran Murat'ın sesi içten ve utangaçtı, bu gece ilk defa birisine içimden gelerek gülümsedim.

"Sana da geçmiş olsun Murat, görünüşe bakılırsa senin durumun ben den daha kritik."

Başından çektiği buz torbasına bakıp sonra tekrar başına koyarken acı ile gözlerini kıstı. Arkasından gelen Atıf, Murat'ın omzuna babacan tavırla elini bastırdı.

"Bizim oğlanı Meryem haklamış Yılmaz Bey."

Eğlenceli bir gülüş çıkınca Atıf'ın dudaklarından Murat'ın yüzü biraz daha kızarmıştı.

"Demeyin öyle komiserim, gafil avladı beni. Nereden bileyim arkadan vuracağını."

"Bileceksin oğlum sen polissin." Bana döndü. "Bizim yakışıklı Meryem'i görünce ona bahçe kapısına kadar eşlik etmiş, bu arada senin buraya Yusuf'u görmeye geldiğini söylemiş. Son hatırladığı şeyde bahçe kapısını açtığı imiş. Tabi Meryem, olan biteni kavrayınca arkadan buna sert bir şeyle vurup bayıltmış. Ama yine de hakkını yemeyelim Meryem'le karşılaşmasından önce nerede olduğunu merkeze bildirmeyi akıl etmiş."

Bir Atıf'a bir Murat'a baktım, ikisi de hayatımı kurtarmıştı.

"Çocuğun üzerine gitmeyin Atıf bey, ona bu gece çok şey borçluyum."

"Gittiğim yok takılıyorum sadece."

Murat'ın omzuna dostça vurdu.

"Hadi evlat sen git de biraz dinlen."

Tok bir topuk selamı ile Murat yanımızdan uzaklaşırken yanakları hâlâ kırmızıydı. Atıf bana baktı, yanıma oturmaya niyetlendi ama bana acil müdahale yapan doktoru rahatsız etmemek için vazgeçip karşımdaki koltuğa oturdu. Bayan doktoru eli ile işaret etti.

"Doktor hanımın söylediğine göre ucuz yırtmışsın, başında bir sıyrık ve omzunda bir delik. Başına gelenleri düşününce Azrail'le anlaşma yaptığını düşünmekten kendimi alamıyorum, senin gibi bir adamın çoktan ölmüş olması gerekiyordu."

Doktor canımı yakınca yüzümü buruşturdum. "Bence de."

Atıf'ın oturduğu koltuğun öbür ucunda artık vücudu soğumaya başlamış olan Yusuf'u işaret ettim.

"Ama o benim kadar şanslı değildi."

Kendinden bir metre kadar ötede birkaç olay yeri inceleme ekibinin yoğun ilgi alanında olan Yusuf'a bakıp derin bir nefes alıp verdi.

"Böyle olmasını istemezdim."

Ters dönmüş kravatını düzeltip bana baktı, aklında birçok soru olan ama hangisinden başlayacağını bilemeyen bir adamın yüz hâli vardı.

"Nasıl anladın, yani Yusuf'un katil olduğu kanaatine nereden vardın."

Sorusunda meraktan çok beni inandır iması vardı. Doktor işini bitirip ayağa kalkarken tekrar geleceğini söyleyip yanımdan ayrıldı. Atıf gözlerini kaçırmadan bana bakmaya devam ediyordu.

"Şeytan ayrıntıda gizlidir derler Atıf bey. Eksik parçaları birleştirince bütün ortaya çıktı."

Sonraki konuşmam süresince gece boyunca başımdan geçenleri ve ajanda hikâyesini anlattım. Konuşmam boyunca bazen başını salladı bazen hayretten gözleri açıldı bazen de inanamaz tavırlarla beni süzdü. İkna olmasını beklemiyordum, önemli olan benim bu olayı kafamda bitirmiş olmamdı. Olayın hukuki kısmı benim için sadece prosedürden ibaretti. Konuşmam bitince ayağa kalktı.

"İyice bir dinlenin Yılmaz Bey, raporunuzu kendini-

zi iyi hissettiğinizde yazarsınız. Ambulans sizi hastaneye götürsün, orada adamakıllı muayene olun bu gece de orda kalın biz burasını hallederiz."

Yanımdan ayrılırken sadece tebessüm etmekle yetindim. Koltuğa yaslandım, gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Kapalı gözlerimin karanlığında kızımın silüeti belirince içime bir ateş düştü. Onunla ve bana olan nefreti ile yüzleşmenin zamanı gelmişti.

28

11 OCAK 2012…

AYRILIŞ…

Dün gecenin yorgunluğumu deliksiz bir uykuyla çıkarmıştım, hastane odamdaki penceremden dışarıya baktığımda uzun zamandır görmediğim güneşli masmavi bir gökyüzü beni karşıladı. Bütün karanlıklar ve puslu hava dün akşamla son bulmuş dünya yeniden doğuşunu müjdeler gibi bütün güzelliklerini gözlerimin önüne sermişti. Bulutsuz havaya inanarak pencereyi açtım, yüzüme vuran havanın serin esintisini ciğerlerime çekerken içeriye giren Atıf bey'in neşeli sesi ile arkamı döndüm.

"Erkencisiniz Yılmaz bey."

Ayakta gülümseyerek Atıf ile doktorun yanına yürüdüm. Doktorum değişmişti, gargamel burunlu sıska doktorun yerine heykel suratlı, köşeli çenesi olan kalın kaşlı orta yaşların sonunda benimle aynı boyda esmer tenli doktorum nazik bir ses tonu ile beni selamladı.

"Geçmiş olsun Yılmaz bey, sizin sayenizde bir mucizeye tanık olduk."

Elini sıkarken gülümseyip yaptıkları için teşekkür ettim. Atıf ikimizin arasına girip eli ile sırtımı sıvazladı.

"Sana iyi haberlerim var doktor bugün çıkabileceğini söyledi. Aslında seni birkaç gün daha burada tutmak istiyor ama…"

Sözünü kestim. "Beni bağlaması gerek."

Şen bir kahkaha attı. "Ben de öyle söyledim."

Doktor biz gülüşürken mesleğinin verdiği ciddiyetle söze girdi.

"Yalnız sizden kendinize dikkat etmenizi rica edeceğim, daha tam olarak iyileşmediniz."

Başımı sallayarak doktoru onayladım.

Beş dakika kadar sonra odadan çıkmaya hazırdım, beni dışarıda bekleyen Atıf'ın yanına gitmeden önce son bir defa daha dönüp 3 ay boyunca mahkûm kaldığım yatağa baktım.

Aynı katta başka bir yoğun bakım ünitesinde tutulan Veli amcanın yanına gitmek için Atıf ile sessiz koridorda yürümeye başladık,

"Kızım benim komadan çıktığımı biliyor mu?"

Sesimde meraktan çok özlem vardı, Atıf'ın da bunu hissettiğine emindim.

"Sanırım öğrenmiştir."

"En son ne zaman gördün kızımı."

"Külliye'deki olaydan üç ya da dört gün sonra, beraber seni görmeye gelmiştik."

"Durumu nasıl iyi miydi?"

Durdu, durunca ben de durdum, gözlerimin içinde bir şeyler arıyormuş gibi yüzüme baktı. Donuk ve mat bir ifadesi vardı, ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

"Bak Yılmaz, kızın çok zor zamanlar geçirdi. Külliye'deki olaydan önce onu hiç tanımıyordum."

İki kolu ile omuzlarımı kavradı.

"İnan kızın çok güçlü birisi. Kabul etmen gerekir ki, yaşadıklarını atlatması için ona biraz zaman tanımalısın. Burada bir ay kadar psikolojik ve genel tedavi gördü bunu bilmeni isterim, babaannesi tedavisi boyunca onun ve senin yanından ayrılmadı. Fakat kızının yaşadığı travmayı atlatması zordu o yüzden babaannesi ona Ankara'da daha iyi bakabileceğine bizi ikna edince kızını buradan Ankara'da bir rehabilitasyon merkezine sevk ettik. Neyse anlayacağın aranızdaki sorun her ne ise, kızın her ne yaptı ise bundan çok pişman."

Gözlerinin içine baktım, donuk ve mat suratının gizlediğini dudakları dışa vurmuştu. Bilmiyordu, kızımın bu olaylardaki rolünü ve etkisini bilmiyordu. İçimde bir tarafı suçlu bir tarafı masum bir serçe kanatlandı. İçimdeki ferahlamanın yüzüme yansımasını engellemek için kendimi tuttum.

"O benim kızım Atıf, senin de dediğin gibi o güçlü birisi, bundan sonra ikimizin çözemeyeceği bir sorun olamaz."

Tam yürümeye başlamıştık ki aklıma Ramazan gelince durdum, ben den iki adım fazla atan Atıf gelmediğimi görünce durup bana döndü.

"Ramazan Soner'in durumu nedir komiserim." de-

dim yanına gelip. Yürürken konuşmayı tercih etti.

"Evine gönderdik, onun için burada yapabileceğimiz bir şey kalmamıştı."

"Güzel haber, düzeldi demek ki."

"Pek düzeldi denemez. O gece olanları hatırlamıyor hâlâ, doktorunun söylemesine bakarsan bu karanlıkla yaşaması gerekiyor. Kızını bir daha göremeyeceğini biliyor ama bunun nasıl olduğunu bilmiyor, kızını şeytanın aldığından bahsediyor hep."

Derin bir iç geçirdi.

"Anlayacağın yapacak bir şey yok."

"Belki de böyle yaşaması daha iyi." Belli belirsiz çıkmıştı sözler ağzımdan, daha çok bir düşüncenin sesli dışa vurumu gibiydi.

"Anlamadım."

Atıf'ın sesi ile boşluktan çıktım.

"Yok, bir şey komiserim, kendi kendime söyleniyorum."

Benim bilip de Atıf'ın bilmemesi ne çok şey varmış diye içimden geçirdim. Veli amcanın bulunduğu odanın önüne gelince durduk, kapı aralıktı içerden bir takım mekanik seslere karışan insan sesleri duyuluyordu. Sağ elimle boğazıma sarılı sargıyı yokladım sonra da anlımdaki bandajı. Yeni farkına varmıştım, uyandığımdan beri her ikisini de belli belirsiz aralıklarla yoklamak ben de tik hâlini almıştı.

İçeriye girdiğimde doktor ve hemşirenin yanında ayakta duran Selimiye Camisi'nin imamı hakkı Hoca'yı görünce hem şaşırdım hem de sevindim. Veli amca yoğun bakım ünitesine bağlı uyuyordu.

"Sizi görmek güzel Yılmaz bey."

Tebessüm edip hocanın elini sıktım. Göğsüme kollukla sabitlenmiş sarılı kolumu gösterdi.

"Duyduğuma göre çok zor zamanlar geçirmişsiniz. Umarım artık bitmiştir."

Veli amcaya baktım,

"O ben den daha zor zamanlar geçirdi." dedim.

"Onu merak etmeyin Yılmaz bey, iyileşmesi zaman alacak ama iyileşecek."

Doktorun ümit verici sesine tebessüm ederek karşılık verdim. Boğazımı tekrar kontrol ederek yutkundum, artık fazla acı vermiyordu.

"Hayatımı ona borçluyum." dedim Hakkı Hoca'ya bakarak, "En zor anımda Hızır gibi yetişti."

Hakkı Hoca elini sağlam omzuma koydu, insanın içini ısıtan rahatlatıcı bakışları yüzümdeydi, tebessüm edince dudaklarının arasından dişleri parladı.

"Allah bazen bir kuluna yardım edeceği zaman başka bir kulunu ona vesile eder Yılmaz."

Hakkı Hocayı gülümseyerek onayladım, Veli amcanın yatağının etrafını dolaşarak baş ucuna geldim. Sağlam kolumu uzatıp ürkek elimle saçlarına ve alnına dokundum, hiç tepki vermeden hareketsiz yatıyordu ama emindim ki beni duyuyor ve hissediyordu. Eğildim, kurumuş dudaklarımı alnına götürüp usulca öptüm.

"Seni tekrar görmeye geleceğim Veli amca, söz." başımı alnından çekerken içime tarif edemediğim bir esenlik doldu.

Bir müddet daha hastanede kaldıktan sonra Hakkı

Hoca'yı da yanımıza alarak hastaneden ayrıldık, Hocayı Selimiye Camisi'ne bırakırken gitmeden önce son bir kez daha yeryüzünün bu en güzel mabetlerinden birine hayranlıkla baktım.

Emniyet binasında raporumu yazmam birkaç saatimi almıştı, arkasından Atıf ile helalleştik, Atıf'ın yanıma verdiği görevli ile otelime gidip emanette duran eşyalarımı aldım. Olay gecesi üç parçaya ayrılan telefonumda eşyalarım arasında çalışır durumdaydı ama şarjı yoktu. Sorun değil diye düşündüm, nasıl olsa aramam gereken kişilerin yanına dönüyordum. Otelden ayrılırken otel çalışanlarının ilgisi beni şaşırtmıştı. Bugüne kadar gördükleri en renkli ve garip müşterileriymişim. Onlara tebessüm ederek karşılık verip helallik aldıktan sonra otelden ayrılıp yanımdaki memurla birlikte otobüs garının yolunu tuttuk.

Emektar Volvo'yu kullanamayacak durumda olduğum için Volvo'yu Atıf'ın izni ile Emniyet Müdürlüğü'nün binasında bırakmıştım. Nasıl olsa Edirne'ye en azından Veli amcayı görmek için tekrar gelecektim. Edirne'nin içinden son bir kez daha geçerken bu hayatımı değiştiren şehre daha şimdiden özlemle bakmaya başladım.

29
12 OCAK 2012 ANKARA…
BENİ AFFET…

Gün doğumundan bir saat sonra otobüsüm Ankara'ya girmişti. Otobüsten indiğimde soğuk yüzümü haşladı, kar Ankara'yı beyaza bürümüştü. Gece boyunca yağan kar gün doğumuyla sona ermişti ve kartpostalları aratmayacak kar manzaraları hâkimdi Ankara'da. Güneş sisli havanın arkasına hapsolmuş bir silüetten ibaretti.

Bir taksiye işaret edince hemen yanımda durdu. Taksi şoförü altmış yaşlarında hayatından bezmiş bir görüntü sergileyen doğu şivesiyle konuşan göbeği neredeyse direksiyona değecek birisiydi. Konuşmayı pek sevmeyen şoförüm Ankara'nın buzlu ve çamura bulanmış karlı yollarında söylenerek arabasını sürerken ben camdan yansıyan silüetime bakıyordum. Sakallarım uzamış göz çukurlarım belirginleşmişti. Dağınık saçlarımı elimle tarayıp arkama yaslandım.

Yolla ve trafikle yarım saat cebelleştikten sonra nihayet Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin yerleşkesine gelince taksici yerleşkeye giriş ücreti ödememek için beni uygun bir yerde indirdi.

Henüz erkendi, oyalanmak için fakülteye yakın bir yerde boğazımın hassasiyetini düşünerek hafif bir kahvaltı yaptım. Saat dokuzu geçerken ruh sağlığı ve hastalıkları bölümünü bulmak için hastaneye girdim. Burada da diğerleri gibi karışıklık ve keşmekeşlik hâkimdi. Birkaç bölüm ve koridor geçtikten sonra nihayet aradığım yeri bulunca yardım almak için etrafıma bakındım.

4. katta aradığım yeri bulduğumda saat on olmuştu. İçimde engelleyemediğim bir heyecan ve endişe vardı. Neyle karşılaşacağımı kızımı ne hâlde bulacağımı bilememenin endişesi ile kızıma bakan doktoru koridorda beklerken sıkıntıdan ellerimi çıtlatıyordum.

"Siz Esra Mızrak'ın babası olmalısınız."

Heyecanla gözlerimi kaldırdığımda 45 yaşlarında 1.70 boyunda yaşına göre mükemmel denilecek fizikte ela gözleri ile insanı büyüleyecek gibi bakan diz üstündeki eteğinin hizasına düşen beyaz doktor önlüğü üstünde bayan bir doktor gülümseyerek bana bakıyordu. Oturduğum banktan kalkarak gayriihtiyari elimi uzattım.

"Evet, benim doktor hanım. Ben Yılmaz Mızrak."

Hiç gocunmadan elimi sıkan eli büyük elimin içinde serçe gibi kalmıştı. Yürümeye başlayınca onu takip ettim. Birkaç adım gidince kapısında ismi yazılan odayı anahtarı ile açıp beni içeri davet etti. Oda küçüktü, küçük bir masanın üzerinde çeşitli tıp dergileri ve mecmualar

vardı, koltuğuna geçip elinde tuttuğu dosyaları masaya bıraktı. Her hareketi alımlıydı, fiziğine ve görüntüsüne güvenen bir kadındı. Kendinden emin tavırları ona çok yakışıyordu. Masanın önünde küçük maun bir sehpanın her iki yanında kolçaklı misafir sandalyeleri vardı. Sağ tarafımda basit bir raf, rafta da hiç boş yer kalmayacak şekilde tıp kitapları vardı. Masanın çekmecesinden laptopunu çıkarıp açarken bana bakıp gülümsedi.

"Fazla ödenek verilmediği için böyle küçük bir ofisle idare ediyorum, sizin için sorun değildir umarım."

Küçük bir çocuk gibi iki dudağımın arasından cuk sesi çıkarınca kendimden utandım. Bilgisayarı açtıktan sonra ikinci bir çekmeceden mavi başlıklı bir dosya çıkarıp belli belirsiz dosyayı incelemeye başladı. Kısa süre sonra dosyanın kapağını kapatıp başını kaldırıp bana baktı.

"Esra Mızrak, buraya iki ay önce getirildiğinde içine kapanık kimse ile konuşmayan tedaviye cevap vermeyi reddeden ağır depresyon hâlindeydi."

Elindeki dosyayı tekrar açarak içinden seçtiklerini okumaya başladı.

"Uyku bozukluğu, kendini üzgün hissetme, kendini yetersiz, değersiz ve suçlu hissetme, iki defa intihara teşebbüs, saldırma, yoğun ölüm düşüncesine sahip olma, öfke atakları."

Okumayı bırakıp keyifsiz bir şekilde bana baktı. İlk tanıştığımızda yüzünde olan ışıltı gitmiş yerine sorgulayıcı bakışlar gelmişti. Onun bana bir şey sormasına fırsat vermeden oturduğum sandalyeden vücudumu masaya doğru öne vererek ben soru sordum.

"Şimdi nasıl, yani hâlâ bütün bu saydıklarını hissediyor mu?"

Kısa zaman içinde o kadar çok olumsuzluklar yaşamış ve bir şekilde üstesinden gelmiştim ki içimden bir his bu durumunda üstesinden geleceğimizi söylüyordu. Aslında hiçbir şey beni kızımın düştüğü durum kadar üzmüyor ve endişelendirmiyordu ama zaten zorda olan kızımın karşısına bitik ve yenik bir hâlde çıkarsam kızıma hiçbir faydam olamazdı.

Doktor dudaklarını ıslatıp kendinden emin bir tavırla konuşunca dalgın hâlimden sıyrıldım.

"Kontrol altında, tabii her şey normal değil ama en azından ilk geldiği gibi değil. Şu an durağan zamanlar yaşıyor. Saldırgan değil en azından. Genelde hep sizi sayıklıyor ve anlayamadığımız birtakım şeylerden pişman olduğunu söylüyor. Diğer hastaların yanına gitmeyi, toplum içinde durmayı reddediyor. Bütün gün odasındaki tek pencerenin karşısında ayakta dikiliyor ve dışarıyı seyrediyor."

Acıyan bir tavırla yüzüme baktı. Ne olursa olsun ne kızım ne de ben acınmayı hak ediyorduk. Kızımın ve benim yaşadıklarımdan habersiz bu kadının bakışları beni rahatsız edince tavrımı belli etmek için oturuşumu değiştirdim.

"Bakın Yılmaz Bey hâlinizden anladığım kadarı ile siz de zor zamanlar geçirmişsiniz."

Bu şekilde konuşunca istemeden omzumu yokladım ve yutkundum.

"Kızınızın durumu üstesinden gelinemeyecek bir şey değil, burada kızınızdan çok daha kötü acınası vaka-

lar var, onlara yardım etmeye çalışıyoruz bir yere kadar ama kızınızın durumu farklı."

Gözlerimin içine baktı, kendime yakıştıramadığım bir hisle derin renkli gözlerinde kaybolmayı arzuladım.

"Eğer iyileşmek istiyorsa bunun için çaba göstermeli ve duvarlarını yıkmalı. Kızınızı buradan çıkarmak istiyorsanız onu iyileşmeye ikna etmeniz gerekiyor."

"Onun için buradayım." dedim renkli gözlerin derinliğinden kendimi alarak.

"O hâlde kızınızı görmeye hazırsınız." diyerek seri bir hareketle ayağa kalktı. Başımı sallayarak hazır olduğumu ima edip ben de ayağa kalktım. Yanımdan geçerek kapıyı açtı ve koridorda onu izlemeye başladım. Kalp atışlarım normaldi, doktorla karşılaşmadan az önce koridorda oturduğum sandalyedeki benle şimdiki ben arasında dağlar kadar fark vardı. Az önce bana bakan birisi heyecanımı ve endişemi tavırlarımdan rahatlıkla gözlemleyebilirdi oysa şimdi o görüntümden eser yoktu.

Asansörle bir kat yukarı çıkınca sanki boyut değiştirmiş gibi olmuştum. Burası hastaların kaldığı kat olmalıydı. Sakin adımlarla yürüyüp iki kanatlı bir kapıdan içeri girdik. Sağlı sollu hasta odalarının yanından geçince geniş bir salona çıktık. Mozaik zemin odaya buz gibi bir hava veriyordu, zemin üzerinde metal ayaklı masalar birbirinden geniş aralıklarla salona serpiştirilmişti, masalarla uyumlu metal ve plastik karışımı sandalyeler odanın soğuk görüntüsünü tamamlarken odanın biraz olsun havasını değiştiren tam karşımda duran geniş pencerelerden içeriye düşen güneş ışıkları idi. Sol çaprazımdaki duvara asılı 37 ekran tüplü televizyona gözleri-

ni hiç ayırmadan bakan birkaç hastanın dışında iki hasta da pencere kenarında salınarak dışarıyı seyrediyorlardı. Her birinin üzerinde aynı tip hastane pijaması vardı.

İçten içe kızımın bu hastaların yanında olmamasına sevinmiştim. Salonda yürümeye devam ederek yine çift kanatlı başka bir kapıdan geçerek güneş ışığı almayan floresan lambalarla aydınlatılmış başka bir koridora çıktık. Burası daha çok tecrit edilmiş, diğer kısımlardan yalıtılmış bir yer gibiydi.

Koridorun ortasına geldiğimizde nereden çıktığının farkına varamadığım erkek bir hasta bakıcı arkamızdan yetişerek doktorun yanında bitti. Birkaç metre daha yürüdükten sonra bir kapının önünde durduk. Hasta bakıcı doktora bakıp onay aldıktan sonra elinde şıngırdattığı anahtar kümesinden birisini seçip kapıyı açtı.

İçerdeki tek ışık pencereden içeriye dolan güneşti ve onun bir kısmını da pencerenin tam ortasında ayakta dikilen kızım odanın içine dolmasını engelliyordu. Sırtı bana dönük kızım kapının açılmasını umursamadan dışarıyı seyretmeye devam ediyordu.

Hasta bakıcı kapıyı açınca yana çekildi, doktor bana dönerek zoraki gülümsedi.

"Bundan sonrası size kalmış." Hasta bakıcıyı işaret ederek, "Emin bey kapının dışında sizi bekleyecek, zaman konusunda bir sıkıntımız yok, istediğiniz kadar görüşebilirsiniz. Şimdi müsaadenizle diğer hastalarımı dolaşmam gerekiyor."

Ben den bir cevap beklemeden yanımdan ayrılınca kapı eşiğinden odaya göz gezdirdim. Adımımı içeri attı-

ğımda nemli duvarın kokusunu ciğerlerimde hissettim. Usulca kızıma sokulup bir adım gerisinde durdum nefesim saçlarını yalayınca birkaç saç teli yerinden kıpırdadı. Ne söyleyeceğimi nereden başlayacağımı bilmiyordum. Elimi kaldırdım, saçlarına dokunmak istedim vazgeçtim.

"Kızım."

Bir an için sesim odanın içinde asılı kaldı, irkildiğinin farkına vardım. Omuz kasları şişip boyun damarları kasıldı. Bana doğru dönerken saçı havada bir tur attı.

Öylece bana bakıyordu. Hiçbir his barındırmayan bakışlardı bunlar, gözleri çökmüş, göz çukurları siyahlaşmıştı, burnu kıpkırmızıydı, daha önce görüntüsüne canlılık katan kan yanaklarından çekilmiş, solgun bir ten yüzüne oturmuştu, en kötüsü de gözlerindeki ışık kaybolmuştu. Birkaç saniyelik tepkisizlikten sonra dudakları kıpırdanıp gözü dolmaya başlayınca hiçbir şey söylemeden kollarını boynuma dolayıp bana sarıldı. Burnunu çekmeye başlamasından ağlamaya başladığını anladım. Havada tuttuğum sağ kolumla kızımı sımsıkı sardım.

İçeriye vuran güneş ışığı gölgemizi duvara yansıtıyordu. Kokusunu içime çektim, titriyordu.

Ne kadar birbirimize sarılı kaldık hatırlamıyorum. Zaman kavramını yitirmiş gibiydim. Omuzlarından tutunca başını omzumdan çekti. Yüzüme bakmaya çekinen bir tavırla başını öne eğip burnunu çekti.

"Baba hepsi benim yüzümden."

Vücudu gibi sesi de titriyordu, yüzünü avuçlarımın arasına alıp düşmek üzere olan gözyaşlarını sildim. Sağ elimi öpüp kokladı.

"Benim yüzümden ölüyordun baba."

Yüzünü çenesinden tutup başını kaldırdım, gözlerimi gözlerine odakladım, hafif tebessüm ederek ona cesaret vermeye çalıştım.

"Senin yüzünden ölmüyordum kızım, senin için ölüyordum."

Pişmanlık ve sevgi karışımı bir sima ile yüzüme baktı.

"Kendimi asla affetmeyeceğim baba, asla."

"Bak kızım Edirne'de iken sana bir şey söylemiştim hatırlıyor musun, sen ne yaparsan yap ben senden razıyım. Sen bana kötülük yapmadın, sen kötü bir kız değilsin. Sadece kafası karışık bir kızdın o kadar. Ama artık hepsi geçti. Bitti."

"O geceye kadar senden nefret ediyordum baba, beni sevmediğini düşünüyordum, annemi kurtarmak için hiçbir çaba sarf etmediğine inanıyordum, senin bir korkak olduğunu düşünüyordum, annem öldükten sonra da beni bırakıp kendi derdine düşmeni hazmedemedim bir türlü baba."

Tekrar gözlerinden yaş gelmeye başlayınca elinin üstü ile gözlerini sildi.

"Bugün nasıl seni kaybetmeyi göze alamazsam, o günde annenin yaşaması için canımı vermeye hazırdım kızım. Doğru haklısın ikimiz de çok büyük acılar çektik ve bu acıların içinde yolumuzu kaybettiğimiz anlar oldu. Ama artık hepsi bitti."

"Serpil benim yüzümden öldü, bunu nasıl unutabilirim."

Derin bir iç çektim. "Serpil, Tarık veya Işıl zaten üçünden biri ölecekti kızım, kahrolası katil senin izini bulduktan sonra planına göre biri zaten ölecekti kızım. Serpil sadece şansız olandı. Maalesef, katil senin bana olan zaafını keşfedince bu çirkin oyunu oynamak için bu planı tezgâhlamış, sen de, ben de onun kurbanı olduk."

İç dünyasındaki sarsıntı yatışınca yüzüne zoraki bir gülümseme kondurdu.

"Berbat görünüyorsun."

Omuzlarımı silkeleyip alnımı ovaladım.

"Eh, buna da şükür. Daha da beteri olabilirdi."

Güldü, biraz geri çekilince güneş yüzüne yansıdı. Böyle çok daha güzel görünüyordu. Duvar kenarında duran odanın havasına uyumlu küçük masa ve sandalyeye doğru yürüdüm. Sandalyeyi masadan ayırıp sırtımı nemli duvara vererek oturdum. Kızım da pencerenin kenarından ayrılıp karşımdaki ranzaya oturup gözlerini bana dikti. Artık bir başka türlü bakıyordu.

"Nasıl bu hâle geldin baba."

Ona kendime gelişimi ve sonrasını, Yusuf'un katil olduğunu Meryem'in her şeyden haberi olduğunu ve Yusuf'la aramızda geçen düelloyu yüzeysel olarak anlattım.

Konuşmam boyunca suskun kalmıştı, şimdi ise gözleri boşlukta sanki bir şeyler arar gibiydi. Sessizce birkaç saniye kızımı izledim. Yüzü buruşup gözleri yine dolmaya başlayınca burnunu çekti.

"Çok özür dilerim baba, çok özür dilerim!"

Sandalyeden kalkıp yanına ranzaya oturdum. Kolumu omzuna atıp yanıma çektim.

"Bitti artık kızım, tamam mı?"

Başı ile onaylayıncaya kadar şefkatle kızımın omzunu kolumun arasında sıktım. İç geçirip bana baktı, ben ona gülümseyince yüzüne yine zoraki bir gülümseme kondurdu. Tekrar sakinleşince kendimde cesaret bularak ne zamandır aklımı kurcalayan soruyu sordum.

"Söylesene kızım nasıl oldu da sana her yemeğe geldiğimde kendimi bilmez hâlde ayrıldım yanından."

Dudakları açılınca beyaz dişleri gün ışığına çıktı, sonra mahcuplaştı.

"Mantar." dedi.

"Mantar mı." Hafızamı zorladım, kızımla yediğim her yemekte mantar vardı.

"Halusinojen mantar yedirdim sana baba. Bir nevi bitkisel uyuşturucu. LSD'nin hammaddesi gibi bir şey, yiyen insanı başka âlemlere götüren, kendinden geçiren özelliği var, etkisi saatlerce sürer."

Pencere kilidinden kurtulup rüzgârın şiddeti ile sonuna kadar açılınca birden irkildim. Soğuk ve temiz hava önce içerisini sonra ciğerlerimi doldurdu, yerimden kalkıp pencereyi kapatırken kızımı süzdüm.

"Nereden buldun bu mantarları ki. Türkiye'de yasak değil mi bunlar."

Mahcubiyeti devam ediyordu ama şirin gözükmeye çalışarak yerinde kıpırdandı.

"Hollanda'dan baba."

Kızımın cevabı ile birlikte aklıma kızımın evinde gördüğüm boş kargo kutusu geldi. Üzerinde Amsterdam damgası ve malın satıldığı adres etiketi o zamanda dikkatimi çekmişti ama nedense üzerinde durmamış bu ayrıntıyı gözden kaçırmıştım.

Pencerenin yanından ayrılarak kızımın karşısındaki sandalyeye oturup yine sırtımı duvara verdim.

"Amsterdam'da belli bir miktara kadar uyuşturucu tüketilmesi serbest baba, hatta böyle halusinojen mantarlar marketlerde raflarda bile satılıyor. Haklısın Türkiye'de yasak ama internetten bu maddeleri satın alıp bir şekilde Türkiye'ye sokabiliyorsun ben de öyle yaptım. Daha önce Tarık, Amsterdam'da bulunmuş ve o bu mantarları denemiş ve ülkeye nasıl sokulacağının nasıl tedarik edileceğinin yolunu da bulmuş. Bir iki defa getirtip birlikte denemiştik. En sonuncusunda da Yusuf'un söylediğine göre küçük masum bir oyunda senin üzerinde kullanmak için ben de bu mantarlardan getirtip sana yedirdim. Bana geldiğin her seferde kendinden geçmiş bir hâlde sarhoş gibi olman bu yüzdendi baba."

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, ayaklarıma güç vererek sandalyeden kalkınca kızım da oturduğu ranzadan ayağa kalktı. Gülüşü kaybolmuş, gözleri dolmuştu, belli ki pişmanlık bütün vücudunu ateş gibi yakıyordu.

Ramazan Soner aklıma geldi. Ona da bu mantarlardan yedirmiş olmalılardı ama bunun doğruluğunu teyit etmeyi daha kötü olacağı için kızıma sormaktan çekindim.

Yusuf, şeytanla iş birliği yaparak bir oyun oynamış ve benim yüzümden kızımı, Ramazan'ı ve kızını kurban

seçmişti, şeytan kana doymamış yoluna çıkan Hamza amcayı da harcamıştı. Hiç yere çalınan hayatları düşününce yumruklarımı sıkıp derin bir nefes aldım. Artık gözünden yaşlar akmaya başlayan kızıma sokulup sarıldım. Başı omuzlarımdayken ilk defa gözlerim doldu. Haykırmak istiyordum, kendimi tuttum gözlerimi sımsıkı kapattım.

İkimizde durulunca kadar öylece kaldık. Belki de başımıza gelen bu facianın tek olumlu tarafı kızımla birbirimizi bulmamızdı. Saçlarını okşadım, uzun seneler sonra ilk defa yanağından öptüm.

30
HER SON BİR DİĞERİNİN BAŞLANGICIDIR… SIR…

Tunalı Hilmi Caddesi'ne gece çökerken aklımda kızımla geçirdiğim zamanın muhasebesini yapıyordum. Adımlarım yorgun zihnim dalgındı. Beni sevindiren kızımın iyileşmeye yatkın olması ve kısa süre sonra normal hayatına dönebilecek olmasıydı. Caddede yürürken biri omzuma teğet geçince dalgın hâlimden silkindim, caddenin ışıkları geceyi ok gibi yararken Ferit'i bulma ümidiyle yorgun bacaklarıma yüklenip adımlarımı hızlandırdım.

Kızımın yanından ayrıldıktan sonra büroya gittiğimde mesai arkadaşlarımın benim için hazırladıkları hoş geldin partisi ne kadar hoşuma gitse de Ferit'i orada göremeyişim ben de hayal kırıklığı yaratmıştı. Gün boyunca iki defa aramıştım. Telefonu kapalıydı ve

şimdide evinden geliyordum. Onu görebilmek umudu ile evine bile gitmiştim ama evinde de yoktu. Ferit'in kayıp olduğu durumlar daha önce de olmuştu. Bazen kafasına eser kaybolur sabah ortaya çıkardı. Bu durum mesai arkadaşlarını ve çevresini endişelendirse de ben pek umursamazdım. Genelde onu nerede bulacağımı bilirdim. Aslında ilk bakmam yer orası olması gerekirken nedense sona bırakmıştım. Belki de düşündüğüm şeyden korkmuş olmalıydım.

Komada olduğum zaman zarfında Ferit beni bir kere görmeye gelmiş ve aynı gün Edirne'den ayrılmış, iki veya üç defa da belirsiz aralıklarla hastaneye telefon açıp durumumu sormuş. Kızımın söylediğine göre ise kızım Ankara'ya geldiğinden beri bir kere bile olsa ziyaretine gitmemiş.

Kuğulu Park'a girince durdum, gözlerimi muhteşem manzaraya alıştırmak için parkın içinde gezdirdim. Ankara'da kar ve gece en çok buraya yakışıyordu. Şehrin gürültüsünden ve keşmekeşinden uzak bu mekân huzur ve sessizlik aradığımda sıkça geldiğim yerdi.

Ferit ne zaman kaybolsa onu burada bulurdum. Yine onu burada bulacağımdan emin yürümeye başladım. Karla bütünleşmiş kavak ağaçlarının arasından geçerken içim sahte bir huzurla doldu. Taze henüz çiğnenmemiş kara ayak bastıkça bu sahte cennetin büyüsünü bozuyormuş hissine kapıldım. Çınar ağaçları ve karla kaplanmış çalılardan oluşan dar patikalardan geçerken gözlerimle sağlı sollu boş banklarda Ferit'i arıyordum. Ayaklarım kara her basışında altımda çatırdayan kar

yüreğimden bir şeyler koparıyordu. Süs havuzunun yanından geçerken ısıtılan havuzun içinde iki kuğu birbirlerine sarılmış ahenkli bir şekilde yüzüyorlardı. Parkın lambaları havuzda ışıldıyor parkın silüetini olduğu gibi havuza yansıtıyorlardı.

Kapüşonumu başıma çekmiş ellerim cebimde yürüyorken kendimi manzaradan alıp ileri odaklandım.

Ben den on metre kadar ilerde kuzeye bakan tarafı karla kaplanmış çınar ağacının kuru dalları altındaki ahşap bankın üzerinde, parkasına sarılmış bir eli cebinde bir elinde 33'lü tespihi ile Ferit parkın bu ıssız köşesinde dalgın hâlde oturuyordu.

Onu görünce durdum, kalbimde ince bir sızı hissettim. Derin bir nefes aldım soluğum buhar olup uçarken yürümeye başladım.

Üç aydan uzun bir zamandır onu görmüyordum. Yaklaştıkça biraz kilo vermiş hali dikkatimi çekti, gerçi 3-4 senedir üzerine yapışan bira göbeği hâlâ parkasının üzerinden belli oluyordu. Başında Ecevit kasketi boynunda da kaşkolü vardı, parmakları kesik deri eldiven 33'lü tespihi gelişigüzel çekerken yere bakan başını kaldırmadan çevirdi. Beni görünce sırtını banka yaslayıp istifini bozmadan tespih çekmeye devam etti. Sağ belinde duran tabancanın kabzasının şişliği parkasının altından rahatlıkla belli oluyordu. Cebinde duran elini çıkarıp 3 günlük sakallarını sıvazladı.

Sırtımı havuza vererek 3 metre kadar ilerisinde durdum. Gecenin karanlığını ok gibi delen parkın ışıkları

gölgemi Ferit'in üzerine düşürmüştü. Sessizce ona baktım, o da bana baktı.

Gözlerimi kaçırıp yanındaki boş banka yürüyüp oturdum. Aramızda bir metreden az bir mesafe vardı ve ikimizin de yüzü havuza dönüktü.

Kuğulu parkta Ferit, ben ve iki kuğudan başka hiçbir canlının varlığı sezilmiyordu. Ara sıra hafif esen rüzgârın dallardan düşürdüğü karlardan başka duyulan sesde yoktu. Birkaç dakika sessizliği bozmadan birlikte oturduk. Oturduğum bankın nemi ve soğuğu içime işlemeye başlamıştı, dizlerimi birleştirerek kendimi kastım ve parkamın önlerini soğuğun içeri girmesini engellemek için tekrar kontrol ettim.

Cebinden sigara paketini çıkaran Ferit, ellerinin titremesine engel olmaya çalışarak sigarasını yaktı. İçine çektiği sigara dumanını ciğerlerinde gezdirdikten sonra sesli olarak dışarıya üfledi. Başımı çevirip yanındaki bankta oturan kızımdan ve annemden sonra hayatımda en çok değer verdiğim insana baktım.

"Bu gün büroya gittim, arkadaşlar bana hoş geldin partisi düzenlemişler bir tek sen yoktun. Sonra da bütün öğleden sonra seni aradım. Aslında seni burada bulacağımı biliyordum ama bilirsin işte bazen ilk bakmamız gereken yeri en sona bırakırız."

"Burayı sevdiğimi bilirsin Yılmaz."

Öksürüp boğazını temizledi, boynunu yarım tur çevirerek yan gözle bana baktı.

"Boğazın nasıl."

Sağ elimle boğazımı sıvazladım. Boğazım artık ilk günkünden daha iyiydi ve sesimi de tam olmasa bile kazanmaya başlamıştım.

"İdare eder, en azından eskisi gibi acımıyor artık."

Kurşun yemiş omzumu ima ederek zoraki konuşmaya devam etti.

"Vurulmuşsun."

"Evet, ama asıl canımı acıtan bunlar değil Ferit."

Her ne hikmetse artık banka ilk oturduğum zamanki gibi üşümüyordum. Adrenalimin damarlarımda tavan yapmaya başladığını hissediyordum. Askıda olan omzumu korumaya özen göstererek vücudumu Ferit'ten yana çevirip bacak, bacak üstüne attım. Ben ona bakıyordum ama o manzaranın aksi düşen havuzu izlemekle meşguldü, fakat bundan zevk aldığını da sanmıyordum.

"Esra nasıl." dedi umarsız bir tavırla.

"Daha iyi olacak." dedim yüzümü ekşiterek. "Artık hepsi bitti."

İlk defa başını bana çevirince göz göze geldik. Gözlerinin içindeki koyu karanlık dikkatimi çekti.

"Bitti mi." Sigaradan hafif sararmış dişleri gözükünceye kadar sırıttı. "Her son bir diğerinin başlangıcıdır."

Ciddiyetimi bozmadan başımı salladım.

"İşin başından beri ben avcı değil avmışım aslında."

Başımı yıldızsız gökyüzüne kaldırdım, gece koyu

siyahtı ama kar bulutlarının hâlâ havada asılı olduğunu görebiliyordum.

"Katil ölmeden önce biraz dertleşme fırsatımız oldu. Birlikte geçmişimizi yâd ettik. Beni onbir sene önceki yaza götürdü. Sen de hatırlarsın, ne sıcaktı öyle değil mi. O yörenin yaşlıları biz daha önce böyle sıcak görmemiştik demişlerdi o sene."

Gözlerini kapatıp başını salladı. Elindeki tespihi artık çekmeyi bırakmıştı, filtrenin ucuna gelen sigarasından son bir nefes çekip izmariti bankın üzerinde söndürdü.

"O yaz karım ölmeden önceki güne götürdü katil beni. O zamanlar 18-20 yaşlarında delikanlı imiş, hava güzel diye kız kardeşi ile birlikte otobüsten inip kalan mesafeyi eve yürüyerek gitmeyi düşünmüşler. Tesadüf işte o dakikalarda ben de oradaydım. İki katlı evin açık olan dış kapısından içeriye bir iki adım atmıştım ki sonra bunun yanlış olacağını düşünüp geri dönmüştüm. Veranda önüne çıkıp önce üstümü düzeltip sonra da telefonumu çıkarmıştım ki bu bizim oğlan beni o esnada evin verandasında görmüş."

Daha devam etmeye niyetim vardı ama Ferit sözümü yarıda kesip konuşmaya başlayınca yutkunup sustum.

"Antakya'nın merkezinde bir kapkaç olayına şahit olmuştum, motosikletli iki genç bir kadının kolundaki çantasına asılınca kadın yere düştü, çantayı bırakmamak için direniyordu koşarak yanına gittim, beni gören

kapkaççılar kadını ve çantayı bırakıp kaçtılar. Ne yalan söyleyeyim daha önce öyle bir güzellik görmemiştim. 40'lı yaşların başındaydı, küçük ve dolgun dudakları, gözlerinin üstüne düşen sarı perçemleri ile çok çekici bir kadındı. Heykeltıraşın elinden çıkmış vücut ölçülerine sahipti ve yaşından çok daha genç gösteriyordu. Çok korkmuştu, onu ayağa kaldırdığımda titriyordu. Şok hâli ile bana sarıldığında daha orda içimde bir şeyler kıpırdadı. Yalnız gidemeyeceğini söyleyince polis otosu ile onu eve bıraktım ama o beni bırakmadı, bana borçlu olduğunu en azından bir şeyler ikram etmek istediğini söyleyince onu kıramadım evine girdim. Şoku üzerinden atınca daha bir seksi ve işveli olmuştu. Sanki yaptığı her hareketi, mimiği ve konuşması beni günaha davet ediyordu."

Kısa bir an soluklandı, sanki o anları yeniden yaşıyor gibi göğsü hızlıca şişip sönmeye başlamıştı.

"Sohbetimiz koyulaştıkça onun da benden hoşlandığı izlenimine kapıldım. Dayanamadım, evde kimsenin olmamasının cesareti ile ona sokuldum, ilk anlarda tepkisiz kaldı donmuş gibiydi, razı olduğunu düşünerek ileri gidince beni itti. Artık ok yaydan çıkmıştı tekrar üzerine gidince kocasının her an gelebileceğini ve çocukları olduğunu söyleyince üzerine gitmekten vazgeçip evi terk ettim. Lanet olası şeytan sonrasında bir türlü beni rahat bırakmadı. Onu takıntı hâline getirmiştim. Araştırmaya başladım, kimdir nedir her şeyini öğrendim. Yahudi idi daha doğrusu Romanyotmuş, Kocası bir arkeologdu, evden çıkınca günlerce gelmediği

oluyordu. 18-20 yaşlarında bir erkek, birde kız çocuğu vardı. Gün içinde evde genelde yalnız kalıyordu. Artık dayanamıyordum, o gün onu takip ettim evde yalnız olduğu zamanı kollayıp kapısını çaldım. İlk baştan irkildi ama kötü niyetim olmadığını sadece konuşmak istediğim yalanını söyleyince cesaretlenip beni içeri aldı. Onu benimle beraber olması için tehdit ettim. Kocasının İsrail ajanı olduğu için ihbar edeceğimi eğer işi zora sokarsa başlarını belaya sokacağımı söyleyince bana hakaret etmeye ve direnmeye başladı. Onu sımsıkı tutup mutfağa götürdüm, bana direnmeye devam ediyordu, mutfak masasına yatırıp onu ellerini ve ayaklarını masanın ayaklarına bağlayıp üzerinde ne varsa hepsini çıkardım. Muhteşem vücudu bütün güzelliği ile gözlerimin önünde seriliyken kısa bir süre hayranlıkla onu seyrettim. Hiç bağırmıyor çığlık atmıyor ama bir yılan gibi masa üzerinde kıvrılıp bağlarından kurtulmaya çalışması şehvetimi daha da çok artırıyordu. Daha fazla dayanamayıp ona sokuldum ve üzerine çıktım."

Gözlerini kapatıp çenesini ve hafızasını dinlendirdi. Duyduklarıma inanamıyordum, bunları yapan gerçekten Ferit olamazdı. Kısa bir sessizlikten sonra devam etti.

"O kadar çok kendimden geçmiştim ki onun geldiğinin farkına varmadım, elinde bir paketle mutfak kapısının orada dehşetten açılmış gözleri ile bize bakıyordu. Hemen toparlanıp kadının üzerinden kalktım ve silahımı ona doğrulttum. Paniklemiştim, içeriye bir ölüm sessizliği düşmüştü, üçümüz de konuşamıyorduk, sessizli-

ği kadının hıçkırıklarla ağlaması bozunca, hemen hareketlenip mutfak kapısından bahçeye çıktım. Yaptığımın doğru veya yanlış olduğunu düşünemeden beni alman için seni o zaman aradım. Arka bahçe çitlerini aşıp 150 metre ilerideki yola çıkıp seni beklemeye başladım."

Gardı düşmüş boksör gibi olmuştum, hiçbir şey düşünemiyordum. Bize ait olmayan bir günahın bedelini karım ve ben çekmiştik, devamında da hiç alakası olmayan insanlarda bedel ödemeye devam etmişlerdi.

Yutkundum, ateş sanki vücudumu sarmaya başlamıştı. "Sen gidince ben içeri girdim." dedim, ağzımdan çıkan kelimeler yüreğimi acıtıyordu. "Dışarı çıkınca beni görmüşler. Ben çıkıp Yusuf içeri girince annesinin cesedi ile karşılaşmış, sonra da babası ile bir an göz göze gelmişler, o bir şey yapamadan babası da bıçağı boğazına dayayıp hiç tereddüt etmeden boğazını kesmiş. Yusuf bütün bu olanların sorumlusunu ben sanmış."

"Sana söylemeliydim." dedi kara gözlerini ben den kaçırıp. "Sana evden çıktığımı ve arka yola geçtiğimi söylemeliydim. O eve hiç girmemen gerekiyordu."

"Evet, daha önce söylemeliydin, verandanın önünde ben seni aramadan önce sen beni aramalıydın."

"Heyecan ve telaştan olmalı, arka yoldan geleceğini tahmin ettim, yanılmışım."

"Sen beni verdiğin adrese hemen gelmem için arayınca en kestirme yoldan gittim Ferit. Hayatta en çok değer verdiğim dostumun başı dertte diye acele ettim. Neden bana anlatmadın Ferit, neden sakladın."

"Günlerce kendime gelemedim." dedi, belinden silahını çıkarırken, beyaz karanlıkta iki siyah silüetten farksızdık.

"Bir türlü bir daha eskisi gibi olamadım, senin yüzüne daha fazla bakacak yüzüm yoktu, tayinimi istedim nereye olursa hiç fark etmezdi, yeter ki senden uzakta olsun. Uzakta olunca pişmanlığım beni rahat bırakır sandım, olmadı. Yaşayan ölüden farksızdım, karımdan ayrıldım. Birçok kereler ölmeyi düşündüm, kendimi içkiye vurdum. Sonra tam her şey bitti derken tekrar karşıma çıkıp beni o gözü dönmüş kalabalıktan çıkarınca her şey yeniden başladı. Kaderin garip bir oyunu, senden ve pişmanlığımdan bir türlü kurtulamıyordum."

Silahın kurma kolunu çekip mermiyi ağzına verince ayağa kalktım, iki adım atıp tam karşısına geçerek başını kaldırıp gözlerini bana dikinceye kadar sabit kaldım. Gözlerimin içine bakarken silahın horozunu kaldırdı.

"Artık bitsin istiyorum." dedi.

Simsiyah olmuş gözlerine baktım, içimde bir şeyler kopup gidiyordu, geriye doğru iki adım attım, ayaklarım havuzun demir parmaklıklarına değince durdum. Arkadaşıma son bir defa daha bakıp başımı usulca yere eğdim ve arkamı dönüp geldiğim yöne yürümeye başlarken içimden adımlarımı saymaya başladım.1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9,

Gecenin sessizliğini bozan tek el silah sesi ile ister istemez irkilip omuzlarımı kastım. Sesin şiddeti ile ağaçlardan karlar yere düşerken silah sesinden korkarak ka-

nat çırpmaya başlayan kuğular hızla uzaklaştılar. Durdum, arkama bakmadan sessizlik ve tabiat tekrar eski ahengine bürünene kadar yürümedim.

Derin bir iç geçirdim, gözlerimin önünden Ferit'le yaşadıklarımız film şeridi gibi geçerken gözlerim doldu.

31

ANNEM…

Tunalı Hilmi Caddesi boyunca ayaklarım ağrıyana kadar yürüdüm. Yorulunca bir taksi çevirip 10 dakikalık bir yolculuktan sonra Kocatepe Mahallesi'ndeki evimin önünde araçtan indim. Beş katlı apartmanın üçüncü katına gözlerimi odakladım. Cılız bir ışık pencereden dışarıya süzülüyordu. Çakma Rolex'ime baktım 9'a geliyordu. Annem her zamanki gibi el işi elinde, televizyonun karşısında uyuyakalmış olmalıydı.

Anahtarımla dış kapıyı açıp merdivenlerden çıkmaya başladım. 3.kata geldiğimde daire kapısının önünde durdum. Annemi uyandırmamaya özen göstererek ses çıkarmadan kapıyı açtım. Evin içinde sadece dışarıdan gördüğüm ışığın olduğu oda aydınlıktı. Ayakkabılarımı sessizce çıkarıp içeri girip kapıyı kapattım.

Tahmin ettiğim gibi annem kapalı televizyonun karşısındaki kanepede içi geçmiş bir hâlde oturur vaziyette uyuyordu, elindeki el işi elinden kayıp yere kanepenin önüne düşmüştü.

Sessizce sokulup yanına oturdum, bir an onu uyurken seyrettim, sonra onu rahatsız etmemeye özen göstererek başımı kucağına yaslayıp ona sarılıp ağlamaya başladım. Hafif irkilerek başını kaldırıp gözlerini aralamasını kapalı televizyona yansıyan görüntümüzden gördüm.

Eli ile saçlarımı okşarken sözleşmiş gibi birbirimize hiçbir şey söylemeden durduk. İçimden bir ses haykırırken karımı babam öldürdü anne. Kelimeler ağzımdan çıkmasın diye dilimi ısırdım ve başımı annemin göğsüne sıkı sıkıya bastırıp sarsılarak ağlamaya başladım.

SON